Stefano Vignaroli

CRIME EZOTERICE

Prima anchetă a comisarului Caterina Ruggeri

ROMAN

Stefano Vignaroli

CRIME EZOTERICE

Prima anchetă a comisarului Caterina Ruggeri

ROMAN

Soției mele, Paola

Și copiilor mei, Diego și Debora

TEKTIME

Tektime

CRIME EZOTERICE

Stefano Vignaroli

Prima anchetă a comisarului Caterina Ruggeri

A doua ediție © 2020 Edizioni Tektime

Traducere de Raluca-Liliana Antonescu

Site web   http://stedevigna.com

E-mail de contact   stedevigna@gmail.com

Cuprins

STEFANO VIGNAROLI

Crime ezoterice

Prima anchetă a comisarului

Caterina Ruggeri

ROMAN

PREFAȚĂ

Ce au în comun o serie de disparițiii misterioase din Triora, Liguria, cu uciderea unei vrăjitoare care a avut loc cu peste patru sute de ani în urmă? Este posibil ca cele două evenimente, atât de îndepărtate cronologic, să fie cumva legate între ele?

Un adevărat mister asupra căruia comisarul de poliție Caterina Ruggeri va trebui să facă lumină cu orice preț, reluând o pistă veche ce pare să aibă rădăcini ezoterice.

Astfel se prezintă „Crime ezoterice”, un roman cu gust de sânge și culoarea nopților fără stele, un noir captivant capabil să țină cititorii în suspans, făcându-i să simtă acele furnicături sinistre pe spate care pot fi percepute doar prin citirea unui thriller bun.

O carte sinceră, aproape de realitate și, totuși, în același timp, prin ezoterismul ei, atât de departe de ea, ca și cum ar vrea să scape de această lume, luând cititorul cu sine și târându-l într-o lume a fanteziei, a imaginației și... a fiorilor!

Filippo Munaro

PROLOG

Vara anului 1989

Granița dintre Nepal și Republica Populară Chineză

Când locuitorii din Sherpa ajunseră lângă un alt pod suspendat, într-o engleză stricată, le explicară celor două femei pe care le angajaseră din Kathmandu, că ei nu vor trece niciodată de acel punct. Nu aveau voie să-și sfideze zeii, întrucât le era prea teamă. Niciunul dintre ei nu se aventurase vreodată dincolo de acel pod, iar cei care în trecut o făcuseră, nu se mai întorseseră niciodată. Dacă femeile ar fi vrut să continue, ar fi făcut-o pe riscul lor. Le-ar fi lăsat strictul necesar pe care să îl ia cu ele în rucsacuri, ceva mâncare, tablete de ciocolată, o sobă de camping și cortul ușor pentru două persoane. Ei ar fi rămas trei zile să le aștepte, nu mai mult. Ziua era senină; aerul rarefiat al celor aproape patru mii de metri altitudine dădea cerului o culoare albastră intensă, iar vârfurile celor mai înalți munți de pe Pământ sfidau, cu vârfurile lor înzăpezite, același cer senin. Aurora și Laris își scoaseră jachetele de vânt din goretex care până atunci le protejaseră de viscolele neprevăzute cu care se confruntaseră adesea în ultimele cinci zile. Cu siguranță, scopul lor nu fusese acela de a experimenta fiorul unei vacanțe extreme, ci de a ajunge la Templul Cunoașterii și Regenerării, pentru a-l întâlni pe Marele Preot. Ar fi putut să se bazeze pe cunoștințele universale păstrate în templu și să devină astfel adepte de nivel înalt ale sectei. Știau deja că, din acel moment, vor trebui să continue singure, bazându-se pe intuiția și puterile lor. Dacă ar fi eșuat, dacă ar fi ales un drum greșit, le-ar fi fost imposibil să se salveze. Între acei munți le aștepta doar moartea. Aurora plăti suma convenită șefului din Sherpa, spunându-i că, dacă vrea, poate pleca oricând. Dar bărbatul cu trăsături asiatice, care încă mai avea bagajele grele pe umeri, clătină din cap și repetă:

- Trei zile.

Le încălzi un ceai tare celor două femei și le petrecu, făcându-le cu mâna. Bătrâna și tânăra ei prietenă își ridicară rucsacii pe umeri și se aventurară pe podul suspendat deasupra unui abis de cel puțin opt sute metri înălțime.

CAPITOLUL 1

Caterina Ruggeri

Vocea comandantului aeronavei care îi avertiza pe pasageri de aterizarea iminentă mă readuse la realitate. Zborul de la Ancona la Genova durase doar o oră, dar mintea mea fusese angajată în acest timp într-un vârtej de gânduri. Evenimentele din ultimele zile îmi aduseseră viața într-un punct de cotitură. Mă gândeam la trecutul și la viitorul meu. Acum aveam o slujbă importantă, fusesem numit comisar la Imperia și nu aș fi crezut niciodată că această numire va veni atât de curând. Desigur, ca șef al Unității Canine din cadrul Poliției de pe aeroportul Raffaello Sanzio din Ancona, avusesem parte de lucruri interesante de-a lungul anilor. Avusesem parte să realizez ceea ce îmi plăcuse dintotdeauna să fac, să lucrez cu câini polițiști și să îi antrenez, de la câini pentru adulmecarea drogurilor și câini pentru salvare, la cei pentru controlul revoltelor la așa-zișii câini moleculari, potriviți pentru căutarea de urme și a persoanelor dispărute. Pe de altă parte, pe lângă faptul că lucram undeva unde îmi plăcea foarte mult, avusesem și timp să mă dedic studiului și absolvirii Dreptului, specializarea Criminologie, și speram la mult râvnita avansare în carieră.

Cu siguranță nu mi-aș fi abandonat niciodată pasiunea pentru câini, pasiune transmisă de vărul meu Stefano, medic veterinar, acum în vârstă de cincizeci de ani și director al Clinicii Veterinare Aesis. Stefano fusese mereu dragostea mea secretă, încă de când eram mică. Văr de gradul doi, cu doisprezece ani mai mare decât mine, mă atrăsese întotdeauna într-un fel aparte. Amintirea unei zile de la mijlocul lui august de acum douăzeci și cinci de ani a rămas mereu vie în mintea mea. Pe atunci eram doar o copilă, doar ce terminasem clasa a șaptea și încă nu împlinisem treisprezece ani, pe când el doar ce absolvise Facultatea de medicină Veterinară din Perugia.

Eram în vacanță cu familia mea: tata, mama și cei doi frați gemeni ai mei, Alfonso și Stella, într-o locație plăcută din Munții Sibillini, la o altitudine de 1.400 metri. Tatăl meu, un fan al vacanțelor alternative, nu ne-ar fi cazat niciodată în vacanță la un hotel și, prin urmare, foloseam noul cort rulotă, pe care tocmai îl cumpărase.

Familia mea și a lui Stefano erau foarte apropiați. Vărul meu ni se alăturase dis-de-dimineață, împreună cu cele două surori și mama lui, pentru a petrece ziua de 15 august cu noi. Ziua părea a fi deja splendidă, senină, fără niciun nor pe cer. Aerul curat de munte inspira la o plimbare bună și așa am hotărât să ajungem la un refugiu aflat la o oră și jumătate de mers pe jos de locul unde campaserăm. De acolo, încă o jumătate de oră de urcare solicitantă pentru a ajunge la vârful numit „Piscul trei episcopi”. Pe tot parcursul călătoriei o ignorasem pe verișoara mea de aceeași vârstă cu mine, încercând să rămân cât mai aproape de Stefano și să vorbesc cu el. Îmi povestise despre Universitate, despre proiectele sale actuale și viitoare și cum și de ce își părăsise de curând iubita cu care avusese o relație de cinci ani. Eu și Stefano împărtășeam cea mai mare pasiune pentru munte și eram cei mai rezistenți din familie la efort fizic, așa că am ajuns primii la refugiu, în timp ce restul hotărâseră să se odihnească și să se oprească să culeagă afine și zmeură. Tatăl meu stabilise să ne întâlnim la tabără pentru prânz în jurul orei unu. Cu un gest oarecum copilăresc, dar țintit, îl luasem pe Stefano de mână și plecasem cu el pe poteca abruptă și obositoare. Spectacolul din vârf merita tot efortul de până acolo. Într-o zi atât de senină, privirea îți era atrasă de munții Umbriei la vest, Marea Adriatică la est, munții Pesaro la nord și silueta masivă a muntelui Vettore la sud, care închidea orizontul și împiedica orice privitor să vadă dincolo de munții Laga şi Abruzzo.

Am admirat peisajul, dar mai presus de toate am admirat ochii verzi absolut superbi ai lui Stefano care îmi explica numele diverșilor munți pe care îi putea recunoaște. Cu cât îl priveam și îl ascultam mai mult, cu atât mă simțeam mai atrasă de el. Fața lui plăcută, cu o barbă scurtă deschisă la culoare, părul des și negru și o pereche de ochi care mă înnebuneau. Fiind încă o copilă, nu știam exact ce înseamnă să mă îndrăgostesc, dar în acele momente am înțeles că trăiesc noi senzații și că, poate, pentru prima dată, căzusem victima acestui sentiment ciudat.

Ne-am întors continuând să vorbim și glumind și ne-am alăturat restului familiei, tocmai la timp pentru prânzul pregătit de mama, spaghetti all’amatriciana, însoțite de cârnați la grătar și, ca desert, zmeura culeasă de rații și verișoarele mele în timpul excursiei. La sfârşitul mesei îi propusesem lui Stefano să ne întindem la soare pe iarbă. Luasem o pătură și ne îndepărtasem puțin, feriți de privirea celorlalți. Mi-am dat jos tricoul și blugii și am rămas într-un bikini roz care îmi acoperea sânii mici. Și el își scosese cămașa. Ne-am întins unul lângă altul, bucurându-ne de soarele de după-amiază care ne încălzea pielea. La un moment dat, m-am întors spre el și mi-am apăsat sânii mici de pieptul lui.

- Învață-mă cum să sărut un băiat!

M-a privit cu un aer întrebător, dar eu, complet intimidată, îmi apropiasem fața de a lui, mijind ochii. Îi simțisem buzele lipindu-se de ale mele și, pentru o clipă, am experimentat extazul. Nu știu cât a durat, cred că doar câteva clipe. Când Stefano și-a dat seama ce face, s-a oprit și, deși delicat și poate fără tragere de inimă, m-a împins.

- Caterina, așa ceva nu se poate întâmpla între noi. N-ar fi trebuit să mă las dus de val. Ești o fetiță foarte drăguță și vei deveni o femeie frumoasă. Ai doi ochi albaștri minunați care ies și mai mult în evidență de sub cascada ta de păr negru. Îți vei găsi cu siguranță un tip drăguț, potrivit pentru tine. Te cunosc de când erai în scutece și te asigur că te iubesc foarte mult, dar ca pe o soră. În plus, diferența de doisprezece ani dintre noi sunt ca un abis. Ești puțin mai mare decât un copil, iar eu sunt deja un bărbat pe punctul de a se căsători. Oricum, în septembrie voi pleca pentru a urma o specializare în bolile animalelor mici și voi rămâne doi ani la Pisa. Îți promit că o să îți scriu și o să îți las adresa mea. Prietenia și dragostea mea pentru tine vor exista mereu, dar haide să tratăm episodul de azi ca pe un joc și să nu mai vorbim niciodată despre el.

Roșind, am încuviințat din cap, însă acel sărut avea să rămână în mintea și inima mea ca fiind cel mai frumos pe care l-am primit vreodată.

La acea vreme, telefoanele mobile nu existau și, prin urmare, contactele puteau fi menținute doar prin scrisorile și cărțile poștale sau prin liniile fixe. Prin urmare, de ceva vreme, relațiile cu Stefano fuseseră sporadice și doar doi ani mai târziu am putut să petrec din nou câteva zile cu el.

Terminasem primul an de liceu cu note maxime, însă vara se anunța a fi plictisitoare și fără mari perspective de vacanță întrucât, în familie, certurile dintre tatăl meu și mama erau din ce în ce mai aprinse și cei doi nu mai reușeau să se pună de acord cu nimic. În plus, tatăl meu se confrunta cu depresii din ce în ce mai frecvente.

Era o zi fierbinte de iulie când mama m-a chemat, spunându-mi că vărul meu Stefano întreabă de mine la telefon. M-am repezit spre telefon cu inima bătând.

- Bună, Caterina, am luat examenul de specializare pentru anul II și am câteva zile de vacanță înainte de a începe stagiul de două luni la Clinica Universitară. Apoi, în octombrie, va trebui să-mi prezint teza, așa că se anunță o vară foarte

aglomerată pentru mine! Mă întrebam dacă vrei să mi te alături aici, la Pisa, și să ne răsfățăm cu un tur al Toscanei. O vacanță frumoasă cred că ne va face bine amândurora: pentru tine va fi o distragere a atenției de la situația ta familială, iar pentru mine va fi o scurtă pauză de la studiu.

Le-am cerut voie părinților mei, care nu se împotriviseră, apoi am luat trenul și am ajuns la Pisa. Stefano mă aștepta în stație. I-am dat geanta mea, apoi m-am trezit la bordul mașinii lui, un Citroen 2CV, cu care aveam să facem un tur prin Toscana în zilele următoare, cazându-ne pe la pensiuni sau pe la prietenii lui de la universitate. Am vizitat multe orașe superbe, printre care și Pisa, San Gimignano, Siena și Arezzo. Ne-am aventurat chiar și în Apeninii tosco-emiliani pentru o scurtă excursie la izvoarele Arno, mereu însuflețiți de pasiunea noastră pentru munți. Apoi, în sfârșit am ajuns la Florența, unde ne-a găzduit fratele lui care era înscris la Facultatea de Arhitectură, dar care numai de învățat nu învăța. În ultima noapte, după cină, era cald, iar eu eram obosită. În drumul nostru spre Lungarno, am ajuns la Ponte Vecchio. Era o seară splendidă, luna era aproape plină și se reflecta în râu, iar spectacolul era unul cu adevărat romantic. Profitând de oboseală, m-am sprijinit de Stefano, trecându-i un braț în jurul gâtului. Ca răspuns, m-a prins ușor de mâna care atârna de umărul lui, mângâindu-mi-o puțin. Apoi mi-a strâns șoldurile cu celălalt braț. Am stat așa, în tăcere, apropiați și îmbrățișați, privind peisajul florentin. Mă așteptam la un sărut, dar nu s-a întâmplat nimic. Îmi doream ca acel moment să nu se mai termine niciodată, să rămân acolo pentru totdeauna, în schimb, însă, a doua zi m-am trezit în gara din Florența, gata să plec acasă. Scurta vacanță se încheiase, dar eu încă mă gândeam la îmbrățișarea din seara precedentă și îi tot simțeam mâna atingând-o pe a mea. Eram îndrăgostită? Poate.

Când am ajuns acasă, i-am găsit pe tata și pe mama angajați într-o nouă ceartă de-a lor, iar acest fapt a stins toată poezia creată în zilele precedente. Cum este posibil, m-am gândit, ca doi oameni care s-au iubit, care și-au împărtășit viața de peste douăzeci de ani, să ajungă să se trateze astfel? În acel moment am realizat că mariajul nu e pentru mine.

Aveam aproape 19 ani când, într-o zi călduroasă de început de toamnă, tatăl meu s-a sinucis, împușcându-se în tâmplă. Cum reușise să intre în posesia unei arme, nu am aflat niciodată. Cert este că viața lui fusese marcată de o tragedie, petrecută cu aproximativ doisprezece ani în urmă, când fratele meu mai mic de aproape trei ani murise.

Tatălui meu îi plăcea să gătească duminica, pregătind jarul la grătar, unde gătea de toate: kebab, cârnați, legume gratinate, pui la rotisor și alte delicatese. În ziua accidentului, ca de obicei, aprinsese focul și pregătise tot ce avea nevoie pe masă. Alfonso, în joacă, apucase de un grătar și fugea cu el prin cameră. Încercând să evite un pericol, tatăl meu alergase după el, se împiedicase și căzuse. Grătarul zburase prin aer și aterizase pe ceafa lui. Un vârf de metal găsise spațiul dintre două vertebre cervicale, înfigându-se în măduva spinării și provocând moartea imediată a micuțului. Tata nu își revenise niciodată după acest episod. Împreună cu mama, hotărâseră să mai aibă un copil pentru a compensa pierderea și astfel, după ceva timp, s-au născut gemenii. Să îl cheme din nou pe unul dintre cei doi copii Alfonso nu fusese deloc o idee genială, pentru că de fiecare dată când părinții mei îi rosteau numele, tragedia le revenea în minte. Odată cu trecerea timpului, părinții mei au început să se certe din ce în ce mai mult. Mama dădea de fiecare dată vina pe tata pentru ceea ce se întâmplase cu fratele meu ori de câte ori se certau, astfel că tata a intrat în depresie. În încercarea de a depăși problema cu care se confrunta, a început să participe la ședințe de psihoterapie. La un moment dat, terapeutul lui practic l-a drogat cu tot felul de medicamente psihiatrice care, în loc să-l ajute, l-au adus în pragul unei căderi psihice și, în cele din urmă, la sinucidere.

Auzisem un zgomot puternic venind din birou, astfel că mă repezisem în cameră, presimțind ceva rău. L-am găsit prăbușit pe birou, cu un bilet lângă el, unde scrisese un singur cuvânt: „Iertați-mă".

Nu am reușit să vărs nicio lacrimă. Mama nici măcar nu părea să sufere prea mult. Poate pentru ea fusese de fapt o eliberare. Am simțit nevoia să vorbesc cu cineva, dar nu cu mama, cineva care mă înțelegea, iar singurul care putea să o facă era Stefano. Abia când am ajuns la cabinetul lui de la marginea orașului Jesi, m-am prăbușit în brațele sale, dând drumul la lacrimile care păreau că abia așteptau să iasă.

- Am suferit prea mult în ultimii ani, am văzut prea mult rău în jurul meu și mi-aș dori să pot schimba ceva, să fiu utilă prin ceea ce fac și, în același timp, să îmi facă plăcere ceea ce fac. Dă-mi un sfat, te rog!

El mi-a zâmbit, încercând să-mi șteargă lacrimile.

- Ai absolvit de curând cu nota maximă, ai cunoștințe bune de psihologie și sociologie, plus că iubești animalele, în special câinii. Dacă ești interesată, un

client de-al meu, superintendent în cadrul Poliției, mi-a zis că lucrează la un proiect pentru crearea unei unități canine la sediul Poliției din Ancona. În timp ce așteaptă sosirea fondurilor și a echipamentelor, i s-a repartizat un ciobănesc german, care să fie folosit pentru găsirea de droguri în port. De ce nu încerci o carieră în Poliție? Cred că ți s-ar potrivi. Apoi, odată intrată, vei avea ocazia să îți demonstrezi calitățile de expert canin. Sunt aici și te voi ajuta mereu când vei avea nevoie!

La momentul acela, mi se păruse ideea cam bizară, dar apoi, ținând cont că nu mă reținea nimic, nefiind căsătorită, dată fiind experiența nefericită a părinților mei, câteva zile mai târziu m-am dus la sediul Poliției din Ancona și am completat cererea de admitere la curs pentru agenții începători.

După finalizarea cursului, cariera nu era atât de simplă cum credeam. Trecuse ceva timp până să fiu chemată în forță și, între timp, mă înscrisesem la Facultatea de Drept din Macerata, dedicându-mă în special studiului criminologiei.

Nu apucasem să dau niciun examen, căci până la urmă am primit scrisoarea de angajare cu calificarea de agent ales, staționat la sediul Poliției din Ancona. La început părea că nimănui nu îi pasă de calitățile mele de criminolog și de abilitățile mele de a ști să lucrez cu câinii. Am petrecut zile lungi în mașini de poliție pe străzile orașului, oprind mașini la punctele de control sau arestând bețivi, dependenți de droguri și prostituate. Cu siguranță nu era munca la care mă așteptam și, în plus, când mi se termina tura, eram atât de epuizată încât îmi părea de neconceput să mă apuc din nou de învățat.

Dar nu am lăsat garda jos și am căutat mereu o oportunitate de a le arăta superiorilor mei adevăratele mele abilități. După câțiva ani de serviciu, avansarea la gradul de superintendent s-a făcut automat și, astfel, mi s-a deschis posibilitatea de a-i urma pe colegii inspectori într-o investigație.

Ideea unui grup chinofil subordonat Poliției din Ancona fusese în schimb monopolizată de un coleg, inspectorul Carli, detașat în port, unde acesta din urmă nu a făcut altceva decât să-și pună ciobănescul german să adulmece turiștii care treceau, astfel încât, din când în când îi prindea pe nefericiții care își strecurau câteva grame în chiloți. Dar drogurile adevărate, cele despre care știam foarte bine că tranzitează cu kilogramele portul din Ancona, nu le interceptase niciodată.

În cele din urmă, într-o zi a apărut și marea mea ocazie. Împreună cu inspectorul Ennio Santinelli, un tip deștept, dar căruia îi lipsea acel plus necesar pentru a se distinge de alții, investigam un trafic de câini furați care, după părerea noastră fuseseră exportați în străinătate, după ce li se îndepărtaseră eventualul tatuaj. Potrivit colegului, aceștia erau în mare parte câini de vânătoare care urmau să ajungă pe piețele din Grecia, Albania și Turcia. Eu, în schimb, credeam că mai era ceva, în special pentru că adesea erau implicați câini metis și de toate vârstele, chiar și bătrâni. Mă consultasem și cu Stefano, în calitate de medic veterinar, și lui i se părea că ar fi ceva dubios la mijloc.

- Dacă se vrea specularea unui trafic internațional de câini, atunci ar trebui să fie câini de vânătoare cu pedigree și tineri, sau câini dresați pentru luptă. Ceva nu e în regulă aici, îmi spuse el la telefon.

Într-o dimineață de martie, la sediu sosise un fax din Grecia. O asociație pentru drepturile animalelor a raportat că la Patras, la bordul unui feribot cu destinația Ancona, a fost îmbarcat un camion, care transporta oficial cai. Dar, printre cai, erau cel puțin o sută de câini transportați în condiții inumane. Superintendentul Carli nu era de serviciu în ziua aceea, iar inspectorul Santinelli, parțial din cauza frigului de dimineață, parțial pentru că nu voia să invadeze tabăra colegului său, a fost reticent să meargă în port.

- Nu cred că acest lucru ne interesează atât de mult, spuse Santinelli. Du-te tu, Caterina, să arunci o privire și, dacă crezi că este necesar, chemi serviciul public veterinar!

Când am ajuns la chei unde era andocat feribotul din Grecia, am observat imediat o mare agitație din partea activiștilor pentru drepturile animalelor, care cereau sechestrarea imediată a animalelor. Pe de altă parte, căpitanul feribotului a susținut că la bord, conform convențiilor internaționale, autoritățile italiene nu pot interveni și a primit un mesaj de la armatorul grec să nu debarce camionul, care urma să se întoarce în Patras. Toate acestea m-au convins din ce în ce mai mult că mă aflu în prezența unui trafic ilegal. Am solicitat documentele TIR-ului, planul de călătorie și documentele care însoțeau animalele. Camionul, tractorul și remorca proveneau din Turcia și aveau ca destinație finală Hanovra. Din documentele de transport reieșea că vehiculul urma să transporte doar cai destinați sacrificării. Încercând să vorbesc în engleză cu șoferul turc, am reușit să obțin de la acesta informația că, printre cai, erau transportați și câțiva câini. Mi-a arătat niște certificate de sănătate care atestau vaccinarea antirabică și alte

tratamente, dar care, scrise în limba greacă, erau foarte greu de înțeles. Șoferul susținea că are aproximativ patruzeci de câini la bord, în timp ce activiștii pentru drepturile animalelor afirmau că sunt cel puțin o sută. Am vrut să debarc camionul pentru a-l verifica în liniște, dar căpitanul navei continua să obiecteze. Aveam nevoie de o strategie. Mi-am luat mobilul și, deși tarifele pe mobil erau încă scumpe pe vremea aceea, l-am sunat pe Stefano care mi-a dat ideea.

- Dacă animalele călătoresc de mai mult de 24 ore, pentru bunăstarea lor și pentru respectarea legilor internaționale în vigoare, trebuie să fie adăpate, hrănite și lăsate să se odihnească, așa că impune-te în fața căpitanului și coboară camionul. Vei vedea că nu poate să refuze. Dacă nu respectă regulile, riscă să-și piardă slujba bine plătită.

Căpitanul amenințase că va protesta oficial, însă, momentan, coborâse camionul. Înăuntru se aflau de fapt doar câțiva cai și foarte mulți câini. L-am sunat imediat pe inspectorul Santinelli și pe magistratul de gardă, pentru că intenționam să sechestrez toată încărcătura. Reuşisem acest lucru, depăşind reticenţa colegului meu şi a magistratului, care erau foarte neliniştiţi, deoarece trebuia găsit un loc potrivit pentru adăpostirea tuturor animalelor.

Când am reușit să verific câinii, o sută doi la număr, m-a surprins faptul că toți erau de talie medie, metiși și cu crupe cu mușchi proeminenți.

Oare de ce? m-am gândit. Poate că au găsit o modalitate de a introduce ceva în pielea acestor sărmane animale! Dar cum să explic asta superiorilor mei?

Aici a intervenit Stefano, încă o dată, cu ajutorul său prețios. Aranjasem ca toți caii să fie duși la grajdul unui prieten, iar câinii într-o canisa modernă, recent construită, care respecta condițiile din punct de vedere sanitar. Canisa era dotată cu o infirmerie bine echipată, unde Stefano a acordat îngrijiri medicale câinilor răniți. Dotările includeau și un ecograf, utilizat pentru diagnosticarea sarcinilor iepelor găzduite.

A fost necesar să se acționeze rapid, deoarece avocați de renume internațional se deplasau deja pentru a obține eliberarea de sub sechestru a animalelor, iar acest lucru a sporit și mai mult suspiciunile și ipotezele de trafic ilicit. Colegul Carli era foarte nervos pentru că îi invadasem zona aflată sub jurisdicția lui. Invocase legături importante pe la departamente înalte, chiar și la Ministerul de Interne,

solicitând să îi fie transferat cazul.

Imediat ce părul câinelui a fost tuns, ne-am dat seama că animalul prezenta o cicatrice liniară de o parte și de alta a coloanei lombare.

- Să încercăm să facem niște ecografii la crupele acestor câini, îmi spuse Stefano, mângâind cu afecțiune unul dintre acele animăluțe drăguțe.

- Sunt cicatrici perfecte. Nu arată ca niște tăieturi chirurgicale, deoarece semnele transversale ale cusăturilor nu sunt evidente. Dar un chirurg care știe să lucreze bine, efectuând o anumită sutură subcutanată, poate obține cicatrici estetice ca acestea. Nici eu nu m-aș putea descurca așa de bine.

Apoi își îndreptă sonda cu ultrasunete pe partea afectată.

- Există o densitate anormală a țesutului subcutanat. Aș zice să duci câțiva dintre acești câini în sala de operații pentru a vedea ce se află sub cicatrici.

A anesteziat un câine, a pregătit chirurgical zona anatomică identificată și a tăiat chiar deasupra cicatricei. Pătat de sânge, extrase un pliculeț bine sigilat, care indica o pulbere albă. Cu siguranță nu era făină sau zahăr.

- Droguri, am conchis eu. Probabil cocaină sau heroină, provenind din Afganistan și destinate piețelor din Germania prin tranzitarea Turciei, Greciei, Italiei și Austriei. Au inventat un truc frumos dar, după părerea mea, cineva cunoscut le-a sugerat asta. Câinii antidrog simt doar mirosul altor câini, iar drogurile nu sunt detectate la vamă. Operația se efectuează la sursă, apoi se așteaptă ca rănile să se vindece și părul animalelor să crească la loc. Dar apoi, la sosire, aceste animale sunt probabil masacrate, chiar ucise, pentru a extrage din ele conținutul prețios.

Îl informasem pe magistrat despre descoperire, care ordonase ca animalele să fie operate în condiții de siguranță, cu îndepărtarea drogurilor, urmând apoi să fie tratate corespunzător. Ulterior, ar fi putut fi date spre adopție unor oameni cu suflet mare. Stefano, în clinica sa, muncise zi și noapte pentru a ajuta animalele, permițându-și doar câteva ore de odihnă, chiar dacă știa că la sfârșit nu va primi niciun ban. Dar, pentru a-mi asigura succesul, ar fi făcut asta și chiar mai mult. La final am ajuns să avem două sute patru pungi, fiecare conținând o jumătate de kilogram de droguri, despre care laboratorul de criminalistică a confirmat că este heroină pură. O valoare de o sută treizeci miliarde de lire vechi (aproximativ

șaizeci milioane euro). De asemenea, am descoperit că inspectorul Carli era implicat în poveste până la gât, astfel că a fost arestat pentru favorizarea infractorului. În acel moment, ancheta a trecut în responsabilitatea Interpolului, care a început să meargă pe urma identificării rețelei de traficanți de droguri, pornind de la toate elementele puse la dispoziție de noi.

Câteva zile mai târziu, comisarul m-a chemat în biroul său pentru felicitările obișnuite.

- Felicitări, Ruggeri! Datorită intuiției sale, am făcut o treabă grozavă și Ministerul ne-a complimentat. Am semnat deja propunerea pentru promovarea ta în funcția de comisar șef. Mai mult, am mai descoperit că inspectorul Carli făcea totul pentru a îngropa propunerile și fondurile provenite de la Minister pentru proiectul unității canine. Acum, că el nu mai este, voi propune ca responsabilitatea proiectului să treacă direct sub conducerea ta. Vei putea dispune de fonduri după cum crezi de cuviință, vei putea să îți construiești singură structura și, în plus, să îți alegi câinii și oamenii cu care vei lucra. Din partea mea, propunerea este să lași portul Gărzii de Finanțe, care controlează deja vama, în timp ce noi vom avea spațiul nostru pe aeroportul Raffaello Sanzio, care va fi extins începând cu anul 2000. Ce părere ai?

- Mulțumesc, domnule, dar nu cred că merit toate astea! am răspuns eu, coborându-mi privirea. Mi-am făcut doar datoria!

Cuvintele acelei conversații îndepărtate îmi răsunau încă în minte, când vocea stridentă din difuzor mă făcu să tresar.

- Vă mulțumim că ați ales compania Nuova Alitalia. Vă informăm că în aproximativ zece minute vom ateriza pe aeroportul Cristoforo Colombo din Genova, unde ora locală azi, 1 iulie 2009, este nouă și jumătate dimineața, iar temperatura la sol este de aproximativ 28 grade Celsius. Se prevede vreme senină stabilă, cu temperaturi în creștere și vânt dinspre sud-est. Vă dorim o ședere cât mai plăcută! Vă mulțumim că ați ales să zburați cu noi și sperăm să vă revedem cât mai curând!

Bineînțeles că mai durase doi ani pentru a înființa Detașamentul canin pe aeroportul Raffaello Sanzio. Pe o parte a terenului care aparținuse Forțelor Aeriene, așezarea fusese construită exact așa cum îmi propusesem: douăsprezece cuști împrejmuiau un câmp mare de antrenament pe trei laturi. A patra latură

fusese ocupată de clădirea de serviciu, realizată pe rămășițele unei clădiri vechi aparținând Forțelor Aeriene. La parter se afla o infirmerie bine echipată pentru câini, dotată cu aparatură radiologică, ecograf, un cabinet cu medicamente bine aprovizionat, precum și o cameră chirurgicală pentru operații de urgență. Alte câteva camere erau rezervate pentru proceduri administrative, în timp ce la etaj se afla locuința mea, un dormitor, o baie și o mică bucătărie. Timp de câțiva ani, acest loc mi-a fost și casă și acoperiș, precum și loc de muncă, ținând cont de faptul că eram din ce în ce mai convinsă că nu mă voi lega vreodată e un bărbat.

Am ales personal câinii din centrul canin al Gărzii de Finanțe din Castiglione del Lago și din cel al Poliției de Stat din Nettuno, de lângă Roma, unde urmasem la acea vreme cursul de dresaj. Îmi doream câini dresați perfect și am vrut să acopăr toate specialitățile posibile. Așa că adusesem la Falconara Marittima doi ciobănești germani, pentru a fi folosiți ca și câini antidrog, și alți doi câini din aceeași rasă, „flancați” de un Rottweiler, ca și câini anti-revoltă și pentru intervenții de ordine publică. Ca și câini moleculari și de moloz, prin urmare destinați intervențiilor de protecție civilă, optasem pentru un cuplu Labrador Retriever și un Samoyedo. Apoi selectasem doi Weimaraneri pentru lucrul cu explozivi, în timp ce un alt ciobănesc german, un mascul mare, fusese ales pentru atac și apărare personală. O cușcă, lăsată goală pentru eventuale alte specialități, avea să fie ocupată ulterior de Springer Spaniel-ul meu, Furia, un câine complet incompetent la vânătoare, dar cu un nas excepțional, capabil să urmeze o urmă și să găsească oameni dispăruți doar pornind de la un simplu obiect care aparținea persoanei dispărute. Dar Furia avea să sosească la câțiva ani după începerea activității detașamentului.

Chiar și bărbații fuseseră aleși dintre cei mai buni din cadrul Poliției de Stat din diferite provincii ale regiunii Marche. Fiecărui bărbat îi fusese alocat un câine, ca stăpân al său, de aceea, trebuia să fie nu doar un expert în aceeași specialitate cu animalul, dar trebuia să aibă și răbdare să-și dreseze și să-și trateze câinele ca și cum ar fi un copil sau parte din familia sa. Am avut unele rezerve în a-i propune inspectorului Santinelli să fie adjunctul meu. De obicei, există o anumită dificultate în a accepta să fii subordonat cuiva căruia i-ai fost superior, dar el a acceptat de bunăvoie, fie datorită pasiunii pentru câini, fie poate a unei pasiuni pentru mine, pe care nu aș fi împărtășit-o niciodată.

La începutul verii anului 1997 eram în sfârșit gata de plecare. Inaugurarea detașamentului a avut loc în prezența unor autorități importante, a Prefectului, a primarilor din Ancona și Falconara Marittima și a oficialităților Ministerului de

Interne. La finalul demonstrației noastre de lucru cu câinii, în căutarea simulată de droguri, explozivi și acțiuni care vizează oprirea infractorilor, ziua s-a încheiat cu un spectacol susținut de Frecce Tricolori. Spre marele meu regret, singura notă tristă a zilei a fost că am aflat că acesta a fost ultimul eveniment public la care a participat chestorul Ianniello, care era aproape de pensionare.

Pe scurt, la nici măcar 26 de ani, aveam deja un post care presupunea responsabilitate, dar și o mare satisfacție. Cu siguranță și sprijinul lui Stefano, atât ca medic al câinilor noștri, cât și ca prieten, nu m-a dezamăgit deloc. Toți câinii aleși se descurcau foarte bine. Doar în ceea ce privește Rottweiler-ul mi-am regretat alegerea.

- Pentru a ține mulțimea în frâu, mă avertizase Stefano, ai nevoie de câini impozanți, care să insufle frică celor din fața lor, fie că sunt suporterii de pe stadion sau demonstranții din piață. Dar câinii nu trebuie să provoace niciodată vătămări personale. Rottweilerul este un trădător. Pare bun, stă acolo drăguț și se uită la tine, nici nu pare să-i pese de tine. Dar de îndată ce ajunge în raza de acțiune, fără măcar să te avertizeze cu un mârâit, este capabil să te sfâșie de viu. Puterea fălcilor sale este superioară oricărei alte rase de câini. Măsurată cu un dinamometru, forța mușcăturii sale ajunge la 230 kg, față de cele 80 kg ale ciobănescului german și cele 120 kg ale mastiffului napoletan. Practic este o mașină de război. Să nu ai încredere niciodată în el!

Spre regretul meu, după ce Thor, acesta era numele care i se atribuise, s-a dovedit a fi responsabil de câteva acțiuni urâte la antrenament față de stăpânul său, fusese necesar să dispun reformarea lui. De obicei, un câine este reformat la sfârșitul carierei, când este prea bătrân pentru a-și îndeplini funcțiile și, în cele mai multe cazuri, stăpânul atribuit, care are deja o relație specială cu câinele, îl adoptă și îl ține acasă la el, dat fiind că mai are doar câțiva ani de trăit. Dacă nu se întâmplă acest lucru, câinele reformat trebuie eutanasiat, în special și pentru că este de neconceput ca astfel de câini dresați să ajungă pe mâinile unor oameni în care nu poți avea încredere. Eram conștientă că sfârșitul lui Thor ar fi fost injecția letală și simțeam că nu îmi găsesc liniștea dar, uitându-mă la stăpânul său, cu brațul încă bandajat, știam că nu pot să îmi asum responsabilitatea garantării că această situație nu se va mai întâmpla din nou în viitor. Thor a fost înlocuit curând cu un alt ciobănesc german, de data aceasta ales de mine de la un crescător local. Urma să îl cresc eu și să îl dresez până când ar fi trebuit să îl încredințez unui stăpân.

În afară de neplăcutul episod cu Thor, zilele au trecut repede. În fiecare zi, echipa era angajată în antrenamente timp de cel puțin două-trei ore, apoi erau serviciile, controlul antidrog la vama aeroportului, serviciile din târguri și piețe în căutarea posibililor hoți de buzunare sau traficanți de droguri. Uneori am fost chemați și în locuri îndepărtate, pentru intervenții de protecție civilă, cu ocazia cutremurelor sau a altor calamități naturale, pentru a recupera eventualii supraviețuitori de sub dărâmături, sau pentru a căuta oameni dispăruți în munți, nu doar cu ocazia unor alunecări de teren sau avalanșe, dar și pe cei care se pierduseră în urma unor excursii. De-a lungul timpului, faima echipei mele trecuse dincolo de granițele provinciei Marche și eram adesea chemați pentru servicii la distanță mare față de baza noastră. Din echipă lipsea un câine care să adulmece urmele, pe scurt, să îl ajute pe polițist atât într-o anchetă cât și într-o acțiune. Acest câine avea să apară mai târziu și avea să fie Furia mea, un Springer Spaniel, puiul câinelui inspectorului Santinelli.

Fluxul gândurilor mele se întrerupse definitiv odată cu frânarea avionului pe pistă și deschiderea trapei. Un cu totul nou capitol din viața mea era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 2

Incercam să mă orientez în sala de sosiri a aeroportului pentru a înțelege unde era banda rulantă de pe care aveau să-mi sosească valizele când, o brută într-o uniformă de poliție se apropie de mine cu o atitudine hotărâtă. Trebuie să fi fost înalt de cel puțin doi metri, cu părul aranjat, ochi albaștri și o barbă perfect rasă, cu bicepși care ieșeau în evidență prin mâneca uniformei pe care o purta. Mă salută milităresc, apoi, după ce păru că se gândește puțin, îmi întinse mâna:

- Doamna comisar Rugerri, presupun! Sunt inspectorul Mauro Giampieri. La dispoziția dumneavoastră. Am primit instrucțiuni de la chestorul general să plecăm imediat pentru a ajunge cât mai repede la locul crimei petrecute azi-noapte la Triora, un sătuc din hinterlandul Imperiei. Am aranjat deja ca un agent să vă ia bagajele și să le ducă la secția de poliție. Urmați-mă, vă rog, nu avem timp de pierdut!

Eram puțin nedumerită, așa că l-am urmat fără obiecții, deși mi-ar fi plăcut să încep altfel, luând un taxi până la Imperia și instalându-mă la noul meu loc de muncă după ce aș fi făcut un duș la hotel. Când am văzut mașina alb-albastră a poliției în parcarea rezervată forțelor de ordine spre care ne îndreptam nu am putut să nu simt un fior: un Lamborghini Gallardo nou-nouț. Auzisem de prin reviste de existența acestei mașini minunate, capabilă să atingă o viteză de 320 km pe oră, dotată cu calculatoare de bord cu diverse funcții, conectate prin intermediul unui sistem prin satelit la arhivele informatice ale Criminalpol și Interpol.

- Credeam că această bijuterie este rezervată poliției rutiere, reușii eu să vorbesc într-un final, încercând să sparg gheața cu inspectorul care continua să meargă în pas alert.

Odată ce ne-am apropiat de mașină, cele patru săgeți luminară intermitent, emițând un sunet scurt.

- Aceasta este diferită de cea aflată în dotarea poliției din Polstrada, nu în ce privește modelul, ci dotările și performanța. O să vă explic mai multe pe drum.

Intrați!

Odată așezați în mașină, inspectorul introduse un card într-o fantă specială de pe panoul de bord, apoi un cod pe o tastatură alfanumerică. Era pe punctul de a apăsa butonul de pornire a motorului, însă s-a oprit brusc, începând să caute ceva prin torpedou.

- Dați-mi antebrațul drept, doamnă! O să vă introduc un microcip care conține câteva informații despre dumneavoastră, precum date personale, grupa sanguină, istoricul medical, dar care va funcționa și ca dispozitiv de localizare prin satelit în caz de nevoie. Va fi rapid și nu vă va durea. Desigur, acestea sunt ordinele, din păcate. Și eu a trebuit să-mi implantez unul.

Disciplina sa pseudo-militară începea să mă calce pe nervi, așa că am început să protestez.

- Nu sunt un câine care s-ar putea pierde!

Cu mișcări rapide deschise un pliculeț steril care conținea un tampon înmuiat în dezinfectant. Apoi, dintr-un altul, scoase un injector cu un ac foarte mare. În ciuda protestelor mele, inspectorul mă luă de braț și efectuă procedura.

- Țineți apăsat câteva secunde, apoi puneți-vă centura! Plecăm.

Accelerația mă lipii cu spatele de spătarul scaunului mașinii. În câteva secunde, Lamborghini ajunse la o viteză mult mai mare decât cea permisă de codul rutier, trecu de punctul de taxare și începu să circule cu o viteză care se apropia de 200 km/h.

- Dumneata, inspectore, îmi pari mai degrabă un soldat decât un polițist. Nu-ți cunosc curriculum-ul, dar cred că îl voi studia cu atenție. Totuși, din moment ce vom lucra împreună, iar eu am urât mereu formalitățile, aș sugera să ne adresăm unul altuia folosind prenumele. Eu sunt Caterina.

- Mauro, îmi răspunse el, părând că se topește puțin. Vă mărturisesc... îți mărturisesc că, de fapt, până acum câteva luni, eram în armată. Am fost în misiuni în străinătate cu diverse ocazii, iar anul trecut, de Crăciun, am fost staționat în Afganistan. În 2003 eram în Nassirya când a avut loc masacrul asupra soldaților italieni, iar eu am scăpat fără să fi suferit nici măcar o rană. Am fost și în Irak și în Bosnia și Herțegovina. Sunt încă obișnuit cu disciplina

militară. Sunt expert în explozibili, în lupta împotriva terorismului și a războiului de gherilă organizat și condus în condiții extreme... Cred că chestorul a vrut o echipă pentru rezolvarea unui caz complicat, despre care îți voi povesti mai târziu. Între timp, îți voi arăta caracteristicile acestei mașini care, deocamdată, nu are comparație în Italia. După cum poți vedea, aici, pe tabloul de bord, avem în centru un afișaj de doisprezece inci, care pare a fi un navigator GPS, dar care are multe alte funcții. Este un adevărat computer care, pe lângă faptul că are acces la internet prin satelit, ne permite să consultăm baza de date a poliției din Italia și de oriunde în lume. Acela este un mic scanner conectat la sistem, în care putem introduce amprente, luate cu bucăți de scotch, și putem începe o căutare în bazele de date la care suntem conectați. La funcționalitatea ecranului tactil, foarte interesantă pentru lucrul în cadrul meniului principal, putem adăuga funcțiile unei tastaturi standard, care apare din acel sertar de dedesubt. Deschide torpedoul! O să găsești acolo un pistol care ți-a fost atribuit și un PDA. Și tu și eu avem un PDA identic cu care putem interacționa cu computerul de bord al mașinii. Atât PDA-ul cât și microcipul pe care îl avem implantat permite unității de control și a unuia dintre noi din mașină să identifice locația exactă cu sistemul GPS.

- La naiba, ținând cont de tot ceea ce îmi spui, ancheta care ne-a fost repartizată pare a fi destul de riscantă. Nici măcar legendarul 007 nu are toată această tehnologie la dispoziție!

- Nu te înșeli deloc. De câțiva ani, în Triora, au loc tot felul de evenimente ciudate: oameni care dispar în împrejurări misterioase, fără a lăsa, aparent, nicio urmă. Până acum, carabinierii au anchetat, dar nu au găsit nimic. Există, totuși, un principal suspect, o anume Aurora Della Rosa, pe care localnicii o numesc magiciană sau, mai bine zis, vrăjitoare, dar nu au reușit niciodată să adune suficiente dovezi împotriva ei și, prin urmare, anchetele încă trenează. În noaptea aceasta, în pădurea de lângă Triora a izbucnit un incendiu, amenințând să distrugă casa Aurorei. La finalul operațiunilor de stingere, pompierii au găsit cadavrul carbonizat al unei femei. Cred că medicul legist și criminaliștii sunt deja acolo. Acum, ancheta este a noastră. Tocmai pentru studiile tale despre ezoterism și secte, chestorul din Imperia a solicitat prezența ta, iar această crimă, cine știe prin ce împrejurare, a fost comisă tocmai odată cu venirea ta. Acum o să avem de lucru, și nu puțin se pare!

De fapt, după câțiva ani de muncă intensă cu unitățile canine, echipa devenise atât de bine antrenată și eficientă încât am putut să îmi găsesc timp și să încep

din nou să frecventez cursurile Facultății de Drept din Macerata. Știam că o dată cu absolvirea Facultății aș putea aspira la o avansare importantă în carieră, însă nu doar acest aspect mă determinase să studiez, ci pasiunea mea înnăscută pentru criminologie, a doua după pasiunea pentru câini. Mă interesaseră în special crimele comise de adepții așa-ziselor secte ezoterice. Pornind de la episodul Fiarele lui Satan, petrecut cu câțiva ani înainte, în care bandiții, pentru a acoperi uciderea unei fete și pentru a induce anchetatorii în eroare, înscenaseră mese negre și ritualuri satanice, începusem să studiez adevăratele secte ezoterice. Am încercat să sap adânc, să îmi fac o idee despre originile lor, pierdute în negura vremurilor, să înțeleg ce se ascunde în spatele ritualurilor acestora și a crimelor comise de adepții lor atât în trecutul îndepărtat cât și apropiat. În Italia, Liguria era unul dintre locurile despre care se știa că adăpostește încă adepți care se adunau și își practicau ritualurile în secret, ritualuri care implicau uneori sacrificii de animale sau umane. Inchiziția a luptat cu sectele până în secolul al XVII-lea, condamnând la moarte prozeliții sub acuzația de erezie sau vrăjitorie. Toate acestea mă fascinaseră în mod deosebit, așa că, cu teza mea intitulată „Culte ezoterice și crime comise de adepții lor”, am absolvit în iulie 2008 cu nota maximă.

Tocmai de aceea, în baza studiilor mele, la niciun an de la absolvire, fusesem chemată să ocup postul de comisar în cadrul departamentului de poliție din Imperia, tocmai în acea zonă în care încă mai exista o activitate intensă legată de secte.

Prin geamul mașinii am văzut cum treceam rapid, una după alta, pe lângă câteva cabine de taxare. În câteva minute eram deja dincolo de ieșirea din Savona și continuam cu viteză mare spre Imperia.

- De ce văd anchetatorii peste tot secte? întrebai eu, trezită din gândurile mele. Per total, dacă e să luăm în considerare Fiarele lui Satan, faimoase în aceste locuri, putem înțelege bine că toate sunt invenții, iar ezoterismul nu are nimic de-a face cu asta.

- Totuși, în acest caz, există elemente bine întemeiate care ne duc cu gândul la o sectă, chiar dacă întreaga intrigă, demarată cu câțiva ani în urmă, rămâne încă în întuneric. Nu au fost găsite niciodată cadavre, până azi, și, pe baza acestui nou element, putem începe să credem că până și persoanele dispărute anterior au fost ucise, însă crimele au fost acoperite, la momentul respectiv, în mod impecabil. Poate că s-a întâmplat ceva neașteptat în seara asta și ucigașul, sau ucigașii, nu

au putut să ascundă cadavrul, ca în alte cazuri. Poate că au încercat să dea foc corpului victimei, dar o schimbare bruscă a vântului, care nu este neobișnuită în aceste părți, a declanșat un incendiu care nu a mai putut fi controlat. Credem că însăși Aurora a fost cea care a cerut ajutor, întrucât casa ei era cea amenințată de incendiu.

- Care este alibiul ei? Știm ce a declarat?

- A spus că s-a întors foarte târziu după ce fusese la un restaurant în vale, și că, apropiindu-se de casa ei, a văzut luminile care indicau focul. A sunat la 115[1] de pe telefonul său mobil când încă se afla la câțiva kilometri de casă.

- Bine, vom face verificările necesare. Acum spune-mi despre persoanele dispărute înainte!

- Ar fi mult de povestit în detaliu. O să încerc, însă, să rezum informațiile, apoi vom putea examina tot materialul trimis de poliție și tribunal. Este deja un dosar frumușel și te așteaptă pe birou. Prima persoană ale cărei urme s-au pierdut este cea care a locuit în aceeași casă cu Aurora și care purta același nume ca ea. În 1989, această doamnă de vreo șaizeci ani, cunoscută drept ghicitoare, herbolog, vindecătoare, clarvăzătoare, vrăjitoare, magiciană, a decis să meargă în munții Nepalului pentru a ajunge la un templu în care trebuia să-și regenereze spiritul, trupul și sufletul. A ajuns la Kathmandu împreună cu unul dintre adepții săi, un tânăr român, un anume Laris Dracu. Cele două femei au angajat șerpași, care le-au însoțit până la un anumit punct. Când au insistat să meargă într-o zonă neexplorată, interzisă șerpașilor pentru credințele lor religioase, aceștia din urmă le-au lăsat singure, spunând că le vor aștepta trei zile, după care vor renunța și le vor da dispărute. Nu s-a mai auzit nimic despre cele două, însă după câteva luni s-a prezentat la Triora o tânără de douăzeci de ani care pretindea că este nepoata Aurorei. Apelând la omonimie, și-a asumat dreptul de a intra în posesia casei bunicii sale. Chiar și această tânără Aurora părea să aibă puteri supranaturale, dar mult mai puternice decât cele ale presupusei sale strămoașe. Puținii locuitori ai locului, care o cunoscuseră pe Aurora în tinerețe, nu puteau să nu observe asemănarea extraordinară a tinerei cu bătrâna decedată, atât de mult încât mulți erau convinși că vrăjitoarea găsise, în timpul călătoriei ei în Nepal, un elixir al tinereții și reușise să întinerească, ajungând din nou la vârsta unei tinere fete. Însă, în afară de asta, în pădurile din jurul Triorei au început să se petreacă episoade ciudate. Se vorbește în sat că, în nopțile cu lună plină, vrăjitoarele începuseră din nou să-și practice Sabatul, chemate de tânăra Aurora. În afară de

Sabat, Aurora a început să primească multe vizite acasă. Pe lângă cei care solicitau remedii pe bază de plante pentru tratarea afecțiunilor, sau elixire de diferite tipuri pentru rezolvarea problemelor în dragoste, își făceau apariția din când în când anumite persoane care erau găzduite de ea ca și adepți ai unei secte ezoterice, al cărui nume nu mi-l amintesc însă acum. Acești subiecți, în esență femei, veneau în acest loc pentru a aprofunda cunoștințele bibliotecii antice, păstrate cu mare sfințenie în casa Aurorei de către strămoșii e, bibliotecă îmbogățită treptat de-a lungul secolelor. Una dintre aceste tinere femei, Mariella Carletti, cunoscută sub numele de La Rossa, a plecat în 1997 dintr-un mic sat din Abruzzo, unde era deja cunoscută ca vindecătoare și clarvăzătoare, spunând tuturor că va ajunge la Triora pentru a depăși încercările grele care urmau să îi permită să devină o adeptă de nivel șapte, unul dintre cele mai înalte niveluri, și că se va întoarce cu puteri pe care nimeni nu și le-ar putea imagina vreodată. În schimb, nu s-a mai întors niciodată. La Triora, această fată frumoasă, înaltă, cu păr roșu ca focul, cu ochii albaștri, ten palid cu pistrui, nu a trecut neobservată. Pe 21 iunie, la apus, dată care coincide cu solstițiul de vară, s-a dus în pădurea unde se spune că se organiza Sabatul, după care a dispărut. Un detaliu interesant este că în noaptea aceea a avut loc un început de incendiu, dar foarte limitat. Se pare că un camion dezafectat luase foc, însă această situație nu a putut fi legată în niciun fel de dispariția fetei. Carcasa arsă a camionului este încă acolo, nu a fost niciodată îndepărtată. Cazul, la vremea lui, a fost respins ca fiind opera unor huligani. În 2000, trei jurnaliști, doi bărbați și o femeie, de la un cotidian național cunoscut, care își are sediul și redacția la Genova, doreau să efectueze propria lor mică anchetă asupra dispariției fetei, care avusese loc cu trei ani în urmă. Cu scuza unui reportaj despre vrăjitoare și vrăjitorie în Triora, și-au așezat un cort chiar în pădurea unde se întâlneau vrăjitoarele, lângă Izvorul Nucului[2], cu speranța de a asista la vreun ritual satanic sau așa ceva. Timp de câteva zile au adunat informații despre procesul împotriva vrăjitoarelor din Triora de la sfârșitul secolului al XVI-lea. De asemenea, au încercat să obțină un interviu exclusiv cu Aurora, însă fără succes. În noaptea dintre 20 și 21 august, cei trei jurnaliști au dispărut în împrejurări misterioase. În interiorul cortului, găsit gol a doua zi dimineață, au fost găsite câteva caiete cu materialul adunat. Aceste caiete au fost returnate revistei care, în amintirea celor trei, a publicat un articol de opt pagini despre vrăjitoarele din Triora. Ultima frază scris în caietul unuia dintre cei trei jurnaliști era cu majuscule și subliniată: „DUMNEZEULE!” Ceva sau cineva îl speriase cu siguranță. Nu s-a mai auzit nimic despre jurnaliștii dispăruți.

Între timp, trecusem de Imperia, ieșiserăm de pe autostradă la punctul de taxare Arma di Taggia și intrarăm pe un drum de țară care răsărea dintr-o vale absolut

minunată, mergând paralel cu cursul unui râu. Era prima dată când vedeam aceste locuri care, în curând aveau să îmi devină familiare. Călătoream prin Valea Argentina, străbătută de râul cu același nume, o vale îngustă cu puține așezări umane. Verdele pădurilor luxuriante ieșea în evidență, în contrast cu albastrul intens al cerului senin în ziua fierbinte de început de iulie, ceea ce făcu ca în interiorul meu să se reaprindă vechea pasiune pentru munți. Deja visam să merg pe cărările care duceau către acele păduri. Urcarăm pe lângă un mic centru locuit, Molini di Triora, pentru a ajunge la Triora, un sat cu trăsături medievale, cocoțat pe vârful unui deal. După ce trecurăm de centru, drumul începu să coboare și, după un timp, ne oprirăm într-un spațiu deschis unde erau parcate câteva mașini de poliție, un jeep de pompieri și o autospecială a ocolului silvic, echipată pentru stingerea incendiilor forestiere.

- Ei bine, ceea ce mi-ai spus pare foarte interesant, iar mirosul de sectă pare real, ca să nu mai zic de mirosul de ars. Acum trebuie să înțelegem în ce măsură ezoterismul are de-a face cu cele întâmplate aici și cât de mult se fac responsabili adepții pentru dispariția persoanelor pe care le-ai menționat mai devreme, precum și de decesul din această noapte, dacă este vorba de crimă sau de un simplu accident.

- Caterina, vreau să îți reamintesc că prudența nu este niciodată prea multă aici. În afară de vrăjitoare, s-ar putea să ne confruntăm cu criminali fără scrupule în cursul acestei anchete. Ia-ți arma și hai să memorăm numărul PDA al celuilalt ca să ne putem suna dacă este necesar. Să mergem!

Mi-am luat PDA-ul, dar mi-am lăsat pistolul în torpedoul mașinii. Ceva îmi spunea că nu voi avea nevoie de el acum.

CAPITOLUL 3

Aurora Della Rosa

Lui Laris nu îi era teamă să treacă peste podul suspendat. Se uită în ochii albaștri-verzi ai Aurorei, care îi ofereau toată puterea și energia de care avea nevoie. O cunoștea doar de puțin timp, dar avea încredere în ea și în puterile ei ezoterice.

Laris Dracu era originară din Transilvania, o regiune minunată din România, care la sfârșitul anilor 1980 era condusă încă de un dictator comunist. Deja la optsprezece ani își câștigase reputația de vrăjitoare anticomunistă și, pentru a nu cădea în mâinile poliției secrete a generalului Ceaușescu, reușise să ajungă extrem de greu în Italia. Mersese până într-un mic sat din Liguria, unde știa că trăiește un adept al propriei secte, care o va ajuta și o va ghida în continuarea călătoriei către cel mai înalt nivel, al șaptelea, cel al cunoașterii universale. Când ajunse la casa Aurorei, în ziua echinocțiului de primăvară, la ora prânzului, a observat că oaspetele ei o aștepta în prag cu ușa deschisă. Nu a fost deloc surprinsă, întrucât știa despre puterile vizionare ale vrăjitoarei. Se simți privită cu plăcere. Laris era o fată foarte frumoasă, cu păr negru strălucitor, strâns într-o coadă la spate, ochi întunecați, aproape negri, și cu trăsături delicate ale feței. Liniile sinuoase ale corpului său, care nu puteau fi ascunse de hainele strâmte, lăsau să se întrevadă o perfecțiune a sânilor, feselor și a picioarelor cum rar se mai poate vedea. Vrăjitoarea era o bătrână de șaizeci de ani, într-o formă excelentă totuși, cu părul blond, ușor presărat cu fire albe, și ochi care își schimbau culoarea din albastru în verde, în funcție de luminozitatea mediului ambiant. Corpul ei avea încă vigoarea unei femei de patruzeci de ani, iar pielea ei era netedă, întinsă și fără riduri evidente. Privirea ei era magnetică, iar când ochii săi i-au întâlnit pe cei ai Aurorei, Laris a simțit un puternic impuls sexual față de vrăjitoare. Aurora a rostit apoi niște cuvinte într-o limbă de neînțeles muritorilor de rând. Nu folosise limba occitană, tipică acelei zone de graniță dintre Italia și Franța, însă, cu toate acestea, tânăra reușise să o înțeleagă, deprinzând-o în copilărie, când mama ei o inițiase în practici magice și ezoterice.

Semants era limba străveche a adepților, ale cărei origini s-au pierdut în negura vremurilor, un idiom cunoscut deja pe vremea Egiptului faraonilor de către magicieni și șamani, dar care avea origini și mai străvechi. Laris fu invitată de Aurora să intre în casă și fu condusă într-o sală pătrată. Unul dintre pereții sufrageriei era ocupat în întregime de o oglindă, așa că aveai impresia că acea cameră era mult mai mare decât în realitate, în timp ce pe ceilalți trei pereți se aflau rafturi care adăposteau multe cărți și manuscrise și niște vase din porțelan de tipul celor folosite pe vremuri în farmacii și în magazinele de plante medicinale.

Laris fu atrasă în special de podeaua din marmură lucitoare de diverse culori de galben, albastru și verde smarald. Cu plăcile colorate, ca și cum ar fi un mozaic, fusese creat designul unuia dintre principalele simboluri ezoterice, o pentagramă, o stea cu cinci colțuri, închisă într-un cerc care, la rândul său, era încadrat în perimetrul pătrat al camerei.

Simbolul spiritului, un fel de asterisc, desenat pe placa centrală pentagonală, delimitată de liniile care formau steaua în cinci colțuri, indica centrul exact al încăperii. În fiecare dintre celelalte zone în care podeaua era împărțită prin linii și arce de cerc, puteau fi recunoscute câteva figuri, fiecare legată de simbolismul ezoteric: luna în creștere, luna în descreștere, luna plină, conjuncția soarelui cu luna în eclipsa parțială și în eclipsa totală și multe altele. Laris era fascinată și stânjenită în același timp.

- În casa în care locuiam, în Transilvania, aveam o cameră identică cu aceasta, spuse ea, adresându-se Aurorei în aceeași limbă în care vorbise vrăjitoarea cu puțin timp înainte. Placa centrală indică punctul exact în care s-a întâmplat ceva important în trecut, ceva infinit de frumos sau extrem de urât. Mama mea adoptivă, Cornelia, îmi spunea că, lângă casa mea, cu multe secole în urmă, un prinț care a coborât din Munții Carpați, într-o noapte cu lună plină, s-a iubit cu o fată frumoasă, iar din uniunea lor s-a născut prima din neamul nostru. Însă, în afară de această legendă, cunosc și că, dacă se apasă placa centrală, se declanșează un mecanism care va scoate la iveală o cameră secretă ascunsă în spatele oglinzii. Cornelia avea la gât un lanț de aur pe care se afla un inel, în mijlocul căruia era încadrată o piatră în formă de pentagramă, care se potrivea perfect într-o broască, ascunsă în spatele unui raft. Apoi apăsa placa pentagonală, astfel încât oglinda se mișca și oferea acces în camera secretă. Acolo păstra cărți, manuscrise, pergamente, unele chiar foarte vechi, pe care strămoșii săi i le transmiseseră și care conțineau cunoștințele care ofereau acces celor care aspirau să devină adepți de nivelul al șaptelea.

- Din felul în care vorbești și din ceea ce percep eu cu puterile mele, știu că tu ai putut deja să vezi acele documente și, ca și mine, deții puterile și înțelepciunea nivelului al șaptelea, de aceea, este inutil să deschid camera secretă pentru tine. Împreună, însă, vom putea face față drumului care ne va duce la cel mai înalt nivel, cel al Cunoașterii Universale.

În timp ce vorbea, Aurora își luă niște tutun dintr-un recipient de porțelan prețios și îl puse în două hârtii, rulându-le cu pricepere în două țigări. Îi oferi una lui Laris, apoi o aprinse cu un chibrit și, la final, își aprinse propria țigară.

Trăgând adânc fum în piept, Laris înțelese că în tutun fuseseră adăugate substanțe narcotice și stimulante, însă era deja obișnuită să fumeze acest tip de

amestec. Dacă nu ar fi fost, ar fi căzut pradă voinței vrăjitoarei, ca într-o hipnoză provocată atât de drog, cât și de puterile oculte ale Aurorei. În schimb, drogul stimulă în ea dorința sexuală, astfel că se apropie de Aurora, lăsându-se sărutată și mângâiată. După ce și-au stins țigările, cele două s-au dezbrăcat și s-au întins pe podeaua goală, provocându-și plăcere până când Laris a ajuns la orgasm.

- Acum că ne-am unit trupurile, ne vom uni mintea și sufletul, îi spuse Aurora fetei care încă gâfâia de plăcerea resimțită. Astăzi este o zi specială, unică, și trebuie să ne folosim puterile împreună pentru a evoca spiritul Artemisiei, strămoașa mea arsă pe rug în urmă cu patru secole în urmă.

Laris o urmărea curioasă, în timp ce observa cum lumina care intra pe fereastră se diminua, până când luna plină deveni evidentă pe cerul încă albastru al după-amiezii târzii.

- La 21 martie 1589, în urmă cu exact patru sute de ani, Artemisia a fost legată de un rug înfipt chiar acolo, în pământ, unde vezi acum placa pentagonală marcată cu simbolul spiritului. Astăzi este echinocțiul de primăvară, iar în câteva ore, luna plină va fi ascunsă de umbra pământului într-o eclipsă totală. Aceasta este o conjuncție astrală foarte rară. Noaptea ideală pentru Sabat, dar nu asta ne interesează. Ai ajuns aici în aceste ore pentru că eu singură nu aș fi avut puterea să duc la îndeplinire ceea ce suntem pe cale să facem.

A luat apoi niște foarfece foarte ascuțite și și-a tăiat cu grijă părul pubian blond, până când zona genitală a rămas complet fără păr. A strâns apoi părul într-un potir de aur și apoi a făcut același lucru cu părul pubian al lui Laris, mult mai închis decât al său. Apoi a luat niște ierburi uscate din diverse recipiente, inclusiv din acel amestec pe care-l fumaseră anterior, și a amestecat totul, adăugând puțin ulei, după care a așezat cu grijă potirul deasupra plăcii centrale. A mai pregătit două țigări, pe care să le fumeze, încă goale, până au ajuns la un anumit nivel de uitare, aproape de transă. Între timp se făcuse întuneric și cercul cel mare al lunii strălucea pe cer, fiind ascuns de umbra Pământului, în acel rar moment magic de aliniere a celor trei corpuri cerești. În momentul în care luna era complet ascunsă, iar poziția ei se întrezărea doar ca un halou roșcat, cele două femei goale, așezate pe podea, își uniră mâinile și picioarele pentru a forma un cerc în jurul și deasupra potirului. Aurora rosti atunci o formulă magică: „Has Sagadà, Artemisia”.

Fereastra se deschise brusc, un fulger intră în cameră și aprinse conținutul

potirului. Se ridică apoi un fum cenușiu, cu miros urât de carne arsă, care amintea de mirosul vrăjitoarei arsă pe rug cu patru secole în urmă. Încet-încet, fumul se strânse, luând forma corpului unei femei care, învârtindu-se și dansând, ajunse la Aurora și se contopi cu corpul ei. Acum Aurora era Artemisia și Artemisia era Aurora. Laris urmări neputincioasă acest fenomen. Când ultimul fir de fum dispăru, absorbit de corpul Aurorei, iar conținutul potirului dispăru și el complet, cele două femei căzură într-un somn adânc și avură o viziune despre ceea ce se întâmplase cu patru sute de ani în urmă. Aurora trăia scena la persoana întâi, în timp ce Laris o trăia ca spectator, amestecată cu mulțimea care asista la torturarea vrăjitoarei.

Artemisia era legată de stâlp, iar sub picioare îi fuseseră puse mănunchiuri de crengi provenite de la tăierea măslinilor și bușteni mari de pin și brad. Totul fusese stropit cu ulei de lampă. Cele patru însoțitoare ale ei fuseseră legate de ceilalți patru stâlpi, aranjați în semicerc în spatele ei, în raport cu spectatorii: Viola, Emanuela, Alessandra și Teresa. Aceasta din urmă, numită și „băiașul”, deoarece fusese prinsă de mai multe ori goală, întinsă lângă alte femei, fusese acuzată chiar și de hermafroditism[3]. Era o femeie cu un clitoris atât de dezvoltat încât simula un penis mic și era, de asemenea, capabilă să obțină o erecție. Aceste ultime patru femei nu fuseseră arse, chiar dacă la picioarele lor se aflau niște legături de nuiele. Își mărturisiseră păcatele și o indicară pe Artemisia drept „călăuza lor spirituală”, de aceea fuseseră legate de stâlpi, atât ca avertisment pentru populația locală, cât și pentru a asista îndeaproape la tortura persoanei care le inspirase.

De ce urma să aibă loc execuția, din moment ce Dogele de Genova pusese veto pe inchizitorii Bisericii, asigurând femeile că nu va permite, în acele vremuri moderne, o condamnare la o moarte atât de atroce? Dogele era mândru că unul dintre concetățenii săi descoperise, cu niciun secol mai devreme, un nou pământ, America, punând capăt acelei perioade întunecate reprezentate de Evul Mediu. Prin urmare, nu ar fi permis niciodată Bisericii, prin Inchiziție, să fie arse de vii aceste femei, chiar dacă ar fi fost găsite vinovate de vrăjitorie, erezie, amestecare cu diavolul, crime împotriva lui Dumnezeu, împotriva Bisericii și împotriva oamenilor. Totul începuse cu un an și jumătate în urmă, în toamna anului 1587, când primarul, Stefano Carrega, și parlamentul local, indicaseră vrăjitoarele care locuiau în Ca Botina drept principalele responsabile pentru foametea gravă, care lovise întreaga zonă iar ei ceruseră episcopului de Albenga să instituie un proces pentru presupusele vrăjitoare, pentru a se pune capăt faptelor acestora printr-o pedeapsă exemplară, condamnarea la ardere pe rug. În acest sens, doi inchizitori

sosiseră în oraș, doi călugări dominicani îmbrăcați în negru. Unul era vicarul episcopului și celălalt vicarul inchizitorului de Genova.

„Corbii”, cum le spuneau localnicii, le-au arestat pe cele cinci vrăjitoare care locuiau în Ca Botina și care, sub tortură, au acuzat multe alte femei din oraș, nu doar de origine umilă, ci și aparținând celor mai nobile familii. La un moment dat, inchizitorii arestaseră în jur de două sute de presupuse vrăjitoare, iar Consiliul Bătrânilor, ținând cont de faptul că două femei muriseră deja, una din cauza torturii aplicate, alta căzută de la o fereastră în urma unei tentative de evadare, a decis să se îndrepte către Dogele de Genova pentru a pune capăt procesului și să se asigure că au fost condamnate numai adevăratele vrăjitoare, cele din Ca Botina, grupul legat de Artemisia, treisprezece femei în total și o fată de 13 ani.

Așadar, guvernul genovez, fără a fi convins întru-totul de corectitudinea procesului de la Triora, a decis să se intereseze mai mult de acesta. Au trecut câteva luni în care, în timp ce Dogele de Genova și Episcopul de Albenga nu s-au putut pune de acord asupra jurisdicției, femeile au rămas în închisoare la mila temnicerilor care nu le-au cruțat de umilință și chiar le-au abuzat sexual. În luna mai următoare, inchizitorul șef a sosit la Triora pentru a vizita femeile aflate în închisoare și pentru a constata situația. După ce le-a supus din nou torturii cu foc, el a confirmat acuzațiile aduse celor treisprezece femei și a eliberat-o pe fata de 13 ani. Femeile au fost judecate sub acuzația de crime împotriva lui Dumnezeu, pact cu diavolul și ucidere de femei și copii. În august, procesul s-a încheiat, cu condamnarea la moarte pentru Artemisia și pentru celelalte patru femei apropiate ei: Emanuela Giauni, cunoscută sub numele de Emanuela Capricioasa, Viola și Alessandra Stella și Teresa Borelli, cunoscută sub numele de Teresa Băiaș pentru obiceiul ei de a-și purta părul tuns scurt, haine bărbătești și pentru obiceiul de a se culca cu alte femei. Când s-a părut că executarea pedepsei celor cinci femei, prin spânzurare și incinerare a rămășițelor, este iminentă, a intervenit Părintele Inchizitor de la Genova, cerând să fie respectată poziția sa, care până atunci fusese exclusă de la proces. De fapt, îi revenea, în calitate de reprezentant al Inchiziției de la Roma, să judece crimele vrăjitoarelor. Așa că cele cinci condamnate au fost transportate la Imperia și de acolo, la bordul unei nave, la Genova, unde au fost închise în închisorile guvernamentale, întrucât Inchiziția nu avea suficient loc, urmând să se alăture altor presupuse vrăjitoare din alte orașe din zonă.

Totul părea să meargă bine, deoarece Dogele promisese că se va asigura, acum

că se aflau sub protecția lui, să le salveze viețile. Urma să le țină o perioadă în închisoare, apoi, când populația ar fi uitat de ele, le-ar fi eliberat, cu promisiunea să nu se mai întoarcă în țara lor de origine. Însă răul, sub înfățișarea muritoare a primarului și a șefului Consiliului Bătrânilor din Triora, a pus laba pe ele. Nici nu a fost dificil ca slugile angajate ale celor două ilustre personaje să-i mituiască pe temniceri cu câteva monede de argint, să le înlocuiască pe cele cinci vrăjitoare cu tot atâtea cadavre de femei sărace, care muriseră de boală sau de greutățile pricinuite de foametea care încă mai făcea ravagii în munții din valea superioară a Argentinei și să le aducă pe cele cinci vrăjitoare înapoi la Triora pentru o execuție publică exemplară.

Legată de stâlp, Artemisia își rememora principalele etape ale vieții sale, începând cu inițierea de la vârsta de treisprezece ani când s-a trezit în mijlocul cercului magic creat de mama sa, bunica și alte adepte ale sectei, lângă Izvorul Nucului, un izvor situat sub un nuc mare. Chiar și atunci percepuse prezența puternică a Celui Rău, o forță negativă în afara cercului, care dorea ca victimele ei să-și asimileze puterile și să devină fără egal. Învățăturile transmise de mama și bunica ei, dobândirea puterilor clarviziunii și folosirea atingerii și a văzului pentru a percepe și vindeca afecțiunile trupului și ale sufletului, fuseseră întotdeauna folosite de ea pentru bine. Învățase puterile vindecătoare ale ierburilor, devenind pricepută în a produce poțiuni care scădeau febra, înlăturau durerea și ajutau femeile să nască în timpul travaliului. Învățase să folosească, în dozele potrivite, spori de ciuperci otrăvitoare, pentru a se aplica pe rănile infectate în vederea reducerii secrețiilor purulente. Învățase să facă talismane, să recite formulele magice rituale, să facă vrăji de invizibilitate și să formeze cercuri magice protectoare. Însă nu își folosise niciodată puterile pentru rău. Cu toate acestea, fusese marcată ca și vrăjitoare și, împreună cu cele mai de încredere ajutoare ale sale, Emanuela, Viola, Alessandra și Teresa, fuseseră întemnițate și torturate cu frânghie, foc și apă. La începutul verii anului 1588, primarul, Stefano Carrega, care era cel care începuse vânătoarea de vrăjitoare, ajunsese în celula sa și, în acel moment, Artemisia înțelesese că el este cel care reprezenta răul, marea amenințare care plana asupra ei și a prietenelor ei. Deja slăbită de tortură, fusese dezbrăcată și legată cu mâinile și picioarele de doi stâlpi de lemn aranjați să formeze o cruce a Sfântului Andrei, astfel încât brațele și picioarele ei să fie depărtate. Temnicerii îi raseră părul din zona genitală, apoi o lăsară singură cu primarul care, ridicându-și tunica, lăsă să se vadă un penis gros deja în erecție. Pentru Artemisia, așa legată cum era, nu exista nicio posibilitate să scape de violența sexuală dar era conștientă că trebuie să fie puternică în acea situație, că nu trebuie să cedeze plăcerii, altfel, odată cu actul sexual, bărbatul i-

ar fi luat toate puterile și cunoștințele, asumându-și-le. În final, ea ieși învingătoare. În timp ce simțea ejacularea caldă a bărbatului pătrunzându-i în corp, își pregăti mintea să fie cât mai departe de acolo, să rătăcească prin pădurile dragi ei, iar corpul să nu simtă nici măcar un fior, nici măcar o zguduire. Primarul, nereușind să-și atingă obiectivele, deveni furios.

- Mai rău pentru tine, vrăjitoareo! Vei muri pe rug, tu și tovarășele tale, iar forța flăcărilor îmi va transfera puterile tale.

Faptul de a fi câștigat acea bătălie îi dăduse un licăr de speranță Artemisei și când, în ciuda condamnării inchizitorilor, ea și cele patru însoțitoare ale sale fuseseră transferate la Geneva, ea a crezut că pericolul s-a dus. Bineînțeles că după raportul cu primarul nu a mai avut menstruație. Era evident că purta în pântece un fiu, sau mai bine zis, după cum putea percepe ea, o fiică. Însă refuza să recunoască acest fruct al violului ca fiind fiica celui rău. Ea ar fi urmat să o inițieze în practici magice și ezoterice, așa cum făcuseră cu ea mama și bunica ei; într-adevăr, simțea în inima sa că acea fiică va avea puteri supranaturale cu adevărat puternice, capabile să contracareze orice putere rea și să-și ducă mai departe descendența. Dar, după câteva luni, cel rău se reîntoarse la activitatea sa, se aliase cu Consiliul Bătrânilor și trimisese bărbații cu glugi pentru a le aduce pe ea și pe cele patru însoțitoare ale sale de la Triora la Geneva, unde urmau să fie executate.

În luna martie, Artemisia era aproape la sfârșitul sarcinii. Când a ajuns la Triora, șeful Consiliului Bătrânilor, Giulio Scribani, a ținut să-i constate personal starea, neputând permite ca o făptură nevinovată să fie arsă pe rug împreună cu vrăjitoarea. Artemisia și-a folosit toate puterile pentru a pătrunde în mintea bătrânului, în care a insuflat conceptul că se va sacrifica pe rug, atât timp cât sacrificiul ei ar fi servit la salvarea fiicei și a însoțitoarelor sale. Primarul pregătise cele cinci ruguri și anticipa deja spectacolul acelei seri în care, ca urmare a rarei conjuncții astrale, în acea zi a echinocțiului de primăvară, ziua lunii pline, urma să aibă loc eclipsa totală de lună. Însă Giulio își impuse voința.

- Nu vreau să asist la un masacru barbar. Am trimis deja o moașă la Artemisia; ea cunoaște modalitățile pentru producerea unei nașteri timpurii. Nou-născutul va fi încredințat unei asistente. Doar Artemisia, care este cea mai puternică dintre vrăjitoare, va fi arsă. Celelalte, legate de stâlpi, vor asista la execuția sa, apoi vor fi marcate astfel încât oricine le va întâlni să le recunoască drept vrăjitoare și să le evite. Fiecare dintre ele, va purta un tatuaj pe piciorul drept, pe

interiorul gambei. Acest tatuaj va înfățișa trei volume, care reprezintă cărțile pe care le-au consultat și studiat pentru a deveni adepte ale sectei. Tatuajul va fi completat cu flăcări care învăluie cărțile. Același tatuaj va primi fiecare femeie întâi născută din descendența acestor vrăjitoare!

Primarul aruncă sclipiri de ură asupra bărbatului, însă nu avu cum să i se opună. Se consolă măcar cu ideea că va putea să preia partea de putere a Artemisei. Dar aceasta, legată de stâlp, așteptând ca flăcările să fie puse pe grămada ei, se concentră și formă o barieră de protecție pentru prietenele sale, aflate în contact telepatic cu ea. Poziția semicirculară a celorlalți stâlpi îi favoriză protecția. Astfel, când din mulțimea de spectatori se auziră strigăte: „Nu le cruțați! Ardeți-le pe toate!”, iar un bărbat, cu o torță aprinsă în mână, reuși să treacă peste bariera gărzilor și să apropie cu flacăra de stâlpul Teresei, doi soldați îl luară de braț și îl trimiră înapoi în mulțime cu un lovitură bine țintită în fund. Bărbatul se rostogoli la pământ și se opri chiar la picioarele lui Laris, care îi aruncă o privire dezaprobatoare.

Câteva clipe mai târziu, călăul luă o torță de la un soldat, o ridică mai întâi în sus pentru a arăta tuturor flăcările, apoi o duse mai aproape de grămada de lemne de la picioarele Artemisiei, care luă foc.

Înainte ca flăcările să înceapă să-i învăluie corpul, Artemisia își îndreptă privirea spre lună, care în acel moment era întunecată de fenomenul eclipsei și perceptibilă doar ca o sferă roșiatică înconjurată de un halou, lăsându-și spiritul să plece. Trebuia să împiedice ca puterile și înțelepciunea ei să se transfere către Carrega, îndreptându-le în schimb, cu ajutorul telepatic al însoțitoarelor sale, ale căror vieți le salvase prin sacrificiul său, spre fetița pe care o născuse în urmă cu câteva ore și care avea să fie numită Aurora, prima lumină a dimineții. În scurt timp, flăcările puseră stăpânire pe trupul Artemisiei, învăluindu-l, femeia transformându-se într-o torță umană, cu părul ars, hainele la fel, lăsându-i carnea expusă, mai întâi roșie, apoi neagră. Silueta Artemisiei, încă zvârcolindu-se, era acum vizibilă doar în mijlocul zidului de foc, care ardea puternic. În cele din urmă, Artemisia, cu un ultim strigăt prelungit de durere, expiră profund, în timp ce flăcările continuară să-și desfășoare munca crudă. La final, doar un mic morman de cenușă rămase pe pământul ars.

Când Aurora și Laris reveniră la realitate erau încă goale, întinse pe podeaua rece de marmură, cu trupurile pline de transpirația cauzată de tensiunea experienței pe care tocmai o trăiseră. Aurora, încă năucită, își luă un chimono de

mătase, îl îmbrăcă și îi oferi unul asemănător fetei care tremura și era foarte fericită să-l îmbrace. Apoi, Aurora se duse la bucătărie să pregătească un ceai relaxant din plante și reveni câteva minute mai târziu cu două căni aburinde care răspândeau o aromă minunată de mentă în sufragerie.

- De ce am avut această viziune? Care este semnificația? întrebă Laris, începând să-și revină.

- Cred că am înțese că cel rău, care a rămas adormit timp de patru secole, își recapătă puterile și vrea să sacrifice victime pentru a-și crește forța și puterea. Trebuie să fim atente, întrucât am putea cădea victime eu, tu sau celelalte surori ale noastre, descendentele celor care au scăpat de moartea în flăcări acum patru sute de ani.

- Cum ne putem pregăti să-l înfruntăm? Avem destulă putere să o facem?

- Draga mea Laris, tu și cu mine vom avea de înfruntat o călătorie lungă și periculoasă către templul în care trăiește Marele Patriarh care ne va oferi acces la cunoașterea universală, al cărei gardian este. Ni se va da puterea și înțelepciunea necesare.

Pas cu pas, ținându-se de frânghiile laterale, reușiră să ajungă la jumătatea podului care se legăna cu fiecare mișcare pe care o făceau, atunci când o rafală mai puternică de vânt făcu să înghețe inima lui Laris, iar ea căută din nou ochii Aurorei pentru a se simți în siguranță. Cu grijă, cele două femei, își dădură jos rucsacii de pe umeri, își îmbrăcară gecile de vânt și își continuară drumul până la poiana plină de iarbă înaltă de dincolo de pod. De acolo porneau cel puțin cinci poteci, îndreptându-se în direcții diferite. Oare care era cea potrivită pentru urmat? Aurora văzu două crengi încrucișate într-o zonă cu pământ fără iarbă, căută o creangă lungă și, având grijă să nu calce pe pământul afânat, distruse crucea apoi, cu aceeași creangă, trasă un cerc pe pământ, recitând cuvintele pe care Laris le recunoscu ca fiind unele de contra-vrajă. Cineva pusese o vrajă pentru a le pune în dificultate pe calea de urmat. Dar Aurora avea multă experiență. Odată închis cercul și cuvintele întoarse spre cer, era evident că din poiană începea o singură cale, care era cea de urmat. După ce traversară limba unui ghețar, poteca făcea o curbă la vale, până când pajiștile de mare altitudine lăsară loc unei păduri din ce în ce mai dese pe măsură ce coborai. La fiecare răscruce de drumuri, la fiecare bifurcație de potecă, cele două știau instinctiv ce direcție să urmeze.

Pădurea oferea fructe de pădure comestibile și, din când în când, găseau o sursă de apă proaspătă, așa că, chiar dacă rezervele de hrană începeau să se epuizeze, ele nu sufereau de foame sau de sete. Temperaturile deveniseră și ele mai plăcute și nu mai era nevoie să poarte gecile de vânt. În a cincea zi de mers, părăsind pădurile dese, femeile se treziră într-o vale plăcută, la capătul căreia își văzură destinația.

Templul era o construcție străveche, rămasă intactă de-a lungul secolelor și mileniilor, construită așa cum era pe stâncă solidă, într-un loc inaccesibil simplilor muritori. Ceea ce a stârnit uimirea celor două femei a fost centrala hidroelectrică ce se zărea în spatele templului. O cascadă, cu forța unei căderi de câteva sute de metri, alimenta turbinele care furnizau energie electrică acelei clădiri antice. Alături de turbine, o serie de panouri solare furnizau apă caldă și ajutau, de asemenea, la generarea de energie electrică. Un sistem fotovoltaic precursor, care nu se afla încă în funcțiune, completa unitatea de control, ceea ce făcea ca această oază să fie complet autonomă din punct de vedere energetic.

Odată ajunse la intrarea în templu, fură întâmpinate de doi bărbați cu un aspect fizic impunător.

- Bine ați venit la templul Cunoașterii și Regenerării. Marele Patriarh vă așteaptă și vă va primi în cel mai scurt timp. Între timp, noi vă vom fi ghizi și vă vom duce la locurile de cazare. Ne vom asigura să vă facem vizita plăcută în acest loc încântător. Orice ați avea nevoie, ne puteți întreba, iar noi vom încerca să vă punem la dispoziție. Eu sunt Ero, iar însoțitorul meu se numește Dusai.

Cei doi bărbați, îmbrăcați doar în tunici scurte colorate, erau înalți și puternici, mușchii lor evidenți păreau sculptați, amintind de statuile antice grecești. Ero avea părul blond, creț, destul de lung, un ten deschis la culoare, deși ușor bronzat, și ochi albaștri de culoarea cerului. Dusai era brunet, cu părul negru scurt, ochii negri și un ten de culoarea abanosului. În timp ce Dusai avea grijă de Aurora, Ero se înclină în fața lui Laris și îi luă bagajele. Cei patru traversară o curte pătrată și intrară apoi în clădire, mergând pe coridoare frumos decorate. Frescele alternau scene de vânătoare cu scene de război și împerecheri între animale. Ajunseră în cele din urmă într-o curte cu coloane impunătoare, în centrul căreia se afla o piscină. Sub porticuri se deschideau ușile camerelor de oaspeți. Aici, decorațiunile reprezentau scene de dragoste între bărbați și femei, în toate pozițiile posibile și imaginabile, preluate din cele mai de neconceput manuale Kama Sutra. Cele două femei fură invitate de ghizii lor să intre fiecare

într-o cameră, unde fură ajutate să se dezbrace și să se relaxeze cu un masaj tonifiant lung și plăcut. După câteva ore, cele două femei și cei doi bărbați se aflau împreună în interiorul piscinei, bucurându-se de plăcerile unei băi bune în apa caldă, dar și de sexul oferit în mod spontan și senzual de către Ero și Dusai.

Epuizate de zilele de mers pe jos, dar regenerate în spirit, Aurora și Laris se simțiră revigorate. Masa întinsă conținea friptură de oaie cu garnituri din legume gustoase și o varietate incredibilă de fructe suculente. La sfârșitul banchetului, se retraseră în camerele lor pentru a se cufunda într-un binemeritat somn odihnitor.

A doua zi dimineață devreme, ghizii aduseră fiecăreia dintre cele două femei câte o ceașcă de ceai parfumată, însoțită de dulciuri pe bază de struguri și must, spunându-le să se pregătească de întâlnirea cu Marele Patriarh. Însoțitorii lor din ziua precedentă le însoțiră până la piciorul unei scări, care ducea la etajele superioare. Din acel moment aveau să fie însoțiți de un ghid mult mai în vârstă și mult mai puțin atrăgător, întrucât Ero și Dusai nu aveau voie să urce până la Patriarh. Hiamalè, așa se numea noul ghid, era o persoană care părea de cel puțin optzeci de ani, dar se spunea că era mult mai în vârstă. O barbă lungă cenușie îi împodobea fața, iar părul lung și argintiu îl avea legat la spate într-o coadă lungă. Le salută pe cele două femei în limba străveche și le invită să îl urmeze. În ciuda vârstei, bătrânul urca scara cu o agilitate ieșită din comun, până ajunseră la ceea ce părea a fi etajul cinci. Aurora și Laris remarcară că se aflau într-un fel de turn care dădea spre templu și că, de la ferestre, puteau admira construcția în toată măreția ei. Bătrânul Hiamalè îngenunche în fața unei uși de lemn, decorată cu incrustații frumoase, și le invită pe cele două femei să facă același lucru. De parcă cineva le-ar fi simțit prezența, chiar dacă neanunțată, ușa se deschise larg și cele două femei se treziră în fața Marelui Patriarh.

- Nu este nevoie să vă prosternați în fața mea, zise el, alungându-l pe bătrân și invitându-le pe cele două femei în camera sa. Sunteți binevenite. Vă așteptam de mult timp. Percepția sosirii voastre era foarte puternică. Mă prezint vouă, adepte fidele, care aspirați la cunoașterea universală. De când sunt în acest loc, m-am numit Roboam, chiar dacă acesta nu este numele meu adevărat, în cinstea fiului regelui Solomon, care a fost numit astfel. Tradiția spune că acest templu a fost construit de către înțeleptul Rege în aceste locuri inaccesibile, printre care se află cei mai înalți munți de pe Pământ, pentru a acționa ca un cufăr de comori și protecție pentru cea mai veche și mai exactă carte de magie, scrisă de mâna sa: „Cheia lui Solomon”. Legendele spun că această carte a fost găsită, la câteva secole după moartea celebrului Rege, în mormântul său, păstrată într-un

recipient de fildeș împreună cu un inel care îi poartă pecetea. Mulți au încercat să traducă ceea ce s-a scris mai întâi în latină, apoi în franceză, dar nimeni nu a reușit pe deplin, întrucât era doar un fals și regele Solomon reușise să-l facă de neînțeles. „Cheia lui Solomon" originală este în schimb păstrată în Sancta Sanctorum al acestui templu și doar câțiva oameni înțelepți, de-a lungul mileniilor, au putut avea acces la ea. Poate că tu, Aurora, vei reuși să faci parte din cei puțini aleși, dar o să vedem. Sunteți aici pentru a accesa cunoștințele păstrate în acest loc așa cum, înaintea voastră, au venit și alții dornici să consulte texte importante, adunate aici din timpuri imemoriale. Au venit preoți de orice fel de religie, dar și oameni importanți de știință, datorită cărora această construcție a fost dotată cu confortul modern. Sigur ați văzut instalația de producere a energiei electrice. Nu este ușor să obții aici materii prime pentru construcția unor astfel de instalații. Ultimul om de știință care ne-a vizitat a fost un italian, a cărui idee a fost să transforme energia razelor solare, dar și cea inerentă luminii însăși, în energie electrică, prin intermediul micro-celulelor, pe care le-a numit celule fotovoltaice, în onoarea prietenului său, Alessandro Volta. Dar, în timp ce văd o aură pozitivă la voi, în jurul lui vedeam o aură întunecată, care tindea spre negru, un indiciu al răutății și al trădării spiritului.

- Care era numele lui? întrebă Aurora, curioasă și speriată. A avut acces la cunoștințe, deși te îndoiai de el?

- Draga mea Aurora, ai o aură de un albastru intens, ca cerul senin, și de aceea ai o inimă curată, dar ești foarte sensibilă la influențele externe, pentru că ai încredere în toată lumea. Și de aceea ești însoțită de Laris, care are o aură roșie ca focul și care-și dezvăluie caracterul impulsiv, hotărât, gata să-și sacrifice chiar și propria viață pentru a-i ajuta pe cei apropiați. Nu îți pot spune numele acelei persoane. Oricine ajunge aici are acces la textele și manuscrisele stocate acolo. Apoi depinde de el să decidă cum să folosească cunoștințele dobândite, fie pentru bine, fie pentru rău. Vedeți, fiecare religie tinde să identifice binele cu Dumnezeu și răul cu o altă zeitate opusă. Indiferent dacă Dumnezeu este numit Iehova, Vishnu, Odin sau Allah și diavolul Satan, Lucifer, Seth sau Sehuet. Binele și răul sunt în fiecare dintre noi și lupta eternă dintre ele are loc în sufletul nostru. În unele prevalează binele, în altele răul.

- Mare Patriarh, dezvăluie-ne calea de acces la Cunoașterea Universală, continuă Aurora, și vă vom fi recunoscătoare și vă vom onora pentru tot restul vieții noastre de muritoare.

- Vedeți voi, există două căi prin care să vă atingeți obiectivul, una mai rapidă și una mai lentă. Laris, care este tânără, va urma această a doua cale, va avea tot timpul să consulte textele, să asimileze ceea ce este conținut în ele și să învețe să folosească, cu ajutorul Maeștrilor, al treilea ochi al său, cel al înțelepciunii, cel cu care va putea percepe aura oamenilor din jurul ei și să le pătrundă gândurile, intrând în contact cu mintea lor. Este o călătorie lungă pe care eu însumi am întreprins-o la acea vreme și care necesită perseverență, concentrare și aplicare. Pentru tine, Aurora, care ești dornică să asimilezi totul rapid și să te întorci în patria ta pentru a lupta împotriva forțelor malefice, am pregătit un drum mai scurt.

Bătând din palme, îl chemă pe Hiamalè, care o conduse pe Laris afară din cameră, în timp ce pe altă ușă intrară două tinere slujnice cu un ceai aburind din plante pentru patriarhul în vârstă. Roboam bău ceaiul cu grijă, apoi, luă de pe o tavă adusă de una dintre cele două slujnice, o cutie din care scoase o seringă.

- Papaverina. Injectată în corpul cavernos al penisului, permite o erecție de lungă durată pentru un act sexual satisfăcător, chiar și pentru o persoană în vârstă ca mine. Vă voi transmite toate cunoștințele mele și știința mea prin conjuncție trupească, după care veți avea acces la Sfânta Sfintelor.

Servitoarele o ajutară pe Aurora să se dezbrace și să se întindă pe pernele amenajate în acest scop pe podea, apoi îl sprijiniră pe bătrân, îl dezbrăcară de haine, îi făcură injecția, îl masară temeinic, iar când au înțeles că acesta este gata să desăvârșească actul sexual cu Aurora, se retraseră într-un colț al camerei. Relația cu bărbatul în vârstă îi creă Aurorei o plăcere imensă. Închise ochii și se abandonă plăcerii provocate de Roboam. Pe culmea extazului, ajunsă la orgasm, înțelese că, odată cu fluxul de spermă, pătrundea în ea o căldură care pornea din vârful degetelor de la picioare și până la ultimul fir de păr. Asimila dintr-o dată toate cunoștințele pe care bătrânul le acumulase de-a lungul deceniilor de ședere în acel loc inaccesibil. La un moment dat, Aurora își dădu seama că Roboam stătea nemișcat deasupra ei. Penisul îi era încă erect, din cauza efectului papaverinei, dar nu mai respira. Cu o mișcare delicată, mută trupul lui Roboam într-o parte și, cu destul de multă greutate, reuși să se desprindă de el. În timp ce slujnicele se îngrijeau de defunct, Aurora e îmbrăcă cuprinsă de frică: cum va ajunge oare la Sfânta Sfintelor fără îndrumarea lui Roboam? Dar apoi, concentrându-se, realiză că, pe lângă cunoștințe, reușise să asimileze tot ce avea acesta stocat în memorie și, prin urmare, știa deja calea de urmat pentru a-și atinge scopul. Însă era ceva mai mult. Raportul pe care tocmai îl consumase o

transformase: pielea ei era mai fină, sânii mai fermi, picioarele mai subțiri, părul mai lucios, pe scurt, se simțea întinerită. Căută o oglindă să se privească și dădu peste imaginea unei tinere de douăzeci de ani, imaginea ei însăși, dar cu patruzeci de ani mai tânără. Își atinse fața cu mâinile, parcă pentru a se asigura că ceea ce vedea nu era vreo viziune. Ridurile dispăruseră, ochii ei verzi străluceau, nu era nicio umbră în opacitatea cristalinului, iar părul ei revenise la culoarea sa naturală de castaniu deschis. Însă își dădu seama că nu era timp pentru aceste lucruri banale. Trebuia să ajungă la „Cheia lui Solomon".

Încercând să urmărească amintirile întipărite în mintea lui Roboam, coborî din nou scările până la parter. Într-o sală cu pereții decorați, căută o statuie de aur înfățișând o pisică. La gâtul acesteia din urmă observă un medalion în formă de pentagramă. Îl roti și văzu un pasaj deschizându-se în peretele din spate, singurul care nu avea ferestre. Intră într-un coridor lung, semi-întunecat, iluminat din când în când de lumina slabă a lămpilor antice cu ulei. La capătul coridorului, o scară în spirală cobora spre subsol, până la o altă sală bogat decorată. Artemisia se duse direct spre o ușă masivă de aur, îmbogățită cu basoreliefuri din aur pur, înfățișând episoade din viața regelui Solomon. Nu exista niciun sistem sau dispozitiv pentru a deschide ușa. Pentru a accesa Sancta Sanctorum era necesară o comandă vocală, care diferea în funcție de zilele săptămânii și de orele zilei. Aurora, calculând că în acel moment ar trebui să invoce luna, rosti cu glas tare:
„- Levanah!"

Ușa masivă din aur începu să alunece în interiorul peretelui cu două capete, lăsând acces liber la cele mai secrete camere ale templului. În centrul încăperii, pe o coloană înaltă de aproximativ douăzeci metri, se afla un mic cufăr din fildeș care conținea cartea și inelul cu sigiliul lui Solomon, cel mai puternic talisman al tuturor timpurilor. Nu fără emoție, deschise micul cufăr. Cartea era la locul ei, dar nu și inelul. Oricine ajunsese acolo înaintea ei reușise să-l fure, asigurându-și o putere considerabilă, greu de combătut dacă era folosită în scopuri malefice. Dar acum vrăjitoarea nu mai avea timp să se gândească, avea toată noaptea să poată asimila ceea ce scrisese Solomon cu multe secole înainte, lucru pe care nu îl primise din memoria lui Roboam, de vreme ce el, chiar dacă avea acces la Sancta Sanctorum nu avusese niciodată curajul să înfrunte textul sacru. Când fu sigură că a memorat toate formulele și incantațiile, puse Cheia înapoi în cutie și ieși, mergând pe același drum care o adusese acolo. Când ieși în sufragerie, observă că prima lumină a zorilor începea să intre prin ferestre. Rotii medalionul de pe statuia pisicii, readucându-l în poziția inițială, iar pasajul din care tocmai ieșise se închise la loc.

Era momentul să revină acasă, în Liguria, iar de data aceasta, călătoria avea să fie scurtă. Avea să folosească teleportarea, una dintre noile magii pe care tocmai le învățase. Dar mai întâi trebuia să-și ia rămas bun de la Laris. Se întoarse în curtea împrejmuită de coloane unde se aflau camerele de oaspeți. Aici îi întâlnii pe Ero și Dusai, care discutau pe marginea piscinei. Ambii rămaseră uimiți de noul aspect al Aurorei.

- La naiba! Dacă ai fi arătat așa și când ai venit! comentă Dusai.

Vrăjitoarea evită să răspundă comentariului său și bătu la ușa lui Laris care se afla cufundată încă în lumea viselor. Trezită din somn, Laris deschise ușa și o privi pe tânără cu o expresie întrebătoare. Când realiză că aceasta era de fapt tovarășa ei de călătorie, se frecă la ochi crezând că încă visează.

- Da, eu sunt! spuse Aurora. Eu trebuie să plec, dar rămânem în comunicare telepatică. Atunci când voi avea nevoie de tine, vei ști și vei putea ajunge la mine cât mai repede posibil.

Apoi își apropie buzele de cele ale lui Laris și o sărută.

- Pe curând!

Aurora părăsi templul și ajunse într-o poiană izolată unde se așeză pe pământ, având grijă să nu-și încrucișeze picioarele, se concentră apoi asupra locului unde voia să meargă și pronunță formula magică. Prins parcă de un vârtej, un fel de flux de aer, corpul său dispăru pentru a apărea imediat în Triora, în interiorul casei sale.

- Iată-mă acasă!

CAPITOLUL 4

Ne îndreptarăm pe jos spre locul crimei, care fusese deja izolat de benzi de plastic roșii și albe cu mesajul „Poliția”. Locul era înnegrit de foc și umed de la apa folosită pentru a-l stinge, dar cel mai izbitor era mirosul pe care erai obligat să-l respiri. Mirosul de carne arsă de om, care încă persista în aer, era cu adevărat insuportabil. Când am văzut cadavrul, abia mi-am putut reține dorința de a vomita. La prima vedere arăta ca un manechin, aplecat, sprijinit de o poartă de metal care închidea un fel de peșteră, o formă umană înnegrită de flăcări. Nu mai era nicio urmă de păr, iar în unele zone se întrezăreau oasele printre niște frânturi de piele ca pergamentul. Doar după forma sânilor ei se putea da seama că este vorba de corpul unei femei. La încheieturi și glezne se vedeau filamente de plastic topit, indicând ceva care trebuie să fi fost folosit pentru a lega victima de poartă. Medicul legist făcea primele analize ale cadavrului, în timp ce legiștii așteptau cu răbdare ca acesta să încheie pentru a putea prelua ei. În timp ce îi spuneam lui Mauro să mă aștepte, m-am apropiat, trecând de bariera de benzi din plastic. Avertizat de prezența mea, doctorul își ridică privirea și își scoase mănușile din latex, clătinând din cap. Persoana care îmi întindea mâna era o femeie minionă în vârstă de treizeci de ani, cu părul scurt și închis la culoare, ochi negri și un mic piercing auriu în nas.

- Doamna Ruggeri, bănuiesc! Încântată să vă cunosc! Doctor Ilaria Banzi, medic legist.

- Ce îmi puteți spune despre această sărmană femeie?

- Cu adevărat înfiorătoare scena. În scurta mea carieră nu am văzut niciodată așa ceva. Nu pot spune acum dacă era vie sau moartă când i s-a dat foc, dar, din moment ce pare clar că a fost legată cu bandă adezivă de mâini și de picioare de acea poartă, tind să cred că a fost arsă de vie. Autopsia ne va oferi mai multe detalii. Pentru moment, pot spune că ne aflăm în prezența unui subiect feminin, în jur de treizeci și cinci, cel mult patruzeci de ani, judecând după dinți, dar nici în această privință nu pot fi precisă, întrucât focul a alterat totul. De îndată ce echipa de criminalistică va face constatările, voi aranja transportul cadavrului la

morgă și vă voi trimite raportul de necropsie în cel mai scurt timp posibil. În curând va veni și procurorul. Vă doresc mult succes, nu va fi o investigație ușoară!

Am plecat apoi, îndreptându-mă spre bărbații în uniformă.

- Se cunoaște ceva despre identitatea victimei? întrebai eu.

- Cu siguranță nu avea niciun document asupra ei! veni răspunsul sarcastic al unui superintendent pe care îl străfulgerai cu privirea. Am înțeles, nu a fost o glumă reușită. Ceea ce știm este că victima a fost legată cu bandă adezivă groasă, de genul celei folosite pentru ambalarea pachetelor mari, și imobilizată de balustrada metalică, apoi i s-a dat foc. Genul ăsta de peșteră este de fapt o magazie veche, în interiorul căreia se aflau lemn uscat și alte materiale inflamabile. Întrucât se vorbește atât de mult despre vrăjitoare în această zonă, ne-am gândit că cineva a vrut să simuleze execuția unei vrăjitoare pe rug. Poate un joc sadic între doi îndrăgostiți, de ce nu? Ea se leagă, consimțind, el aprinde un foc mic pentru a da mai multă vervă jocului, dar situația scapă de sub control, vântul se întețește și izbucnește incendiul, iar femeia nu mai are scăpare. Ne-am gândit și la varianta aceasta.

- Destul de fantezistă ideea, aș spune, și prost susținută de dovezi. Vă plac astfel de jocuri cu partenera dumneavoastră?

Lovit în intimitatea sa, acesta se înroși, își drese glasul și căută o cale de scăpare.

- Vine procurorul. Acum el va fi cel care va formula ipotezele corecte. Iertați-mă, acestea au fost doar presupunerile mele.

Procurorul era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt, aproape la fel de înalt ca Mauro și slab. Privindu-l, semăna cu o pasăre de pradă, cu nasul încovoiat, buzele subțiri și ochelarii de citit ridicați pe frunte. Se apropie de Mauro, care îi strânse mâna și mă prezentă.

- Domnule procuror Leone, doamna comisar Ruggeri! Colega mea tocmai a sosit de la Ancona și s-a trezit deja în plină activitate.

- Da, văd! Ei bine, cred că am puține de făcut aici în acest moment. Țineți-mă la curent cu ancheta și încercați să închideți acest caz cât mai repede posibil. Nu suntem obișnuiți cu astfel de crime odioase în această zonă și nu vreau probleme

cu jurnaliștii.

Am încercat să intervin, întrebându-l dacă vrea să discute cu proprietara casei vecine, celebra Aurora, însă el mă opri cu o strângere de mână blândă și un „Spor la treabă!”

Nu știu de ce i-am urât mereu pe oamenii care atunci când îți întind mâna nu o strâng, însă am zâmbit oricum printre dinți și i-am răspuns: „Mulțumesc!”.

După ce acesta s-a îndepărtat, m-am întors către Mauro.

- Dacă acum ar sosi și comisarul din Imperia și ar fi la fel de simpatic, aș risca să-mi pierd funcția pe care tocmai ce am ocupat-o. Mă înțelegi, nu? Ei bine, în timp ce criminaliștii își fac treaba aici, să mergem să o întâlnim pe această vrăjitoare.

Mauro îmi zâmbi cu o privire înțelegătoare și veni în urma mea. Una peste alta, începea să-mi placă și aveam să descopăr în curând că, în spatele aspectului lui musculos de Rambo, ascundea o inteligență puternică și era un bun observator, toate elemente care îl făcuseră să fie un polițist bun și un colaborator la fel de bun.

O potecă traversa vegetația, ieșea pe drumul de pământ pe unde venisem și ducea la o clădire izolată, un fel de casă colonială, cu un aspect antic, dar în stare excelentă.

Mașina proprietarei, un Porsche Carrera gri metalizat, se vedea în curtea din față. Ne întâmpină o femeie frumoasă de patruzeci de ani blondă, cu ochi de un albastru-verde rar, mai înaltă decât mine, cu un ten fin, fără riduri evidente. Purta un kimono închis la culoare cu desene ciudate, din care am recunoscut niște simboluri ezoterice, închis în partea din față doar cu o curea. La fiecare pas al său, se întrezărea de sub kimono o coapsă lungă, roz. Decolteul lăsa să se vadă o pereche de sâni generoși, fără a lăsa prea mult loc imaginației. Am surpsins de câteva ori privirea lui Mauro aplecându-se cu interes asupra subiectului, poate cu speranța că mai devreme sau mai târziu, kimonoul proprietarei ar fi căzut, dezvăluind ochiului toate farmecele proprietarei.

- Luați loc, vă rog! Eu sunt Aurora Della Rosa și locuiesc în această casă umilă. O să vă rog să mă scuzați, încă nu mi-am revenit din sperietură. Mi-a fost teamă că totul aici va arde în seara asta. În interiorul acestei case am o mulțime de cărți

și manuscrise, unele dintre ele foarte vechi, unele unice în lume și, pe lângă siguranța mea, îmi era foarte frică să nu pierd totul în flăcări.

Am intrat într-o sală pătrată frumoasă, unde am putut observa rafturi pline cu cărți și pergamente. Un perete întreg era ocupat de o oglindă, iar podeaua era din marmură foarte lustruită de diferite culori care, ca un mozaic, reprezenta figura unei pentagrame. Nu îmi venea să cred. Aici se afla tot ceea ce, la acea vreme, studiasem despre ezoterism și secte.

- Della Rosa, am spus eu, repetându-i numele. De La Rose era numele unei case franceze de templieri celebri, cavalerii gardieni ai templului și ai Sfântului Graal.

- Se spune că au existat înainte de apariția creștinismului. Templierii erau paznicii templului lui Solomon din Ierusalim, templul din ale cărui ruine nu a rămas decât Zidul de Vest, sacru pentru evrei. Apoi, aceștia au continuat să fie identificați ca paznici ai Sfântului Mormânt. În Evul Mediu, în Franța, erau declarați eretici, poate pentru că se credea că țin ascuns Sfântul Graal și nici măcar Papei nu îi permiteau să aibă acces la locul unde era ascuns, sau poate pentru că ei știau secrete importante pe care Biserica nu voia să le facă publice. Au fost torturați, mulți au fost arși de vii, dar niciodată distruși complet. Da, ai dreptate, familia mea este originară din Franța, din zona Avignon. Familia De La Rose care avea proprietăți în acele locuri, a luptat împotriva englezilor în Războiul de o sută de ani, suferind multe pierderi. La sfârșitul secolului al XIII-lea, unii membri ai familiei s-au stabilit în această zonă de graniță dintre Italia și Franța, un loc liniștit în mijlocul munților. Însă, se pare, că nici aici Inchiziția nu mi-a lăsat în pace o predecesoare care, spre sfârșitul secolului al XVI-lea, a fost judecată sub acuzația de vrăjitorie.

În timp ce vorbea, scoase din buzunarul kimonoului o tabacheră argintie în care se aflau niște țigări rulate manual. Alese una, o duse la gură și ne întinse tabachera.

- Mulțumesc, dar nu fumez. Și v-aș fi recunoscătoare dacă v-ați abține și dumneavoastră. Fumul mă deranjează.

Fără să pară măcar că m-a auzit, își aprinse țigara, îndreptând spre mine primul nor dens de fum pe care l-a expirat, aproape ca o provocare. Nu știu cum am reușit să îmi țin furia în frâu, dar am reușit.

- Destul cu vorbăria, Aurora Della Rosa! Unde ați fost aseară când a izbucnit

incendiul?

Inspiră din nou și răspunse cu un nor de fum.

- Aseară am luat cina la un restaurant mai jos, în vale, „Da Luigi”. Nu am avut chef să gătesc și am ieșit. Mă întorceam acasă când am văzut focul și am cerut ajutor pe telefonul meu mobil.

- Vom verifica ceea ce ați spus mai devreme. De asemenea, îmi imaginez că vă primiși toți clienții aici, acasă. Mi s-a spus că sunteți magiciană, că oameni din toate mediile sociale vin aici să vă ceară sfaturi, să cumpere poțiuni și așa mai departe. Judecând după mașina pe care o aveți, pare o muncă bine plătită. Nu vreau să-mi exprim părerea despre munca dumneavoastră, vreau doar să vă întreb dacă ați primit în ultimele zile un anumit client, o femeie, care ar putea fi victima al cărei cadavru l-am găsit.

- O, Doamne! interveni Aurora, părând surprinsă. Incendiul a provocat o victimă? Dar cine ar fi putut fi la ora aceea din noapte în pădure?

- Asta speram să ne puteți spune dumneavoastră. Vă rugăm să faceți un efort, nu cred să fie foarte dificil.

Cu un aer gânditor, trase din nou din țigară.

- Ce părere aveți despre munca mea, doamnă...?

- Ruggeri, Caterina Ruggeri.

Expiră un alt nor de fum în direcția mea.

- Vedeți, munca pe care o facem noi, magii, este una foarte respectabilă. Îmi plătesc taxele și chiar sunt înscrisă într-un sindicat al magilor, și nu vând fum ca cel din țigara asta. Oamenii vin aici pentru că au încredere în mine și, de asemenea, trebuie să respect un cod de etică și să protejez dreptul clienților mei la intimitate.

- Ați dori, cumva, să invocați secretul profesional?

Își stinse țigara într-o scrumieră și continuă.

- Nu sunt aici să vând amulete sau să-mi înșel clienții cu privire la viitorul lor posibil. Am cunoștințe bune de fitoterapie și știu ce afecțiuni pot fi tratate cu plante medicinale și care ar trebui tratate în mod convențional. Mulți vin aici cerând un sfat bun, iar eu îl dau, pe baza științei și experienței mele. Nimeni nu s-a plâns vreodată că a fost înșelat de mine, spun mereu ce așteaptă interlocutorul meu și toți pleacă fericiți și cu inima îmbogățită.

- Dar mai săraci în portofel. Lăsați, vă cunosc bine categoria, sunteți în stare să-i faceți pe oameni să creadă că înșelăciunile dumneavoastră sunt remedii grozave. S-ar putea să fiu de acord cu medicina naturistă, dar în ce privește restul...

- Doamnă Ruggeri, fără prejudecăți! Cu toții suntem făcuți să credem că ceea ce vedem, auzim și atingem este adevărul, că nu există altceva decât ceea ce este perceptibil de cele cinci simțuri ale noastre, dar uneori nu este cazul. În interiorul acestei încăperi se pot crea efecte optice și acustice care fac ceea ce nu este să pară real și ceea ce este să pară fals. Încercați să mă atingeți! Puneți mâna pe umărul meu și sprijiniți-vă de mine!

M-am apropiat și am încercat să o ating, însă mâna mea simții golul acolo unde îi vedeam de fapt imaginea.

- Este un joc de oglinzi, am spus eu. Un fel de truc al prestidigitatorilor.

- Acum duceți-vă în mijlocul pentagramei, pe placa centrală, și vorbiți. Vă veți auzi vocea răsunând în urechi ca și cum ar veni de la un sistem stereo puternic.

- Desigur, efectul acusticii camerei! Așa era și în amfiteatrele romane. Chestiune de arhitectură! Încercați să evitați întrebările mele prin schema distragerii atenției. Am fost informată că printre vizitatorii dumneavoastră există o categorie anume, adepții unei secte care vă recunosc ca sfântă. Ei vin aici pentru a avea acces la biblioteca dumneavoastră și pentru a finaliza procesul de atingere a diferitelor niveluri de cunoaștere a artelor ezoterice. Ați primit de curând o astfel de persoană?

- Secta despre care vorbiți se numește „Nomolos iul iirotivres”, și nu este o sectă satanică. Adepții săi, prin diferitele niveluri, dobândesc cunoștințe necunoscute muritorilor de rând. De secole, cei care ajung aici, sau în alte trei-patru locuri împrăștiate în lume asemănătoare cu acesta, au aspirat să atingă unul dintre cele mai înalte niveluri de cunoaștere, al șaptelea. Pentru atingerea acestui nivel trebuie parcursă o cale dificilă. Timp de generații familia mea a fost custodele

unor texte la care pot avea acces doar cei care au finalizat nivelurile anterioare. Cei care vor să meargă mai departe, pentru a ajunge la Cunoașterea Universală, trebuie să întreprindă pelerinajul la Templul Cunoașterii și Regenerării, care se află într-o vale îndepărtată între Nepal și Tibet, la care se ajunge foarte greu.

- Îmi imaginez că ați făcut deja acest pelerinaj, dar nu asta vreau să știu. Repet întrebarea, ați primit o vizită de la unul dintre acești adepți în ultimele zile?

- Le-am spus deja asta celorlalți polițiști care m-au interogat. Ultima vizită de acest tip datează din 1997, când a venit o vrăjitoare originară dintr-un mic sat din Abruzzo, Sant'Egidio alla Val Vibrata. Ea se numea Mariella La Rossa. Mi-a spus că înainte de a se confrunta cu testele la care o voi supune își dorește să viziteze locurile magice din pădure și din jurul Triorei, Fântâna Campomavùe și Izvorul Nucului, Strada Dietro La Chiesa și Lacul Degnu. Era ziua solstițiului de vară, una dintre datele tipice la care vrăjitoarele și vrăjitorii se întâlnesc, chiar și în aceste locuri, pentru ritualul Sabatului. Mariella a plecat la apus și nu s-a mai întors.

- Iar dumneavoastră cu siguranță nu ați luat parte la Sabat și nici nu știți ce s-a întâmplat cu Mariella. Haideți, știm foarte bine că așa-zisele Sabaturi reprezintă ocazia pentru îndeplinirea ritualurilor satanice, uneori cu violență sexuală, alteori implică sacrificii de animale sau oameni. Cu spălarea creierului îi convingi pe unii, cei mai slabi din punct de vedere psihologic, să se purifice, să renască la o nouă viață și așa mai departe, atât timp cât se supun violenței pe care o propuneți în timpul ritualurilor. Ca să nu mai vorbim de toți cei pe care îi înșelați pentru profit. Cazurile în care cineva și-a pierdut toate bunurile pentru a urma un Guru nu sunt neobișnuite.

- V-am spus deja că noi nu suntem o sectă satanică. Oricine se alătură organizației noastre o face prin alegere liberă și prin dorința de a atinge niveluri înalte de cunoștințe. Repet că nu sunt vânzător de fum și tot ceea ce spun sau prevăd s-a adeverit întotdeauna. Arătați-mi mâna stângă și priviți-mă în ochi, comisar Ruggeri! Ați afirmat că nu sunteți una dintre noi, dar poate sunteți fără să știți? Văd că ați suferit copil fiind, văd pierderi în rândul familiei, iar acestea v-au marcat, văd o viață amoroasă complicată, dar care recent a luat o turnură pozitivă. Dețineți puteri superioare celor standard, aveți percepții de neignorat, o aură foarte puternică, roșie ca focul, nu vă scapă nimic din ceea ce aveți în față, nici măcar un detaliu... Acum duceți-vă, doamnă Caterina Ruggeri! Am aflat tot ceea ce era de știut despre dumneavoastră!

Fără să-mi dau seama, m-am trezit în fața casei Aurorei, în curte, urmată de Mauro care, cu un zâmbet ironic, comentă scena la care fusese martor.

- Acea femeie are puteri hipnotice. Te-a determinat să faci tot ceea ce a vrut ea. Practic, ne-a dat afară în felul ei și, ca toți ceilalți care au venit înaintea noastră, și noi plecăm cu coada între picioare.

- Da, dar vrăjitoarea are dreptate, nu-mi scapă nimic nici măcar un detaliu. Vom reveni cu o altă strategie. Trebuie doar să reflectez mai bine și să revin aici pregătită. Să ne întoarcem să verificăm dacă echipa de criminalistică și-a terminat munca și apoi să aruncăm o privire în jur. Cum se numeau acele locuri pe care malefica le-a pomenit despre Mariella La Rossa?

- Fântâna Campomavùe, Izvorul Nucului, Strada Dietro la Chiesa și Lacul Degnu.

- La naiba, felicitări, ai o memorie bună! Nu ai nevoie de vreun dispozitiv de înregistrat sau de vreun caiet de notițe!

- Da, reține totuși că PDA-ul poate fi util pentru înregistrarea conversațiilor. Este un model foarte sensibil și chiar dacă îl ții în buzunar este capabil să înregistreze.

- Da, mulțumesc că mi-ai spus. Cu siguranță va fi util și pentru fotografii.

Bărbații în salopetă albă și mănuși din latex tocmai își terminau munca la locul crimei. În timpul ce unul făcea fotografii, celălalt colecta pământ din jurul victimei, punând probele în pungi de plastic, iar un altul răspândea Luminol pentru a căuta eventualele urme ascunse de sânge.

- Ați găsit ceva interesant? întrebai eu.

- Se pare că focul a fost pornit folosind lichid inflamabil, nu benzină, ci o altă substanță pe care vom încerca să o identificăm în laborator. Am găsit și urme de ceară, poate provenind de la o torță din hârtie presată și ceară, una dintre cele folosite la procesiuni, ca să spunem așa, răspunse unul dintre cei trei.

- Ați găsit torța?

- Nu, doamnă. Dar prelevăm și resturile carbonizate, poate găsim ceva util acolo. De îndată ce terminăm treaba în laborator, vă vom trimite un raport detaliat.

Deocamdată, am terminat aici. Poliția Mortuară a sosit, așa că putem transfera cadavrul la morgă.

Revenind în piața unde era parcata mașina noastră, îmi atrase atenția un panou din lemn care indica Izvorul Nucului.

- Mergem să aruncăm o privire? m-am întors eu spre Mauro și, fără ca măcar să aștept răspunsul lui, m-am avântat spre poteca ce ducea spre o zonă de pădure deasă. Am înaintat puțin și am ajuns într-o poiană dominată de un nuc mare, unde se vedea curgând un izvor de apă îmbietor. Având în vedere căldura și oboseala zilei, atât Mauro cât și cu mine am băut puțin din apa proaspătă, apoi am început să ne uităm în jur pentru a vedea ceva anume, un semn, un indiciu. La prima vedere nu părea să fie nimic interesant. În timp ce regretam că nu o aveam cu mine pe credincioasa mea Furia, un urmăritor incomparabil, privirea îmi căzu pe copacul cel mare, unde am observat niște pământ proaspăt.

- A fost făcut un desen pe pământ cu un obiect ascuțit, un cuțit sau un baston cu vârf. De obicei, membrii sectelor efectuează rituri în anumite locuri, desenând simboluri, pentagrame sau altele, care sunt în cele din urmă eliminate. Se pare că desenul de aici a fost șters în grabă, deoarece unele părți din el încă pot fi vizibile. Se pot vedea și unele scrieri. Poate că ceremonia a fost întreruptă sau deranjată și adepții au fost nevoiți să fugă, altfel ar fi avut mult mai multă grijă să își șteargă urmele.

- Te gândești la o Liturghie Neagră, poate un sacrificiu de, nu știu, un animal, o fecioară, unul dintre adepții înșiși?

- Deocamdată nu mă gândesc la nimic, doar observ și fac bilanțul a ceea ce văd și aud. Sunt multe elemente, dar încă nu știu care pot fi utile și care nu. Drumul se îndreaptă încolo. Să continuăm?

După câțiva pași, vegetația deveni atât de înaltă încât poteca părea că se termină. Eram pe punctul de a mă întoarce când zări, prin iarbă, la vreo treizeci de metri distanță, un obiect ruginit.

- Trebuie să fie resturile furgonetei care a ars în urmă cu câțiva ani. Nimeni nu s-a obosit să o ia de aici, asta și pentru că proprietarul era decedat demult. Ținând cont de înălțimea vegetației, aș spune că nu vom reuși astfel să ajungem la ea, comentă Mauro.

- Da, va trebui să aducem niște echipamente potrivite pentru a rări vegetația și pentru a putea arunca o privire, i-am răspuns eu. Să ne întoarcem la mașină acum!

Mauro conducea acum într-un ritm mai ușor pe curbele în ac de păr care duceau înapoi în vale, traversând încântătoarea Valle Argentina. După ce a trecut de orașul Molini di Triora, drumul continua să coboare. Un panou publicitar indica faptul că, la câteva sute de metri de acolo, vom găsi restaurantul „Da Luigi”.

- Mergem să verificăm alibiul vrăjitoarei, da? l-am întrebat eu pe Mauro.

- Da, desigur, veni rapid răspunsul lui. Și, dat fiind faptul că este deja trecut de amiază și nu am mâncat nimic încă, aș sugera să ne bucurăm de bunătățile de aici.

Locul era pustiu la ora aceea. Ne așezarăm la una dintre mese și așteptarăm să apară cineva. Proprietarul localului, un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, supraponderal, cu fața roșie și transpirată, nu întârzie să apară.

- Bună ziua! Cu ce pot să vă ajut? Din păcate, la ora aceasta, nu avem prea multe prin bucătărie.

- Poliția, i se adresă Mauro. Am dori să ne răspundeți la câteva întrebări.

- Bănuiesc că vă referiți la infracțiunea de azi-noapte. Locul este, totuși, destul de departe de aici. Cu ce vă pot ajuta?

- O cunoașteți pe Aurora Della Rosa, nu-i așa? intervenii eu.

- Desigur, este o clientă fidelă. Vine din când în când aici și profit de ocazie pentru a-i cere niște sfaturi. Sufăr de sciatică, iar ea are câteva remedii din plante, mult mai bune decât medicina convențională.

- Ieri seară a fost aici?

- Da, a sosit pe la nouă și jumătate și a plecat târziu, la miezul nopții. Era ciudată, mai degrabă taciturnă decât de obicei. A comandat mâncare, dar nu cred că s-a atins de ea. Ba chiar a trebuit să o iau înapoi pentru că, stând la masă, își aprinsese o țigară și fuma în restaurant. Nu erau mulți clienți prezenți, și nimeni nu s-ar fi plâns, dar din moment ce este interzis prin lege, știți, a trebuit să

intervin!

- Era singură?

- Da, singură.

- Și, de obicei, vine singură sau însoțită?

- Depinde. Uneori da, vine singură, dar de multe ori se află în compania unei prietene brunete, o femeie frumoasă cu accent străin. Se pare că cele două formează un cuplu, aici în zonă spun că sunt lesbiene.

Pentru a pronunța aceste ultime cuvinte se apropie de noi, coborând tonul vocii.

- Homosexuali, l-am corectat eu.

- Da, adevărat. Astăzi, în marile orașe, nici nu li se mai dă atenție, dar aici, noi nu suntem obișnuiți cu anumite comportamente.

- În regulă, stimate domn Luigi, aș spune că este de ajuns. Aș vrea ca eu și inspectorul Giampieri să mâncăm ceva. Ce ne recomandați?

- Ei bine, așa cum v-am spus mai devreme, nu prea avem multe în acest moment, însă vă pot recomanda o porție de paste „Trofie Liguri” cu păstăi și cartofi, un fel de mâncare care, cu siguranță, nu vă va dezamăgi.

- Adu-ne, te rog, două porții mari!

Era aproape seară când ajunserăm la Imperia și parcarăm în fața secției de poliție.

- Iată-ne ajunși! spuse Mauro. Acesta este noul tău loc de muncă. Aici suntem într-o zonă separată a orașului, în timp ce Sediul Poliției se află în centru, în Piazza del Duomo. Cred că mâine dimineață, înainte de a începe orice activitate, va trebui să trecem pe acolo. Comisarul este o persoană care ține mult la formalități și, de aceea, va trebui să te prezinți.

Mauro mă ghidă printr-un labirint de coridoare și birouri, până ajunserăm într-un final în ceea ce avea să fie biroul meu.

- Desigur, însă înainte să merg la Secție, aș vrea să cunosc personalul de aici. Crezi că aș putea să-i întâlnesc pe toți la prima oră mâine?

- Mă voi asigura că toată lumea, cu excepțiile justificate, va fi aici la ora opt. Acum cred că vrei să te odihnești. Există o cameră în capăt, cu un pat, iar baia se află pe coridor. O să îți găsești înăuntru bagajele, iar dacă ai nevoie de ceva, voi fi la punctul de pază.

- Păi, până găsesc un loc mai bun, mă instalez și vedem apoi. Acum sunt prea obosită să îmi caut ceva și, oricum, sunt obișnuită să locuiesc acolo unde lucrez.

Aruncai o privire spre biroul meu, unde trona deja o cutie în care se aflau toate documentele din investigațiile asupra persoanelor dispărute din Triora. Cu siguranță nu voiam să mă apuc să o deschid acum la cât de obosită eram, dar și pentru că mă temeam că am să găsesc acolo ceva ce mi-ar fi putut schimba părerile pe care mi le formasem în cursul zilei. Mai bine să gândești la cald și să nu te lași influențat de munca altora! În orice caz, privirea îmi căzu pe un exemplar al unei reviste lunare. L-am luat, l-am răsfoit și m-am concentrat pe articolul care vorbea despre misterele Triorei, publicat cu ocazia dispariției celor trei jurnalişti care făceau parte din colectivul editorial al revistei: Stefano Carrega, Giovanna Borelli şi Dario Vuoli. Într-un chenar era indicat un fragment din caietul de însemnări al lui Vuoli, găsit în interiorul cortului părăsit al celor trei.

Ce sens are să cauți vrăjitoare? Mai presus de toate, cine sunt vrăjitoarele și cum le putem recunoaște astăzi? Nu mai există nicio Inchiziție care să ni le indice. Poate că ele încă mai există, dar arată diferit. În 1587 era mai ușor să le recunoaștem: „O să le vedeți punând imagini de ceară și substanțe aromatice sub altar. Primind Sfânta Împărtășanie a Domnului nu deasupra, ci sub limbă, pentru că pot lua atât de ușor trupul lui Hristos pentru a-l folosi la practicile lor urâte. Mai mult, ceea ce deosebește o vrăjitoare de un păcătos, sau de o femeie ușoară este capacitatea sa de a zbura noaptea...”

Da, poate spre sfârșitul secolului al XVI-lea, oamenii obișnuiți încă nu știau cum să recunoască trucurile și iluziile acestor șarlatane și credeau că este vorba despre magie și vrăjitorie. Dar în secolul XXI, să fim serioși! Aceşti trei jurnalişti plecaseră să caute vrăjitoare în țara lor și poate le găsiseră! Și se lăsaseră răpite de ele? Aiurea! Totul fusese o născocire, dar în ce scop? Ascunderea unei crime, dorința de a disparea sau din ce alt motiv? Și ce legătură

avea secta cu asta? Cum naiba se numea? Nomolos iul iirotivres. Oare ce ar putea însemna?

Cu mintea încă cufundată în aceste întrebări m-am dus să mă spăl și m-am retras în camera indicată de Mauro. Zilele erau lungi și chiar dacă era aproape nouă seara, afară era încă lumină. M-am întins pe pat fără măcar să trag obloanele. Ațipisem când auzii o bătaie în ușă. Era Mauro, cu un pahar de carton în mână, din care ieșeau aburi plăcuți.

- Nu este cel mai bun ceai, e de la aparatul automat, dar m-am gândit că ar fi bun înainte de culcare. Vrei să mănânci ceva?

- Nu, mulțumesc, trebuie mai întâi să diger pastele.

- Cum vrei. Să știi că am niște vești pentru tine. Câinele tău, Furia, va ajunge aici cel târziu mâine după-amiază. Am curățat boxa din curte unde stătea predecesorul lui, un ciobănesc german. Cred că, pentru moment, este un aranjament bun.

- Mulțumesc pentru tot, Mauro, însă acum chiar vreau să mă odihnesc. Sunt foarte obosită, iar mâine avem o zi intensă! Noapte bună!

După ce mi-am căutat în valiză o cămașă de noapte lejeră, m-am schimbat și m-am băgat în pat. Am adormit și am visat vrăjitoare care zboară pe mături, adunându-se pentru a-l invoca pe Satana, participând la Sabat sub un nuc mare. Apoi inchizitori care le capturau, le torturau și le ardeau pe rug. Dar focul nu le putea mistui trupurile, iar ele râdeau și glumeau, în ciuda hainelor și a părului în flăcări. În cele din urmă, vrăjitoarele se îndepărtară de locul torturii, transformându-se treptat în bebeluși în fașă.

CAPITOLUL 5

Adoua zi m-am trezit devreme și am început să-mi fac ordine în birou. Pe la șapte și jumătate am observat că întreg cartierul începea să prindă viață. Camerele începeau să se umple, cineva își lua cafea de la aparatul automat, alții glumeau în timp ce așteptau să înceapă programul de lucru. Era o atmosferă care îmi amintea de anii de serviciu petrecuți în secția de poliție din Ancona. Am început să mă plimb pe coridoare și să-i salut pe cei pe care îi întâlneam, toți foarte prietenoși de altfel, întorcându-mi salutul cu un zâmbet sau cu o strângere de mână prietenoasă. Ei bine, noul meu loc de muncă nu era rău deloc! L-am recunoscut pe inspectorul căruia mă adresasem în dimineața precedentă la Triora.

- Bună dimineața, domnule inspector...?

- D’Aloia, doamnă, mă numesc Walter D’Aloia, la ordinele dumneavoastră!

- În regulă, D’Aloia, ai putea, te rog, să îmi faci rost de o tablă și niște markere mari de diferite culori? Am nevoie să fac un bilanț al investigației și schițele mă ajută să nu pierd nimic din vedere.

- În câteva minute vă aduc tot ce mi-ați cerut!

- Mulțumesc. Vă aștept pe toți la ora opt fix pentru prezentările necesare.

La ora stabilită, în fața mea erau înșirate în jur de douăzeci de persoane, dintre care patru femei, în timp ce Mauro se afla lângă mine, prezentându-mi-i pe toți, enumerând numele, gradele și aptitudinile fiecăruia.

- O echipă excelentă! am comentat eu. Inspectorul Giampieri și cu mine vom fi foarte ocupați cu investigarea crimei din Triora, așa că, în ceea ce privește activitățile obișnuite, acestea vor fi coordonate de către inspectorul Gramaglia, care este cel mai în vârstă. Inspectorul Laura Gigli, expert IT, ne va ajuta pe noi doi. Nu cred că eu și inspectorul Giampieri am putea să finalizăm singuri o anchetă care pare atât de complexă. În măsura posibilului și când va veni

momentul, voi avea nevoie de ajutorul tuturor, așa că fiți pregătiți! Acum puteți reveni la activitățile voastre obișnuite! Mauro, Laura! Nu plecați! Aș vrea să mai rămâneți puțin!

Odată rămași doar noi trei, am luat un marker și am început să-mi transform raționamentul în scheme, pe care le-am scris treptat pe foaia albă de hârtie.

- De ieri avem o victimă, dar cred că ar trebui să începem de acum douăzeci de ani și să încercăm să înțelegem cum și de ce au dispărut unii oameni în Triora, în timp ce alții au apărut. O avem pe Aurora, în vârstă de șaizeci de ani, care dacă ar fi în viață acum ar avea optzeci de ani. A plecat în Nepal cu o româncă, Laris Dracu, la sfârșitul anilor 1980, iar apoi, orice urmă a celor două femei s-a pierdut. Acestea au părăsit aeroportul internațional din Fiumicino în iunie 1989 și nu există niciun raport cu privire la întoarcerea lor în Italia. După câteva luni, însă, a apărut o fată de douăzeci de ani cu același nume, care este Aurora Della Rosa pe care am întâlnit-o ieri, și care s-a dat drept presupusa nepoată a vrăjitoarei și s-a mutat în casa acesteia. Diferența de vârstă dintre cele două ne-ar putea face să credem că este vorba de fiica, și nu nepoata bătrânei Aurora, dar cineva din sat susține chiar că bătrâna și tânăra sunt aceeași persoană, întrucât, în timpul călătoriei în Nepal, vrăjitoarea ar fi găsit o modalitate de a întineri. Prima sarcină pentru tine, Laura, este să verifici arhivele de stare civilă din Triora. Ajungem acum la Laris Dracu. A dispărut în Nepal? S-a întors cumva în România sau trăiește în continuare aici, în Triora? Cine este bruneta cu accent străin care o însoțește uneori pe Aurora la restaurantul „Da Luigi”? Laura, vreau o căutare în bazele de date cu persoane dispărute și vreau să știu to ce este de știut despre Laris.

Într-un colț al foii mari albe am scris „AURORA” și „LARIS” cu majuscule și am încadrat cele două nume într-un cerc.

- A doua persoană dispărută este Mariella La Rossa. În 1997 a părăsit Abruzzo și a ajuns la Triora, a vizitat câteva locuri dragi vrăjitoarelor noastre, Izvorul Nucului, Fântâna Campomavùe, Strada Dietro la Chiesa și Lacul Degno, a intrat în pădure, într-o noapte cu lună plină, și a dispărut. Excluzând ipoteza că Satana ar fi răpit-o, ce s-a întâmplat cu ea? A rămas ascunsă ani de zile în pădurile din Triora? Sau a fost ucisă și trupul ei a fost ascuns undeva? Și ce legătură există cu camionul incendiat în aceeași noapte de presupușii bandiți? Dacă astăzi avem un cadavru ars, același sfârșit este posibil să îl fi avut, la vremea respectivă, și Mariella La Rossa. Criminalul a avut atunci probabil timpul și modalitatea de a

face cadavrul să dispară! Așa că o altă căutare se va concentra pe această Mariella și pe camionul care a ars acum doisprezece ani.

Am scris numele „MARIELLA” și „CAMION” pe alt colț al hârtiei și le-am încercuit.

- În anul 2000, trei jurnaliști au dispărut, doi bărbaţi şi o femeie: Stefano Carrega, Dario Vuoli şi Giovanna Borelli. Cu privire la ei și la istoria lor avem multe elemente, judecând după conținutul acelei cutii...

- Un moment, mă întrerupse Laura. Eu am crescut în aceste locuri, locuiesc în Molini di Triora și cunosc bine istoria vrăjitoarelor investigate în 1587. Două dintre numele de familie pe care tocmai le-ați menționat apar în istoria vrăjitoarelor din Triora. Într-adevăr, Stefano Carrega este omonimul primarului din Triora la momentul procesului, în timp ce Teresa Borelli era una dintre cele cinci vrăjitoare din Ca Botina, principalele investigate. Borelli era vrăjitoarea numită de localnici „Teresa Băiaș”.

- Mai multe omonime! Ei bine, în acest moment cred că ar trebui să citesc despre acest proces al vrăjitoarelor. Cine știe, poate ipoteticul criminal s-ar putea inspira din istorie!

Am început să scriu în al treilea colț al foii „CARREGA”, „BORELLI” și „VUOLI” în interiorul altui cerc.

- Există o versiune oficială a procesului și o versiune pronunțată oral de bătrânii din Triora, care este foarte diferită, dar este foarte greu de interpretat pentru că este spusă doar în limba occitană, interveni Laura. Voi încerca să fac rost de ambele versiuni.

- Foarte bine, Laura! Acum să revenim la ziua de ieri, când a fost găsit un cadavru carbonizat al unei femei, a cărei identitate nu o cunoaștem încă. Va trebui să așteptăm rezultatele autopsiei și constatările criminalistice pentru a începe să analizăm în detaliu această pistă. Mai avem puține elemente cunoscute.

În ultimul colț al foii am scris „VICTIMĂ”, am încercuit și acest ultim cuvânt, apoi, în centrul foii, cu litere mari, am scris numele sectei, „NOMOLOS IUL IIROTIVRES”. În cele din urmă, am conectat fiecare dintre cele patru cercuri desenate anterior cu săgeți la numele scris în centru.

- Totul pare să se învârtă în jurul acestei secte. Trebuie să înțelegem semnificația acestui nume ciudat, la ce activități se dedică adepții și cine trage sforile. Cu alte cuvinte, trebuie să știm cine este sfântul sau gurul acestei secte. În opinia mea, Aurora Della Rosa este destul de implicată. Și, cu siguranță, nu spune tot ce știe, este foarte pricepută la distragerea atenției și la crearea de alibiuri solide. Mauro, crezi că Bufnița de hambar ar autoriza o percheziție pentru casa vrăjitoarei?

- Te referi la procurorul Leone? Cum l-ai numit? Bufniță de hambar? Fantastic! Este un magistrat foarte înfocat și, fără elemente suficiente, nu va autoriza niciodată o percheziție. Este o persoană căreia nu îi place să aibă probleme.

- În regulă! Asta înseamnă că va trebui să fim deștepți, iar eu am deja ceva în minte. Acum, la treabă! Laura, tu ocupă-te, te rog, de cercetarea pe care ți-am încredințat-o, iar tu, Mauro, pregătește mașina ca să ne întoarcem la Triora!

- În cinstea disciplinei mele militare! exclamă Mauro. Însă, îți reamintesc că nu putem pleca nicăieri până nu trecem pe la Secție. Capetele noastre sunt în joc.

- Bine, să sperăm că comisarul nu ne va lăsa să așteptăm prea mult. Așteaptă-mă jos în mașină, vin imediat!

Mauro, cu siguranță se gândea că vreau să îmi retușez machiajul în standardul cochetăriei rezervat femeilor, dar nu era deloc așa. M-am schimbat în haine sport confortabile și pantofi de tenis. De fapt, nu avea niciun rost să ne întoarcem în pădure și să mergem pe poteci de munte și drumuri de pământ în costum și pantofi strălucitori. După cinci minute eram în mașină lângă Mauro, care mă privea șocat.

- Ești incredibilă, Caterina! Vrei să te prezinți comisarului de poliție îmbrăcată așa?

- Îmbrăcămintea nu are legătură cu funcția comisarului de poliție, dar este necesară pentru anchetă. Te mai holbezi mult la mine, sau pornești mașina?

Pornii în derapaj și, datorită slalomurilor prin trafic, încălcării benzilor destinate autobuzelor și taxiurilor, fără reducerea vitezei sub nouăzeci de kilometri pe oră, în patru minute și douăzeci și cinci de secunde am ajuns în Piazza del Duomo. Cu o rotire incredibilă, realizată cu ajutorul frânei de mână, Mauro s-a strecurat milimetric între alte două mașini ale Poliției, într-unul din locurile de parcare rezervate Sediului Poliției.

- Dacă nu este necesar, pe viitor, te-aş ruga să eviți aceste scene! îl avertizai eu, coborând din mașină și încercând să mă adun. Capul mi se învârtea puțin, aproape că simțeam că mă ia cu leșin, însă am reușit să-mi mențin aplombul în ciuda faptului că îmi simțeam membrele pe cale să mă abandoneze.

Tot cu Mauro drept ghid, ne-am îndreptat către intrarea în clădire și ne-am urcat într-un lift pentru a ajunge la etajul trei. După ce am mers de-a lungul unui coridor lung cu o podea foarte lustruită, am ajuns în sfârșit la biroul comisarului de poliție. Comisarul Perugini ne-a primit imediat și am fost plăcut surprinsă de acest lucru. Era un bărbat scund, ușor plinuț, cu o față rotundă și părul dezordonat, aproape semănând cu actorul Danny De Vito. Când am intrat, s-a ridicat de la birou și mi-a strâns mâna cu putere. Stând în fața mea, părea chiar mai mic. Capul lui ajungea până la înălțimea umărului meu, în timp ce Mauro, în comparație cu el, arăta ca un uriaș. Cu toate acestea, inspira simpatie, iar mai târziu aveam să descopăr la el o inteligență remarcabilă și o capacitate excelentă de a-și gestiona angajații.

După preambulurile obișnuite, s-a întors să se așeze în spatele biroului său.

- Am mare încredere în dumneavoastră, comisar Ruggeri, și știu că nu mă veți dezamăgi. Vă voi pune la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a putea soluționa această anchetă. Nu uitați, prioritate maximă! Iar dacă aveți probleme cu procurorul, să nu vă fie teamă să mă contactați! Puteți pleca și țineți-mă la curent!

Întorși la mașină, l-am sfătuit pe Mauro să conducă mai ușor și să oprească imediat ce vede vreun magazin de bricolaj. După ce am identificat obiectivul, am intrat să cumpăr niște foarfece mari de grădinărit. Până la urmă, voiam să ajung cât mai aproape de camionul ars.

- Astăzi aş dori să examinez în detaliu locul crimei, fără oameni prin preajmă, iar apoi să merg la resturile furgonetei arse. Aș vrea să arunc o privire în interior, chiar dacă, după atâta timp, mă îndoiesc că voi găsi ceva interesant. Aș vrea să vizitez și celelalte locuri, fântâna și lacul și să mă întorc și la casa Aurorei. Când ajungem la vrăjitoare, voi încerca să-i distrag cât mai mult atenția, ca să poți arunca o privire în jur și, dacă se poate, să culegi indicii, poate niște amprente, vreun element care ne-ar putea ajuta să o incriminăm sau să o exonerăm.

- Vrei să plantez niște „ploșnițe”?

- Pentru moment, nu! Pentru interceptări în interior ar trebui să obținem autorizația procurorului!

Ajunși la locul crimei, am parcat în locația obișnuită și am continuat pe jos. Am vrut să mă uit bine la balustrada de care fusese legată victima. Barele oxidaseră de la flăcări, dar era clar că de acolo nu se putea intra în peșteră, care servea drept magazie de lemne. Balustrada metalică era înfiptă bine în pământ și în pereții de stâncă, iar în interiorul acelui tip de peșteră se vedeau doar resturi incinerate, umezite de apa folosită de pompieri.

- Niciunul dintre oamenii noștri nu a încercat să intre aici! am spus eu cu voce tare, făcându-l pe Mauro să participe la raționamentul meu.

- Poate au crezut că nu este nimic interesant. Și apoi, nu există posibilitatea de acces fără a tăia aceste bare groase, fu replica adjunctului meu.

- Dacă este o peșteră folosită drept magazie de lemne pentru casa din apropiere, ce rost are să nu se poată intra în ea pentru a strânge lemnele? Un prim raționament ar putea să ne facă să credem că peștera nu are un scop în sine, ci că ea comunică cumva cu casa prin intermediul unui tunel, de exemplu, un fel de pasaj secret. Sau ar putea exista o altă intrare, ascunsă poate prin vegetație. Ai o lanternă, Mauro? Să încercăm să luminăm puțin locul!

- O lanternă nu, dar am putea folosi afișajul PDA-ului! Fir-ar! Nu se poate vedea până în spate, sunt prea multe resturi!

- La naiba! O să mă întorc aici cu câinele meu și sunt sigură că o să descopăr ceva interesant. Hai să mergem la furgoneta arsă!

După ce am trecut de Izvorul Nucului, am continuat pe poteca ce ducea la resturile furgonetei, făcându-ne drum prin vegetația înaltă cu ajutorul foarfecii mari. Unele plante spinoase, precum mărăcini, trandafiri sălbatici și păducei reușiră, totuși, să-mi provoace zgârieturi superficiale pe brațe și mâini. Din când în când, Mauro și cu mine făceam schimb, pasându-ne unul altuia unealta grea. În final, după o jumătate de oră de muncă, am reușit să ajungem la furgoneta arsă. Era unul dintre acele camioane mici folosite în anii '60. Pe carcasă se mai putea citi marca OM și modelul, Lupetto, identificat printr-un scris metalic cursiv, atașat oblic pe partea din față a caroseriei. Din furgonetă mai rămăseseră doar părțile metalice oxidate, acoperite în cea mai mare parte de vegetația cățărătoare care se ridica din pământ. Am încercat să deschid ușa șoferului, dar

era blocată. Întrucât geamul lipsea, am decis să intru pentru a arunca o privire înăuntru. Pe partea metalică a volanului am putut observa câteva bucăți de sârmă.

- Ajută-mă să urc, Mauro!

Dintr-o dată, m-am simțit ridicată ca o crenguță și m-am trezit înăuntru. Bucățile de sârmă metalică atașate la volan ar fi putut fi folosite la vremea respectivă pentru a imobiliza o ipotetică victimă în interiorul cabinei. Aproape de pedale, în spate, ceva ce semăna cu o masă de plastic topit, pe care am încercat să o desprind cu ajutorul unui cuțit mic, mi-a atras atenția. Am ieșit din cabina arsă cu hainele murdare, dar cu un trofeu în mână.

- Ce ai găsit? întrebă Mauro.

- Nu știu încă. Un material turnat cred, dar cu siguranță nu provine dintr-un covoraș de cauciuc. Pune-l într-un plic! Le vom cere criminaliștilor să-i identifice natura! Ideea că aici s-a comis o crimă îmi pare din ce în ce mai evidentă. Victima, poate amețită, este legată de volan cu sârmă, apoi vehiculul este incendiat. Atunci, ucigașul, sau ucigașii, reușesc să scoată cadavrul și să-l ascundă undeva, lăsând în urmă doar carcasa unei furgonete vechi devorată de flăcări.

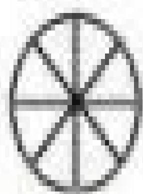
- Așadar, o altă execuție cu foc!

- Probabil, Mariella La Rossa și-a găsit sfârșitul în interiorul furgonetei, însă persoana care a condus ancheta la momentul respectiv a fost superficială și nu a conectat sau nu a vrut să conecteze arderea furgonetei cu dispariția femeii. Să ne întoarcem la Izvorul Nucului! Vreau să înțeleg desenele vizibile de pe sol.

Odată ajunși la fântână ne-am potolit setea, apoi am încercat să deslușesc simbolurile desenate pe pământ. Din câte îmi aminteam din cercetările efectuate pentru teza mea, o pentagramă, desenată cu un cuțit sau o unealtă ascuțită în apropierea unei fântâni sacre pentru adepții unei secte, indică întotdeauna un loc dedicat unui rit. În funcție de desenele și scrierile folosite, riturile pot fi de natură diferită. Dacă cele patru nume puternice cu care era numit Dumnezeu în vremuri străvechi sunt gravate pe pământ, preotul invocă spiritele și le cheamă la el pentru a le cere ajutorul. Uneori, pentru a mulțumi spiritele și pentru a se asigura de favorurile lor, se poate recurge la sacrificii, de animale de exemplu, sau alteori, dar mai rar, de ființe umane. Cu sângele victimei se scrie ceea ce se cere

spiritelor invocate, de obicei sub formă de metafore, de neînțeles pentru cei care nu fac parte din sectă. În cazul nostru, încă se putea vizualiza, pe pământ, unul dintre cele cinci puncte ale pentagramei și, alături, un semn indicând simbolul Pământului.

- Pentagrama reprezintă microcosmosul și macrocosmosul. Aceasta combină într-un singur simbol tot misticismul creației, toate procesele pe care se bazează cosmosul. Cele cinci puncte ale pentagramei simbolizează cele cinci elemente metafizice: apă, aer, foc, pământ și spirit. Există o deschidere între două lumi, lumea vrăjitorilor și cea a oamenilor vii obișnuiți. Există un loc în care cele două lumi se întâlnesc. Punctul de deschidere este acolo; se deschide și se închide ca o ușă în vânt, am spus eu cu voce tare, recitând din memorie ceea ce citisem într-un text ezoteric.

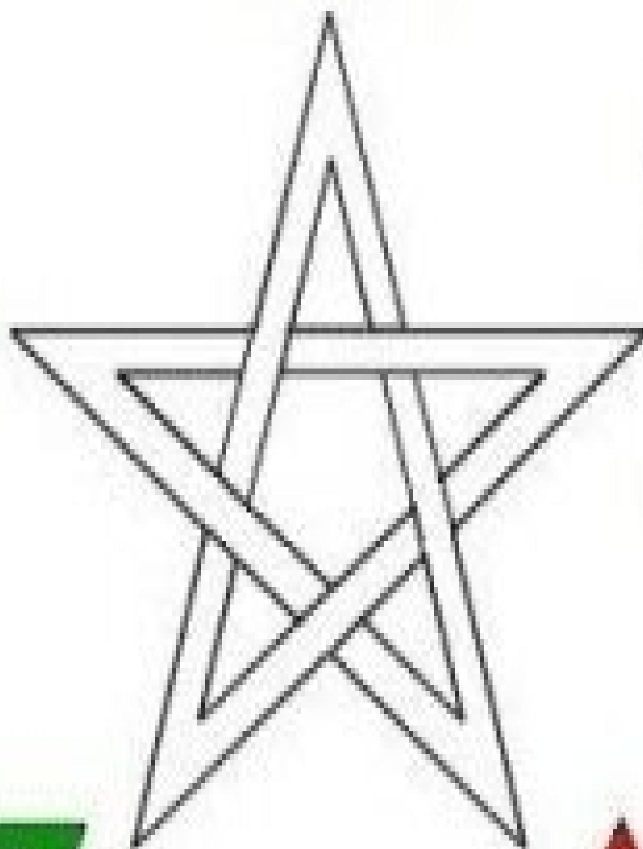
SPIRIT

AER

APĂ

PĂMÂNT

FOC

Mauro mă privi uimit.

- Iar tu crezi aceste lucruri?

- Sigur că nu. Asta este ceea ce șamanul, gurul, omul sfânt al sectei, își dorește să creadă adepții săi, pentru a-i avea la mâna sa și pentru a-și convinge supușii că, chiar dacă el cere un sacrificiu, eventualele victime sacrificate trebuie să fie fericite să își întâlnească moartea.

- Așadar, în opinia ta, aici s-a efectuat un ritual în care se cerea un sacrificiu uman? Victima a fost capturată, dusă ceva mai departe, legată de bare de fier și sacrificată prin foc?

- Da, și posibil sub influența unor medicamente care i-au fost administrate, ea era fericită să ardă de vie.

- După părerea ta, Caterina, ar putea fi Aurora sfânta sectei, creatorul tuturor acestor lucruri?

- Nu știu, nu avem încă destule elemente. Dar, din moment ce ora prânzului a trecut de mult și încă nu am mâncat nimic, poate ar trebui să ne invităm la prânz la vrăjitoare? Sau, poate, ai prefera să te întorci la Luigi?

- Nu aș vrea să cad victima unui fel de mâncare otrăvit pregătit de Aurora. Trofie cu pesto sună mai bine!

Ajunși la restaurant, l-am întrebat pe Luigi care este cel mai simplu mod de a ajunge la Lacul Degno.

- Lacul Degnu este un loc excepțional, dar trebuie să fii bine echipat pentru a ajunge la el. Există două moduri. O potecă pleacă de la Molini și urcă pârâul Argentina până la lac. Aveți nevoie de bocanci, pentru că trebuie să mergeți de-a lungul albiei pârâului, unde este încadrat într-un defileu îngust. Lacul este format din Rio Grugnardo, care se varsă în torentul Argentina cu o cădere de 15 metri, așa că, odată ajunși acolo, puteți admira o cascadă splendidă care se varsă în lacul de dedesubt. Acesta din urmă, în ciuda faptului că este un corp mic de apă, este destul de adânc în unele locuri. Celălalt traseu este o potecă ce coboară din Triora, dar pentru a o urma trebuie să fiți echipați cu frânghii, hamuri și

carabiniere. Sunt niște zone unde poteca se pierde și trebuie să coborâți pe pereți de stâncă. Până la cascadă sunt câțiva pereți cu cârlige de fier pentru cățărat, dar ar fi bine să nu vă încredeți prea mult în ei și să vă asigurați, în orice caz, cu frânghiile. Apoi, dacă vreți să coborâți la lac de la cascadă, va trebui să coborâți cu echipamentul de stâncă, altfel va trebui să vedeți lacul doar de sus.

- L-ai numit Lacul Degnu. De ce i se spune astfel în Triora?, l-am întrebat pe Luigi.

- O, este denumirea în dialect. Chiar dacă aceste meleaguri, în vremuri de demult, făceau parte din regatul Sardiniei, faptul că expresiile dialectale sunt bogate în „u" nu derivă din dialectul sardo. Chiar și expresiile din zona Liguriei sunt bogate în această vocală. În zonă, dialectul ligurian se amestecă cu occitana, iar cei care nu sunt de pe aici riscă să nu înțeleagă nimic când ne aud vorbind.

I-am zâmbit, gândindu-mă că și în dialectul hinterlandului Marche se întâlnește adesea aceeași vocală. Am plătit nota și am ieșit afară.

- Ei bine, aș spune că, în acest moment, ar trebui să ne întoarcem la draga noastră Aurora. Voi încerca să-i distrag atenția, să o fac să vorbească, rămânând cât se poate de vagă, fără să alunec spre subiectul legat de crimă. Tu, cu discreție, vei încerca să aduni ceva util. Trebuie să aducem acasă niște indicii, Mauro, pentru a-l convinge pe procurorul Leone de necesitatea percheziției casei vrăjitoarei.

După ce am parcat mașina lângă Porsche-ul Carrera, ne-am îndreptat spre intrarea casei Della Rosa. Nu exista nicio sonerie obișnuită, ci doar o frânghie legată de un clopoțel. Nici nu am apucat să trag de frânghie, că ușa se deschise și în prag apăru blonda Aurora, îmbrăcată în haine sumare, un maiou roz și o fustă de blugi foarte scurtă.

- Am simțit sosirea voastră, spuse ea. Veniți! Azi este o zi splendidă, senină, iar dacă mă veți urma pe terasă veți putea admira o priveliște minunată asupra văii Argentinei și a munților care marchează granița cu Franța.

- Excelent, am răspuns eu, făcându-i lui Mauro cu ochiul. Sunt foarte pasionată de munte și iubesc peisajele frumoase!

Ne conduse pe terasa care, într-adevăr, avea o priveliște minunată.

- Pot să vă ofer unul din ceaiurile mele relaxante din plante? Cred că aveți nevoie.

- Ar merge un ceai din plante, atât timp cât nu este prea relaxant, i-am răspuns eu. Ne putem întoarce în sufragerie să ne bucurăm de această băutură, doamnă Della Rosa?

- Desigur. Luați loc! Mă întorc în câteva clipe.

Dispăru apoi în bucătărie. Aceasta părea a fi o oportunitate bună pentru căutat indicii, însă trebuia să fim foarte rapizi pentru a nu fi prinși. În timp ce eu mă uitam la cărțile și la porțelanul de pe rafturi, Mauro era ocupat cu obiectele, precum scrumiere și ornamente, pentru a detecta niște posibile amprente. Atenția mi-a căzut pe o vază antică din porțelan albastru și alb cu inscripția „Shepenn rosso" scris cu caractere gotice. Am ridicat capacul și am văzut că conținea un fel de tutun. Am luat puțin în mână și am pus „proba" într-o pungă de plastic transparentă.

- Ar putea fi droguri, i-am șoptit eu lui Mauro. Sub acest nume, în Orient, în vremuri străvechi, era indicat macul de opiu.

Când Aurora reveni cu trei căni de ceai din plante aburinde cu un miros puternic de mentă, atât Mauro, cât și cu mine observam curioși conținutul rafturilor. Ceaiul din plante era foarte delicat și chiar avea un efect relaxant. După ce și-a terminat de băut ceaiul, vrăjitoarea a decis să-și aprindă una dintre țigări. Ciudat totuși, însă de data aceasta, aroma de fum de țigară nu m-a deranjat, de fapt, chiar simțeam că mă atrage.

- O să vedeți, comisar Ruggeri, într-una din aceste zile, o să fumați una cu mine!

- Nu cred. N-am fumat în viața mea și nu cred că o să încep tocmai acum, când mă apropii de patruzeci de ani. Mai degrabă, aș vrea să vă întreb ce semnificație are pentagrama desenată pe această minunată podea. Am studiat simbologia și simbolurile ezoterice, dar aici văd unele pe care nu le cunosc. Recunosc simbolul spiritului, în centru, cele opt linii care provin dintr-un punct și iradiază spre punctele cardinale, aceleași indicate de trandafirul busolei.

- O, bravo, comisare! Văd că aveți cunoștințe în domeniu. Vedeți dumneavoastră, spiritul strămoașei mele, Artemisia, ars pe rug în 1589, ar trebui să plutească în continuare acolo. Stâlpul de care a fost legată se pare că a fost

fixat în pământ chiar în acel punct. Celelalte simboluri indică ceea ce s-a întâmplat din punct de vedere astral în aceeași zi. Era echinocțiul de primăvară, 21 martie, o noapte cu lună plină, iar în acea noapte a avut loc o eclipsă totală de lună.

- Da, încep să dau o interpretare simbolurilor. Totuși, din câte am aflat, vrăjitoarele din Triora nu au fost arse. Au fost întemnițate, torturate, judecate, condamnate, însă execuția nu a avut loc niciodată, pentru că Dogele de Genova s-a opus.

- Aceasta este versiunea oficială, potrivit căreia, strămoașa mea și cele patru adepte ale sale au murit în închisoarea din Genova. Dar poate că lucrurile nu au avut loc exact așa. Dumneavoastră sunteți inteligentă și veți afla adevărul. Nu o să vă spun eu.

Și-a apropiat fața de a mea și mi-a suflat fum direct în față. Mi-am coborât privirea, ca să nu o privesc drept în ochi, și m-am trezit admirându-i picioarele perfecte, zvelte, lungi, fără urmă de celulită. În acel moment, spre uimirea mea, am simțit o puternică dorință sexuală față de ea. I-am observat buzele foarte aproape de ale mele și am vrut să mă alătur ei într-un sărut pasional. Am încercat imediat să alung gândurile tulburătoare și am făcut un pas înapoi.

Vrăjitoare fermecătoare, mi-am zis în sinea mea. Dar cum reușește, oare, să aibă anumite puteri?

Ne-am luat rămas bun de la ea și ne-am întors la mașină. Se făcuse deja după-amiază târziu și era timpul să ne întoarcem la birou.

- Am impresia că am ratat ceva. Uitându-mă la ceas, îmi dau seama că a trecut mai mult timp decât percepția mea materială! i-am spus lui Mauro imediat ce am ieșit afară.

- Doar puțin? Acea vrăjitoare te-a fermecat din nou. Ți-a vorbit într-o limbă de neînțeles în timp ce tu o admirai din cap până în picioare. La un moment dat am crezut că o să o săruți. Totuși, am profitat de situație pentru a aduna alte câteva elemente, pe care o să ți le arăt mai târziu. Vrăjitoarea era atât de concentrată asupra ta și a cuvintelor pe care le recita, încât nu mi-a acordat atenție. Aș fi putut să-i desfac fusta aceea stupidă din denim și să o las în lenjerie intimă și nici măcar n-ar fi observat. Acum, condu tu! Vreau să-mi încep imediat cercetările pe computerul de bord.

De îndată ce am dat drumul ambreiajului și am apăsat pedala de accelerație, Lamborghini-ul a țâșnit ca un cal scăpat din frâiele unui călăreț neexperimentat. Mauro, concentrat la display-ul computerului, părea să nu-mi observe stilul de condus, pe care, după câteva clipe, l-am adaptat la caracteristicile mașinii. Mi-am dat seama că e nevoie de un ritm moderat, iar piciorul drept să îl sprijin doar puțin pe pedala de accelerație, pentru a nu provoca creșteri bruște de viteză. După câteva minute de tăcere, în care Mauro era concentrat asupra computerului, iar eu mă luptam cu toate acele curbe enervante, colegul meu izbucnii într-o exclamație.

- Bingo! Am găsit ceva. Majoritatea amprentelor pe care le-am colectat aparțin proprietarei. Pentru comparație, i-am luat amprentele de pe ceașca de ceai. În baza de date nu există corespondență între amprentele Aurorei și cele ale infractorilor înregistrați. Până acum, aș spune că nu e nimic nou. Totuși, am o amprentă de pe vaza de porțelan care conține tutun și altele de pe mânerul ușii din față, care corespund unor persoane aflate la dosar. Și, ghici ce! Prima este a lui Laris Dracu, românca ale cărei urme s-au pierdut acum douăzeci de ani. Poliția română o arestase la momentul respectiv pe tânără ca fiind sedițioasă și o înregistrase. După căderea regimului comunist au devenit accesibile și bazele de date ale poliției secrete și, astfel, am avut acces la date. În orice caz, dosarul a fost actualizat ulterior, întrucât fusese semnalată evadarea din țară a acestei femei, descrisă drept infractor periculos, chiar potențial criminală, iar fotografiile au fost trimise la toate punctele de frontieră din Europa. Cele mai recente știri despre ea datează din vara anului 1989, când a reușit să treacă pe sub nasul unui vameș italian, la aeroportul internațional Fiumicino, sub numele fals de Clarissa Draghi. Cu un pașaport italian fals, s-a îmbarcat într-un zbor spre Kathmandu. După câteva zile, vameșul, uitându-se la fotografia pe care o atașase în fața sa, a observat asemănarea puternică cu tânăra de douăzeci de ani care trecuse pe acolo și a alertat poliția nepaleză care a demarat o percheziție. În Nepal, șerpașii care o însoțiseră pe ea și pe tovarășa ei de călătorie până la granița cu China, la marginea regiunii Tibet, au fost urmăriți. Șerpașii au spus că au așteptat trei zile în zadar să se întoarcă. Prin urmare, dacă cele două femei nu ar fi fost arestate de poliția de frontieră chineză, s-ar fi rătăcit în munți, urmând să moară sigur.

Lăsându-mă distrasă puțin de la condus, dar fără să îmi iau mâinile de pe volan, am izbucnit într-o exclamație.

- Însă, moartă nu e, dacă avem amprentele ei aici după douăzeci de ani!

- Exact. Dar să trecem la cealaltă amprentă, care corespunde unui anume Stefano Carrega, jurnalistul genovez care s-a stins din viață în 2000 aici, la Triora, împreună cu doi dintre colegii săi. Născut în 1949, în anii 1970 a fost înscris la Facultatea de Litere și Filosofie din Bologna. A fost arestat în timpul unei demonstrații studențești. Acuzat de încăierare, violență împotriva unuia dintre colegii săi de la facultate, rezistență față de autoritățile publice și deținere ilegală de arme, a fost arestat cu acea ocazie. Nu are alte antecedente.

- Ei bine, aceia au fost așa-zișii ani de plumb. Prin urmare, și el se află în zonă și este în strânsă legătură cu doamna Della Rosa! Dar suntem siguri că sunt urme recente? Și crezi că aceste elemente sunt suficiente pentru a-l convinge pe procurorul Leone să autorizeze o percheziție în casa Aurorei?

- Amprentele, cu siguranță, nu datează de acum douăzeci de ani, deoarece nu ar mai fi detectabile. Mă îndoiesc că aceste indicii sunt suficiente pentru a autoriza o percheziție, dar pornim pe un drum care ar trebui să ne ducă undeva. Mai mult, am fotografiat unul dintre rafturi și am remarcat ceva care nu mă convinge. Acum descarc fotografia pe computer prin Bluetooth și o măresc pentru detalii. Există o crăpătură care sugerează un fel de ușă ascunsă, poate un pasaj secret. Am încercat să trag sau să împing raftul, dar nu se întâmplă nimic.

- Cel mai probabil există un mecanism despre care doar Aurora știe. Imaginează-ți dacă ar fi fost totul așa simplu!

- Da, poate, sau poate că nu există nimic și este doar impresia mea. Ultimul lucru pe care l-am observat, în timp ce tu stăteai năucită în fața ei, a fost un notebook pornit. Am reușit să introduc un stick USB pentru a descărca datele, însă nu am reușit să îmi duc planul la bun sfârșit de teamă că Aurora s-ar putea să mă surprindă. Totuși, am aflat că computerul era conectat la rețea printr-o linie Telecom ADSL și am reușit să memorez atât adresa IP, cât și ID-ul computerului, așa că nu ar trebui să fie dificil să accesez datele de la un computer la distanță.

- Înainte de a face o mișcare prematură în ce o privește pe Aurora, aș vrea să analizez toate elementele pe care le avem la dispoziție, dar mai ales vreau să vizitez celelalte trei locuri pe care încă nu am avut ocazia să le analizăm: Lacul Degno, fântâna Campomavùe și strada Dietro la Chiesa. Sunt convinsă că vom avea câteva surprize.

Am continuat să conduc cu grijă mașina care, în mâinile lui Mauro, în schimb, țâșnea ca o săgeată, până am ajuns la secție. Când am văzut duba Poliției canine din Ancona parcată în față, inima mi-a tresărit. Am parcat și am coborât rapid din mașină, m-am uitat în jur după șoferul vehiculului și, în cele din urmă, am întâlnit fața lui zâmbitoare.

- Agent Bernardini! Mi l-ai adus pe Furia? În sfârșit. Unde e? E încă în dubă?

- Bună seara, doamnă și bine v-am găsit, chiar dacă îmi păreți într-o formă mai proastă decât atunci când lucrați cu câinii noștri. De unde veniți? De la vreun exercițiu de supraviețuire? Nu, Furia dumneavoastră nu e în dubă. L-am dus deja în cușca din curte și i-am pus apă. Veți vedea că este într-o formă perfectă. Acum, dacă nu vă supărați, mă voi odihni puțin înainte să mă întorc.

- Îți mulțumesc mult, agent. Salută-i, te rog, pe toți cei din Ancona!

- Desigur! Vă simțim lipsa! Pe curând!

Îmi aminteam bine ziua în care inspectorul Santinelli, care era și vânător, adusese cu el un cățeluș Springer Spaniel, un pui al uneia dintre cățelușele sale.

- Am testat acest câine. Are un simț al mirosului excepțional, dar are un mare defect: îi este frică de împușcături, așa că nu este potrivit pentru vânătoare. Tu, Caterina, nu ai un câine al tău. Are șase luni, este băiat, este în perfectă stare de sănătate și este vaccinat regulat. L-am numit Furia, pentru că este mereu activ, nu stă liniștit niciodată. Pe scurt, este un adevărat cutremur. Păstrează-l tu! Sunt sigur că cu abilitățile tale vei face din acest câine un adevărat fenomen!

Acceptasem provocarea și îl plasasem pe Furia în singura cușcă goală. Știam că lucrul cu un astfel de câine nu va fi ușor, dar, după câteva luni, reușisem să-i îmblânzesc exuberanța. L-am învățat să se supună unor comenzi simple, pe care le-a învățat fără dificultate, după care m-am dedicat abilităților lui de mirosit.

L-am chemat și pe Stefano să îl vadă pe Furia, iar el mi-a confirmat că este un câine perfect sănătos, rezistent la oboseală fizică și cu un simț al mirosului excepțional.

- O să vezi, îți va oferi o satisfacție enormă! Acesta trebuie să fie câinele tău, nu-l încredința nimănui și vei vedea ce campion va fi!

Și, într-adevăr, Furia m-a ajutat mult și nu m-aș fi despărțit de el pentru niciun motiv. Tocmai de aceea, înainte de plecare, neavând intenția să-l las să călătorească cu mine în cala unui avion, i-am organizat o călătorie separată, cu complicitatea unuia dintre colaboratorii mei de încredere din cadrul unității canine.

În acel moment, nu m-am putut abține să nu fug imediat în curte și să „suport" țopăiturile și pupăturile Furiei.   M-am aruncat la pământ și l-am lăsat să sară pe mine strângându-l în brațe și rostogolindu-mă jucăuș cu el, chiar dacă astfel am ajuns și mai murdară decât eram.

Când am urcat în secție, de-a lungul coridoarelor, am întâlnit mai multe priviri, uimite de felul în care arătam. Laura m-a întâmpinat cu un teanc de hârtii reprezentând rezultatul cercetărilor ei. Mauro, în schimb, m-a informat că primele rezultate ale autopsiei sunt gata și că medicul legist vrea să îmi vorbească. De asemenea, aveam disponibile și rezultatele analizelor medico-legale.

- Lasă-mă puțin să mă aranjez. Ne vedem în biroul meu în zece minute.

M-am împrospătat rapid, mi-am schimbat hainele murdare și am intrat în camera mea hotărâtă să-mi termin machiajul, însă mi-am observat fața în oglinda casetei cu fardul de obraz. La un moment dat am observat, reflectat în oglindă, scrisul pe care îl trasasem pe foaia mare albă în acea dimineață.

- Desigur. Oare cum de nu m-am gândit la asta înainte? NOMOLOS IUL IIROTIVRES, citit de la dreapta la stânga devine SERVITORII LUI SOLOMON. Prin urmare, secta se referă la regele Solomon, unul dintre stâlpii religiei iudaice.

Vrăjitoarei îi scăpase ceva în timpul primei noastre conversații despre Solomon, dar nu am continuat cercetările, crezând că vrea să mă inducă în eroare. Poate ar fi trebuit să o las să vorbească. Mi-am amintit că unul dintre cele mai importante texte la care se referă sectele ezoterice este „Cheia lui Solomon". În acel moment a sunat telefonul. Era doctorul Banzi, medicul legist, care mă căuta.

- Scuzați-mă, comisare, dar având în vedere ora târzie și faptul că, în ciuda mesajelor mele, nu m-ați sunat înapoi, m-am gândit să încerc din nou înainte de a pleca acasă. V-am trimis un prim raport al autopsiei, însă voiam să vă și vorbesc.

- Desigur. Spuneți-mi! Ați descoperit ceva interesant?

- Victima era o femeie între treizeci și cinci și patruzeci de ani și a murit în urma incendiului. Funinginea din plămânii ei dovedește că era în viață când corpul i-a fost ars.

- Pe scurt, a fost arsă de vie. Ce final oribil!

- Nu s-au găsit alte leziuni pe corp, așa că am tras concluzia că a fost amețită cu sedative sau medicamente, însă vom ști sigur abia zilele următoare, dacă reușim să depistăm ceva reziduuri de la examinarea rinichilor și a ficatului. Faptul că corpul este carbonizat face totul mai dificil. Avem un element, poate singurul, care ne poate conduce la identitatea victimei. Chiar dacă pielea a fost foarte afectată de foc, pe piciorul drept, pe interiorul gambei, imediat deasupra gleznei, se vede prezența unui tatuaj. I-am sunat pe colegii de la criminalistică pentru a vedea dacă este posibil, cu metodele lor, să vizualizeze desenul original. Au făcut câteva fotografii și mi-au spus că vor lucra la el. Apoi ne vor anunța. Asta este ceva ce nu veți găsi în raportul meu, de aceea țineam să vă vorbesc. La revedere, doamnă, și noapte bună!

- Mulțumesc pentru tot și odihniți-vă!

Imediat după, Laura și Mauro intrară în biroul meu.

- Mauro, cunosc deja rezultatele autopsiei și am vorbit cu medicul legist. Ceva interesant despre constatările criminalistice?

- Aș spune că da. Lichidul inflamabil cu care a fost pornit focul este ulei de lampă, o substanță neobișnuită, nefolosită în mod deosebit. Pentru aceste lămpi, în antichitate, uleiul de măsline era folosit drept combustibil. Astăzi se folosește un derivat de petrol cu densitate mică, ce produce mai puțin fum. Sunt puține firme care îl mai produc și va fi ușor să verificăm dacă una dintre acestea a vândut o anumită cantitate aici în zonă. Celălalt element interesant este tatuajul. Cu ajutorul spectrografiei computerizate, oamenii de știință criminalistică au putut vizualiza un tatuaj imprimat pe piciorul drept al victimei. Reprezintă trei cărți așezate una lângă alta înconjurate de flăcări. O particularitate? Știm că Mariella La Rossa, fata care a dispărut în 1997, avea un tatuaj identic în aceeași zonă a piciorului drept!

- Așadar, după cum mi-am imaginat, există o legătură între cele două. Tu, Laura,

ce ai descoperit?

- Am muncit mult și am găsit ceva interesant. Am fost la Triora, mai întâi la registratură, apoi la muzeul vrăjitoarelor. Din nefericire, nu am reușit să obțin multe informații de la registratură, deoarece departamentul a devenit computerizat abia acum câțiva ani, iar vechile arhive în format de hârtie au fost distruse de mai multe ori de incendii sau alte calamități, naturale sau de altă natură. Despre vechea Aurora Della Rosa știm că s-a născut la 21 martie 1929. Arhivele acelui an au fost distruse de bandele fasciste care îl atacaseră pe ofițerul de registru al vremii, declarat antifascist și care a refuzat să se alăture partidului lui Mussolini. Înlăturarea lui a fost inevitabilă, iar biroul i-a fost jefuit. Ceea ce nu este scris, dar toată lumea din Triora știe, este că Aurora purta același nume și prenume ca și strămoașa ei, fiica Artemisiei De La Rose, vrăjitoarea care a suferit procesul la sfârșitul anului 1500 împreună cu tovarășele ei din Ca Botina. Din generație în generație, femeile întâi născute ale familiei au preluat numele bunicii și, prin urmare, numele Artemisia alternează cu cel de Aurora. Dar ceea ce este cel mai incredibil este că aceste femei, de-a lungul timpului, și-au păstrat mereu numele de familie al mamei, pentru că nu a existat niciodată un tată care să le recunoască. În teorie, în 1949, ar fi trebuit să se nască o Artemisia Della Rosa, despre care nu se știe nimic. În acel an, întâmplător, un incendiu izbucnit în pădurea din jurul Triorei a distrus câteva case din localitate și, din nou, s-a pierdut și arhiva municipală. După calculele mele, în 1969, sau aproximativ în jurul acestei date, ar fi trebuit să se nască Aurora Della Rosa pe care o cunoaștem noi. Arhivele registraturii pentru anii 1969, 1970 și 1971 au dispărut, iar actualul ofițer de evidență explică acest lucru spunând că 1971 a fost un an deosebit de ploios, iar unele încăperi ale Primăriei au fost inundate și multe documente nu au putut fi recuperate în niciun fel. Bătrânii orașului își amintesc de Aurora cu burta mare de femeie însărcinată spre sfârșitul anului 1948 și începutul lui 1949. Se spunea că vrăjitoarea se împerechease cu diavolul în timpul unui Sabat nocturn. Cert este că, la sfârșitul sarcinii, s-a retras într-o peșteră din pădure. A reapărut în sat abia după câteva luni și fără niciun copil. Lumea începuse să speculeze că ar fi avut un fiu și că, după cum cerea tradiția familiei, l-ar fi sacrificat Dumnezeului ei înainte de a ajunge în luna a șasea de viață. În 1989, Aurora, în vârstă de 60 de ani, a dispărut și, după un timp, a apărut nepoata ei cu același nume. Asemănarea incredibilă cu bunica ei i-a făcut pe cei mai plini de imaginație să creadă că Aurora găsise o cale, cu ceva magie, de a întineri și că persoana care s-a prezentat drept nepoata ei era de fapt ea însăși. Alții au înaintat ipoteza că, cu patruzeci de ani în urmă, vrăjitoarea nu și-ar fi ucis fructul pântecelui, ci l-a ținut ascuns sau l-a lăsat să trăiască departe de

Triora, în special pentru că nu s-a găsit niciodată un cadavru al pruncului ei. Fiul sau fiica ipotetică a Aurorei ar fi dat apoi naștere Aurorei care a apărut în 1989. Faptul că în aceeași perioadă a sosit din România o fată de douăzeci de ani, care a plecat apoi cu Aurora, în vârstă de șaizeci de ani, ar fi adus în minte o ipoteză foarte bizară, care nu a fost confirmată de nicio dovadă. Cineva susține că fiica bătrânei Aurora, dacă vrem să respectăm tradiția și să spunem că era femeie și poate că se numea Artemisia, cumva, ajutată de cineva, a ajuns în România și s-a stabilit în Transilvania. La douăzeci de ani a născut gemeni, Aurora și Laris, care la sfârșitul anilor 1980 au decis să se întoarcă în Italia, scăpând de vechia lor strămoașă. Mai întâi a venit Laris, pe care bătrâna vrăjitoare nu a putut să o recunoască drept nepoată, deoarece era brună și foarte diferită, din punct de vedere fizic, de cele aparținând familiei ei. Fata a convins-o pe bătrână să întreprindă pelerinajul în Tibet, unde aceasta din urmă și-a pierdut viața. Tânăra Aurora ar fi avut astfel undă verde să preia casa familiei. După o lungă perioadă de timp, evitând să se reîntoarcă în Italia cu avionul, se presupune că Laris a preferat în schimb să facă o lungă călătorie pe uscat, întorcându-se discret în Triora și alăturându-i-se surorii ei gemene. Cert este că blonda Aurora a fost văzută de mai multe ori în compania uneia dintre semenele ei atrăgătoare brunete. Dar, după cum am spus, acestea sunt zvonuri lansate de niște locuitori plini de imaginație.

- În regulă, Laura. Această poveste a gemenilor, însă, nu este foarte credibilă în opinia mea. Ce poți însă să-mi spui despre procesele vrăjitoarelor?

Am ascultat versiunea oficială a procesului, așa cum apărea și pe panourile afișate publicului din incinta Muzeului Vrăjitoarelor din Triora. În practică, procesul s-a încheiat cu condamnarea celor cinci vrăjitoare, Artemisia și a celorlalte patru, care fuseseră salvate de Dogele de Genova pentru ca apoi să moară de foame în timpul petrecut în închisorile genoveze. M-a interesat mai mult versiunea neoficială, povestită de colaboratoarea mea inteligentă.

- Cunosc puțin limba occitană, întrucât am învățat-o de la bunici și părinți, altfel nu aș fi aici să vă spun această poveste. În anul 1587, primarul Stefano Carrega a început procesul împotriva vrăjitoarelor din Ca Botina, ca urmare a apariției unei foamete care, potrivit acestuia, trebuia pusă pe seama vrăjilor practicate de vrăjitoare. În realitate, și el era un vrăjitor și singurul lucru pe care și-l dorea era să fie martor la arderea celor cinci femei, pentru că puterea flăcărilor care ar fi mistuit acele trupuri ar fi transferat puterile tuturor celor cinci asupra lui, devenind astfel unul dintre cei mai puternici vrăjitori din lume. Cele cinci

vrăjitoare reprezentau de fapt cele cinci elemente fundamentale: apă, aer, pământ, foc și spirit care, împreună, ar fi dat o putere supraomenească oricui le-ar fi posedat, făcând din persoana respectivă un Dumnezeu nemuritor. Procesul, cu suișuri și coborâșuri, a durat mai bine de un an, iar bietele femei acuzate de vrăjitorie au suferit cele mai grave torturi. Pe lângă faptul că au fost torturate cu apă, foc și frânghie, au fost forțate să sufere și violențe sexuale din partea torționarilor și a temnicerilor. Se spune că însuși Carrega ar fi abuzat de trupul Artemisiei și că ar fi violat-o, lăsând-o însărcinată, la începutul verii lui 1588. Cert este că, în timp ce lucrurile se înrăutățeau pentru vrăjitoare, iar primarul anticipa deja miros de friptură, Dogele de la Genova, sub presiunea șefului Consiliului Bătrânilor din țară, un anume Giulio Scribani, a făcut ca vrăjitoarele să fie transferate la închisorile din Genova pentru o revizuire a procesului, care urma să fie efectuată de către inchizitorul-şef. Acesta din urmă a confirmat sentința pentru cele cinci vrăjitoare din Triora, care au fost ținute în închisoare cu promisiunea Dogelui că le vor fi salvate viețile. Însă, în martie 1589, Artemisia De La Rose, Emanuela Giauni, Viola și Alessandra Stella și Teresa Borelli au fost găsite moarte în celulele lor. Se presupunea că au murit din cauza torturii și a condițiilor din închisoare. Însă, cadavrele găsite nu aparțineau femeilor în cauză, care fuseseră răpite la ordinul lui Carrega și înlocuite cu tot atâtea cadavre de femei sărace. În realitate, primarul a vrut cu orice preț să le execute pe femei.

Laura continuă să povestească cum s-au desfășurat evenimentele în ziua execuției, cum a fost determinată Artemisia să nască și cum Giulio Scribani, șeful Consiliului Bătrânilor, s-a opus uciderii tuturor celor cinci femei. În cele din urmă, Artemisia fusese arsă public, în timp ce celelalte vrăjitoare fuseseră marcate cu tatuajul celor trei cărți cuprinse de flăcări.

- Un tatuaj pe vremea aceea? întrebai eu curioasă. Este vorba despre același tatuaj pe care îl avea și victima noastră și Mariella La Rossa?

În acel moment, Mauro interveni.

- Desigur, Caterina. Practica tatuajelor este cunoscută încă din vremurile egiptenilor antici. Tehnicile și instrumentele erau diferite de cele actuale, însă rezultatele erau la fel de eficiente. Gândește-te la tatuajele piraților și corsarilor sau la cele ale membrilor triburilor indigene din Africa sau Amazon. Faptul că Scribani ordonase ca același tatuaj să fie făcut tuturor primelor femei născute din urmașii acelor vrăjitoare ne poate ajuta să ne identificăm victima.

- Exact, continuă Laura. Am încercat, de asemenea, să înțeleg semnificația acestui tatuaj ciudat. Cele trei volume sunt cele pe care trebuie să le învețe inițiații în artele magice: cartea amuletelor, cartea vrăjilor și cartea invocațiilor. Adepților care au atins un anumit nivel li se oferă acest tatuaj pe interiorul piciorului drept, o carte mai mare în centru și două mai mici în lateral. Au fost adăugate flăcări care învăluie cărțile la tatuajul vrăjitoarelor care au scăpat de foc în 1589. Este clar că tradiția s-a păstrat până astăzi!

Am început să-mi imaginez care era planul ucigașului, care fuseseră mișcările lui anterioare și care aveau să fie următoarele sale acțiuni. M-am gândit că, în ipoteza în care Aurora ar fi ucigașul, a vrut să se răzbune pe urmașii celor patru femei care și-au trădat strămoșul Artemisia și s-au asigurat că este arsă pe rug, în timp ce viețile lor au fost salvate. În acest caz ar fi trebuit să fie patru victime, dar până acum aveam un singur cadavru. Teoretic, a doua victimă ar fi putut fi Mariella La Rossa, iar a treia, jurnalista Giovanna Borelli. Era o victimă care lipsea din apelul nominal final și planul ucigașului ar fi fost finalizat. Și dacă vinovata nu era Aurora Della Rosa? În acest caz, și viața ei ar fi putut fi în pericol, pentru că ucigașul ipotetic și-ar fi putut dori moartea tuturor celor cinci vrăjitoare. Dar cine ar putea fi? Nu, principalele suspiciuni cădeau asupra vrăjitoarei Aurora. Mi-am dat seama că reflecțiile mele îmi distrăgeau atenția de la discursul Laurei, care începuse să vorbească despre Mariella Carletti.

- Îmi pare rău, Laura, poți să o iei de la capăt cu Mariella, te rog?

- Bineînțeles, doamnă, e târziu și știu că suntem cu toții obosiți. Vreți mai bine să reluăm mâine dimineață?

- Nu, nu. Continuă, te rog!

- Spuneam că am cerut informații la sediul Poliției din Teramo. Mâine vor fi mai preciși și îmi vor trimite tot materialul pe e-mail, însă un coleg și-a amintit bine cazul. Mariella dispare în 1997 la vârsta de 26 ani. Numele de familie Carletti nu era al ei, ci al familiei care o adoptase în copilărie, când adevărata ei mamă dispăruse în împrejurări misterioase pe Monte Sibilla, unde se dusese cu cele două fiice gemene ale ei la ritul de inițiere în artele magice și ezoterice. Numele ei adevărat este Stella, iar sora ei geamănă se numea Anna Giulia. Cele două fete locuiau cu mama lor, considerată vrăjitoare și vindecătoare, într-un oraș din Munții Sibillini, Montemonaco, din provincia Ascoli Piceno. Fetele aveau opt ani când mama lor le-a dus lângă peștera Sibilla. Se pare că femeia a intrat în

peșteră și nu a mai ieșit. Fetele au rătăcit pe munte câteva zile înainte de a-și găsi drumul înapoi. Întrucât căutările mamei s-au dovedit a fi inutile, micuțele au fost adoptate de două familii diferite: Anna Giulia de o familie din Montemonaco și Mariella de o familie dintr-un mic sat din zona Teramo, la granița cu Marche, Sant'Egidio alla Val Vibrata. Din acel moment, fetele au luat numele de Anna Giulia Censori și Mariella Carletti. Un detaliu important este cel legat de momentul când Anna Giulia și Mariella s-au întors de la munte, ambele având un tatuaj pe piciorul drept, cel pe care îl cunoaștem acum bine. Ele nu au spus niciodată cine și în ce împrejurări le-a fost realizat tatuajul și ce s-a întâmplat în timpul ritualului de inițiere și în zilele următoare. Poate că fuseseră speriate de cineva sau de ceva și au fost convinse să nu vorbească.

- Au fost agresate? am întrebat eu, tremurând la acest gând.

- Nu, nu au fost găsite semne de violență asupra fetelor, dar cele două au fost foarte zguduite. În orice caz, amândouă, pe măsură ce au crescut, au început să practice așa-numitele arte magice și ezoterice, aceleași în care fuseseră inițiate în timpul ritualului la care participaseră pe munte. Mariella din Sant'Egidio și Anna Giulia din Montemonaco și-au câștigat faima ca vrăjitoare și vindecătoare și mulți oameni, locuitori ai acelor orașe învecinate, au apelat mai degrabă la ele, decât la medici profesioniști, pentru tratarea bolilor lor. După cum știm, Mariella a părăsit Sant'Egidio în primăvara anului 1997, luând puține lucruri cu ea, spunând că a sosit momentul să acceseze cunoștințe superioare și că se va întoarce cu puteri mult mai mari. Fata înaltă, cu părul roșu lung, ochii albaștri deschis și un ten palid și cu pistrui, a părăsit orașul pe calul ei, a luat drumul spre munți și nu s-a mai întors.

- Frumoasă poveste, Laura, dar eu nu prea cred în basme, am intervenit eu. Cred că ar trebui să căutăm mai multe informații despre sora geamănă a Mariellei La Rossa. Am senzația că ar putea fi victima noastră.

- În regulă, doamnă! Mâine dimineață am să întreprind acțiuni în acest sens. Acum, dacă nu mai e nimic altceva, o să vă urez noapte-bună!

- Desigur, Laura. Îți mulțumesc pentru tot! Mauro, du-te și tu. Ne vedem mâine dimineață. Să-ți iei echipamentul potrivit, pentru că vom merge la Lacul Degno.

- Nu sunt prea pasionat de alpinism, așa că cred că o să-mi iau niște bocanci. Pe mâine!

Când am realizat că era deja trecut de ora 23, am simțit cum mă cuprinde toată oboseala acelei zile. Aș fi vrut să dorm, însă toate evenimentele mi se derulau încă în minte. Încercam să dau un sens a tot ceea ce observasem și auzisem în timpul zilei, însă tot nu reușeam să le conectez pe toate. Mai lipseau unele elemente, însă părea că cu cât adăugam mai multe, cu atât întreaga poveste devenea mai complicată. Mi-am dat seama că nu trebuie să gândesc într-un mod convențional, ci în simboluri, numere, date și evenimente astronomice și astrologice, adică să gândesc la fel ca aceste personaje implicate în acțiune. „Porniți de la simboluri și descoperiți semnificația lor". Aceasta era singura modalitate prin care puteam afla ceva. Pentagrama, numărul cinci, care era numărul recurent: cinci vrăjitoare, cinci elemente ezoterice fundamentale, cinci locuri magice, dacă am fi inclus și casa Aurorei. Mi-am amintit că, într-unul dintre textele consultate pentru teza mea, era un desen reprezentând o pentagramă, iar fiecare punct al stelei era asociat unuia dintre cele cinci elemente și fiecărui element i se atribuia un simbol și o culoare. Raționând ca un adept, aș fi fost condusă să văd o aură de aceeași culoare indicată de desenul care înconjoară fiecare persoană în asociere cu elementul reprezentat. Astfel, dacă Mariella ar fi fost asociată, de exemplu, cu elementul foc, aura ei ar fi fost roșie, în timp ce aura cuiva asociată cu elementul spirit ar fi fost albă, deoarece această culoare este dată de fuziunea culorilor irisului, la fel cum spiritul derivă din fuziunea celorlalte elemente. Până la urmă, de ce nu? Dacă Aurora reprezenta spiritul, ea îi ucidea pe cei care reprezentau celelalte elemente pentru a le prelua puterea.

Acesta putea reprezenta raționamentul criminalului și motivul lui, dacă era să ne raportăm la un plan ezoteric. În plus, în ceea ce privește alegerea locului infracțiunii, fiecare victimă ar fi fost sacrificată în locul care reprezenta elementul său. Dacă, de exemplu, Lacul Degno ar fi reprezentat elementul apă, victima asociată cu acel element ar fi fost sacrificată acolo, pentru a da mai multă putere posibilului ritual. Dar oare putea Aurora să fi făcut toate astea singură, sau avea complici? Și cine ar fi putut convinge un magistrat, și în special pe procurorul Leone, că era corect să urmeze această pistă? Cu aceste raționamente în minte, am adormit într-un final, până când un sunet de apel mă trezi la o oră foarte matinală.

- Scuzați-mă, comisar Ruggeri, sunt doctorița Banzi. Am venit azi dimineață devreme la muncă pentru a termina autopsia asupra cadavrului din Triora, însă când am ajuns, am fost anunțată că trupul a fost furat în timpul nopții.

- Furat? am repetat eu, încercând să mă trezesc din somn. Și cine ar fi putut face asta?

- Nu știu, doamnă. Știu doar că supravegherea aici, la Institutul de Medicină Legală, este slabă. Nimeni nu a văzut nimic și camerele instalate nu au înregistrat nicio mișcare suspectă în timpul nopții. Un adevărat mister!

CAPITOLUL 6

Mariella La Rossa

Așteptase cu nerăbdare să primească e-mail-ul zile în șir. Așezată în fața monitorului computerului, Mariella își scoase absentă un Lucky Strike nefiltrat din pachet, îl ridică la gură și își aprinse un chibrit. Își concentră privirea asupra flăcării care consuma bățul de lemn, ajungându-i aproape la degete. Chiar înainte de a-și arde vârful degetelor, aruncă chibritul încă aprins în scrumieră și repetă ceremonia. De data aceasta își aprinse țigara și continuă să se uite la flacără până când, expirând un nor de fum, o stinse. În acea mică flacără încercă să-și revadă trecutul și să-și prezică viitorul. Bip-ul asociat cu primirea unui nou e-mail o readuse la realitate.

Mării fereastra Outlook și se asigură că era ceea ce aștepta.

Un nou mesaj de la:

vrăjitoarea_artemisia@nomolosiuliirotivres.org.

Deschise mesajul și îl citii.

Mariella Stella, descendentă a vrăjitoarei Viola din Triora, este așteptată până la solstițiul de vară în patria strămoașei ei, unde va avea acces la sursele secrete de cunoaștere care îi vor permite să devină o adeptă de nivel șapte după ce trece cu succes toate probele nivelurilor anterioare. Aurora Della Rosa

Momentul mult așteptat sosise în sfârșit. Încă din copilărie, când mama ei a dus-o pe Muntele Sibilla la ritualul inițiatic, împreună cu sora ei geamănă Anna Giulia, știa că mai devreme sau mai târziu va veni acel moment și pentru ea. Era chemarea rezervată urmașelor întâi născute ale celor patru vrăjitoare din Ca Botina, care scăpaseră de rug cu patru secole în urmă.

Avea opt ani când ea și sora ei geamănă, urmând-o pe mama lor Nunzia, au

pornit pe jos din Montemonaco, urcând pe poteca obositoare care ducea la peștera Sibilla, o peșteră considerată unul dintre cele mai cunoscute locuri magice de pe Pământ. La un moment dat, au întâlnit o altă vrăjitoare, o verișoară a mamei lor pe nume Carolina Stella, care o conducea pe fiica ei Anna Lory pe munte pentru același ritual. Fetița avea mai mult sau mai puțin aceeași vârstă cu Mariella și Anna Giulia și, locuind în orașul Montefortino, mergea cu mama ei pe poteca ce urca de la Gola dell'Infernaccio și care, la o răscruce de drumuri, se intersecta cu a lor. Au parcurs împreună ultima porțiune a drumului, timp în care Nunzia și Carolina și-au instruit fiicele despre cum avea să aibă loc ritualul în noaptea următoare.

- Nu vă temeți când vor apărea fenomene ciudate și nu vă pierdeți cu firea dacă nu vom mai fi cu voi la sfârșitul ritualului. Uneori, trimisul lui Solomon cere sacrificiul unei mame pentru inițierea fiicei sale, mai ales dacă aceasta din urmă este un adept predestinat să acceseze Cunoașterea Universală, iar Mariella și Anna Lory sunt.

Anna Giulia știa deja că nu este destinată să acceseze cel mai înalt nivel, întrucât sora ei geamănă se născuse prima și de aceea trebuia considerată prima născută. Puterile magice îi erau oricum rezervate, însă putea aspira cel mult la al treilea nivel. Era un nivel la care, în ciuda vârstei fragede, cele trei fete fuseseră deja inițiate de către mamele lor, ambele vrăjitoare puternice. Odată ce treceau de ritul de inițiere, începeau să-și folosească puterile. Știau că acestea trebuiau direcționate spre bine, iar dacă erau folosite în scopuri rele, mai devreme sau mai târziu, răul se va întoarce împotriva lor. Când s-a lăsat seara și lumina lunii pline a luminat intrarea în peșteră, Nunzia a luat cuțitul sfințit și a trasat un cerc pe pământ, a desenat o pentagramă în interiorul acestuia și a început să-și adreseze invocația către cele patru puncte cardinale, mai întâi spre est, apoi spre sud, vest și la sfârșit spre nord. Fetele, în interiorul cercului magic, au început să vadă spiritele invocate de vrăjitoare venind din toate direcțiile și care întrebau de ce au fost deranjate. Nunzia, ajutată de Carolina, a scris cu un cuțit pe pământ, în limbajul arhaic pe care spiritele îl înțelegeau, că se vor sacrifica pentru a le transfera fetelor puterile lor. Trimisul lui Solomon, cel mai puternic spirit, s-a așezat lângă cele două vrăjitoare și le-a zis ce trebuie să facă.

- Aprindeți un foc în interiorul cercului magic și aranjați instrumentele pentru a le face fetelor tatuaje.

Vrăjitoarele au aprins un foc cu ramuri din plante aromate. Fumul mirosea bine,

iar când Mariella, Anna Giulia și Anna Lory l-au inhalat, au rămas uimite. Starea de semiconștiență urma să atenueze percepția durerii cauzată de instrumentele arhaice de tatuaj. Pe piciorul drept, toate cele trei fete erau tatuate cu un desen înfățișând trei cărți: cartea de vrăji, mai mare, în centru, cartea de amulete, iar pe lateral, mai mică, era cartea de invocații. Numai Mariella și Anna Lory aveau desenul tatuat, completat cu flăcările care învăluiau cărțile. Ritualul a continuat cu tăierea părului fetelor, care a fost ras cu totul, iar șuvițele au fost arse. Focul a fost apoi alimentat cu lemne noi și ulei de măsline, astfel încât flăcările se ridicară tot mai sus. Apoi, vrăjitoarele se întinseră lângă foc, alături de fiicele lor. Spiritul puternic veni deasupra lor, le adormi profund pe copile, apoi se împereche cu Nunzia, apoi cu Carolina, pentru asimilarea tuturor cunoștințelor. În timp ce fetele încă dormeau, el le-a ordonat vrăjitoarelor să-și ofere trupurile flăcărilor. Cele două femei, ținându-se de mână, și-au făcut curaj și s-au aruncat în foc, supunându-se duhului, însă flăcările nu au făcut decât să le consume hainele și să le facă trupurile să dispară de acolo, pentru a le face să reapară într-o nouă viață într-un loc îndepărtat. De îndată ce au apărut la Templul Cunoașterii și Regenerării, niște roabe le-au oferit tunici portocalii, pentru a-și acoperi goliciunea și pentru a le indica tuturor că sunt nou venite și că se află la începutul călătoriei lor în acel loc sacru. Înainte să se întoarcă și el la templu, spiritul puternic a transmis printr-un suflu cunoștințele dobândite de la mame către fiicele lor, care urmau să se simtă total transformate în dimineața următoare. Mariella se trezi prima, încălzită de primele raze ale dimineții și se uită în jur. Focul nopții fusese redus la o grămadă de cenușă fumegătoare, în timp ce urmele făcute pe pământ cu cuțitul sfințit fuseseră șterse cu grijă. Se uită la sora și la verișoara sa, ambele cu capetele rase, și i se păru amuzantă situația. Când, în cele din urmă, își trecu și ea mâna prin cap, realiză că și ea avusese parte de același tratament. Mama și mătușa lor, așa cum prevăzuseră, dispăruseră, iar acum trebuiau să se descurce singure. Dar, cu puterile pe care simțea că le-a câștigat în acea noapte, știa că o poate face. Între timp, celelalte două fete se treziseră și ele și se uitau curioase la tatuajele și capetele lor rase. Când Anna Lory încercă să spună ceva, își dădu seama că vorbește o limbă arhaică, de neînțeles pentru ea și celelalte fete până în ziua precedentă, dar pe care acum erau foarte capabile să o înțeleagă. Au petrecut câteva zile pe munte, hrănindu-se cu fructe de pădure și bând apă dintr-un izvor proaspăt și împrospătându-și gura cu rădăcini de lemn dulce și frunze de mentă. În peștera Sibilei își puseră la încercare cunoștințele magice, surprinse fiind că fiecare formulă pe care o pronunțau, se realiza.

Când au considerat că sunt pregătite să se întoarcă pe tărâmurile natale, coborâră

de pe munte. Nimeni nu și-a făcut griji pentru Anna Lory, care a reușit să crească complet independentă în casa mamei ei, Carolina, până când a ajuns la vârsta majoratului. Pe de altă parte, însă, cele două gemene, revenite în satul natal, au fost preluate de către polițiști. Unii dintre vecinii Nunziei raportaseră dispariția fetițelor, afirmând, de asemenea, că vrăjitoarea și-ar fi putut sacrifica fiicele lui Satan. Când poliția le-a văzut pe cele două fete cu capul ras și cu tatuaje ciudate pe picioare, au bănuit că de fapt doamna Nunzia Stella și-ar fi dus fetele pe munte pentru a îndeplini un ritual satanic ciudat și că fetele au reușit să scape de la o moarte sigură, ucigându-și probabil propria mamă. Căutările Nunziei pe munte nu s-au soldat cu succes, așa că judecătorul tutelar a dispus ca cele două fete să fie încredințate familiilor din zonă. Anna Giulia a rămas la Montemonaco, în timp ce Mariella a fost încredințată unei familii dintr-un mic sat din Abruzzo, la aproximativ patruzeci de kilometri distanță. Pe măsură ce a crescut, Mariella și-a aprofundat cunoștințele în artele magice și ezoterice, a învățat să călărească pe cal ca o adevărată Amazoană și, când a putut, a mers pe drumuri de țară și poteci de munte până la Montemonaco, pentru a-și întâlni în secret sora geamănă și pentru a merge împreună la peștera Sibilla. Devenise o fată frumoasă, înaltă, cu părul des, roșcat, și cu ochi albaștri deschis. Când călărea cu coapsele goale și cu părul în bătaia vântului, nu se putea să nu se oprească oamenii să nu o admire. Cu toate acestea, nu se legase niciodată de un băiat.

Aștepta doar momentul chemării către munții Liguriei. Avea douăzeci și șase de ani la acea vreme și se simțea pregătită să facă față călătoriei. Ar fi trebuit să ajungă la Triora nu cu mașina, trenul sau avionul, ci prin mijloacele care au fost folosite cu patru secole mai devreme, călare și pe jos, de-a lungul străvechilor drumuri ale Apeninilor. Ar fi evitat pe cât posibil aglomerațiile mari de populație și principalele căi de comunicație și ar fi adus cu ea doar strictul necesar. Avusese la dispoziție cel puțin două luni pentru a ajunge în Liguria, aproape la granița cu Franța, și pentru a face față încercărilor pe care Aurora i le rezervase pentru a ajunge la al șaptelea nivel în calitate de adept al sectei Slujitorii lui Solomon. Își amintea bine ce îi spusese mama ei despre asta și se simțea pregătită să facă față atât călătoriei, cât și încercărilor.

Își stinse țigara, apoi computerul, însă privind fumul care se ridica încă din scrumieră, simți un fior, o prevestire rea a morții. Alungă însă acele gânduri pentru că se simțea puternică și se duse să se odihnească. A doua zi devreme își puse câteva lucruri pe cal și se aventură spre munte. De la munții Laga până la Sibillini, locurile îi erau deja cunoscute, apoi însă, trebuia să se aventureze spre

nord, de-a lungul crestei Apeninilor Umbria-Marche până la Pasul Bocca Trabaria, bazându-se foarte mult pe instinctele și percepțiile ei, întrucât în aceste zone, potecile nu erau foarte bătătorite, iar vegetația ascundea adesea drumurile și potecile vechi de secole. Când întâlnea uneori un drumeț sau o persoană în vârstă lucrând pe munte, nimeni nu refuza să îi ofere puțină mâncare, apă sau o țigară. La schimb, ea le oferea un sfat sau una din poțiunile ei de vindecare pe bază de plante.

Înainte de a ajunge în pădurile Casentino, în inima Apeninilor tosco-emilieni, făcu o oprire lungă într-un mic sat numit Badia Tedalda, unde locuia un alt membru al sectei, despre care se spunea că avea un tatuaj identic cu al său pe piciorul drept. Speranța, care devenise o certitudine în inima ei, îi spuse că era vorba de verișoara sa Anna Lory, pe care nu o mai revăzuse după zilele petrecute împreună în copilărie pe muntele Sibilla. Ceru vești despre această vrăjitoare și cineva o îndrumă spre casa acesteia. Când se întâlniră, inimile celor două începură să bată frenetic. Vrăjitoarea era într-adevăr verișoara sa. Nu se mai văzuseră de la vârsta de opt ani, însă se recunoscură dintr-o privire. Anna Lory era brunetă și avea doi ochi verzi magnetici. Înălțimea ei considerabilă și fizicul slab și frumos conturat o făceau o femeie cu adevărat frumoasă și atrăgătoare.

- Vei înfrunta testele de nivelul al șaptelea? Ooo, dar asta este minunat, Mariella! Știu că și eu voi fi chemată, însă cred că vor mai trece câțiva ani până când voi fi pregătită și voi primi invitația.

În timp ce vorbeau, Anna Lory rostogoli un tutun special între două foi și îi întinse Mariellei o țigară. Drogul puternic le transpuse pe amândouă în aceeași stare și avură aceeași viziune: un zid de flăcări le despărțea de mamele lor, Nunzia și Carolina, care, înaintând spre ele, erau prinse în incendiu. Hainele și părul le luară foc, însă corpurile lor rezistau flăcărilor.

- Fiți atente la forțele malefice, se auziră cuvintele Nunziei, adresate fiicei și nepoatei sale. Pentru noi, focul a fost bun și puterea lui ne-a transpus într-un templu magnific, însă pentru voi ar putea să nu fie așa.

Când își reveniră din amețeala cauzată de drog, Mariella se refugie în brațele verișoarei sale.

- Este mai bine să-ți folosești magia pentru a-ți grăbi călătoria, dragă Mariella! Cred că forțele întunecate sunt dezlănțuite împotriva ta, și poate și împotriva

mea. Urcă-te din nou pe cal și, după ce ai trecut de muntele Falterona, intră în pădurea Sasso Fratino. Este o pădure interzisă drumeților, o rezervație întreagă unde nu există drumuri sau poteci, însă acolo vei reuși să găsești drumul care te va conduce la izvorul magic. Acolo îți vei lăsa calul, vei rosti vraja și vei zbura spre Triora. Când vei ajunge la fața locului, verifică locurile magice și fă vrăjile și invocațiile necesare înainte de a participa la orice alt ritual. Viața ta este în joc. Percepția celui rău în viziune a fost una puternică, iar mamele noastre ne-au avertizat. La revedere, dragă verișoară!

Îi dădu apoi două curele magice, îi reaminti cum trebuie să facă vraja, apoi o strânse în brațe și o sărută pe obraji în semn de rămas bun.

A doua zi, Mariella se trezi înainte să răsară soarele și plecă spre locul indicat de Anna Lory de unde, dintr-un izvor care curgea din stâncă, izvora un fir de apă curgătoare. Coborî de pe cal, apoi, cu o palmă, îl făcu să plece. S-ar fi descurcat foarte bine în acea pădure; nu ar fi dus lipsă de apă și nici de fructe proaspete. Cele două curele magice pregătite de verișoara sa erau făcute din fâșii de piele de cerb, cusute sub formă tubulară. Fusese umplute cu pelin verde, iar cele două capete ale fiecărei curele, se afla un ochi de pește mreană.

- Dacă vei vrea să le folosești, te vei trezi înaintea zorilor, le vei spăla în pârâu și le vei pune pe câte un genunchi. Ia o ramură de stejar și fă din ea un băț scurt pe care îl vei îndrepta în direcția în care vrei să mergi. Cu același băț vei scrie pe pământ numele locului în care vrei să ajungi, iar călătoria ta se va încheia în câteva zile și cu puțin efort. Când vrei să te oprești, trebuie doar să pronunți cuvântul „Amech” și să lovești aerul cu bățul și imediat te vei afla pe pământ solid.

Așa făcu și, cu două zile înainte de solstițiul de vară, Mariella ajunse la Triora. Aurora îi simțise sosirea și o primi pe fată cu brațele deschise.

- Bine ai venit, Mariella! Pentru că ai sosit mai devreme, vom avea ocazia să ne aprofundăm cunoștințele înainte de a trece la testele pe care le-am pregătit pentru tine. Intră și fă-te comodă! Ți-am pregătit o cameră.

Mariellei îi era puțin teamă de vrăjitoare, poate și pentru că nu avea deplină încredere în ea, însă încercă să se relaxeze, să nu se gândească la semnele rele, iar după ce se instală în camera de oaspeți, se alătură Aurorei în camera cu pentagramă. Aurora îi oferi un ceai de plate și îi întinse cutia cu țigări.

- Este tutun aromat, foarte bun. Eu însămi pregătesc amestecul. Curaj, Mariella, o să vezi că în curând vei fi complet în largul tău!

Efectul ceaiului de plante și al tutunului o făcu pe Mariella să se deschidă și să-și spună viziunea avută împreună cu verișoara sa.

- Trebuie să înfrunți testele cu inima senină! îi spuse Aurora. Pe lângă acesta, există alte patru locuri sacre pentru noi în vecinătate. Vizitează-le și fă invocațiile și vrăjile necesare. Poimâine la apus va trebui să ai mintea liberă de alte gânduri pentru a înfrunta calea către al șaptelea nivel. Până atunci ești liberă să faci ce vrei.

După ce se odihni, a doua zi vizită Izvorul Nucului și Campomavùe, făcând desene pe pământ cu bățul de stejar pe care îl avea la ea și invocând bunăvoința spiritelor, așa cum o învățase mama ei în copilărie. A doua zi se decise să folosească curelele magice pentru a ajunge la Lagu Degnu, deoarece locul se dovedea a fi destul de inaccesibil. Se trezi devreme, spălă curelele cu apă din Izvorul Nucului, și le puse pe genunchi, scrise numele lacului pe pământ cu bățul, apoi, în câteva clipe, se trezi la poalele cascadei de pe malul lacului Degno. Prima rază de soare a acelei dimineți traversă jeturile de apă produse de cascadă, dând naștere unui mic curcubeu. Spectacolul naturii era minunat, însă Mariella percepu prezența unei forțe malefice în acel loc. Întorcându-se cu spatele la lac, pe jumătate ascunsă de vegetația luxuriantă, văzu intrarea într-o peșteră și se îndreptă spre ea. După câțiva pași, își dădu seama că lumina care se filtra prin deschidere era prea mică pentru a continua. Un fluturat de aripi de lilieci o făcu să îi înghețe sângele în vene și i se accentuă și mai mult senzația unei prezențe malefice. Ieși din peșteră cu inima la gât, desenă rapid o pentagramă, pentagrama lui Solomon cu șapte colțuri, și invocă spiritele, însă acestea nu veniră. Ar fi trebuit să recite o invocație mai puternică, însă aceasta era rezervată celor care trecuseră deja probele de la al șaptelea nivel, așa că în acel moment nu putea merge mai departe. Încercă să își refolosească curelele și bățul și reuși să ajungă la Triora. Odată ajunsă în piața principală a orașului, ocoli peretele lateral al bisericii și se trezi în strada Dietro La Chiesa.

Pe o parte a drumului, o pasarelă acoperită trecea pe sub case și era folosită, în vechime, pentru a trece dintr-o parte a orașului în alta fără a te uda atunci când ploua sau ningea. Mariella urmă o vreme această pasarelă, până când observă un arc boltit nu foarte înalt, închis de un grilaj care, cel mai probabil, comunica cu subsolul bisericii. Aruncă o privire peste grilaj și, pentru o clipă, i se păru că

vede moartea, o umbră întunecată înaintând inexorabil spre ea de jos.

- Pleacă de aici! Întoarce-te de unde ai venit! exclamă ea, fluturând bățul din stejar. Viziunea dispăru, iar Mariella crezu că a fost doar o sugestie. La urma urmei, subsolurile bisericilor erau folosite cândva pentru a îngropa morții, iar sufletele celor decedați se odihneau acolo. Cu toate acestea, Mariella simțea că are pielea de găină, chiar dacă temperatura din prima zi de vară nu era deloc scăzută. În cele două locuri vizitate avusese senzații urâte și era convinsă și că între lacul Degno și subsolul bisericii exista o comunicare strânsă, că tunelul în care intrase lângă lac comunica într-un fel cu locul în care se afla în acel moment și, poate, chiar cu Infernul. Alungând din nou prevestirile rele, merse pe porțiunea de drum până la casa Aurorei, pregătindu-se să petreacă noaptea încercând să-și curețe mintea de orice alte gânduri care nu aveau legătură cu testul pe care urma să-l dea a doua zi. Casa era pustie și nu se vedea nicio urmă de vrăjitoare. Mariella se gândi că vrăjitoarea ieșise în pădure să pregătească terenul pentru următoarea zi sau să facă invocații pentru a încuraja spiritele. Intră în cameră, iar ochii îi căzură pe una dintre cărțile de pe rafturi, o ediție frumoasă din „Clavicula lui Solomon”, o traducere a manuscrisului original păstrat la British Museum din Londra. Sigiliul lui Solomon era înfățișat în relief pe copertă.

Ar fi vrut să o ia și să citească câteva pagini, însă fu asaltată de teama de a atinge cartea, astfel că renunță la intenție. Privirea Mariellei fu apoi atrasă de tutunul și hârtiile lăsate pe masă de Aurora. Nu se pricepea să ruleze țigările, însă se strădui să își facă una și o aprinse apoi cu un chibrit. Încă o dată vederea flăcării mici cu care aprindea țigara evocă în ea semne rău prevestitoare, însoțite acum de o puternică senzație de arsură în zona tatuajului. Parcă flăcările care învăluiau cele trei cărți începură să se ridice pentru a-i învălui întreg corpul. În panică, stinse țigara din care inhalase doar câteva pufuri de fum și se retrase în camera ei unde senzațiile rele se stinseră ușor până dispărură cu totul. Oboseala făcu apoi loc unui somn profund, care dură până în zorii zilei următoare. Când se trezi, Aurora o aștepta în bucătărie. Pregătise un mic dejun îmbietor, pe care cele două îl savurară într-o liniște perfectă.

Aurora fu cea care vorbi prima.

- Vino în salon! În această dimineață vei avea acces la partea secretă a casei, unde vei găsi texte unice în lume. Vei avea șansa, mai mult unică decât rară, de a le putea consulta, spuse ea, apropiindu-și o mână de obrazul Mariellei. Mâna

Aurorei coborî apoi delicat de-a lungul brațului fetei, până când o prinse de mâna stângă și o conduse în sufragerie. Vrăjitoarea știa că înainte de a se lăsa seara, va face dragoste cu acea fată încântătoare, și deja se simțea nerăbdătoare, chiar dacă nu era încă momentul. Mută masa, lăsând să se vadă placa centrală a camerei, apoi mută cartea care îi atrase atenția Mariellei seara trecută și introduse piatra inelului său într-o fantă unde se potrivea perfect. Apoi își roti mâna și inelul în sens orar până când se auzi un clic.

- Acum, Mariella, cu greutatea corpului tău, coboară placa centrală!

Fata se supuse, stând pe placa ce îi fusese indicată, care coborî apoi cu câțiva centimetri. În acel moment, oglinda care ocupa un întreg perete al camerei se deschise și dimensiunea sufrageriei părea să se fi dublat.

- La prânz, oglinda se va închide din nou. Tu decizi ce texte să consulți în aceste cinci ore pe care le ai la dispoziție. Folosește-ți bine timpul și nu te aventura dincolo de această sală, altfel îți poți risca viața!

La amiază, Aurora o găsi din nou pe Mariella în camera pentagramei, cu oglinda la locul ei.

- După privirea ta mulțumită, cred că faptul că te-ai cufundat în studiul unor astfel de texte rare a avut un rezultat foarte bun pentru tine. Acum va trebui să te pregătești pentru această seară. Înviorează-te, ți-am pregătit niște pâine nedospită și niște ceai de plante!

Ceaiul din plante era pe bază de ierburi aromate foarte puternice și o făcu pe fată să simtă primul grad de amețeală.

- Acum trebuie să te purifici pentru a te pregăti de ritual! îi spuse Aurora.

Mariella știa ce însemna asta. Profesoara ei o cufundă într-o cadă cu apă caldă, unde se aflau petale de trandafir parfumate, apoi o spălă cu un burete moale. La final, vrăjitoarea o ajută să se usuce și îi spuse să se întindă pe un pat , ca mai apoi să o maseze cu un ulei parfumat delicat. Mariella simții cum începe să se excite și să simtă o dorință puternică față de Aurora.

- Dezbracă-mă și fă-mi la fel!

Mariella o dezbrăcă pe Aurora, care se strecură în cadă și se lăsă spălată și

masată. La final, fiecare îmbrăcă un kimono dezlegat în față astfel încât trupurile lor goale să fie încă vizibile și se întoarseră în sufragerie. Aici, vrăjitoarea pregăti două țigări cu tutun luat dintr-o vază de porțelan cu o scriere ciudată. După primele inhalări, Mariella își dădu seama că țigara conținea un drog mult mai puternic decât cel pe care îl încercase cu verișoara ei Anna Lory. Efectul ceaiului de plante, al parfumurilor și al drogului o făcură complet neputincioasă în fața vrăjitoarei, care acum o săruta și o mângâia pe tot corpul, fără ca ea să poată rezista în vreun fel. Cumva, Mariella ajunse să schimbe sărutări și mângâieri. Continuară așa mult timp până când Aurora trecu la cunnilingus. Orgasmul puternic și violent pe care îl simți Mariella o făcu să cadă într-un final într-un somn adânc.

Când își reveni în simțiri, își dădu seama că în câteva clipe îi va veni sfârșitul. Se afla în cabina unui camion vechi, așezată pe scaunul șoferului, cu ușa deschisă, iar lângă ea văzu o siluetă în mișcare, îmbrăcată în negru, cu gluga trasă pe cap. Avea o lanternă aprinsă în mână. Încercă să fugă, însă nu putea mișca niciun mușchi. Își imagină că era încă sub influența drogurilor, însă apoi realiză că fusese legată și că în gură avea un căluș. Purta o rochie scurtă roșie din fibră sintetică și dresuri negri. O altă pereche de dresuri fusese folosită pentru căluș, fapt care îi provoca dificultăți serioase de respirație, până aproape de sufocare. Mâinile Mariellei fuseseră legate cu o sârmă groasă de volanul camionului. Dacă încerca să tragă pentru a se elibera, tot ce făcea era să-și provoace suferință, sârma pătrunzându-i și mai adânc în piele.

O altă pereche de dresuri fusese folosită pentru a-i lega gleznele. Părul său părea uleios și mirosea a petrol. Când silueta îmbrăcată în negru se apropie cu torța de picioarele ei, înțelese că ucigașul îi rezervase o moarte atroce, lentă și dureroasă. Dacă ar fi fost stropită atât ea cât și vehiculul cu benzină , ar fi avut loc o explozie și moartea ar fi venit în câteva clipe, în schimb, focul începea de la picioare. Dresurile pe care le purta începură să ardă ușor, nylon-ul începu să se topească și să se lipească de piele, provocându-i dureri chinuitoare, până când, într-un final, rochia roșie se aprinse și ea. Câteva picături de nylon arzând căzură pe jos și ajunseră la petrolul din lampa cu care fusese stropită podeaua cabinei. În câteva clipe, flăcările începură să se înalțe, consumând părțile inflamabile ale vehiculului și învăluind corpul Mariellei.

Îi arseră părul și carnea. Când flăcările ajunseră la dresurile care îi serveau drept căluș, Mariella simți focul în gură și fumul care nu-i mai permitea să respire. În mijlocul unei suferințe uriașe, pe care nu și-ar fi imaginat-o niciodată, muri.

CAPITOLUL 7

In timp ce mă îndreptam spre automatul de cafea, în speranța că o cafea fierbinte mă poate trezi din somnul întrerupt brusc, l-am văzut pe Mauro la birou, lucrând absorbit în fața unui computer. Am introdus monedele și am apăsat butonul pentru două cafele, după care m-am alăturat lui Mauro la birou și i-am întins una.

- Te-ai trezit deja, inspectore? am spus eu, punându-i o mână pe umerii lui puternici la care puteam ajunge doar pentru că se afla așezat.

- Nu, doamnă, a răspuns el pe același ton batjocoritor cu care mă adresasem și eu. Nu e corect. Aș spune că nici nu m-am culcat deloc.

- Ai descoperit ceva interesant, Mauro?

- Ceva da, chiar dacă nu a fost atât de ușor pe cât credeam. Vezi tu, am încercat să accesez computerul Aurorei ca gazdă, dar majoritatea folderelor sunt protejate cu parolă, așa că nu am putut să arunc o privire la conținutul lor. Aș fi putut încerca cu programe care decriptează protecțiile, dar pentru moment am considerat că aceasta este o acțiune prea anevoioasă și, probabil, inutilă. Dar, ne-am putea distra puțin în dimineața asta. Outlook nu este protejat, dar vrăjitoarea noastră este inteligentă și șterge e-mailurile primite și trimise, deoarece folderele sunt goale.

- Sau le citește și le scrie pe server, fără a folosi Outlook, folosind rețeaua de internet.

- Exact! Așa m-am gândit și eu așa că, prin nodul Telecom ADSL, am verificat ce site-uri vizitează Aurora cel mai des de pe computerul ei. În afară de motoarele de căutare obișnuite, site-ul la care se conectează adesea se numește nomolosiuliirotivres.org.

- La naiba, numele sectei!

- Da, am încercat să-l accesez, dar te duce la o pagină de pornire care indică foarte puține. Apare figura unei pentagrame, care ocupă aproape întreaga pagină, și masca pentru accesul într-o zonă rezervată. Organizația gestionează și căsuțele de email ale membrilor, dar accesarea zonei rezervate este foarte complexă. Trebuie introdus un ID de utilizator, urmat de un cod alfanumeric inițial din șase cifre, care se schimbă la fiecare două minute, și care ar trebui să fie introdus de pe un dispozitiv electronic, cum ar fi un token, aflat la dispoziția fiecărui membru în parte.

- Ca cel pe care îl dau băncile pentru accesarea conturilor online?

- Exact! Iar până în acest moment, folosind adresa de e-mail a vrăjitoarei ca ID de utilizator, cu algoritmii adecvați, se poate încerca accesarea. Însă atunci când combinația de ID utilizator și parolă este acceptată, sistemul solicită să apropii ochiul drept de o cameră web pentru recunoașterea modelului retinian, astfel că suntem blocați. Totuși, am reușit să localizez poziția geografică a serverului, care se află în Asia Centrală, într-o zonă între Nepal și Tibet. Am căutat fotografii prin satelit ale zonei și sunt foarte puține, deoarece este aproape întotdeauna acoperită de formațiuni de nori. Singura fotografie realizată prin satelit într-o zi senină arată, în corespondență cu acele coordonate geografice, un templu ciudat, care nu se află reprezentat pe nicio hartă a zonei. Privit de sus, perimetrul seamănă cu constelația Orion. Se pot vedea chiar și trei turnuri în centrul structurii, care urmează aspectul celor trei stele din centura lui Orion. Cealaltă particularitate este prezența unei centrale electrice, parțial hidroelectrică, parțial fotovoltaică, ce face ca templul să fie complet autonom din punct de vedere energetic. Toate astea îți amintesc de ceva?

- Da, desigur, stelele constelației Orion și poziția lor reciprocă. Sumerienii și egiptenii le foloseau deja pentru propriul lor simbolism. Prin unirea vârfurilor celor trei piramide din Gizeh, de exemplu, obținem două linii care formează între ele un unghi de aproximativ 150 grade și care reproduc un model similar cu cel obținut prin unirea celor trei stele care reprezintă brațele și capul lui Orion, partea superioară a constelației, formată din Betelgeuse, Meissa și Bellatrix. În orice caz, din moment ce ezoterismul se bazează și pe numerologie, simbolism, recurența datelor și așa mai departe, nu mă miră deloc. Numerele magice sunt 3, 5, 7 și 9: trei reprezintă stelele care formează centura lui Orion, trei sunt cele care formează partea superioară a constelației, iar cinci sunt punctele pentagramei pe care o întâlnim cel mai des. Nu întotdeauna pentagramele au cinci laturi și cinci puncte. Există și cele cu șapte puncte, acestea fiind

considerate cele mai puternice. Există nouă stele principale care alcătuiesc constelația lui Orion, la fel cum există nouă planete în sistemul solar, iar când a zecea planetă devine vizibilă, faimosul Nibiru, raportat în textele antice sumeriene și egiptene, și când aceasta se va alinia cu celelalte corpuri cerești ale sistemului nostru, vor avea loc mari revolte pe planeta noastră. Cutremure, catastrofe, cataclisme pot avea loc, pe scurt, apocalipsa, sfârșitul lumii, așa cum a fost prezis de către calendarul mayaș pentru data de 21 decembrie 2012. Iar dacă e să examinăm această dată, 21 12 2012 este o dată formată din doar trei cifre: 0, 1 și 2, a căror sumă este 3 și, prin urmare, din nou primul număr magic, numărul perfect.

- La naiba! Sunt uimit de cunoștințele tale pe acest subiect!

- Mulțumesc, dar adevărul este că nu prea cred în toate acestea. Hai să revenim la ancheta noastră și să ne uităm la corespondențele cu ceea ce tocmai am discutat. Ia o hartă a zonei Triora și să ne uităm la locația acestor trei puncte: strada Dietro la Chiesa, casa Aurorei și Izvorul Nucului. Uite, vezi, poziția lor este aceeași cu cea a celor trei stele din constelația Orion: Betelgeuse, Meissa și Bellatrix. Dacă adăugăm apoi celelalte locații, Fântâna Campomavùe și Lacul Degno, vom avea cinci puncte, care aparțin toate circumferinței unui cerc și pe care le putem uni cu linii pentru a forma o stea cu cinci colțuri, o pentagramă.

- Înțeleg unde vrei să ajungi, mă întrerupse Mauro. Fiecărui punct al pentagramei i se poate atribui unul dintre simbolurile pe care le-am examinat ieri. Astfel, casa Aurorei ar putea reprezenta elementul spirit, Izvorul Nucului ar fi elementul apă și tot așa. Dar încerc să merg și mai departe. Dacă luăm o hartă mult mai mare și unim Triora cu Alba Iulia, orașul din Transilvania din care provine Laris Dracu, și apoi cu templul despre care vorbeam mai devreme, obținem din nou un model care amintește de partea superioară a constelației Orion.

- Bravo, Mauro! Acum, tot ce trebuie să facem este să înțelegem ce însemnătate au aceste simboluri pentru criminal și poate vom putea descoperi cine este criminalul, dar mai ales ce plan urmărește. Însă, toate pe rând. Tu ai petrecut toată noaptea în fața computerului, iar eu am fost trezită în zori de telefonul doctorului Banzi. Cadavrul victimei noastre a fost furat de la Institutul de Medicină Legală!

- La naiba, asasinul și-a luat cadavrul înapoi!

- Crezi?

- Desigur, nu este neobișnuit ca un criminal în serie să colecționeze fetișuri ale persoanelor asasinate. Monstrul din Firenze tăia unele părți ale organelor genitale ale victimelor sale pe post de trofeu, dar nu este sigur că fetișul ar putea include întreg cadavrul.

- Da, dar nu este vorba despre crime sexuale. Ideea mea este că ucigașul are nevoie de cadavrele victimelor sale pentru a organiza un ritual final. Bineînțeles, este doar o intuiție, încă nu îmi dau seama de ce. Hai, Mauro, să ne pregătim să ieșim! Vom face mai întâi o oprire la Institutul de Medicină Legală, apoi ne vom întoarce la Triora pentru a vizita celelalte locuri pe care încă nu le-am inspectat. Îl vom lua și pe Furia. Este un urmăritor foarte bun și ne-ar putea ajuta.

- O, nu, în niciun caz nu o să las câinele în Lamborghini! Avem la dispoziție cele mai sofisticate tehnologii, așa că nu o să avem nevoie de un câine!

A fost nevoie de multă muncă pentru a-l convinge și, după o jumătate de oră de discuții, m-am impus cu promisiunea că îmi voi cumpăra o mașină în weekend iar atunci când voiam să îl iau pe Furia cu mine, îmi voi folosi mașina. Eram pe punctul de a pleca, eu și Mauro stând pe locurile din față, iar Furia pe bancheta îngustă din spate a mașinii, al cărui motor, Maura deja îl ambala, când Laura ajunse grăbită la noi, abia răsuflând, cu niște hârtii în mână.

- Doamnă, am niște vești importante. Poliția din Amandola mi-a confirmat prezența regulată a Annei Giulia Censori în orașul Montemonaco. Se pare că este o persoană liniștită și că a abandonat artele magice pentru a-și deschide o fabrică artizanală, unde produce un lichior digestiv pe bază de ierburi aromate, tipic Munților Sibillini. Mi-au mai spus că tatuajul Annei Giulia s-a limitat inițial la cele trei cărți. Apoi a adăugat ea însăși flăcările, pentru a-l face să semene cu cel al sorei sale gemene. Așa că ipoteza noastră că victima ar fi putut fi ea dispare complet. Colegii de la Sediul Poliției din Teramo mi-au comunicat, în schimb, că au verificat computerul Mariellei Carletti după dispariția acesteia și au găsit elemente interesante, în special e-mail-uri. Îmi vor trimite orice cred că ne-ar putea fi util.

- În regulă, Laura. Vom discuta mai târziu. Te poți întoarce la activitatea ta!

Nici nu mi-am terminat bine fraza că Maura a și plecat în trombă. Curând, ne aflam deja la Institutul de Medicină Legală.

Doctorița Banzi ne primi și ne invită în biroul ei.

- Cred că criminalul a furat cadavrul pentru a ne împiedica să aflăm identitatea victimei. După ce am vorbit aseară la telefon, am continuat să lucrez la cadavru și am găsit ceva interesant. Nu v-am sunat, doamnă Ruggeri pentru că era târziu și nu am vrut să vă deranjez. Printre crustele pielii carbonizate, lângă mamelonul stâng, am găsit un piercing. Iată-l, l-am curățat de fum și incrustații. Este un piercing în formă de cerc, destul de mare, dar ceea ce este interesant este gravura realizată pe obiect, care poate fi indicativă pentru identitatea femeii: scrisul „Anna Lory", însoțit de desenul stilizat al unei stele. Un alt fapt interesant este că atât pe piercing cât și pe tot corpul victimei am găsit plastic, nylon topit. E ca și cum femeia ar fi fost îmbrăcată în haine strânse pe corp, produse din aceeași fibră ca și ciorapii de nylon, dresurile sau colanții pe care noi, femeile, îi folosim. Ca să înțeleg cum au decurs lucrurile, mi-am luat o pereche și le-am dat foc cu bricheta. Privind cum arde, am tremurat, pentru că materialul sintetic arde încet și se topește. Imaginați-vă ce durere chinuitoare ar provoca dacă ar lua foc în timp ce cineva îi poartă!

- Da, iar aici intră în joc plăcerea sadică a criminalului nostru! interveni Mauro. Să-și vadă victimele cum suferă, provocându-le cea mai lentă și chinuitoare moarte posibilă.

- Sau, am adăugat eu, vrea să le amintească de suferința rezervată vrăjitoarelor care au fost arse pe rug în trecut. Să ne amintim că execuțiile nu au fost deloc blânde. Se încerca să se asigure că femeia condamnată suferea foarte mult înainte de a muri. Era un spectacol barbar, dar la care populația asista în masă. Dacă ne gândim că acest lucru era dorit de un tribunal care făcea parte din organizația ecleziastică, atunci asta spune multe.

- Regretul meu, continuă medicul legist, este că nu am putut finaliza autopsia organelor interne. Ar fi trebuit să iau probe din ficat și rinichi pentru a căuta reziduuri de substanțe folosite pentru a droga victima. În plus, ceea ce este cu adevărat ciudat este că nimeni de aici nu a observat nimic și că niciuna din camerele de supraveghere nu a înregistrat nicio mișcare în timpul nopții.

- Nu vă faceți griji, doctore! Munca dumneavoastră a fost, oricum, valoroasă. Trimiteți-mi, vă rog, raportul dumneavoastră scris cât mai curând posibil. Pe curând!

Ne-a salutat pe rând, întinzându-ne piercing-ul într-o pungă transparentă.

Odată întorși la mașină, l-am întrebat pe Mauro dacă și-a adus cizme din cauciuc.

- Nu aveam nicio pereche la secție. Va trebui să ne oprim și să cumpărăm! continuă el.

- Ei bine, atunci, oprește când vezi un magazin cu articole sportive.

Am coborât să cumpăr o pereche de cizme de pescar, însă mi-am extins achizițiile și la un echipament de cățărat, inclusiv un ham potrivit pentru câine.

- Ai jefuit magazinul? spuse sarcastic adjunctul meu când mă văzu aruncând toate accesoriile în portbagaj.

- Ironia nu își are locul acum. Vom avea nevoie de tot materialul. În schimb, îmi imaginez că, în timp ce eu eram ocupată cu achizițiile, tu ai făcut niște cercetări pe computerul acela!

- Desigur! Anna Lory Stella trebuie să fie numele victimei noastre în acest moment. Relația cu Mariella și Anna Giulia? Nu știm încă. Nicio corespondență între persoanele înregistrate. Așa că am jucat o altă carte. Am tastat numele în cel mai cunoscut motor de căutare, Google, care mi-a returnat, ca răspuns, prezența unui profil corespunzător numelui respectiv într-o rețea de socializare. Așa că, m-am lăsat mânat de curiozitatea de a vedea informațiile de profil. Anna Lory pare să fie originară din Marche, dar a trăit mult timp într-un sătuc din provincia Arezzo, Badia Tedalda, și se declară vrăjitoare și specialistă în plante medicinale. Am sunat-o pe Laura și am rugat-o să caute mai multe informații despre fată. De îndată ce are, ne va anunța.

Între timp, porni în grabă din nou, îndreptându-se spre locurile investigațiilor noastre. Odată ce am ajuns la Molini di Triora, a încetinit.

- Puțin mai încolo, în stânga, începe poteca spre Lacul Degno, iar în dreapta este cea care duce la Fântâna Campomavùe. Oprim aici?

- Nu, Mauro. Hai să urcăm la Triora și să ne oprim în centrul orașului. Să începem din cel mai accesibil loc, strada Dietro la Chiesa.

Mauro parcă în mica piață. Era deja trecut de prima parte a dimineții, dar aerul era încă proaspăt. Sătucul era liniștit, cu puțină lume, în mare parte bătrâni, iar traficul era inexistent.

- Locul ideal pentru o vacanță relaxantă! am gândit eu cu voce tare. Păcat că ne aflăm aici pentru această investigație blestemată!

- Nu îți face griji! Când se va termina totul, ne vom bucura de aceste locuri ca niște simpli turiști, răspunse Mauro în timp ce traversam piața, ocolind peretele lateral al bisericii și coborând pe drumul îngust care trecea prin spatele clădirii. Pe ambele părți ale drumului, sub case, se afla o pasarelă joasă, cu o boltă de butoaie, de origine medievală.

- Alei de genul acesta sunt și în anumite sătucuri din zona mea, am spus eu. Se numesc pasaje și se spune că au fost create de către lombarzi în timpul dominației lor în Italia. Acestea sunt precursoarele porticurilor pe care le vedem în multe dintre localitățile noastre.

Am intrat prin pasarela de lângă biserică și am observat imediat un arc, închis de un grilaj, care dădea spre subsolul clădirii sfinte.

- Până la sfârșitul secolului al XVIII-lea, obiceiul era ca morții să se îngroape în interiorul bisericilor. Dacă te uiți atent poți vedea niște pietre funerare care indică mormintele unor persoane de seamă, iar mai încolo un osuar comun, unde zac rămășițele localnicilor săraci. Încearcă să luminezi puțin aici, te rog!

- Astăzi mi-am adus o lanternă de buzunar. Poftim!

Lumina lanternei căzu pe o piatră funerară unde am putut citi un nume gravat, deși foarte uzat de timp, care îmi suna, totuși, familiar: Giulio Scribani.

- El era șeful Consiliului Bătrânilor la momentul procesului vrăjitoarelor. Laura ne-a vorbit despre asta aseară, mi-am amintit eu.

- Da, și se pare că se odihnește în pace în acest loc, răspunse Mauro. Însă, de aici, e imposibil, să intri. Poate putem încerca din interiorul bisericii, din criptă.

- Deocamdată nu ne interesează. Să ne întoarcem la mașină și să ne pregătim să facem o excursie pe jos.

- Vrei să coborâm la Lacul Degno de pe poteca ce pleacă de aici, de sus. Am știut asta din momentul în care ai ieșit din magazinul cu articole sportive. De ce să cumperi și cizme? Doar pentru a mă face pe mine fericit?

Zâmbii, apoi i-am răspuns.

- Este important să vedem lacul de sus. Vei vedea, o coborâre cu coardă dublă nu va fi dificilă, mai ales pentru un sportiv ca tine!

- Și îmi imaginez că și câinele va veni cu noi.

- Se numește Furia, Mauro. Numele lui este Furia.

Ne-am întors la mașină și am continuat puțin timp pe jos dincolo de centrul Triorei. Apoi am schimbat direcția spre Realdo. Drumul ducea spre un pod amețitor, podul Loreto, numit așa datorită prezenței unei mici capele dedicate Fecioarei din Loreto, și de unde puteai ajunge în cealaltă parte a văii.

Mauro făcu dreapta chiar înainte de pod, coborî până la o curbă, după care drumul de țară începea din nou să urce. Parcă în apropierea curbei, în afara drumului. Lângă un pod mic de lângă o stâncă, spre stânga, începea poteca ce cobora spre lac. Înainte de a pleca ne echiparăm cu hamurile de protecție și carabinierele, i-am pus și Furiei hamul, iar apoi mi-am pus în rucsac frânghia de șaizeci de metri și cizmele de pescuit. Mauro, la rândul său, își trecu pe umăr un rucsac, unde își puse materialele utile, printre care foarfecele pe care le folosise cu o zi înainte și niște ochelari ciudați, al căror scop nu îl știam. După vreo zece minute de mers, am ajuns la prima porțiune unde trebuia să coborâm. Mi-am pus frânghia, m-am asigurat că sistemele de prindere sunt bine strânse și l-am lăsat pe Mauro să coboare primul. Apoi l-am coborât pe Furia, care a fost recuperat jos de către asistentul meu, iar la sfârșit am coborât eu, recuperând frânghia. Aceste operațiuni au trebuit să mai fie repetate de două ori, până când, după o oră și jumătate, am ajuns la lac. Torentul, care se scurgea în lacul de dedesubt, cu o înălțime de vreo cincisprezece metri, curgea cu forță, iar vuietul apei era destul de puternic, astfel încât aproape trebuia să strigi ca să-ți faci auzită vocea.

- Înainte să coborâm, hai să vedem lacul și zonele înconjurătoare de sus. Este deja ora prânzului, iar condițiile de vizibilitate sunt excelente. Soarele strălucește puternic și luminează întregul corp de apă! am spus eu.

- De fapt, dacă te uiți cu atenție, se vede o umbră mai întunecată în apropierea

punctului în care cascada se varsă în lac. Apa este foarte limpede. E posibil să fie un bolovan mare pe fund, observă Mauro.

- Da. Să nu uităm că lacul, chiar dacă este mic, pe alocuri este adânc. Coborâm?

Aceasta a fost cea mai dificilă coborâre, cu o diferență de înălțime de aproximativ cincisprezece metri. Am fixat frânghia de un copac, asigurându-mă că am legat-o corect, astfel încât să o pot recupera de dedesubt trăgând de capătul drept. Aș fi putut să o las acolo dacă urma să ne întoarcem pe jos, însă ideea mea era să mergem în josul râului până la Molini di Triora și să ajungem la Fântâna Campomavùe pentru o ultimă verificare, apoi să ne întoarcem cu mașina. Mauro ajunse rapid pe malul lacului, așa că l-am asigurat pe Furia cu frânghia și l-am coborât ușor în brațele lui. Apoi, mi-am cuplat carabiniera și am coborât rapid, cu agilitatea unei feline. De îndată ce am atins pământul, am decuplat carabiniera și am recuperat frânghia, punând-o la loc în rucsac. În acel moment, Mauro aruncă o piatră în apă în apropierea punctului pe care îl identificasem de sus. Piatra scoase un sunet ca o bufnitură surdă.

- Chiar e adânc aici. Crezi că ar putea fi ceva interesant? Nu țin neapărat să mă scufund. Apa e rece ca gheața, spuse Mauro aproape strigând pentru a depăși zgomotul cascadei.

I-am zâmbit și, cu privirea, l-am căutat pe Furia, aflat ceva mai departe, pregătit să latre în direcția unui tufiș cu spini. Ajunși repede lângă el, observarăm o bucată de material în carouri, foarte decolorat, prins în tufiș.

- Seamănă cu un fragment din cămașa unui bărbat. Judecând după cât de decolorată este, cel mai probabil este aici de mult timp, am spus eu.

- Probabil aparține unui drumeț care poate s-a ascuns în spatele tufișului pentru a-și goli vezica, spuse Mauro sarcastic.

- Și, totuși, am observat într-o fotografie o cămașă cu același model. Unul dintre cei trei jurnaliști dispăruți cu ani în urmă o purta. Ia foarfecele și hai să vedem ce se află în spatele acestor tufișuri.

Nepăsător la spini, Furia ajunse la peretele stâncos din spatele tufișurilor, adoptând o poziție de șezut lângă o râpă.

- Peștera obișnuită, însă închisă de un grilaj, afirmă Mauro, apropiindu-se de

Furia cu tăieturi de foarfecă. Aici avem o poartă adevărată, cu lacăt. Putem încerca să o forțăm și să vedem ce găsim de cealaltă parte.

Abia am avut timp să-l avertizez de pericol.

- Oprește-te, nu atinge nimic! Furia este antrenat să adulmece explozibili și rămâne în poziția așezat și nu se mișcă până ce nu își primește ca recompensă gustarea preferată. Așa ne antrenăm câinii, astfel încât ei să nu se pună în situații periculoase și să nu declanșeze ei înșiși o explozie. Haide, Mauro, tu ești expertul în explozibili!

În timp ce eu îl recompensam pe Furia cu o gustare, făcându-l să se îndepărteze, Mauro se apropie cu foarte mare grijă.

- La naiba, e C4, un exploziv pe care am ajuns să-l cunosc bine în timpul serviciului militar. E de ajuns să doboare tot muntele. Detonatorul se află în interiorul peșterii, într-o poziție inaccesibilă. Nu voi reuși niciodată să îl dezactivez.

- Prin urmare, a fost plasat și activat de cineva care s-a îndepărtat apoi prin interiorul peșterii, de unde începe un tunel lung! Încep să cred că toate aceste peșteri comunică între ele, printr-o rețea de pasaje subterane, poate veche de secole, poate folosite acum patru, cinci secole de vrăjitoare pentru a ajunge în secret în locurile lor magice, locurile în care aveau loc ritualurile lor, sabatele lor. Uită-te la lacăt. Este deosebit, este ca o figură în basorelief a unei pentagrame. Cu siguranță va trebui introdusă figura în relief corespunzătoare care trebuie să se potrivească perfect, pentru a declanșa mecanismul de deschidere. Cheia ar putea fi un sigiliu, poate realizat cu măiestrie precum piatra unui inel.

- Da, inelul regelui Solomon. Cred că ucigașul a venit aici prin tunel cu un cadavru, l-a aruncat în lac, asigurându-se că nu poate ieși la suprafață, și și-a protejat retragerea punând explozibili. În acest moment, tot ce trebuie să facem este să chemăm o echipă de scafandri pentru a inspecta fundul lacului și echipa de geniști pentru a dezactiva bomba.

Mauro se pregătea deja să sune când l-am oprit.

- Suntem siguri că nu vrem să verificăm mai bine înainte de a deranja toți acești oameni? Dacă îi facem să vină aici degeaba, mai bine începem să ne facem bagajele, tu să te întorci în Afganistan și eu să mă întorc la iubitele mele unități

de câini.

- Dacă ai impresia că o să mă scufund în lacul ăsta, te înșeli.

- Ei bine, o voi face eu! am spus eu, începând să-mi dau jos pantalonii.

Lovit în mândria sa masculină, în timp ce mormăia și înjura ziua în care m-a cunoscut, s-a dezbrăcat, rămânând doar în slipi, și s-a scufundat. I-am mulțumit Domnului că a făcut-o, deoarece eu jucasem la cacealma și nu m-aș fi scufundat niciodată în apele înghețate. După cincizeci de secunde interminabile, a ieșit tremurând de frig.

- Vârtejul creat de cascadă provoacă un curent periculos și nu poți vedea mare lucru, dar sună odată și cheamă echipele pentru că am impresia că am văzut o formă asemănătoare unei persoane, prinsă cu o frânghie de un bolovan mare.

L-am ajutat să se întoarcă la mal și să se așeze pe iarbă la soare să se usuce, în timp ce am sunat la secția de poliție. Însuși doctorul Perugini m-a asigurat că va aranja ca echipele necesare să intervină cât mai repede. Prima echipă care a sosit a fost cea a scafandrilor pompieri, care au ajuns la fața locului venind dinspre Molini di Triora. Urcaseră cu saci în care se aflau toate echipamentele lor grele. Imediat ce au ajuns, după ce ne-au adresat niște blesteme binevoitoare, au umflat o barcă, au aruncat-o în apă și, în scurt timp, au recuperat cadavrul.

- Bine! M-am întors către Mauro, care între timp se uscase și se îmbrăcase. Acum va trebui să suportăm și insultele medicului legist. De data asta suni tu!

Dar Mauro era mai interesat de evoluția elicopterului Poliției care încerca să aterizeze cu echipa de geniști.

- Valea este prea îngustă, nu vor putea niciodată să aterizeze. La naiba! Unde se duc? La Triora? Nu-și dau seama cum este drumul până aici?

- Treaba lor! Acum o să-ți fac o propunere. Aici va dura mult până când toți acești domni își vor termina munca, până când va ajunge medicul legist și va face constatările și, în cele din urmă, va duce cadavrul, cumva, la morgă. Și nici măcar echipa de geniști nu va putea ajunge aici să dezamorseze bomba decât peste câteva ore. L-am sunat pe D'Aloia și poate rămâne aici. Coborâm de-a lungul pârâului până la Molini și facem ultima inspecție. Ai văzut că la Fântâna Campomavùe se găsește un pasaj subteran care face legătura cu interiorul acestei

peșteri?

Mormăii, dezaprobând noua mea idee, dar își puse oricum cizmele pe care i le-am dat. Își puse rucsacul înapoi pe umăr și merse alături de mine de-a lungul pârâului.

Ajunserăm pe drumul principal de lângă restaurantul Da Luigi, traversarăm drumul și pornirăm pe o potecă înconjurată de vegetație, care ne conduse în scurt timp la fântână. În aparență, acel loc nu stârnea niciun interes.

- În afară de apa dulce, care este întotdeauna binevenită când vrei să te răcorești, nu văd altceva. Nu există peșteri, nu există balustrade, nu există desene cu pentagrame pe pământ. Am venit aici pentru nimic, Caterina? comentă Mauro.

Dar Furia, care ne urmase în tăcere până atunci, devenii euforică și activă. Adulmecând pământul, se îndreptă spre un punct apropiat de o creastă stâncoasă, unde se afla o acumulare de resturi, alcătuită din pământ și pietre, produse probabil în urma unei alunecări de teren în urmă cu ceva timp. Furia începu să sape cu labele din față. Am început să-l ajut, mai întâi cu mâinile, apoi cu o lopată pliabilă pe care Mauro o avea în rucsac, până am observat că în spatele resturilor se afla o peșteră, complet asemănătoare cu cele văzute în celelalte locuri vizitate, cu diferența că aici intrarea nu avea gratii. Am încercat să săpăm cât mai mult, până când am reușit să creăm suficient spațiu pentru a ne strecura înăuntru.

În acest moment, după ce scotoci prin rucsac, Mauro scoase o pereche de ochelari ciudați pe care mi-i întinse.

- Sunt ochelari cu infraroșu. Ne vor permite să vedem în întuneric. I-am folosit deseori în acțiuni militare, unde cu siguranță nu poți semnala inamicului poziția ta folosind lanterne. Acum ne vor fi de folos pentru a nu ne trezi fără baterii la lanterne în cazul în care explorarea se prelungește.

- În regulă. Să mergem! Și Furia?

- Pentru el nu am ochelari, așadar, va trebui să-l duci în brațe.

Mi-am pus rucsacul în față, l-am băgat pe Furia în el ca într-un marsupiu, și am intrat în tunel care avea pereți cu adevărat boltiți și construiți cu cărămizi rudimentare. Erau tuneluri care făceau, cu siguranță, parte din aleile subterane,

construite în Evul Mediu sau chiar în vremuri mai străvechi, în scopuri militare, apoi folosite poate de vrăjitoarele noastre pentru a se muta netulburate dintr-un loc în altul și, în cele din urmă, de ucigașul nostru pentru activitățile lui tenebroase. După câțiva pași am început să mă obișnuiesc cu ciudata lume verde văzută prin ochelarii cu infraroșu.

Drumul mergea în sus, însă după câteva zeci de metri se ramifica în două direcții diferite.

- În ce parte? întrebă Mauro.

- Să o luăm spre stânga. Să încercăm să ținem mai mult spre lac decât spre centrul orașului Triora!

Însă, pe măsură ce continuam, dădeam din când în când peste ramuri, până ne pierdurăm complet orientarea.

- Nu putem folosi sistemul GPS de pe PDA pentru a vedea cât de departe am ajuns? am întrebat eu.

- Sub acest strat de rocă nu există semnal GPS, iar PDA-ul este nefolositor. Am o busolă în rucsac. Să vedem dacă ne poate fi de folos.

Mauro scoase busola, se uită la ea și izbucni într-o exclamație.

- Cred că ne-am învârtit în cerc, pentru că, din câte văd, mergem acum în direcția din care am venit!

- La naiba! Așa e! Tunelul coboară. OK, hai să ieșim! Am pierdut mult prea mult timp aici jos și nu am găsit nimic interesant.

Furia, deși se afla în interiorul rucsacului, începea să-și facă simțită greutatea și, din moment ce nu știam dacă eram udă de la transpirație sau de la umiditatea de aici, l-am pus pe pământ și mi-am dat jos ochelarii pentru a mă odihni puțin. Prietenul meu fidel se strecură din rucsac și începu să se îndrepte spre direcția opusă ieșirii. Atunci am observat că se putea vedea o strălucire slabă în direcția în care se îndrepta Furia.

- Schimbare de planuri. Mergem pe acolo, am exclamat eu.

Mauro se supuse în liniște. Am ajuns într-un punct în care tunelul era iluminat de lumina slabă a unei lămpi cu ulei. Mauro își scoase ochelarii întrucât acum, obișnuit deja cu întunericul, puțina lumină produsă de lampă era suficientă pentru a vedea unde punem picioarele.

- Uite Caterina, de aici încolo tunelul pare complet drept, urcă constant și este iluminat din când în când de câte o lampă.

- Da, așa e! am răspuns eu. Lămpi cu ulei, alimentate de același combustibil care a fost folosit pentru a o ucide pe Anna Lory sus, la Izvorul Nucului.

Am mers mult, aproape o oră, până am ajuns într-un fel de încăpere mare în care am recunoscut niște pietre funerare, în interiorul cărora, printr-o deschidere arcuită închisă cu bare de fier, pătrundea lumină din exterior.

- Mormântul lui Giulio Scribani. Suntem în subsolul bisericii.

Lângă piatra funerară a lui Scribani am observat o alta, unde nu era scris nimic, dar pe care era înfățișat în basorelief obișnuita pentagramă a lui Solomon. M-am întors puțin într-o parte și am fost îngrozită să văd un perete complet ocupat de cranii și resturi de schelete umane.

- Este osuarul comun, observă Mauro. Puțin mai încolo se află o scară. Hai să încercăm să ajungem în interiorul bisericii!

În vârful scării, o trapă grea de piatră închidea pasajul. Mauro reușii să o ridice și ne trezirăm în criptă, în spatele altarului care conținea moaștele unui Sfânt. Era vremea vecerniei și, din biserica de deasupra se auzeau vocile unor oameni adunați la rugăciune sub îndrumarea preotului.

- Hai să urcăm, să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic și să ieșim împreună cu ceilalți credincioși, i-am propus eu.

- Crezi că nu vom ieși în evidență arătând așa? Și câinele, ce facem cu el?

- Bine, atunci să așteptăm să iasă enoriașii, ca preotul să meargă la sacristie să se schimbe și să plecăm înainte să închidă iar ușa bisericii.

- Asta e o idee mai bună!

În ciuda acestui fapt, găsirăm ușa blocată prin mila unui bătrân harnic care o închisese în spatele ultimului creștin plecat. Așa că a trebuit să ne întâlnim cu preotul paroh care ne-a invitat, după prezentările de ritual, să intrăm în încăperea sa. Don Attilio era un preot la vreo șaptezeci de ani și locuia de multă vreme în Triora. Am profitat de ocazie pentru a-i pune câteva întrebări despre Aurora Della Rosa. Răspunsurile lui au fost vagi și evazive, cu scuza că, în orice caz, vrăjitoarea, fie că vorbim despre bătrâna sau despre tânăra Aurora, nu era o femeie evlavioasă și nu frecventase niciodată biserica. Am întrebat apoi dacă ne poate da permisiunea de a coborî în subsolul bisericii pentru o inspecție oficială, deoarece eram deosebit de interesați să putem deschide mormântul marcat de sigiliul lui Solomon.

- Eu nu am nicio autoritate pentru a vă da permisiunea. Va trebui să-l întrebați pe episcop, dar, cu siguranță, nu se va bucura. Acum scuzați-mă, însă obiceiul meu sănătos este să iau cina devreme și să mă odihnesc. Spor la treabă!

Așa că ne poftii afară, însoțindu-ne până la ușa care dădea spre piață. De îndată ce ne îndreptarăm spre mașină, sună PDA-ul. Era D'Aloia.

- Doamnă comisar, sunteți bine? Încerc să vă contactez de mai bine de două ore, dar ambele telefoane păreau a fi închise. Medicul legist a ordonat transportarea cadavrului la morgă și ar fi dorit să vă comunice rezultatele constatărilor sale inițiale. Am ordonat Pompierilor să transporte cadavrul în aval de-a lungul pârâului până la drumul principal. Autopsia nu poate fi efectuată până mâine. Echipa de geniști a sosit foarte târziu și a stabilit că, deoarece detonatorul se afla într-o poziție inaccesibilă, bomba nu poate fi dezamorsată. Vor reveni luni cu mai multe echipamente, inclusiv cu un mic robot telecomandat. Între timp am dispus, împreună cu Detașamentul Silvic și cel al Pompierilor, interzicerea tranzitării zonei de către excursioniști, pentru a evita eventualele pericole. Vă rog să o contactați pe doctorița Banzi cât mai repede. Adjunctul său, Gigli, are mai multe să vă comunice, și a încercat să vă contacteze de câteva ori. În orice caz, sunteți așteptați la secție. Încercați să vă întoarceți cât mai repede posibil.

Când am ajuns la mașină, soarele zilei lungi de vară era pe cale să apună.

În timp ce Mauro porni mașina, făcând motorul Lamborghini-ului să urle și să plece într-un nor de praf, am format numărul de telefon al doctoriței Banzi.

- Inspectore Ruggeri! De când sunteți în Imperia, nu mai am pace. Logodnicul

meu nici nu mă mai crede când îi spun că trebuie să fac ore suplimentare. Însă, revenind la cadavrul de la lac. Se pare că este acolo de multă vreme; decesul s-a produs cu cel puțin nouă ani în urmă. S-a conservat bine datorită temperaturii scăzute a apei în care a fost scufundat. A fost prins de fundul lacului cu o frânghie legată în jurul gleznelor și prins de un bolovan mare. Era un bărbat, de vârstă mijlocie, între patruzeci și patruzeci și cinci de ani. Fără îndoială, după părerea mea, este unul dintre jurnaliştii dispăruţi în 2000, dar vă voi putea oferi detalii clare abia după necropsie. În practică, a fost măcelărit. Întreaga parte din față a gâtului, ambele artere carotide, ambele artere jugulare și traheea au fost tăiate cu o lamă mare. În acest fel, moartea intervine imediat; nu cred că a suferit mult. Cu siguranță a fost luat prin surprindere, apoi aruncat în lac pentru a-i ascunde trupul.

- Prin urmare, o moarte foarte diferită de cea rezervată victimei de dinainte, care era în plus o femeie. Poate că nu a avut nimic de-a face cu planul criminalului și doar a fost un martor incomod, astfel că criminalul l-a ucis.

- E treaba dumneavoastră să aflați! Rezultatele autopsiei le veți primi cel mai târziu luni, având în vedere că este sfârșit de săptămână. Între timp, eu trebuie să îmi conving logodnicul că nu îl înșel cu vreunul din cadavrele astea. Pe luni!

Era deja întuneric când Mauro parcă în fața Secției de poliție. Mai rămăseseră câțiva angajați, iar Laura mă aștepta nerăbdătoare să îmi dea raportul zilnic. Eu, în schimb, mă simțeam epuizată, însă nu am putut să nu o ascult.

Așa că iată-ne din nou în biroul meu pentru întâlnirea obișnuită.

- Felicitări, doamnă! Ați avut o intuiție bună în ce privește descoperirea cadavrului de la lac, începu Laura. Totuși, să știți că am și eu niște elemente de adăugat. Pe tot parcursul zilei de astăzi, pe lângă faptul că am stat la calculator, am încercat să iau legătura telefonic cu secțiile de poliție din Teramo și Arezzo și cu secția de poliție Amandola, din zona Ascolano. După cum vă spuneam în dimineața aceasta, am exclus varianta în care victima noastră ar fi Anna Giulia Stella, sau Censori dacă preferați. Aceasta se pare că nu și-a părăsit niciodată satul din provincia Ascoli Piceno, din inima Munților Sibillini. În schimb, am încercat să reconstituim viața și deplasările verișoarei ei, Anna Lory Stella, care se pare că și-a pierdut mama în copilărie în aceeași perioadă în care și-au pierdut mama și Mariella și Anna Giulia, în vara anului 1979. Fetița avea un caracter puternic și, în Montefortino, toți locuitorii o cunoșteau, atât de mult încât mulți

observaseră absența ei și a mamei sale. Apoi, înainte de apariția iernii, Anna Lory a reapărut. Ea a povestit cum că în tot acel timp fusese pe munte în căutare de plante medicinale rare, dar că mama ei a suferit o entorsă gravă la întoarcerea în sat și că, o perioadă, nu au putut să se întoarcă. Fetița a fost ajutată de către sătenii săi, în schimbul unor poțiuni și ceaiuri pe bază de plante vindecătoare despre care spunea că erau preparate acasă de mama ei bolnavă. De îndată ce a împlinit optsprezece ani, la sfârșitul anilor 1980, a plecat din Montefortino fără nicio înștiințare. După ce am vorbit în această dimineață cu inspectorul Giampieri, am contactat sediul poliției din Arezzo, care a confirmat prezența unei Anna Lory Stella în orașul Badia Tedalda, un oraș splendid din Apeninii tosco-emiliani, și l-am rugat să verifice. I-au găsit casa goală. Se pare că era așa de câteva zile; prin urmare, având în vedere legătura strânsă cu ancheta noastră și, ținând cont că acel cadavru din urmă cu câteva zile ar putea fi al său, colegii au cerut autorizație de la procuror pentru a-i percheziționa locuința. În urma verificării, se pare că femeia practica meseria de vrăjitoare și era cunoscută și apreciată în sat. Din mărturiile celor care au cunoscut-o, am aflat că avea tatuajul obișnuit pe picior și că a plecat recent la Arezzo pentru a-și aplica un piercing într-o zonă intimă.

- Piercing-ul de pe mamelonul stâng, cu numele ei gravat pe el! am întrerupt-o pe Laura.

- Da, singurul lucru interesant găsit în casa Annei Lory este un laptop. Am cerut să ni-l fie trimis pentru a putea verifica întregul conținut. Pe de altă parte, sediul poliției din Teramo mi-a trimis hard disk-ul vechiului computer al Mariellei. Totul va ajunge mâine dimineață, sper.

- Ei bine, poate vom putea găsi date interesante și utile în scopul anchetei. Imediat ce sosește, trimite-mi materialul ca să pot începe să lucrez la el! spuse Mauro.

- Mâine este sâmbătă și cel mai bine este să profitați de o pauză. Vom aduna idei și materiale și ne vom relaxa puțin. Cred că mâine dimineață mă voi duce să-mi cumpăr o mașină și o să caut o cazare mai confortabilă decât camera de aici din secție. Noapte bună și bravo tuturor!

CAPITOLUL 8

Eram cu adevărat epuizată după evenimentele zilei, așa că m-am retras în camera mea și am căzut   într-un somn adânc, doar ca să mă trezesc înainte de șapte a doua zi dimineața cu o durere incredibilă de stomac. În ziua precedentă, copleșită de evenimente, nu mâncasem, iar acum aveam nevoie să mănânc ceva substanțial. M-am îmbrăcat și am luat-o pe coridor să ies și să caut cel mai apropiat bar. L-am zărit pe Mauro, deja la lucru la postul său. Pur și simplu nu puteam înțelege cum de reușea să mențină ritmul și să aibă toată acea energie, odihnindu-se foarte puțin și mâncând cine știe când. Poate era o chestiune de pregătire în disciplina militară! În orice caz, l-am invitat la micul dejun și a acceptat cu plăcere.

- Este o patiserie excelentă la câteva străzi de aici. Putem ajunge acolo în mai puțin de cinci minute pe jos, mă informă Mauro.

Am luat un mic dejun consistent, cu cornuri calde, cafea și suc de portocale, apoi am pornit înapoi pe jos spre secție. În timp ce ne plimbam bucurându-ne de briza venită dinspre mare, care făcea să fie atât de plăcute razele soarelui de dimineață din acea zi de vară splendidă, Mauro mă puse la curent cu progresul pe care îl făcuse în cadrul investigației.

- Proba preluată din interiorul camionetei era nailon topit, cel mai probabil aparținând unui ciorap sau colant de femeie. La o examinare mai atentă, au fost găsite urme de ulei de lampă și pe această probă, însă în cantități foarte mici. Așadar, ipoteza cum că o infracțiune a fost comisă în interiorul habitaclului la momentul respectiv și că victima ar fi putut fi Mariella La Rossa, este susținută. Tutunul pe care l-am luat din vaza de porțelan a vrăjitoarei se dovedește a fi un simplu tutun aromat, genul folosit la fabricarea țigărilor rulate.

- La naiba, speram că ne vor putea spune că este hașiș, sau marijuana, poate amestecată cu tutun. Ar fi fost o probă bună pentru un mandat de percheziție.

- Un alt fapt interesant este legat de fotografia pe care am făcut-o cu rafturile din casa Aurorei. Am mărit mult imaginea, pentru a examina cele mai mici detalii, și

am observat o carte, pe cotorul căreia apare titlul, „Clavicula lui Solomon”, însoțită de unul dintre acele simboluri care seamănă cu o pentagramă. În acest caz, însă, nu se observă o linie continuă care să formeze o stea cu cinci colțuri sau una cu șapte colțuri, așa cum am văzut sus la Lacul Degno. Aici avem două triunghiuri încrucișate împreună pentru a forma modelul unei stele cu șase colțuri.

- Desigur, Steaua lui David, simbolul evreilor. La urma urmei, Solomon a fost unul dintre cei mai importanți și iubiți regi evrei. Clavicula este numele arhaic pentru cheie. „Cheia lui Solomon” este unul dintre textele principale ale ezoterismului și magiei. Poziția acelei cărți ar putea însemna că poate se ascunde ceva în spatele ei, poate un pasaj secret sau un mecanism care o face să se deschidă.

- Da, așa m-am gândit și eu. Ar putea fi un sistem de închidere asemănător cu cel pe care l-am observat ieri pe poarta care închidea peștera de lângă lac. Dar aici sigiliul care trebuie folosit pare diferit.

- Nu neapărat! Cartea reprezintă steaua cu șase colțuri a evreilor, care este un simbol introdus într-o perioadă ulterioară celei în care a trăit regele Solomon. Sigiliul original al lui Solomon este pentagrama cu șase colțuri. Cartea ar putea fi o copie care nu este conformă cu originalul, dar în spatele ei ar putea fi un sistem de blocare identic din toate punctele de vedere cu cel găsit la Lacul Degno.

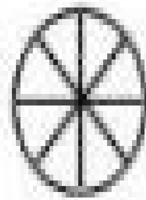
- O momeală, pe scurt.

- Da, Aurora noastră este foarte deșteaptă și știe să înșele. Pun pariu că a pus tutunul în mod deliberat în borcanul marcat cu cuvântul care seamănă cu un drog și poate că drogurile adevărate sunt ascunse în altă parte.

Între timp, ajunserăm înapoi la secție. Mulți bărbați erau deja la birourile lor, în timp ce alții se pregăteau să plece în patrulare. Laura ne întâmpină și merserăm toți trei din nou în biroul meu. Se pare că devenise deja o rutină. M-am dus la tablă și am ridicat hârtia scrisă anterior pentru a începe să desenez o pentagramă, indicând în colțuri locurile pe care le-am vizitat.

- Ieri, Mauro și cu mine am intrat în niște tuneluri care, după părerea mea, erau foarte interesante. Am intrat din apropierea Fântânii Campomavùe și am ieșit în subsolul bisericii. La un moment dat aproape că ne-am rătăcit pentru că, ajunși la

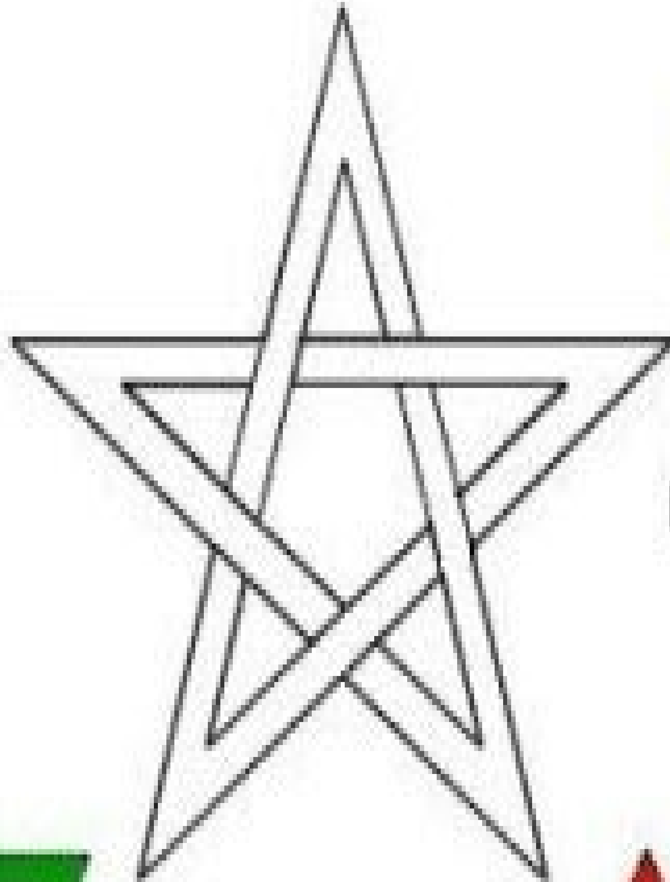
bifurcații, așa cum se întâmplă în labirinturi, aveam tendința să luăm mereu aceeași direcție, ținând mereu stânga. În practică, eram în centrul pentagramei, unde liniile se intersectează pentru a forma o pentagramă în apropierea centrului figurii în sine. Dacă în loc să urmăm poteca luminată de lămpile cu ulei am fi urmat un alt traseu am fi putut ajunge la Lacul Degno, sau la Izvorul Nucului, sau poate în subsolul casei Aurorei Della Rosa. Astăzi îmi voi acorda o jumătate de zi de libertate. Continuați să lucrați la indiciile și la materialul care va sosi de la secțiile de poliție din Arezzo și Teramo, dar și la această schemă, pe care trebuie să o avem în vedere, pentru că această pentagramă este cheia la tot. După părerea mea, fiecărui loc îi corespunde un simbol și fiecărui simbol îi corespunde o victimă. Avem cel puțin două victime, dacă nu trei, însă în total, ar trebui să numărăm cinci. Prin urmare, dacă putem descoperi logica din spatele ucigașului nostru, poate că putem salva vieți. Acum, hai la treabă!

CASA DI
AURORA

VIA DIETRO
LA CHIESA

FONTE
DELLA NOCE

LAGO DEGNO

CAMPOMAVUE

Lăsându-i puțin surprinși de decizia mea, am coborât, i-am pus lesa câinelui meu credincios și am întrebat un ofițer care era ocupat să fumeze o țigară chiar lângă intrare, în ce direcție era cel mai apropiat showroom auto. M-am îndreptat în direcția indicată și, în curând, am ajuns la destinație. În curtea salonului auto erau câteva mașini second hand și am zărit un SUV, care avea deja un compartiment despărțitor pentru câine, la un preț accesibil. Uneori a fi femeie, și mai ales cu o funcție ca a mea, poți deschide uși neașteptate. Am intrat în salon și m-am prezentat.

- Excelentă alegere, doamnă! O mașină grozavă și la un preț excelent. Vă pregătesc imediat contractul și, în câteva zile, puteți ridica mașina.

- De fapt, mă gândeam să o iau acum. Sunt aici în Imperia de trei zile fără niciun mijloc de transport și mă deplasez doar pe jos.

- Pentru dumneavoastră, o să facem ceva. Vă voi redacta un contract de comodat gratuit ca și cum ar fi o mașină de curtoazie, astfel încât să vă puteți deplasa comod până la finalizarea transferului de proprietate. Veți putea profita chiar și de asigurarea plătită de reprezentanța noastră. Sper că nu veți uita de această mică favoare.

După terminarea actelor și înmânarea cheilor de la mașină, i-am mulțumit tipului, am apăsat butonul de pe telecomandă l-am pus pe Furia să urce în spate, apoi m-am urcat în noua mea mașină Toyota RAV4, o mașină mult mai potrivită stilului meu de condus decât Lamborghini.

M-am îndreptat spre centru, până când am zărit o agenție imobiliară unde, în fereastră, erau afișate fotografii cu case de la țară.

- Dacă iubiți liniștea, doamnă, am exact ceea ce vă trebuie: o căsuță minunată, complet mobilată, cu aproximativ o mie de metri pătrați de curte, în Valle Argentina, între Arma di Taggia și Molini di Triora. Prețul este foarte atrăgător, fie că doriți să o cumpărați sau să o închiriați. Locul este destul de izolat și nu prea am solicitări pentru această proprietate, spuse angajata.

- Cred că o voi închiria. Soluțiile definitive nu se potrivesc cu munca mea. Azi sunt aici, în câteva luni cine știe unde!

- Sper că vă veți simți confortabil aici cât mai mult timp. Din păcate, nu vă pot însoți, deoarece sunt singură în această dimineață, dar dacă doriți, vă pot lăsa cheile. Dacă vă place casa, anunțați-mă la telefon și ne vedem pentru contract la începutul săptămânii viitoare.

Am luat cheile, am plecat din Imperia și m-am îndreptat spre Valle Argentina. Datorită indicațiilor tinerei, am găsit cu ușurință casa, înconjurată de verdeață, într-o poziție splendidă. Am sunat la agenție și am confirmat că este soluția ideală pentru mine și că vreau să rămân acolo.

- Nu este nicio problemă, nu avem alte cereri pentru casă. Păstrați cheile, instalați-vă și veniți săptămâna viitoare să semnați contractul. Vă doresc un sfârșit de săptămână minunat!

Până și Furia părea mulțumit de noul aranjament. În grădină se afla deja o cușcă pentru cățel, iar bunul meu prieten puse imediat stăpânire pe ea. L-am lăsat pe Furia să se odihnească în timp ce eu am început să caut un supermarket în Taggia pentru un minim de cumpărături, atât alimente, cât și alte produse de uz casnic.

Când am început să mă simt mulțumită de cazarea mea, mi-am dat seama că era deja timpul pentru prânz. Să-mi încerc norocul la gătit sau să fac un drum până la Luigi? Am ales a doua soluție, întrucât restaurantul nu se afla departe deloc. I-am lăsat de mâncare și apă lui Furia și am pornit cu mașina spre Molini.

- Am în sfârșit onoarea de a vă găzdui în restaurantul meu la o oră decentă, tocmai potrivită pentru a gusta și alte specialități casei! Astăzi aș vrea să vă ofer niște pansoti excelente cu sos de nuci și, la al doilea fel, un cod dulce-acrișor însoțit de măsline ligurice în ulei. La final, o Pandolce Genovese acoperită cu cremă de înghețată.

- Propunere acceptată, atât timp cât stai aici și îmi spui mai multe despre aceste presupuse vrăjitoare.

A acceptat de bunăvoie să vorbească la modul informal, dat fiind că în acea zi nu eram însoțit de bruta în uniformă, despre care susținea că l-a cam intimidat. L-am întrebat dacă știe ceva despre pasajele subterane și dacă era la curent cu mișcările Aurorei în zonă, mai ales în locurile învecinate, Fântâna Campomavùe și Lacul Degno. Îmi răspunse însă vag, fără să adauge nimic nou.

- Am observat o mișcare frumoasă ieri. Ați găsit un cadavru lângă lac. A fost o

altă femeie? întrebă el curios.

- Nu, a fost un bărbat, poate unul dintre jurnaliștii care au dispărut cu ani în urmă.

- Da, știu povestea. Femeia care era cu ei, Giovanna Borelli, era originară dintr-un mic sat din Finale Ligure. Purta același nume de familie ca una dintre vrăjitoarele din Ca Botina, judecată cu mai bine de patru secole în urmă. Am auzit că Borelli și-a pierdut mama la o vârstă fragedă, în timpul unui ritual de inițiere pe care îl aranjase pentru fetița ei. Aceasta din urmă, însă, s-a întors în satul ei și a refuzat mereu să se dedice artelor magice. Ea a spus că mama ei a fugit cu un șarlatan și a lăsat-o să se descurce singură în mijlocul munților. A fost ajutată de o mătușă, care i-a plătit studiile, permițându-i să devină jurnalist. Dar destinul ei era legat de aceste locuri și de vrăjitorie, altfel de ce ar fi venit aici? Și apoi, să găsești moartea!

- Nu este sigur, cadavrul său nu a fost găsit niciodată.

- Totuși, noi, aici, în zonă, suntem convinși că toți cei trei jurnaliști au avut un sfârșit nefericit.

- Spune-mi, care este părerea ta? Ce responsabilitate crezi că are Aurora în dispariția sau moartea acestor oameni?

- Aurora are cu siguranță puteri supranaturale, puteri care nu sunt rezervate oamenilor obișnuiți, dar, din câte o cunosc, nu pare o persoană rea, ci dimpotrivă. Este întotdeauna gata să ofere o mână de ajutor oricui o cere, cu poțiunile ei, cu remediile ei naturiste, cu ceaiurile ei din plante și, mai ales, cu sfaturile ei.

- Aurora este o femeie frumoasă. Ești sigur că nu te-a vrăjit?

A zâmbit și și-a încheiat discursul.

- Și dumneavoastră sunteți o femeie frumoasă, comisare, însă nu cred că încercați să mă vrăjiți. Găsiți ucigașul, oricine ar fi!

Se ridică, șopti câteva cuvinte la ureche chelnerului și dispăru în bucătărie. Am întins mâna după portofel pentru a plăti nota, însă chelnerul mă opri. Pentru ziua aceea fusesem oaspetele domnului Luigi.

Era deja după-amiaza târziu când m-am întors la mașină și, dintr-un impuls ciudat și ireprimabil, în loc să mă îndrept spre vale, am luat drumul provincial în direcția Triora, pentru a ajunge la casa Della Rosa. M-am oprit în piața din sat. Dintr-o dată mi-a trecut prin minte că nu l-am sunat pe Stefano de când am plecat. Desigur, fusesem copleșită de evenimente dar, având în vedere ce se întâmplase între noi înainte de a pleca, era de datoria mea să-l sun mult mai devreme. Când, la începutul lunii iunie, scrisoarea de numire a ajuns pe neașteptate pe biroul meu, fusesem nesigură în privința răspunsului. Să accept sau nu? Ar trebui să rămân și să lucrez cu câinii și oamenii mei sau să înfrunt această nouă provocare? Ar trebui să accept. După peste zece ani de serviciu în departamentul canin era timpul să fac o schimbare în viața mea, să zbor și mai sus și atunci am simțit că sunt pregătită.

Înainte de a părăsi Marche, am simțit că trebuie să vorbesc cu Stefano. Mă simțeam adult, nu mai eram un copil, ci o femeie pregătită să facă față unui angajament important. Era corect, așadar, ca și chestiunile amoroase să fie soluționate. Dacă nu avusesem curajul până atunci, am simțit că în sfârșit venise momentul. De-a lungul anilor, Stefano se căsătorise și avusese doi copii cu o femeie care cu siguranță, din puținul pe care îl știam, nu i se potrivea deloc unui bărbat ca el atât de plăcut și care mereu visase la libertate și independență. După aproximativ zece ani de căsnicie, divorțul era inevitabil pentru el. Iar după ce soția lui aflase de o escapadă a lui Stefano cu o colegă, a cerut imediat divorțul, lăsându-l practic doar cu hainele de pe el, acesteia fiindu-i încredințată locuința conjugală și custodia copiilor, precum și o indemnizație lunară deloc de neglijat. El nu și-a pierdut curajul și și-a renovat clinica veterinară în care investise atât de mult de-a lungul timpului, făcându-și un dormitor cu baie și, cu scuza de a putea oferi ajutor medical și pe timpul nopții, se stabilise acolo definitiv.

Clinica lui era o facilitate excelentă, cum puține erau în zonă. A fost construită într-o casă renovată, la mică distanță de centrul orașului, cu o zonă verde înconjurătoare în care se aflau boxe, unele în aer liber într-o zonă umbrită de copaci, altele închise, pentru adăpostul animalelor aflate sub tratament. La parter erau două săli de așteptare, care dădeau acces la sălile de examinare sau la secția de chirurgie. La subsol se afla un departament de diagnosticare, cu secții pentru radiologie, ecografie, endoscopie, imagistică prin rezonanță magnetică, precum și un laborator de analize bine dotat. Primul etaj era, în schimb, rezervat cabinetelor administrative, apoi era o bibliotecă științifică bine aprovizionată, niște cabinete pentru medici și, în spate, dormitorul directorului sanitar. În orice moment al zilei, activitatea era intensă, clinica fiind deschisă tot timpul.

Cu câteva zile înainte de plecare, am fost acolo cu Furia, pe la ora prânzului. Am fost întâmpinată de un medic tânăr, cu capul ras.

- Bună ziua, doamnă! Ce vă aduce pe la noi? Probleme cu câinele?

- Nu, dar Furia va trebui să facă o călătorie până în Liguria și aș dori să îi fac înainte un control. Vă ocupați dumneavoastră de el până merg eu să discut cu șeful dumneavoastră?

Se uită la mine cu o privire complice, măsurându-mă din cap până în picioare și părând că îmi analizează îmbrăcămintea sumară care, oricum, părea potrivită pentru căldura de la sfârșitul lunii iunie.

- Nu vă faceți griji, voi avea eu grijă de câinele dumneavoastră! răspunse el zâmbind. Îl veți găsi în boxa de lângă poarta de intrare atunci când veți pleca. Transmiteți-i lui Stefano că voi avea grijă să nu îl deranjeze nimeni cât vă aflați la el în birou.

Știam deja drumul, așa că am urcat la etaj. Mă gândisem la toate, până în cele mai mici detalii, totuși, eram foarte emoționată și, în timp ce urcam scările, inima îmi bătea repede. Purtam o rochie roșie scurtă, susținută de două bretele subțiri, care lăsau să mi se vadă decolteul și picioarele. Pe dedesubt purtam o pereche de bikini roz complet identic, cu excepția mărimii, cu cel pe care îl purtasem în ziua aceea din august din urmă cu douăzeci și cinci de ani. Stefano se afla în biroul lui, așezat pe scaun, cu niște fișe medicale în față. Părul încă des, dar acum încărunțit, barba redusă la un fir subțire argintiu care-i cobora de pe perciuni pentru a-i înconjura buza superioară și bărbia, precum și fizicul său încă puternic și în formă, îl făceau să fie un bărbat cu adevărat fascinant în ochii mei. Purta o cămașă albă, pantaloni albi și saboți în picioare. Își ridică privirea peste ochelarii de citit și mă poftii înăuntru.

- La naiba, Caterina, arăți minunat!

Înainte să își poată termina fraza, cu un gest rapid al mâinilor, am lăsat să îmi cadă bretelele rochiei, rămânând doar în bikini-ul roz care îl făcuse cândva să viseze. Eram sigur că nu va rezista! L-am văzut dându-și la o parte ochelarii, ridicându-se și venind în fața biroului. Apoi închise ușa și se apropie de mine.

- Caterina, ai venit aici să ceri un sfat profesional sau să cauți necazuri?

- Niciunul. Am venit să închei o conversație începută în urmă cu douăzeci și cinci de ani pe vârful unui munte. Ai spus atunci că între o fată de treisprezece ani și un băiat de douăzeci și cinci de ani era o prăpastie care nu putea fi depășită. Acum cred că distanța dintre o femeie de treizeci și opt de ani și un bărbat de cincizeci de ani nu mai este semnificativă și că doi adulți, care au știut întotdeauna că sunt atrași unul de celălalt, nu ar trebui să continue să se ascundă după deget. Și nu-mi spune că suntem veri! Mama ta și tatăl meu au fost veri și, prin urmare, există foarte puțin în comun în ADN-ul nostru.

Nu am avut timp să-mi termin tot discursul pe care îl pregătisem că el își și lipise buzele de ale mele, începând să mă sărute pasional. În timp ce eu îi descheiam cămașa, el îmi scoase rapid sutienul și, cu trupurile și buzele încă unite, ne îndreptarăm spre dormitorul alăturat, scoțându-ne rapid și restul hainelor rămase. Depășisem deja toate inhibițiile și am făcut dragoste. Primul act a fost urmat de o serie de îmbrățișări reciproce și cuvinte dulci șoptite, după care dorința a reapărut. Între pauze și reprize, ne provocasem plăcere unul altuia de două ori. Când o rază de soare pătrunse în cameră pentru a lumina încăperea, Stefano încă îmi mângâia părul și mă săruta pe obraji.

- Această cameră este orientată spre nord, iar soarele ajunge să lumineze aici abia după-amiaza târziu, spuse el. Practic, asta înseamnă că am petrecut aici aproape jumătate de zi. Nu mi-am imaginat niciodată așa ceva cu tine. Te iubesc așa cum nu am mai iubit niciodată o femeie, chiar dacă nu am avut niciodată curajul să o spun.

- Și eu te iubesc mult. Sunt îndrăgostită de tine de când eram mică. Dar poate că această iubire a noastră este destinată să nu fi fost trăită niciodată.

Chiar dacă, în acel moment, îmi părea rău să-i spun, pentru că mi-aș fi dorit să rămân aproape de el pentru totdeauna, a trebuit să-i povestesc despre plecarea mea.

- Pomâine plec spre Imperia. Am fost numită comisar și aceasta este destinația mea!

Oftând, m-a tras mai aproape de el și m-a sărutat pentru ultima oară.

- Pe scurt, sedus și abandonat! Dacă nu ai fi existat, Caterina, ar fi trebuit să fi fost inventată. Dar de asta te-am plăcut mereu. Îți urez noroc!

- O să îți trimit adresa mea imediat ce mă instalez. Ai deja numărul meu de telefon, așa că sunt sigură că ne vom auzi destul de des.

Gândindu-mă la acea frază și temându-mă de răspunsul lui, mi-am scos telefonul mobil personal și am format numărul. Din păcate, am observat că nu era semnal în zona aceea. Mi-am pus telefonul pe scaunul pasagerului și mi-am căutat PDA-ul. Am dezactivat afișarea numărului și am încercat să redirecționez apelul. După două-trei apeluri, a răspuns. Era mult zgomot în fundal, muzică tare.

- Bună Stefano, sunt Caterina. Unde ești, într-un club?

- Nu, nu! Împreună cu niște colegi pasionați de muzică am format o mică orchestră de jazz și facem câteva repetiții. În această seară debutăm la Ambaradan, un club din zonă.

- Incredibil, ai început să cânți din nou la saxofon! Dar cum de ți-a venit ideea?

- Ei bine, vechile pasiuni nu pot fi abandonate ușor. Și apoi, să te dedici și la altceva decât muncă, la vârsta mea, este util ca să mă pot deconecta de la rutina zilnică. Dar tu, ce poți să îmi spui? Ce ai mai făcut? Sincer să fiu, speram să primesc apelul tău mai demult. Nu te-am sunat pentru că știu că meseria ta este una foarte delicată și nu aș fi vrut să te deranjez în momente nepotrivite.

I-am vorbit puțin despre ancheta în care mă trezisem implicată și despre cum Furia ne salvase în ziua precedentă dintr-o situație riscantă.

- Ți-am spus mereu că acel câine este un adevărat fenomen. O să vezi că vă va ajuta și de această dată în rezolvarea acestei anchete care, din câte mi-ai spus, pare destul de complexă. Secte ezoterice, vrăjitoare, ritualuri magice. Uau! Din păcate, în acest domeniu, nu îți pot fi de ajutor. Dar te rog să fii atentă! Am senzația că acești indivizi ar putea fi cu adevărat periculoși.

- Nu-ți face griji, pot avea grijă de mine. Pe curând!

Odată încheiat apelul telefonic, am lăsat PDA-ul pe bancheta mașinii lângă telefon, fără să mă mai gândesc la ele. O greșeală fatală care ar fi putut să mă coste viața.

Odată ajunsă la casa Aurorei, am parcat în față. Vrăjitoarea stătea în prag, parcă m-ar fi așteptat. Lăsă să îi iasă un rotocol de fum, apoi aruncă mucul țigării și mă

străpunse cu privirea ei pătrunzătoare în timp ce mă îndreptam spre ea.

- Bine ai venit draga mea. Speranța de a ne putea vedea între patru ochi nu a fost, așadar, în zadar. Vino, Caterina!

Vocea ei era foarte senzuală și mă atrase privirea sa. Mă luă de mână și mă duse în casă, până în holul cu pentagramă.

Pe podea, vrăjitoarea aranjase niște perne colorate și pe masă două căni de ceai din plante aburind abia așteptau să fie băute.

- Îți văd aura roșie ca focul. Ești la fel de pasională ca și elementul care te reprezintă. Bea, draga mea, apoi ne vom cunoaște mai bine!

Ceaiul din plante avea niște arome foarte puternice. Poate că în el fuseseră amestecate și niște medicamente. Vederea mea începu să se încețoșeze, mi-am pierdut rapid rațiunea și orice noțiune legată de lucruri și timp. Vrăjitoarea luă niște tutun dintr-o vază prețioasă de porțelan și rulă cu grijă două țigări. Chiar dacă nu am fumat în viața mea, am dus țigara la buze și am început să fumez. Când am tras primul fum, am început să tușesc. Însă aroma plăcută mă făcu să trag iar și iar, până când am terminat țigara, la final inhalând fumul și expirându-l pe gură și pe nări. În acel moment eram complet sub influența drogurilor pe care mi le dăduse vrăjitoarea. Eram conștientă de ceea ce se întâmplă, dar nu puteam face nimic să scap din ghearele Aurorei. Am văzut-o dezbrăcându-se , până când a rămas complet goală în fața mea. Apoi am început să-i simt mâinile alunecând peste corpul meu. Cu mișcări lente și studiate, m-a dezbrăcat și pe mine. A continuat să mă mângâie și m-a întins pe perne. Poate și datorită efectului medicamentelor, am simțit cum începe să crească în mine excitarea, corpul meu începând să vibreze. Am început să îmi trec mâinile peste pielea delicată a Aurorei, până când i-am simțit buzele unindu-se cu ale mele, limba ei pătrunzând în gura mea. După un sărut lung, vrăjitoarea a început să se miște în jos, atingându-mi gâtul, umerii și sânii cu buze și sărutări languroase. Începusem să mă excit din ce în ce mai mult. Când a ajuns să-mi atingă zona genitală a rămas acolo o clipă, apoi a revenit în sus până mi-a atins din nou buzele. La un moment dat am simțit o penetrare. Limba sa a pătruns în mine ca un membru erect, iar mișcările sale imitau o împerechere. Am ajuns apoi la orgasm, unul atât de puternic, de intens și violent, total diferit de cel pe care l-am simțit cu Stefano, încât nu m-am putut abține să nu scot un strigăt. Am rămas uluită, dar încă puteam simți limba caldă a vrăjitoarei în corpul meu. Unirea trupurilor

noastre transmitea ceva în interiorul meu, ceva ce nu puteam să înțeleg momentan, dar care din zona genitală îmi ajunse până la creier. Epuizată, am căzut pe perne și mi-am pierdut cunoștința.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, primul lucru pe care l-am văzut a fost luna aproape plină, strălucind pe cerul de deasupra capului meu. Nu mă puteam mișca, eram paralizată. Mi-am imaginat că sunt încă sub influența drogurilor, dar nu era așa și abia după câteva clipe mi-am dat seama de situația periculoasă în care mă aflam. Fusesem legată, iar în gură aveam un căluș. Am încercat să mă uit la locurile din jur. Am recunoscut imediat zona. Eram lângă fântâna Campomavùe. Nu mai eram goală, dar nici îmbrăcată nu aș putea spune că eram. Purtam ceva foarte strâmt și transparent și am realizat că erau colanți. Corpul îmi era acoperit cu o altă pereche de colanți, cărora li se făcuse o gaură în centru pentru a putea fi trecuți peste cap. Apoi colantul fusese tras în jos pentru a-mi acoperi partea de sus a corpului până la talie, în timp ce zona pentru picioare a acestora îmi îmbrăca acum brațele. Practic, corpul meu, cu excepția capului, era complet acoperit cu nailon. Brațele îmi fuseseră ridicate și legate de doi stâlpi puternici înfipți în pământ, câte unul pe fiecare parte. Un al treilea colant fusese folosit drept căluș și îmi crea mari dificultăți de respirație, deoarece o mare parte din el îmi fusese îndesat în gură. Sub picioare se aflau niște lemne de foc, crengi și bușteni mari pentru a simula un adevărat rug. Mi-am dat seama că în curând voi avea aceeași soartă ca și vrăjitoarele din Evul Mediu.

Am simțit și o senzație de arsură vizibilă pe interiorul piciorului drept, la jumătatea distanței dintre genunchi și gleznă, dar, neputând să privesc în jos, nu puteam ști ce este. Poate că vrăjitoarea m-a rănit sau ars în timp ce eram inconștientă, dar nu asta era cea mai importantă problemă. Când mi-am dat seama că mirosul înțepător care ajungea în nările mele era de gaz, am văzut la câțiva pași de mine o siluetă îmbrăcată în negru, cu o glugă pe cap, cu două găuri pentru ochi și o torță aprinsă în mână. Călăul meu. Pentru mine era evident că sub acea mască se afla Aurora, care era pe cale să mă omoare fără milă.

Am văzut-o apropiind torța de pământ și imediat se formă un cerc de foc la mică distanță de grămada de lemne de sub picioarele mele. Silueta întunecată începu să gesticuleze și să recite fraze într-o limbă pe care nu o înțelegeam, cu o voce răgușită și distorsionată. Am observat că persoana din spatele măștii controla focul. Când a ridicat brațele, flăcările s-au ridicat mai sus, ir când le-a coborât, și flăcările s-au domolit. Am sperat că asta nu era real, că era un vis indus de droguri sau că era o iluzie datorată puterilor hipnotice ale vrăjitoarei.

Însă când mi-am văzut călăul ridicând torța pentru a reaprinde flacăra și începând să o îndrepte spre lemnele de la picioarele mele, am simțit că inima mi se oprește și am realizat ce sfârșit groaznic mă așteaptă. În timp ce îmi încredințam sufletul lui Dumnezeu, deși nu fusesem niciodată foarte credincioasă, l-am întrezărit, dincolo de zidul de flăcări, parcă apărând de nicăieri, pe inspectorul Mauro Giampieri.

Mauro o surprinse din spate pe silueta cu glugă neagră, o imobiliză punându-și brațul în jurul gâtului ei și forțând-o să abandoneze torța. Cercul de foc, se pare că nu mai era controlat de voința călăului, astfel că începu să coboare până când se stinse. I-am văzut pe cei doi luptându-se, incapabilă să intervin, până când silueta întunecată, după ce îi dădu două coate iscusite lui Mauro în stomac, reuși să se elibereze din strânsoare și să scape, dispărând în interiorul tunelului, a cărui gură o eliberasem noi în ziua precedentă. Colegul meu, în loc să se preocupe să îl urmărească pe ipoteticul asasin, se grăbi să mă elibereze. Cu ajutorul micului extinctor din Lamborghini, termină de stins focul, apoi veni să mă elibereze.

- Nici nu știi ce bine îmi pare să te văd! am spus eu.

- Imaginează-ți ce plăcere pentru mine să te văd îmbrăcată atât de sexy, fu răspunsul lui sarcastic. Dar cum de ai ajuns așa?

- Ce mi-a făcut blestemata aia de vrăjitoare, vrei să spui! M-a înșelat, m-a drogat și a încercat să mă omoare. Cum naiba de ai lăsat-o să îți scape? Cu siguranță, prin pasajele subterane se va îndrepta spre casă. Dar ea merge pe jos, iar noi avem o mașină puternică. Haide să o întrecem și să o prindem la Triora!

Fără să-și piardă calmul, Mauro mă eliberă repede folosind un cuțit de buzunar, apoi îmi dădu jos colanții care îmi acopereau trunchiul și îmi dădu cămașa lui să mă acopăr, rămânând el însuși la bustul gol.

- Nu ai niște haine în mașină pe care să le îmbrac? am întrebat eu.

- Singurul obiect util este jacheta fosforescentă de urgență. Poți, de asemenea, să iei din portbagaj cizmele de pescar de ieri. Vom încerca să-ți recuperăm hainele din casa vrăjitoarei. Să mergem!

Am alergat la mașină și, îmbrăcați ridicol în hainele propuse de Mauro, ne-am îndreptat spre Triora.

- Dar cum de ai ajuns la momentul potrivit? l-am întrebat eu pe Mauro după ce am urcat în mașină.

- Puțin noroc, puțină intuiție. Când am observat că, după ora prânzului, încă nu ai apărut la secție, am început să te caut, sunându-te pe PDA. Chiar dacă te cunosc doar de câteva zile, am impresia că te cunosc de o viață întreagă. Eram sigur că nu vei putea sta cu mâinile în sân și că vei intra cumva în necazuri. Dat fiind faptul că nu am primit niciun răspuns, am încercat să te localizez pe GPS. Îți amintești? Ai două sisteme de localizare, PDA-ul și microcipul. La început ți-am localizat PDA-ul care se afla lângă casa Aurorei, așa că m-am îndreptat într-acolo. Odată ce am ajuns am văzut un SUV parcat în curte și mi-am imaginat că este mașina pe care voiai să o cumperi. Ți-am găsit PDA-ul pe banchetă, astfel că am încercat să te localizez după microcip. În timp ce încercam să ajung la tine. Mi-am dat seama că părea că nu te mișcaseși de mult timp, așa că am început să mă gândesc la ce e mai rău. Pe măsură ce mă apropiam am văzut strălucirea flăcărilor, așa că am luat stingătorul și am alergat spre Campomavùe. Restul îl știi. Dar acum aș vrea să știu cum a reușit vrăjitoarea să te păcălească în felul acesta.

Eram pe cale să-i răspund când o senzație de arsură din zona piciorului îmi atrase atenția. Am aprins lumina din interiorul mașinii, mi-am scos cizma și am aruncat o privire către zona de unde venea senzația neplăcută.

- Tatuajul, acel tatuaj. Mi l-a făcut pe gambă! am exclamat eu. Sunt a patra victimă? Cum este posibil? Aurora a declarat că mi-a văzut aura roșie ca focul și m-a asociat cu acest element. Dar ce rost are? Nu sunt un descendent al vrăjitoarelor din Triora!

Ca o serie de flash-uri, am simțit cum îmi trece prin fața ochilor povestea vieții mele: mama mea, moartea fratelui meu mai mic, sinuciderea tatălui meu. Mama mea era vrăjitoare? Oare ea era cea care, cu puterile ei oculte, făcuse ca toate aceste tragedii să elimine bărbații din familie? Iar eu, fiica cea mare neștiută, născută în 1971, de aceeași vârstă cu celelalte victime ale Aurorei, am fost urmașul direct al Emanuelei Giauni? Nu, asta era doar ceva ce îmi insuflase acea vrăjitoare prin hipnoză. Nu avea cum să fie adevărat. Toate acestea nu aveau niciun sens, nu mă puteam lăsa influențată așa. Starea mea de agitație era evidentă, chiar dacă rămăsesem tăcută.

- Stai liniștită! Nu-ți face griji! l-am auzit dintr-o dată pe Mauro spunând. Încă o

dată Aurora, sau oricine ar fi ea, încearcă să ne facă să credem ceva ce nu este, încearcă să ne corupă mințile, să inducă în eroare investigațiile așa cum a făcut în trecut cu ceilalți investigatori. Un mareșal de carabinieri a ajuns la terapie psihiatrică după ce a avut de-a face cu ea. Pe lângă asta, să încercăm să ne punem ideile în ordine. Ești sigură că persoana care era pe cale să te omoare a fost vrăjitoarea noastră? Am avut impresia că ea este capabilă să-mi contracareze puterea într-un mod pe care o femeie nu ar putea să o facă niciodată. Încă mai simt durere în zona abdomenului de la coatele alea.

- Nimic din partea ei nu este surprinzător. Trebuie să se fi antrenat în arte marțiale sau așa ceva.

Nici nu am apucat să-mi termin fraza că am și fost orbiți de farurile unei mașini care mergea cu viteză mare în sens opus față de noi. Am auzit vuietul tipic al unui motor sport când a trecut pe lângă mașina noastră.

- La naiba, ea este! Încearcă să fugă cu Porsche-ul. Dar cum a reușit să parcurgă tot drumul până la casa ei pe jos într-un timp atât de scurt?

Mauro dăduse deja în marșarier și se repezise în urmărirea celeilalte mașini sport, pe drumul plin de curbe. Am realizat că riscurile pe ziua aceea nu se încheiaseră încă. Dacă nu reușise să îmi dea foc, atunci aș fi murit într-un accident de mașină. Anvelopele scârțâiau la fiecare curbă. Din fericire, nu am putut vedea prăpastia în timpul nopții, deși știam că este acolo, pe margine. Pe anumite tronsoane, Mauro a câștigat teren în fața Porsche-ului, însă doar pentru a pierde teren la abordarea virajelor, pe care cealaltă mașină părea să le depășească mai ușor. Până când colegul meu, într-o manevră palpitantă, a tăiat o curbă în ac de păr traversând o zonă accidentată, plină de gropi, și s-a trezit în fața Porsche-ului. Apoi a început să încetinească, în zig-zag, până când a forțat mașina vrăjitoarei să alunece în șanțul lateral. În acel moment, s-a oprit. Pistolul meu rămăsese tot timpul în torpedoul Lamborghini-ului. L-am apucat, am eliberat siguranța și am coborât amândoi din mașină cu pistoalele scoase, îndreptându-ne fiecare de o parte și de alta a Porsche-ului.

- Aurora Della Rosa, ești arestată! am strigat cât de tare am putut ca să mă adun. Niciun răspuns. Femeia stătea aplecată peste volan.

I-am făcut semn lui Mauro să deschidă ușile în același timp.

- Ar putea să încerce să ne păcălească. Cu grijă, la trei deschidem ușile. Unu,

doi, trei!

Spre marea noastră surpriză, femeia al cărei cap era îngropat în airbag-ul explodat era brunetă.

- Iar aceasta cine mai e? am exclamat eu uimită.

- Își revine, spuse Mauro. Să îi punem cătușele și să cerem întăriri. Vom avea destul timp să o interogăm.

Mauro își luă PDA-ul și îl sună mai întâi pe D’Aloia, apoi pe doctorul Leone, pentru a-l informa despre evoluția anchetei și a arestării. Magistratul a vrut să vorbească cu mine, așa că Mauro mi-a pasat dispozitivul.

- Aș vrea să fiu prezent la interogatoriu, așa că ține persoana arestată în camera de securitate până mâine, iar dimineață am să vin și eu.

În timp ce așteptam să sosească întăriri și o ambulanță, femeia pe care o interceptasem și-a revenit în fire. Era o brunetă frumoasă, cu ochi negri, cam de aceeași vârstă cu mine. Vorbea bine italiană, deși cu un puternic accent străin.

- Cine ești? Cum te cheamă? Și de ce ai fugit? am început eu să o întreb.

- Mă numesc Laris Dracu și sunt româncă. Îți voi răspunde la întrebări doar în prezența unui avocat, a fost singurul ei răspuns.

Într-un sfert de oră a sosit D'Aloia, cu o escortă de alți doi bărbați, urmat de o ambulanță. Cei de pe ambulanță i-au făcut un control medical femeii, apoi au spus că o vor duce la camera de urgență pentru un control amănunțit.

I-am ordonat superintendentului să nu o piardă din ochi nicio clipă.

- Dacă va fi internată, să ne asigurăm că este păzită de cel puțin doi ofițeri. Urmăriți ambulanța! Mauro și cu mine ne întoarcem la casa Della Rosa să-mi adun lucrurile. Vom încerca să o surprindem pe vrăjitoare în bârlogul ei, deși acum am îndoielile mele că o vom putea găsi.

De fapt, casa Aurorei era cufundată în întuneric, nu era nicio urmă de prezență umană. În orice caz, Mauro a deschis ușa de la intrare cu o lovitură puternică și am intrat cu pistoalele strânse cu ambele mâini întinse în fața noastră. Mauro s-a

îndreptat spre bucătărie, iar eu spre sufragerie.

- Liber aici, spuse Mauro, coborând arma.

- Liber și aici, am răspuns eu, imitând jargonul său militar. Mi-am luat hainele, care erau încă pe podeaua sufrageriei, și m-am îmbrăcat decent.

- Îmi imaginez ce-o fi gândit superintendentul D'Aloia în momentul în care te-a văzut astfel. Din fericire, nu a făcut niciun comentariu.

- Dacă încerca să facă chiar și un singur comentariu, ar fi fost începutul sfârșitului său. Însă, ce s-a întâmplat cu Aurora noastră?

- Probabil s-a ascuns undeva în tunelurile subterane. Nu am reuși să o găsim niciodată. Sunt kilometri de tuneluri pe care vrăjitoarea le cunoaște ca în palmă în timp ce noi ne-am rătăcit deja o dată. Nu are rost să te aventurezi acolo. În plus, Aurora ar fi putut deja să plece și să se ascundă undeva în pădure. Nu avem nicio speranță deocamdată. Ia-ți mașina și ne întoarcem la Imperia. Este deja ora două dimineața și mâine nu va fi o zi ușoară. Trebuie să ne odihnim puțin.

- Sunt de acord. Cred că interogatoriul româncei nu va fi ușor, mai ales din cauza prezenței doctorului Leone. Și apoi cred că tu și Laura aveți ceva să-mi spuneți despre ce ați verificat astăzi.

- Ei bine, da. A apărut ceva interesant când am examinat computerul Annei Lory și hard disk-ul computerului Mariellei. O să îți povestesc. Să mergem!

CAPITOLUL 9

Giovanna Borelli

Intr-o zi fierbinte de iulie a anului 2000, Giovanna se îndrepta spre portul Genova cu echipamentul, aparatul foto și reportofonul ei, pentru un reportaj despre o casă în care se simțiseră prezențe ciudate. Spirite, fantome, îngeri sau doar sugestie colectivă? La nici treizeci de ani, era considerată una dintre cele mai cunoscute jurnaliste din Italia specializate în spiritism și fenomene paranormale. De câțiva ani lucra la o cunoscută revistă lunară națională, X Totem, cu redacția la Genova, care se ocupa exclusiv de aceste subiecte. Editorul revistei era foarte mulțumit de munca ei, întrucât era foarte sceptică față de majoritatea acestor fenomene și le analiza într-o manieră riguroasă științifică, reușind întotdeauna să demaște trucuri și artefacte. Au existat însă fenomene, voci, prezențe, care erau de fapt legate de lumea paranormalului, iar Giovanna a fost întotdeauna capabilă să recunoască cât de mult adevăr exista în astfel de fenomene, tocmai pentru că ea fusese întotdeauna legată de magie și „ezoterism” în ciuda faptului că dorea să respingă mereu acest aspect legat de ea.

Își amintea bine copilăria și adolescența ei tulbure, problemele psihologice care o duseseră la o formă gravă de anorexie, așa că încă părea o persoană foarte slabă și zveltă. Dar avea o personalitate puternică, datorită căreia a reușit să depășească problema anorexiei pentru a-și construi o poziție socială proeminentă. Giovanna s-a născut cu o problemă genetică rară. În ea, ca o glumă ciudată a naturii, au coexistat organe sexuale feminine și masculine. Era un adevărat hermafrodit, un caz foarte rar, dar despre care știa foarte bine că a apărut de mai multe ori în trecut la strămoșii săi. Cu siguranță, chiar și din înfățișarea ei fizică, mai mult femeie decât bărbat, nu o dată se trezise trăind dorința de a face dragoste cu alte persoane de sex feminin, încercând mereu să o reprime, alimentându-și astfel crizele de identitate din perioada adolescenței. Un alt motiv al crizei a fost acela de a fi respins mereu, încă din copilărie, apartenența ei la sfera vrăjitoriei și a artelor magice.

Mama ei, Antonia, încercase să o învețe de la o vârstă fragedă cum să facă

incantații și vrăji și îi explicase descendența ei din celebrele vrăjitoare din Triora.

- Tu, Giovanna, ești prima mea născută, descendenta directă a Terezei Borelli. Tradiția spune că atunci când vei împlini opt ani, în timpul ritului de inițiere, vei fi marcată cu tatuajul care ne-a fost imprimat tuturor de patru secole. Ești predestinată, nu poți scăpa.

Chiar și în copilărie, totul i se părea atât de ridicol. La sfârșitul secolului al XX-lea, la începutul mileniului al III-lea, era nemaiauzit să se urmărească moștenirile trecutului. Era timpul să se elibereze de aceste barbarii medievale. Și-ar fi dorit să evadeze cât mai curând posibil din micuțul sat Finale Ligure, să-și facă o viață nouă într-un oraș mare, precum Genova, Torino sau Milano și să fie apreciată pentru calitățile ei și nu ca vrăjitoare și tămăduitoare a satului, precum mama, bunica și strămoașele ei. Din păcate, a venit ziua în care Antonia a decis să o ia cu ea la ritul de inițiere. Au părăsit orașul pe jos și, după trei zile de mers pe cărările Apeninilor Ligurici, au ajuns lângă un izvor aflat la umbra unui nuc mare.

Micuța Giovanna era foarte hotărâtă să nu se lase influențată de ritualuri. Ea știa bine că i se vor da substanțe care să-i provoace viziuni și care să-i modifice percepția asupra realității. Și era pregătită să se prefacă doar că le ia, pentru a-și menține controlul total asupra corpului. Era un copil inteligent, avea un IQ mult mai mare decât standardul pentru vârsta ei și era și foarte inteligentă. Știa, de asemenea, că este într-adevăr înzestrată cu puteri supranaturale, dar le va folosi când va vrea ea și cum va considera mai potrivit, nu așa cum dorea mama ei să o forțeze să facă.

Antonia a pregătit tot ce era necesar pentru ritual. A rupt o creangă din nuc și a ascuțit-o, a pregătit uneltele de tatuaj și a pregătit lemne pentru un foc de tabără.

La apusul soarelui a început să facă desene pe pământ cu ramura ascuțită și să recite invocații. Giovanna știa deja aceste ritualuri, aruncând o privire la cărțile pe care mama ei îi interzisese mereu să le citească. De fapt, singurele cărți la care putea avea acces, pentru a învăța cunoștințele rudimentare ale magiei înainte de ritul de inițiere, erau cele trei cărți pe care mama ei o obligase să le studieze.

Antonia a aprins focul și a invocat spiritul trimisului lui Solomon. A preparat un ceai de plante și i l-a oferit fiicei sale, care s-a prefăcut că bea, ținând lichidul în

gură și scuipându-l imediat ce s-a asigurat că mama ei și-a întors privirea.

La un moment dat, din gura unei peșteri, au văzut ieșind o femeie lavreo cincizeci de ani, totuși, foarte frumoasă. Ochii îi străluceau în lumina flăcării cu o culoare albastră verzuie, foarte rar de văzut, avea părul lung și blond și fața, cu pielea netedă, nu avea nici măcar un rid.

Schimbă câteva cuvinte cu Antonia, într-o limbă pe care Giovanna încă nu o putea înțelege. Antonia dădu din cap și își coborî privirea în semn de supunere. Fetița a înțeles că mama ei va urma acum orice ordin pe care i l-ar fi dat nou-venita care cum își încărca un fel de pipă lungă cu tutun.

Femeia eterică s-a apropiat de fetiță și, aprinzându-și pipa, i-a suflat direct în față un nor gros de fum. Giovanna și-a ținut respirația. Știa că acel fum era plin de droguri, substanțe narcotice și că a-l respira, chiar și în cantitate mică, însemna să devină victima voinței acelei femei. Puternica vrăjitoare însă, dându-și seama că fetița îi rezistă, a folosit puteri hipnotice, din care Giovanna nu a putut scăpa în niciun fel. Acum regreta că nu se lăsase drogată, pentru că din acel moment a înfruntat întregul ritual în mod conștient, fără a putea scăpa în vreun fel de la tunderea părului, care a fost aruncat în foc, de la tatuajul pe picior și de transferul de putere de la Antonia la ea.

Aceasta din urmă a fost cea mai tragică experiență pe care a simțit-o Giovanna în acea noapte. Trimisul lui Solomon i-a întins Antoniei două sticle cu lichid și a îndemnat-o să le verse asupra ei, udându-se astfel din cap până în picioare. Giovanna a simțit mirosul lichidului și și-a dat seama că era ulei de lampă. Vara trecută, în orașul său, cu ocazia Zilei Orașului, fusese organizată o reconstituire istorică în costume medievale. Ea și mama ei umpluseră lămpile de ulei cu acel lichid care avea să lumineze orașul, recreând atmosfera vremii. Prin urmare, a înțeles ce avea să se întâmple în câteva clipe, chiar înainte ca mama ei să ia un băț din foc și să-l apropie de corp, în câteva clipe transformându-se într-o torță umană. Antonia a rămas nemișcată, cuprinsă de flăcări, însă fără să scoată niciun sunet, niciun strigăt de durere. Fumul care se ridica din mama sa care ardea a ajuns la Giovanna și i-a pătruns în nări. Fetița a simțit astfel toate puterile și înțelepciunea mamei sale pătrunzând în ea, după care vederea i s-a încețoșat și și-a pierdut cunoștința.

S-a trezit când soarele era deja sus și nu mai era nimeni cu ea. Era furioasă de ceea ce i se făcuse. Și-a trecut mâna peste cap și a simțit-o rasă complet, în timp

ce zona piciorului în care fusese făcut tatuajul îi transmitea o senzație de arsură insuportabilă. S-a dus la izvor și și-a udat zona cu apă rece pentru a calma arsura. Și-a clătit și fața, pentru a încerca din nou să-și revină în fire și să-și adune gândurile.

Își văzuse mama mistuită de flăcări, dar nu era sigură dacă fusese real.

- Aici sunt doar cenușa fumegândă de la foc, dar nu există nicio urmă de rămășițe ale vreunei persoane arse. Un corp nu dispare așa, pur și simplu în aer, chiar dacă arde. Ar trebui să văd un cadavru carbonizat sau, cel puțin, oase înnegrite de foc. Nu este nimic aici. Am văzut-o pe mama cuprinsă de flăcări, dar a fost doar o viziune, un truc organizat de vrăjitoare. Mama nu e moartă, m-a abandonat aici pentru a mă testa.

Gândindu-se astfel, orbită de furia ei față de Antonia și de vrăjitoarea care intervenise în noaptea precedentă, se uită înspre intrarea peșterii din care apăruse trimisul lui Solomon. De acolo începea un tunel, aparent foarte umed și întunecat.

- Dacă te ascunzi acolo, mamă, să nu te mai întorci niciodată. Achalà!

Fără să-și dea seama, aruncase o vrajă puternică. Bare metalice rezistente s-au ridicat din pământ la intrarea în peșteră și, cu un zgomot metalic puternic, se înfipseră în stânca ce forma bolta, închizând pentru totdeauna accesul în tunel.

Giovanna se temea de puterile ei. Nu-și imaginase niciodată că va deveni brusc atât de puternică. Dorința ei, în acel moment, era să se întoarcă cât mai curând acasă și să rămână ascunsă o perioadă lungă de timp, pentru ca nimeni să nu o poată vedea așa cum arăta acum. A căutat geanta mamei sale, iar înăuntru a găsit curelele din piele de căprioară, le-a umplut cu pelin verde proaspăt cules și le-a udat cu apă de la izvorul magic. Apoi apucă ramura ascuțită a nucului pe care Antonia o folosise cu o seară înainte, rosti cuvintele magice, jurându-și că va fi ultima ei magie și imediat se trezii acasă.

Zile întregi nu a avut curajul să iasă. A mâncat din proviziile din cămară, până la ultima cutie de fasole, până la ultimul borcan de dulceață. Când nu mai era nimic comestibil în casă, a început să iasă noaptea în căutare de fructe de pădure comestibile, afine, zmeură și orice altceva îi putea oferi pădurea.

Abia când, uitându-se în oglindă, a văzut că părul i-a crescut înapoi cu câțiva

centimetri, și-a făcut curaj să meargă la mătușa ei Gemma, să-i spună că mama ei a abandonat-o pentru a urma un șarlatan aparținând sectei. Mătușa Gemma, o soră a tatălui ei pe care Giovanna nu o întâlnise niciodată, a luat-o pe fetiță acasă la ea și a crescut-o împreună cu soțul ei, de parcă ar fi fost propria ei fiică.

Au trecut câțiva ani și micuța a devenit adolescentă, fără să-și fi folosit iar puterile magice decât cu o singură ocazie. Avea cincisprezece ani când mătușa ei s-a îmbolnăvit grav, după ce a alunecat și a suferit o fractură la câteva vertebre, care a dus la paralizie din cauza unui traumatism spinal. Gemma părea destinată să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu rotile, dar Giovanna și-a pus mâinile pe partea traumatizată. Mătușa ei a simțit o senzație plăcută de căldură în punctul de contact cu mâinile fetiței. Treptat s-a simțit mai bine și a reușit să se ridice.

- Este un dar firesc pe care îl am, i-a explicat Giovanna mătușii sale. Se numește pranoterapie. Este o practică învățată de la mama. Dar nu spune nimănui despre asta, nu voi folosi niciodată această putere a mea pentru a câștiga bani. Spune doar că ai avut noroc și problema ta s-a rezolvat spontan.

Fetița a crescut, iar crizele sale de identitate au devenit din ce în ce mai profunde. Avea o relație proastă cu mâncarea și suferea de anorexie. Treceau zile întregi în care nu mânca nimic, iar apoi, când se instala foamea, înghițea tot ce găsea, doar pentru a vomita totul în câteva minute. Slăbise mult și mătușa ei era îngrijorată pentru ea. A încercat să o ducă la un psihoterapeut, care nu a reușit decât să înrăutățească situația. Giovanna începuse să-și dorească să moară. Nu se accepta așa cum era atât pentru defectul fizic, cât și pentru apartenența la familia Borelli, iar cel mai bun mod de a muri, după părerea ei, era să nu mai mănânce deloc. A ajuns la spital cu insuficiență renală severă, secundară deshidratării, iar medicii au reușit să o pună pe picioare cu ședințe de dializă și o alimentație specifică.

Odată externată din spital, a întrebat-o pe mătușa ei dacă se poate muta. S-a mutat la Genova pentru a face un curs de jurnalism. Era sigură că, cu voință, departe de mediul orășelului, își va depăși crizele. Și așa s-a întâmplat, mulțumită și ajutorului și sprijinului mătușii sale care se simțea cumva îndatorată față de Giovanna.

Giovanna și-a oprit mașina într-una dintre parcările supraetajate de lângă Porto

Antico. Își puse geanta cu echipamentul prețios pe umăr și se îndreptă pe jos spre Via della Casaccia. Era după-amiaza devreme și căldura era intensă. Inițial nu a observat-o pe femeia pe lângă care trecea și care mergea pe același trotuar cu ea, însă în sens opus cu o țigară în gură și o brichetă în mână. Cu toate acestea, a observat dâra persistentă de parfum pe care o lăsase în urmă. Giovanna a simțit că ceva nu era în regulă, s-a întors și și-a dat seama că umerii și capul străinei erau cuprinse de flăcări. Fără să stea nicio clipă pe gânduri, și-a lăsat geanta pe jos, și-a scos bluza și a aruncat-o peste capul femeii care țipa de durere și panică. Încercă să înăbușe flăcările, cu riscul de a se arde. Din fericire, bluza era din bumbac, și nu din fibră sintetică ușoară, care ar fi fost mult mai inflamabilă, așa că a reușit rapid să oprească flăcările.

Când îi descoperi capul nefericitei femei și îi văzu părul ars și pielea feței pe alocuri foarte roșie, în altele deja acoperită de vezicule pline cu lichid, realiză că femeia va rămâne pentru totdeauna desfigurată și i se făcu milă de ea.

- Cum te numești?

Spunând acestea, Giovanna mângâie cu ambele mâini fața arsă, a cărei piele redeveni roz și netedă.

- Mă cheamă Federica. Ce speriată am fost. Mulțumesc mult pentru ajutor.

- Pentru puțin. Nu s-a întâmplat nimic. Vei vedea, se va rezolva totul după o ședință la coafor. O tunsoare frumoasă și nimeni nu va observa nimic.

Între timp, se adunase un grup de privitori, inclusiv câțiva jurnaliști de știri locale, care asistaseră la cele întâmplate. Cineva sunase deja la numărul pentru urgențe și sosise o ambulanță. Federica a refuzat să fie transferată la Urgențe, întrucât se simțea bine. A doua zi, însă, ziarele au relatat evenimentul într-un mod care îi displăcu total Giovannei. Se vorbea despre auto-combustie umană, de intervenția forțelor întunecate și despre faptul că jurnalista Giovanna Borelli, prezentă acolo din pură întâmplare, a vindecat-o în mod miraculos pe tânăra care suferise arsuri evidente de gradul I și II pe față. „Voce di Genova” o acuza chiar pe Borelli de nefericirea femeii, afirmând că ea ar fi pus la cale focul în scopul de a-și promova revista și articolele ei despre ezoterism. Toate acestea chiar o deranjau pe Giovanna. Prin urmare, a decis să-și cheme colegii pentru o conferință de presă la redacția revistei.

Șeful său era încântat.

- Toată publicitatea în favoarea noastră! Pun pariu că următorul număr din X Totem va avea vânzări record și va trebui să măresc tirajul.

La conferința de presă, Giovanna a fost bombardată cu întrebări.

- Este adevărat că sunteți descendenta unei serii de vrăjitoare și că sunteți înzestrată cu puteri magice pe care nu doriți să le dezvăluiți?

- Ce legătură există între prezența despre care se vorbește în casa de lângă portul antic și arderea spontană a fetei?

- Este adevărat că puteți controla focul doar cu puterea gândurilor? Este adevărat că puteți comunica cu cei de dincolo?

Giovanna voia să reducă la tăcere toate acele voci, așa că vorbi tare pentru a le acoperi.

- Nu există niciun fenomen supranatural. În ceea ce privește casa, chiar cred că zgomotele și scârțâiturile se datorează faptului că structura este nesigură și clădirea este pe cale să se prăbușească. Mi-am instalat echipamentul și nu am înregistrat absolut nimic care să nu poată fi explicat într-un mod complet rațional. Cât despre fata pe care am salvat-o, încetați să mai vorbiți despre combustie umană spontană. Acesta din urmă este un fenomen, descris în literatură, în care focul pare să provină din interiorul corpului, ca o explozie care pleacă din intestinele toracelui sau abdomenului persoanei în cauză. Cazul fetei de zilele trecute este total diferit. Era foarte cald și femeia își pulverizase o cantitate semnificativă de parfum sau deodorant pe bază de alcool și își aplicase mult fixativ în păr. Când s-a hotărât să-și aprindă o țigară, flacăra brichetei a intrat în contact cu vaporii alcoolici ai parfumului, iar fata a fost cuprinsă de flăcări, dar doar superficial. Datorită intervenției mele rapide, a scăpat doar arzându-și părul. Asta e tot! Prin urmare, vă solicit să nu mai faceți afirmații despre presupusele mele puteri magice, în schimb să relatați faptele așa cum le-am descris eu acum. Mulțumesc.

- O, haide, Borelli, am văzut clar arsurile de pe fața femeii! sări unul dintre jurnaliștii din spatele sălii.

- Nu am nimic altceva de adăugat. Mulțumesc că ați venit.

Unul după altul, jurnaliştii au ieșit din sală. Mai rămăseseră doar câțiva în sală

când, un bărbat la vreo cincizeci de ani cu aspect fermecător se apropie de Giovanna întinzându-i mâna.

- Stefano Carrega, se prezentă el. Giovanna îl privea cu un aer întrebător, realizând că se simțea atrasă de acel bărbat, un coleg de-al ei cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, dar cu aspect tineresc, cu părul des și închis la culoare, presărat ici-colo cu fire de păr albe, cu ochi verzi pătrunzători și un fizic atletic și puternic.

- Mi-ar plăcea să lucrez împreună cu tine în anumite domenii pe care cu siguranță le cunoști. Proiectul meu este să intru în contact cu spiritele vrăjitoarelor din Triora, cele din Ca Botina ca să spunem așa, să pot pătrunde în refugiile lor, să filmez întâlnirile lor nocturne de Sabat și să obțin un interviu exclusiv cu ultima descendentă a Artemisiei De La Rose. Cunosc bine istoria, iar tu cunoști bine locurile. Vom primi o primă generoasă dacă venim cu un material bun.

- De unde știi că cunosc bine zona? Da, ar putea ieși ceva, însă eu nu vreau să merg acolo. Voi vorbi cu directorul despre asta și voi reveni cu un răspuns.

Giovanna se simțea inconfortabil. În plus, realiza că Carrega era o persoană extraordinară, că îi putea citi gândurile, chiar și cele mai intime și, în plus, o seducea. Era incredibil de atrasă de acel bărbat. Însă, la ce bun? Ea știa foarte bine că nu poate avea relații sexuale cu el.

Vocea directorului, apărând brusc din spatele ei, o trezi din visare.

- Am auzit totul, iar proiectul are aprobarea mea. Tu, Carrega, ai reputația de a fi unul dintre cei mai buni jurnaliști de pe piață, așa că nu aș fi sperat niciodată să te includ printre colaboratorii mei.

- Ok, accept, șopti Giovanna. Cu condiția însă ca și Dario să vină cu noi. Sunt obișnuită să lucrez cu el și prezența lui mă va face să mă simt mai în largul meu. Voi pregăti tot ce avem nevoie și, în câteva zile, putem pleca.

Ieșii din redacție, cu Stefano în spatele ei, care-i oferi o țigară, acesta din urmă adresându-i-se din nou.

- Te văd sceptică în ce mă privește. Totuși, tu și cu mine putem realiza lucruri grozave împreună și vreau să îți demonstrez asta. Ești sigură că acea casă de

lângă Porto Antico nu are nimic care să prezinte interes? Hai să ne întoarcem împreună! Acum!

Giovanna se urcă în mașina Ferrari Testarossa a colegului ei și, în câteva minute, ajunseră la destinație. Forțând vechea ușă de lemn, intrară în clădirea folosită pe vremuri ca piață acoperită.

- Vezi, Giovanna, dacă vrei să intri în contact cu spiritele, trebuie să le chemi cumva și ele se vor manifesta. Cel mai folosit sistem sunt ședințele de spiritism conduse de un medium. Se spune că în acest loc s-au ținut multe ședințe și că spiritele s-au manifestat în repetate rânduri. Însă noi o să le chemăm cu un alt tip de ritual care poate fi folosit de către cei care cunosc „Cheia lui Solomon”.

Deodată, Giovanna și-a amintit de una dintre cărțile pe care mama ei le păstra cu grijă și pe care apucase să se uite doar ocazional. Începuse să i se facă frică dar, în același timp, se simțea din ce în ce mai fascinată de colegul ei. Stefano aprinse niște cărbune vechi, apoi îi ordonă Giovannei să se dezbrace și să se întindă goală pe podea. Își scoase și el cămașa și începu niște jocuri erotice cu ea, producându-i stări de excitare. Giovanna se abandonă erosului, în ciuda faptului că îi era teamă că bărbatul îi va cere să aibă o relație completă cu ea. În schimb, acesta se limită la a-i stimula clitorisul enorm, care devenise chiar erect, cu mângâieri și sărutări, până când Giovanna să scoată sunete de plăcere.

- Și acum să facem ritualul. Va trebui să desenez un cerc și, în interiorul lui, o pentagramă. Ești gata pentru puțină durere? Ceea ce o să-ți fac nu va fi un tatuaj, ci o scarificare.

Giovanna dădu din cap și Stefano apucă fierul pe care tocmai îl pusese pe grătar, cu vârful scufundat în cărbunii încinși și care acum devenise incandescent. Trasă un cerc perfect în jurul buricului Giovannei, care reprezenta punctul central al acestuia. La contactul cu pielea transpirată, fierul înroșit șuieră, scoțând un fum acru care mirosea a carne arsă. Carrega puse la loc fierul pe grătar, pentru a-l înroși din nou, apoi continuă desenând o pentagramă în interiorul cercului. Completă desenul cu scrieri ciudate în exteriorul circumferinței, la ora două, la patru, la opt și la zece. Odată terminat desenul, trupul Giovannei devenise ud de transpirație, însă durerea pe care o simțea nu era de nesuportat. Într-adevăr, starea ei de excitare crescuse și astfel, în clipa în care partenerul ei, cu pieptul gol, se așeză deasupra ei pentru a-i întinde un unguent pe zona din jurul buricului, îi desfăcu pantalonii, îi luă în mâini membrul erect și începu să își

mişte mâinile în sus și în jos, provocându-i plăcere. Ajunseră împreună la orgasm . Era pentru prima dată când Giovanna își dădea frâu liber plăcerii sexuale. Carrega, care își veni în fire după câteva clipe, se acoperi, se ridică și continuă incantațiile. Spiritele veniră din toate părțile. Giovanna era șocată, simțea prea multe emoții deodată. Unul dintre spirite a întrebat de ce au fost deranjați și ce li se cere.

Giovanna se agăță de Stefano care le răspundea spiritelor.

- Încurajați-ne contactul cu Aurora Della Rosa. Pregătiți-o pentru sosirea noastră. Asta pe termen scurt. Pe termen lung, cer să fiu moștenitorul marelui Solomon, să fiu Marele Patriarh al templului.

Spiritele se înclinară în fața celor doi, apoi dispărură. Giovannei îi era frig, atât pentru că era încă dezbrăcată pe podeaua umedă, cât și pentru frica pe care o simțea în prezența spiritelor. Nu prea înțelesese ultima cerere exprimată de Stefano, dar simțea că nu are nicio legătură cu aspirația sa și îi era teamă. Înțelesese că acel coleg nu avea să fie tovarășul ei pentru mult timp, dar că, odată ce o va folosi în scopuri proprii, urma să scape de ea. Iar scopurile lui erau întunecate și, poate chiar, rele. Însă alungă pentru moment aceste gânduri întrucât, pentru prima dată, reușise să se simtă ca o femeie adevărată.

Vom vedea! Și eu am puterile și capacitatea mea de apărare și le voi folosi când va veni momentul. Nu mă vei păcăli foarte ușor, dragul și seducătorul meu Stefano Carrega! își spuse Giovanna în gând.

Pe 10 august totul era gata. Cei trei jurnalişti încărcaseră un Land Rover cu materialul necesar, inclusiv două corturi, mici plite pentru camping şi mâncare pentru cel puţin două săptămâni. Ideea era să-și monteze corturile într-un loc izolat, lângă Izvorul Nucului, și să observe fenomenele, atât naturale, cât și supranaturale, care se vor întâmpla în acele locuri și în acele zile. Directorul îi conduse cu Jeep-ul până la Triora, a ajutat la descărcarea bagajelor și a plecat, lăsându-i pe cei trei fără mijloc de transport, așa cum ceruseră în mod expres.

După câteva zile, pe 20 august, urma să aibă loc un eveniment astronomic important, o eclipsă totală de soare, vizibilă în cea mai mare parte a Europei centrale și de sud. Era o dată importantă, în care evenimentele astronomice aveau să fie legate cu siguranță de o intensificare a activităților paranormale și supranaturale. În așteptarea acelei zile și, mai ales, a următoarei nopți, jurnaliștii

aveau să viziteze locurile învecinate, cele indicate drept locuri magice cunoscute. Dar, mai presus de toate, ca obiectiv principal, urmau să o caute pe vrăjitoarea locală, Aurora Della Rosa, pentru a-i studia mișcările și activitățile.

Despre ea se spuneau multe, însă cei trei erau curioși să afle cât de mult era adevărat și de încredere din toate astea. Era oare adevărat că în corpul frumoasei de treizeci de ani sălășluia de fapt o bătrână de mai bine de șaptezeci de ani? Era oare adevărat că acel trup tânăr a fost recâștigat de vrăjitoare în timpul unui pelerinaj în Tibet, chiar acolo, la templul sacru pentru sectă? Era oare adevărat că, datorită telepatiei, Aurora reușise să țină legătura cu tânăra ei tovarășă româncă pe nume Laris, care a rămas în templul tibetan la care a ajuns împreună cu ea? Și oare era adevărat că, mai devreme sau mai târziu, ar fi chemat-o înapoi la ea pentru a o face sclava iubirii și voinței sale fără a permite cuiva să o vadă? Era oare adevărat că, cu puterile ei hipnotice, vrăjitoarea putea înrobi pe oricine voinței ei? Acestea, precum și multe alte întrebări se învârteau în capul lui Dario Vuoli, care își scria notițele, cu un scris de mână minuscul pentru a economisi spațiu, într-un caiet pe care-l avea mereu cu el. Pe lângă fotografii și înregistrări video, Dario se pricepea și la realizarea desenelor, în care reprezenta ceea ce observa, completat puțin cu imaginația sa.

Cei trei erau foarte diferiți unul de celălalt. Curiozitatea și imaginația lui Dario erau în contrast cu fermitatea și încrederea deplină în sine a lui Stefano Carrega, care uneori se baza pe mândrie. Acesta din urmă părea să fie stăpânul locurilor, prin felul în care se mișca și după cum știa să iasă din orice situație. La rândul ei, Giovanna era foarte alertă, pentru că acele locuri conțineau amintiri urâte pentru ea și era convinsă că Stefano știa prea bine asta. Cu siguranță, așezarea corturilor chiar lângă deschiderea peșterii închise de bare puternice de fier ruginit nu fusese o coincidență.

Vizitară locurile magice, adunară informații de la bătrânii locali și încercaseră să se apropie de Aurora, care însă se dovedise foarte pricepută să scape de ei. Dar când Giovanna o văzu pe vrăjitoare chiar și de departe, simți un fior, o durere în inimă. Aurora semăna din toate punctele de vedere cu vrăjitoarea care participase la ritualul nocturn din urmă cu douăzeci de ani. Numai că acum părea mult mai tânără. Ar fi putut fi fiica, sau chiar nepoata femeii pe care o cunoscuse atunci. În sat existau zvonuri, unele chiar contradictorii. Cineva susținea că Aurora, la vârsta de șaptezeci de ani, a plecat într-un pelerinaj în Tibet și a reapărut, după ceva timp, arătând mult mai tânără. Alții afirmau existența ipotetică a unui fiu avut de Aurora la o vârstă fragedă, care la rândul său ar fi

avut o fiică, și că de aceea actuala vrăjitoare era nepoata bătrânei. Tânăra, de fapt, apăruse în Triora la ceva timp după plecarea presupusei ei bunici.

Giovanna era confuză, dar în minte începu să i se strecoare un gând, că Stefano Carrega era fiul bătrânei Aurora. Vârsta și locul de origine corespundeau. Stefano nu vorbise niciodată despre copilăria lui, ba chiar dimpotrivă, de fiecare dată când apărea acest subiect în discuție, încerca mereu să schimbe conversația.

În seara zilei de 15 august, în noaptea cu lună plină, Dario aranja camerele video cu infraroșii și reportofoanele, în timp ce Stefano și Giovanna stăteau lângă focul de bivuac, aprins lângă corturi, fumând împreună o țigară.

- Noapte ideală pentru un Sabat, spuse Stefano, trăgând un ultim fum din țigară și aruncând restul în foc.

- Să sperăm. Am adunat o mulțime de materiale, dar, per total, nu tocmai ceea ce ne așteptam. Trebuie să avem un material puternic și îl putem obține în seara asta, răspunse Giovanna.

Luna plină de pe cer, sunetul izvorului de sub nuc și focul aprins îi reamintiră Giovannei noaptea din urmă cu douăzeci de ani. După ritualul făcut de Stefano, simțea că puterile i se ascuțiseră. Din acea zi, vederea, auzul și atingerea îi erau mult mai sensibile la anumite percepții.

Își întoarse privirea spre peșteră și în spatele gratiilor pe care ea însăși le ridicase atunci, percepu o prezență.

- Fiica mea, eliberează-mă, ca să mă pot distra din nou în pădure cu tovarășele mele!

Giovanna se uită la țigara pe care o fuma. Era un Marlboro normal, fără droguri. Se ridică, se apropie de peșteră și se asigură că nu este nimeni acolo.

Doar îmi imaginez. Este pură sugestie! își zise ea.

În acel moment simții în spatele ei sunetul unui flaut, venind din cea mai deasă zonă a pădurii, unde Dario se chinuia cu camerele video. Părea că sunetul era din ce în ce mai puternic, de parcă persoana care îl cânta se apropia.

Îl văzu pe Dario revenind la corturi și se apropie și ea.

- Gata! Este un faun care cheamă laolaltă vrăjitoarele. Rămânem ascunși și tăcuți. Camerele sunt active? întrebă Giovanna.

- Desigur! răspunse Dario. Și sunt plasate într-o poziție strategică. Să stingem focul și să ne bucurăm de spectacol!

La chemarea faunului, vrăjitoarele începură să sosească, adunându-se în cerc în jurul unei stânci mari izolate, dispuse în centrul unei poieni ca un monolit. Vrăjitoarele dansau lasciv pe sunetul flautului și invocau participarea diavolului, care la apogeul festivalului se împerechea cu una dintre ele. La un moment dat apăru Aurora. Goală în partea de sus, dansând într-un ritm din ce în ce mai frenetic, se apropie de stâncă, sprijinindu-și umerii pe ea și întinzându-și brațele. Cineva, cu o torță, aprinse un lichid inflamabil pentru a forma un cerc de foc în jurul stâncii, iar Aurora, aflată acum în transă, continua să se miște sinuos, cu spatele încă lipit de monolit. Un fel de țap, stând pe două picioare, din afară, sări în cercul de foc și începu să se apropie de vrăjitoare.

În acel moment, Giovanna și Dario observară că Stfeano nu mai era lângă ei. Se uitară la acea ființă, jumătate om, jumătate fiară, acoperită de blană, cu copite în loc de picioare și amândoi avură un singur gând și o singură teamă. Însă încercară să rămână calmi și mai ales tăcuți, continuând să respecte ritul bestial al împerecherii dintre vrăjitoare și țap. Dansând pe ritmul muzicii, aceasta din urmă se apropie de Aurora, cu membrul său crescând vizibil în volum, îi smulse fusta și începu să o posede în poziții ciudate și de neimaginat. Împerecherea a durat cel puțin o oră, după care, epuizat, animalul se prăbușii la pământ, în timp ce vrăjitoarea, aparent revigorată și revenită din transă, îmbrăcă o rochie colorată și începu să danseze și să se joace cu alte vrăjitoare, cu spiridușii, cu faunii și cu cei care asistaseră la Sabat.

Ritualul a continuat până la sfârșitul lunii pline și până când participanții au dispărut.

Giovanna și Dario se treziră surprinși de frigul și umiditatea zorilor, și îl văzură pe Stefano stând lângă ei. Giovanna răsuflă ușurată și se gândi că, în timpul Sabatului, colegul său plecase de lângă ei doar pentru a vedea mai de aproape spectacolul şi nu se transformase într-un țap, aşa cum îşi imaginase cu câteva ore mai devreme.

- Ar trebui să avem niște materiale grozave. Du-te și recuperează camerele

video! spuse Carrega, întorcându-se către cei doi colegi ai săi.

În timp ce Dario, după ce urmă ordinul, începea să se uite la înregistrări, Stefano o luă pe Giovanna de mână și o conduse către intrarea în peșteră. Începu să o sărute pasional, însă în timp ce aceasta se abandonă sărutului, pentru o clipă îl văzu transformat într-un țap, gata să o posede într-un cerc de foc.

Din nou! gândi ea. Doar imaginația mea.

- Sunt convins că, dacă reușim să trecem dincolo de gratii, am putea explora o lume subterană interesantă, sacră pentru spiritele și adepții sectei și poate că am putea găsi o cale secretă de a ajunge la casa Aurorei Della Rosa. Știi cum să faci asta, nu-i așa, Giovanna?

Giovanna, panicată, privii dincolo de gratii și iar avu viziunea mamei ei care o implora să o elibereze. Se eliberă din îmbrățișarea lui Stefano și se îndepărtă câțiva pași, apoi, cu un gest de eliberare, își căută țigările în buzunarul pantalonilor, își scoase una din pachet și o duse la gură. Stefano i-o luă din gură și îi oferi la schimb niște tutun. Pregăti apoi o hârtie, puse tutunul și o rulă. Giovanna o acceptă și o aprinse. Tutunul era puternic, combinat cu droguri, poate canabis, și, după câteva pufuri de fum gros, fata își pierdu controlul. Se apropie din nou de peșteră, se concentră și, când rosti cuvântul „Chalabà” cu voce tare, gratiile coborâră, reintrând în pământ și lăsând deschizătura liberă. Intrară, iar după câțiva pași, se treziră într-o peșteră mare, în centrul căreia se afla un paralelipiped de piatră care servea drept altar, un loc ideal pentru Liturghiile negre. Într-o parte, îngrămădite, se aflau niște torțe, lămpi cu ulei și multe sticle cu lichid pentru încărcarea lămpilor. Stefano umplu una cu ulei, o aprinse și i-o înmână Giovannei. Arătând înspre tunelul care începea din partea opusă celui pe unde intraseră ei, Stefano îi propuse Giovannei să înceapă explorarea. La rândul său, își aprinse o torță din hârtie presată și ceară și luă cu el o sticlă de petrol pentru a putea reîncărca lampa în cazul în care plimbarea se prelungea. Tunelul ajunse imediat să se bifurce, iar ei o luară spre partea care ducea spre orașul Triora, abandonând drumul care, cotind spre stânga, cobora clar spre o destinație necunoscută. Ajunseră să se încrucișeze cu alte tuneluri, însă îl urmară mereu pe cel principal, până se treziră într-o altă încăpere mare.

- Un osuar! remarcă Giovanna, tremurând la vederea unui morman de schelete umane. Aici sunt morminte, deci, cred că ne aflăm în subsolul bisericii.

- Păcat că nu avem la noi camerele de filmat, spuse Stefano.

Efectele drogului începură să se estompeze, iar Giovannei îi era acum teamă să se afle singură cu Stefano, însă era în același timp curioasă. Privirea i se concentră asupra unei pietre funerare unde era gravat sigiliul lui Solomon, faimoasa pentagramă cu șapte colțuri. Își puse mâna pe catafalc, iar atingerea acestuia o făcu să perceapă imediat ce se afla dedesubt, fără să fie nevoie să miște piatra grea: cadavrul carbonizat al unei femei.

Se temea că nu era corpul sărmanei sale mame și încercă să-și mărească concentrarea. Nu, cadavrul era de dată mai recentă, de maximum trei-patru ani, și aparținea unei femei mai tinere, cu trăsături diferite de ale mamei sale. Își aminti de scarificarea de pe abdomenul ei, apoi își scoase cămașa și îl rugă pe Stefano să invoce spiritul acelei femei. Îi apăru o tânără frumoasă, cu părul lung și roșu, ochi albaștri și o aură galben intens care o înconjura.

- Cine ești? Și cum ai ajuns aici? o întrebă Giovanna, însă fără să poată primi vreun răspuns de la spirit. Însă înțelese că aura ce o înconjura corespundea elementului aer, care era identificat cu acel loc, Via Dietro La Chiesa, unul dintre locurile în care vrăjitoarele din Ca Botina, cu secole în urmă, se adunau pentru a-și practica ritualurile. Prin urmare, femeia din viziunea ei trebuia să fie descendenta Violei, Mariella Stella. Și așa începu să înțeleagă că destinul ei, în calitate de descendentă a Teresei Băiaș, era legat de cel al Mariellei. În curând și ea avea să aibă aceeași soartă. Dar cine urma să o omoare? De cine ar trebui să se teamă? Aurora Della Rosa? Stefano Carrega? Sau de amândoi? Sau exista o a treia persoană care nu își făcuse încă simțită prezența? Înfricoșată, înghețată, pradă acestor întrebări și obosită după o noapte nedormită, Giovanna își pierdu cunoștința și leșină.

Se trezi întinsă în cort. Era după-amiaza târziu, iar Dario îi întindea o ceașcă de ceai aburindă.

- Ai fost foarte agitată în somn. Trebuie să fi avut coșmaruri. Am încercat să nu te deranjăm și să te lăsăm să te trezești singură.

Ieșii din cort și se uită în jur. Gratiile erau tot acolo, la locul lor, închizând peștera, și nimic nu părea să se fi schimbat față de ziua precedentă.

Stefano, ceva mai departe, se chinuia și înjura tehnologiile moderne.

- Nu se poate vedea nimic în aceste filmări. Camere cu infraroșu? Ori că aveam, ori că nu aveam materialul ăsta era totuna.

- Măcar am luat notițe și am făcut niște schițe foarte bune, spuse Dario.

- Da, dar vor spune că am inventat totul. La naiba! Totul e pierdut.

- Nu, pentru cei care cred în el, este un material bun, continuă Dario.

Giovanna începu să creadă că tot ceea ce văzuseră era posibil să fi fost doar rodul imaginației lor. Totuși, trebuia să existe ceva. Și explorarea tunelurilor? Femeia carbonizată? Fusese totul un vis sau încerca cineva să o facă să creadă că fusese un vis? Trebuia să rămână în stare de alertă. Simțea un pericol iminent, un pericol de moarte. Din acel moment decise să nu mai accepte tutun sau băuturi de la nimeni. Acestea ar fi putut conține droguri care ar fi făcut-o să-și piardă mințile. Și nu ar fi vrut să ajungă să facă sex cu Stefano Carrega în acel loc.

- Orice s-ar întâmpla, în ziua eclipsei de soare vom intra în Sancta Sanctorum al Aurorei Della Rosa și vom avea scopul nostru! fură ultimele cuvinte ale lui Stefano pe ziua aceea.

Giovanna, acum odihnită, rămase lângă focul de tabără, în timp ce colegii ei, epuizați, se retraseră pentru un somn adânc. Când fu sigură că singurele zgomote erau trosnetul focului și strigătul unei bufnițe și, prin urmare, nimeni nu o putea deranja sau urma, se apropie de peșteră, rosti cuvântul magic, gratiile coborâră și intră în tunelurile întunecate. Nu își luă nicio sursă de lumină, fiind capabilă să se orienteze în întuneric precum o pisică. Urmărind instinctiv, în întuneric, bifurcațiile tunelurilor, nu a observat că la un moment dat traversase o ușă grea de metal, lăsată deschisă intenționat. Se trezi în cele din urmă într-un fel de cameră în care, pe numeroasele rafturi de lângă pereți, se găseau cărți și manuscrise antice. O măsuță și un pupitru, în centrul sălii, serveau drept suport celor care doreau să consulte acele texte prețioase. Pe peretele din spate, o lumină slabă se infiltra printr-o fereastră mare. Dincolo de fereastră se putea întrezări o sală mare dublă. Sticla nu era altceva decât spatele unei oglinzi, de tipul celor folosite în studiile psihanaliștilor, genul care permite, rămânând pe partea întunecată, să-i observe pe cei de pe partea luminată, fără a fi văzuți ei înșiși. Giovanna își dădu seama că ajunsese în casa Della Rosa când, de cealaltă parte a oglinzii, luminile din sufragerie se aprinseră brusc și apăru vrăjitoarea. Aceasta purta un halat de mătase întunecată, strălucitoare, pe care erau desenate

simboluri ciudate. La un moment dat, Aurora activă mecanismele de deschidere a oglinzii până când cele două camere deveniră una, iar cele două femei se treziră față în față.

- Iată-te, Giovanna Borelli! Te aștept de multă vreme, dar nu credeam că va fi așa de ușor să vii aici. Vino, draga mea, avem multe sarcini de făcut împreună. Ai atins deja un nivel foarte avansat pe calea cunoașterii, dar pentru a dobândi cunoștințele de nivelul al șaptelea ai nevoie de îndrumare spirituală.

Spunând acestea, deschise brațele, arătându-i Giovannei toate cunoștințele care se păstrau în acel loc, mai ales în partea ascunsă a căminului său, lăsând-o să înțeleagă că, din acel moment, totul era la dispoziția ei.

- Camera cunoașterii va rămâne deschisă până în ziua eclipsei, iar până atunci vei fi oaspetele meu. Dar, înainte de a începe, ai nevoie de un somn odihnitor.

O luă de mână, o conduse în camera de oaspeți, îi oferi un halat de mătase asemănător cu al său și îi arătă cada deja umplută cu apă fierbinte cu arome îmbietoare de la sărurile parfumate. După ce Giovanna ieși din cadă, vrăjitoarea se apropie de ea și începu să o sărute și să o mângâie. Îi scoase halatul de baie, lăsându-i la vedere corpul zvelt, o conduse să se întindă pe pat și petrecu o bună parte a nopții cu diferite jocuri erotice. Giovanna voia să-i reziste, însă nu putea. Încă o dată, la fel ca în urmă cu douăzeci de ani, fu dominată e puterea hipnotică și magnetică a Aurorei. După miezul nopții, dându-i un ultim sărut pe buze și lăsându-și prada unei dorințe nesatisfăcute, vrăjitoarea o lăsă singură pe Giovanna, promițându-i că vor avea ocazia să experimenteze împreună o plăcere mult mai intensă, dar la momentul potrivit.

În următoarele trei zile, Giovanna nu și-a mai întâlnit oaspetele, deși îi simțea prezența. Și-a petrecut timpul studiind textele care i-au venit la îndemână și care i se păreau interesante. Când își lua ochii de la cărți și pergamente, găsea mereu ceva plăcut cu care să se împrospăteze, un ceai de plante, un ceai, niște biscuiți, ca să nu mai vorbim de prânzurile și cinele pe bază de delicatese gustoase. Lăsă pentru la sfârșit „Clavicula lui Solomon”, pentru că știa cât de solicitantă și de importantă este.

Pe 20 august se trezi dimineața devreme și coborî în sufragerie, unde o găsi pe vrăjitoare care o aștepta la micul-dejun. Oglinda se închise din nou. După ce luă un mic-dejun consistent, Aurora începu să pregătească țigări cu un tutun special,

luat dintr-o vază de porțelan.

Îi oferi Giovannei o țigară și i-o aprinse.

- Cred că ți-ai folosit bine timpul pe care l-ai avut la dispoziție. În această zi, în care va avea loc un anumit eveniment astronomic, o eclipsă totală de soare, prima a acestui nou mileniu, vom îndeplini ritualul final, în care vei deveni o adeptă de nivelul șapte. Încep deja să văd aura ta verde devenind din ce în ce mai intensă. Elementul asociat cu tine este Pământul, iar locul sacru pentru tine este Lacul Degno.

Spunând acestea, în timp ce fenomenul eclipsei începea să ascundă parțial soarele, Aurora își dădu jos halatul, rămânând complet goală. Apoi de apropie de Giovanna, smulgându-i hainele. O mângâie, o sărută, îi stimulă părțile intime cu limba, făcând-o să atingă niveluri de plăcere pe care nu le simțise niciodată în viața ei, nici măcar cu proaspătul ei partener. După câteva ore, când lumina slabă care pătrundea de la ferestre semnală că fenomenul eclipsei atingea apogeul, excitarea celor două femei atinse și ea maximul. Orgasmul, în sincronizare perfectă, fu caracterizat de un țipăt prelungit al Giovannei care, cu clitorisul său enorm în erecție, reușise chiar să pătrundă în vrăjitoare. Aurora, la rândul ei, își arcuise corpul, pentru a maximiza cuplajul ciudat. Plăcerea fu atât de profundă și intensă încât începu să se simtă amețită și, cuprinsă de o senzație de greață, pierdu noțiunea timpului și a spațiului.

Când își reveni în fire, se trezi legată de doi stâlpi încrucișați, sub forma unei cruci a Sfântului Andrei, simulând unul dintre instrumentele de tortură folosite în antichitate de Inchiziție. Brațele și picioarele îi erau prinse cu lanțuri de stâlpi înfipți în pământ lângă o cascadă. Cel puțin aceasta era percepția Giovannei, judecând după sunetul puternic al apei pe care îl auzea. Era noapte și luna, în faza ei de scădere, era uneori ascunsă de nori negri, care se mișcau rapid pe cer, împinși de vânt. Când reuși să-și concentreze privirea, percepu o siluetă în fața sa, îmbrăcată într-o robă lungă și neagră, cu gluga trasă pe cap, și care-l ținea pe Dario Vuoli cu un braț în jurul gâtului, amenințându-l cu lama lungă a unui cuțit.

Giovanna, încercând să-și recapete rațiunea și să se concentreze, voia să afle cine se ascunde sub acel veșmânt și ce intenții avea. Dar acea persoană era cu adevărat impenetrabilă, nici măcar nu emitea o aură în jurul corpului său. Doar cei care ajunseseră la nivelul maxim, cel al Cunoașterii Universale, știau să-și ascundă aura și gândurile. Oare Aurora se afla sub acele haine întunecate? Sau

altcineva foarte puternic? Și care era planul său întunecat?

Vuoli, în ciuda stării în care se afla și sub amenințarea unui cuțit, fu forțat să arunce niște sticle de benzină peste Giovanna. Giovanna însă nu cedă. Încercă să se concentreze asupra lanțurilor și, zicând în minte una dintre vrăjile pe care le învățase în ultimele zile, reuși să slăbească strânsoarea din jurul gleznelor. În acel moment, însă, rămase suspendată de brațe, cu umerii dureroși, care erau pe cale să se luxeze, din cauza încheieturilor încă fixate de stâlpi.

Călăul îl apucă din nou pe Dario, trăgându-l brusc spre el. Cu o mișcare rapidă și hotărâtă, îi taie gâtul fără milă. Un jet violent de sânge, mânat de presiunea inimii victimei, încă bătând, o lovi pe Giovanna care, tremurând de groază, își pierdu concentrarea. Într-o clipă, benzina aprinse corpul Giovannei și putu să realizeze ce suferință trebuie să fi îndurat vrăjitoarele condamnate pe rug de Sfânta Inchiziție.

CAPITOLUL 10

Respingând propunerea lui Mauro de a mă întoarce la secție unde aș fi fost mai în siguranță, m-am urcat înapoi în mașină și m-am întors la noua mea casă pentru a petrece puținul rămas din noapte. De îndată ce a observat farurile mașinii, Furia a început să se agite, iar eu a trebuit să mă opresc să-i ofer atenție pentru a-l liniști. Nu am mai reușit să adorm deloc. Era pentru prima dată în toată cariera mea când fusesem pusă într-o situație atât de periculoasă. Dar, dincolo de asta, mintea mea era ocupată cu prea multe întrebări, la care voiam să răspund, însă nu reușeam. Așa că, la primele raze de lumină, am plecat îndreptându-mă spre Imperia. Odată ajunsă la secție, l-am căutat imediat pe Mauro. Computerul lui era pornit, iar el era întins peste birou.

Se trezi în câteva clipe și începu să-mi povestească ce începuse să facă înainte de a adormi. Pe biroul lui era un haos total: un laptop pe o parte, niște dispozitive, inclusiv un hard disk, conectate la un computer, foi cu tot felul de însemnări împrăștiate peste tot...

- Acela este computerul Annei Lory. Este foarte interesant, deoarece prietena noastră și-a descărcat e-mail-ul prin Outlook și astfel am reușit să obțin setările pentru a-i accesa e-mail-ul de pe serverul nomolosiuliirotivres.org.

- Vrei să încerci să spionezi e-mail-ul vrăjitoarei noastre Aurora! i-am luat-o eu înainte.

- Am făcut asta deja. A durat ceva timp, dar am reușit.

- Un adevărat hacker! Când o să părăsești forțele de ordine, vei avea un viitor asigurat. Ok. Și, ce ai găsit interesant?

- Conținutul e-mailurilor este uneori de neînțeles, deoarece este adesea folosit jargonul, care cred că este cunoscut doar de către adepți. Dar expeditorii și destinatarii sunt interesanți. Aici sunt mesaje recente scrise de persoane decedate oficial, de exemplu Nunzia Stella sau Antonia Borelli, care sunt mamele Mariellei Stella și Giovanna Borelli, despre care nu se știau de ani de zile.

Aceste e-mailuri sunt trimise prin intermediul computerelor conectate la o rețea locală printr-un server. Prin urmare, îmi imaginez că aceste persoane locuiesc în celebrul templu despre care vorbeam acum câteva zile, unde au privilegiul de a folosi camere dotate cu calculatoare individuale.

- Pe scurt, un fel de sediu al unei secte, situat într-un loc inaccesibil, complet autonom, în care nicio poliție din lume nu își va băga vreodată nasul pentru a evita să se implice în cele mai grave mizerii politice.

- Bravo! Exact așa. Nimeni nu s-ar duce vreodată să tachineze autoritățile chineze să intervină într-o zonă fierbinte precum Tibet. Dar să lăsăm deoparte discuțiile politice, care nu ne duc la nicio concluzie folositoare. Am încercat să înțeleg dacă există vreo urmă de schimburi de corespondență cu vechea Aurora Della Rosa, dar nimic, chiar și din urmă. Prin urmare, aș susține că o putem considera pe bătrâna vrăjitoare ca fiind cu adevărat moartă, cu excepția situației în care folosește un pseudonim.

- Ceea ce nu trebuie să trecem cu vederea.

- Un alt personaj cu care vrăjitoarea noastră se conversează mult este Marele Patriarh, care cred că se numește Hiamalè, deoarece adresa sa este hiamalè@nomolosiuliirotivres.org. Printre multele e-mail-uri pe care nu știu cum să le interpretez, există unul care menționează un plan întunecat împotriva Marelui Patriarh. În esență, Aurora îl avertizează despre cineva care se pregătește să-i uzurpe puterea. Și asta ar trebui să se întâmple în jurul anului 2012.

- S-ar putea să fie chiar ea cea care aspiră la puterea supremă, dragul meu Mauro, și așa începe să pună purici în urechile marelui bătrân, poate pentru a-l face să-și facă griji dinainte și a-l slăbi pe plan psihologic.

- S-ar putea, dar nu știu! Ar putea vorbi și despre o a treia persoană: „Când cel rău și-a luat asupra sa puterile celor cinci elemente fundamentale, iar situația astrală este de așa natură încât să creeze mari răsturnări, supraviețuitorii vor relua popularea lumii încă locuibile începând de la templu. Cel rău va conduce omenirea, și nu bunul Hiamalé, dacă nu se face ceva pentru a-i opri planul întunecat la timp.” Asta am reușit să descifrez într-un e-mail cu conținut de neînțeles. Această parte era în latină, în timp ce pentru majoritatea comunicărilor, adepții folosesc o limbă arhaică, ce nu are corespondență cu

limbile cunoscute.

- Ai găsit vreun e-mail schimbat cu românca pe care am arestat-o seara trecută sau cu vreo altă persoană implicată în ancheta noastră?

- Din fericire, prietena noastră nu și-a șters niciodată e-mailurile de pe server, datorită și faptului că fiecărui utilizator i se acordă mult spațiu de memorie. Deși nu a schimbat niciodată nicio comunicare cu Laris, am găsit e-mailul de invitație pentru Mariella La Rossa, din 27 aprilie 1997, și cel trimis Annei Lory, nu mai vechi de trei luni.

- Deci, avem o legătură între vrăjitoare și victimă! Bună treabă, Mauro! Cred că acum, când Aurora s-a ascuns, avem destule elemente pentru a solicita o percheziție oficială a reședinței Della Rosa. Știi dacă a fost confirmată identitatea victimei de la Izvorul Nucului? Este Anna Lory Stella?

- Da. Doctorița Banzi reușise să ia probe organice de la cadavru înainte ca acesta să fie furat. S-a putut efectua astfel un test ADN, comparându-l cu mostre de salivă prelevate dintr-un pahar murdar, găsit în casa din Badia Tedalda.

- În regulă. Cred că începem să găsim locul pieselor acestui puzzle. Acum sunt însă curioasă să văd ce are de spus românca.

- E încă devreme pentru interogatoriu. Procurorul Leone nu va sosi mai devreme de nouă. Laura a lucrat la hard disk-ul computerului Mariellei și a găsit ceva interesant.

- Da? Spune-mi tot!

- Ar fi preferat să îți spună chiar Laura, dar acum e ocupată cu românca, întrucât e singura polițistă femeie de gardă aici la secție azi. Nu a fost ușor să scoatem ceva util de pe hard disk-ul Mariellei La Rossa, deoarece sistemul de operare era un Windows 95 vechi și, în practică, aproape că nu există compatibilitate cu calculatoarele actuale. Dar, cu puțină răbdare și cu programele adecvate, am obținut câteva elemente interesante. În special, Laura s-a concentrat pe câteva documente și o imagine. Unul dintre documente este un fel de poezie unde Mariella pare să se descrie.

„Sunt o femeie eterică, elementul meu este aerul,

părul meu este roșu, dar aura mea este galbenă,

aura mea este galbenă ca soarele, strălucind puternic.

Aerul care îmi ciufulește părul când călătoresc

mă va duce direct înapoi la locul meu de origine.”

- Sigur. Asta ne duce la discuția de ieri dimineață. Fiecare dintre locurile magice corespunde unui element, fiecare fiind asociat cu o culoare, care reprezintă aura personajului legat de acel element. Prin urmare, am descoperit că Mariella La Rossa reprezintă elementul aer, culoarea ei este galbenul și locul sacru pentru ea este Via Dietro La Chiesa. După toate probabilitățile, cadavrul său se află în mormântul marcat de sigiliul lui Solomon. Ar trebui să mergem să aruncăm o privire.

- Dar nu am spus că Mariella ar fi putut fi ucisă în camionul de lângă Izvorul Nucului?

- Desigur, a fost ucisă acolo pentru că nu se putea săvârși o crimă în centrul orașului. Ar fi fost prea riscant. Dar trupul ar fi putut fi ușor transferat prin tuneluri până în subsolul bisericii. Datorită punerii în scenă a torturii mele, acum știu sigur că elementul foc și culoarea roșie corespund fântânii Campomavùe. Nu spusese vrăjitoarea că aura mea era roșie ca focul? Dar există ceva care încă nu mă convinge de această mișcare a ucigașului, indiferent dacă este vorba de Aurora sau de oricine altcineva. De ce să mă folosească pentru această punere în scenă?

- Poate a fost o diversiune. Poate că personajul care reprezintă de fapt elementul focului, în saga vrăjitoarelor din Triora, este în strânsă legătură cu criminalul, care îi încurcă ideile pentru a avea timp din belșug să lovească prin surprindere, într-un mod neașteptat.

- Puțin complicat, dar am înțeles sensul. Făcându-mă să cred că eu sunt victima, ucigașul ține victima adevărată aproape de el pentru a o lovi la momentul oportun.

- Exact. Și cred că acum, dacă ipotezele noastre sunt corecte, mai rămâne o singură victimă, maxim două. Și asta este susținută și de imaginea găsită de Laura pe hard disk-ul Mariellei. Uite aici, Caterina! Este o imagine scanată a

unui desen vechi, care reprezintă tortura vrăjitoarelor din Triora din 1587. Avem toate personajele și uită-te bine la modul în care sunt dispuse! Artemisia este cea din prim plan, iar rugul ei este singurul aprins. Celelalte patru sunt aranjate în semicerc în spatele ei. Pornind de la dreapta Artemisiei și mergând în sens anti-orar le avem pe Viola Stella, apoi Teresa Borelli, Emanuela Giauni și Alessandra Stella. Și astfel putem avea corespondențele noastre, orientând desenul pentagramei noastre în direcția corectă. Viola Stella personifică elementul aer, iar descendenta sa, după cum am văzut, este Mariella La Rossa. Culoarea ei este galbenul, iar locul ei este Via Dietro La Chiesa. Teresa Borelli personifică elementul pământ, culoarea ei este verdele și locul ei este Lacul Degno. Descendenta sa directă este jurnalista Giovanna Borelli...

- Cel mai probabil, dacă pe fundul lacului am găsit cadavrul unuia dintre colegii săi, dacă vom căuta cu atenție, îl vom găsi și pe al ei. Abia aștept să pot intra în peșteră!

- Ei bine, dacă vrei să știi, doctorița Banzi a reușit să identifice cadavrul din lac datorită fișei dentare care, fără îndoială, i-a aparținut lui Dario Vuoli. Mâine, echipa de geniști va încerca să dezamorseze bomba și, e posibil să mai găsim două cadavre, cele ale celorlalți doi jurnaliști. Dar, revenind la discuția anterioară, și pentru a o încheia, culoarea roșie, și, deci, elementul Foc, îi corespunde Emanuela Giauni, cunoscută sub numele de Emanuela Capricioasa. Dacă crezi că atributul ți se potrivește perfect, descendenta acesteia ai putea fi chiar tu. Însă, cred că acest rol nu ți se potrivește, așa că va trebui să aflăm cine este cu adevărat victima destinată, dacă vrem să încercăm să o salvăm. Ultimul de luat în considerare este elementul Apă, culoarea albastră, Izvorul Nucului. Moștenitoarea Alessandrei Stella, Anna Lory, este cea mai recentă victimă, cea care a fost ucisă în noaptea de marți spre miercuri și al cărei cadavru a fost furat de la morgă. Știm încă puține despre ea, dar pot spune că locul, Izvorul Nucului, este foarte interesant. Este foarte aproape de casa Della Rosa, este locul unde se desfășoară cele mai multe ritualuri, inclusiv Sabaturile, iar acolo au fost comise cel puțin două crime. De fapt, de acolo au dispărut cei trei jurnalişti ai noştri. Pe scurt, este un loc asupra căruia va trebui să ne concentrăm atenția în continuare.

EMANUELA GIAUNI

TERESA BORELLI

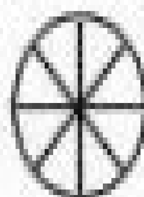
ALESSANDRA
STELLA

VIOLA STELLA

ARTEMISIA

- În aceste două imagini apar alte două figuri masculine care urmăresc execuția din zona autorităților, am spus eu, revenind la imaginea care se afla încă pe ecranul computerului lui Mauro.

- Bineînțeles, sunt Stefano Carrega, primarul de atunci al Triorei, avid vânător de vrăjitoare, și Giulio Scribani, șeful Consiliului Bătrânilor, cel care până la urmă a încercat să atenueze puțin această vânătoare absurdă, intrând în conflict deschis cu Carrega.

În timp ce Mauro pronunța aceste nume, o senzație puternică de arsură în picior m-a făcut să-mi amintesc de tatuajul prostesc care fusese reprodus pe piciorul meu noaptea precedentă.

Când se va termina povestea asta va trebui să găsesc o clinică de dermatologie bună unde să pot îndepărta tatuajul fără să îmi rămână urme evidente. Nu am fumat în viața mea, nu mi-am dorit niciodată tatuaje sau piercing-uri, dar iată cum am reușit în doar câteva ore să mă aflu în astfel de situații ciudate.

- Nu înțeleg, am continuat eu, abandonându-mi gândurile legate de tatuaj. Cum de noi putem adăuga atât de multe elemente interesante la investigația noastră, în timp ce toți cei de dinaintea noastră nu au înțeles nimic?

- Ei bine, fie suntem noi mai buni la asta, fie știm să acordăm mai multă atenție detaliilor.

- Și poate, mai presus de toate, nu ne deranjează să ne expunem la situații periculoase.

- Asta se aplică în special pentru tine, Caterina, dar reușești cumva să mă implici și pe mine în situațiile acestea, chiar dacă nu îmi doresc deloc asta. Aaa, iat-o pe Laura! Cred că în curând vom putea începe interogatoriul româncei.

Laura se apropia cu mai mulți oameni în spatele ei. L-am recunoscut pe procurorul Leone, un alt domn distins, care arăta ca un tânăr avocat, și la sfârșit câțiva jurnaliști care reușiseră să se strecoare, căutând vești proaspete despre evenimentele de noaptea trecută.

- Domnilor jurnaliști, afară! Vom convoca o conferință de presă cât de curând.

Însă, momentan, trebuie să păstrăm confidențialitatea maximă în ce privește ancheta, am răbufnit eu aspru, nesuportând invazia aceasta. Am chemat doi gardieni să elibereze coridorul, însă unul dintre jurnaliști, deși era condus afară, continua să îmi adreseze întrebări.

- Comisare, aseară v-ați riscat viața. Dați-ne o declarație! L-ați arestat pe ucigașul din Triora? Este vorba de femeia româncă?

Când mulțimea s-a liniștit, iar vocile diavolilor furioși au fost închise în afara clădirii, auzindu-se acum doar în depărtare, Laura începu să mă informeze cu privire la situație.

- Laris Dracu este bine. După verificările obișnuite, a fost transferată din camera de urgență și acum se află aici, în camera de interogatoriu. Activez camerele web și trimit filmările către acest computer, astfel încât să putem decide cine va conduce interogatoriul, în timp ce ceilalți urmăresc pe ecran.

Iată! Zilele în care interogatoriile erau urmărite din spatele unei oglinzi sunt de domeniul trecutului.

Însă, nu știu de ce, acest gând îmi aduse aminte de oglinda mare din sufrageria Aurorei. Cine știe, în timp ce vrăjitoarea și cu mine ne abandonam poftelor, cuiva poate să nu îi fi plăcut spectacolul din spatele oglinzii. Ar fi putut interveni la momentul potrivit, profitând de stupoarea provocată de droguri și de extazul relației sexuale. Și, de ce nu, însăși Laris Dracu ar fi putut foarte bine să se fi aflat acolo. Acest raționament ar fi putut să o exonereze pe Aurora Della Rosa care, în acest context, și nu pentru că mă culcasem cu ea, nu părea capabilă să comită crime odioase. Din nou a trebuit să-mi abandonez gândurile pentru a urmări relatările Laurei.

- Am efectuat o primă identificare a femeii arestate, care deține două pașapoarte. Unul român, eliberat cu mulți ani în urmă, confirmă identitatea declarată de aceasta, de Laris Dracu, născută la Alba Iulia, România, la 21 martie 1971. Celălalt pașaport este italian și este înregistrat pe numele Clarissa Draghi, născută la Imperia la aceeași dată. După părerea mea, ambele documente sunt false. Femeia vorbește bine italiană, dar judecând după accent, ritmicitatea cuvintelor și apăsarea pe literele s și z, tind să cred că este de origine română. În camera de urgență au pus-o să se dezbrace, în prezența mea, astfel că am remarcat că are pe piciorul drept bine-cunoscutul tatuaj, cele trei volume

cuprinse de flăcări. Analizele de sânge au relevat un hematocrit ridicat, ceea ce sugerează consumul recent de substanțe narcotice, sau cel puțin dopaj. Prin urmare, a fost solicitat și un test de urină pentru identificarea eventualelor urme de droguri. Laris refuză să vorbească decât în prezența unui avocat. Neavând, momentan, posibilități financiare, am solicitat pentru ea un avocat din oficiu, astfel că îl avem cu noi pe avocatul Filippetti, din cadrul baroului din Imperia.

Cu aceste cuvinte, mi-a prezentat singura persoană pe care încă nu o cunoșteam în sală, dar despre care aveam deja certitudinea că era vorba despre un avocat.

- În regulă! Putem continua, am confirmat eu. Cred că cea mai bună persoană pentru a conduce interogatoriul ești tu, Laura. Sunt prea implicată în acest moment și risc să exagerez. Iar dumneavoastră, domnule avocat, sper că nu vreți să împiedicați ancheta și vă veți limita la asistența minimă pentru femeia arestată.

- Comisare, nu accept amestecul. Chiar dacă am fost numit apărător din oficiu, intenția mea este să protejez interesele și drepturile clientei mele. Sunt convins că vreți să o faceți țap ispășitor pentru tot, însă nu aveți nicio dovadă împotriva ei, ci doar indicii, iar acestea nu sunt suficiente pentru a incrimina o persoană, fie ea italiană sau străină. Să începem, însă vă avertizez să aveți grijă cum vă comportați!

Astfel, Laura și avocatul intrară în camera de interogatoriu, în timp ce Mauro, procurorul Leone și cu mine ne concentrarăm atenția spre ecran. După o oră de interogatoriu, nu reușisem să obținem nimic. Laris se prevala de dreptul de a nu răspunde la majoritatea întrebărilor, iar dacă răspundea, era foarte evazivă.

- Care sunt relațiile tale cu Aurora Della Rosa? Știi unde se ascunde acum? Ai ajutat-o să se ascundă? Are și alți complici de care știi?

La aceste întrebări fără sfârșit adresate de Laura, romånca izbucni în plâns.

«Eu nu pot spune nimic. Sunt în pericol. Dacă vorbesc, voi fi ucisă!»

Vorbise în română, dar Mauro se grăbi să traducă.

- Zice că nu poate să spună nimic, că se află într-o situație periculoasă și că dacă vorbește va fi ucisă. Îi cunosc limba. Aș putea intra în cameră să încerc să o liniștesc, oferindu-i protecția noastră în schimbul unor informații suplimentare?

- Încearcă, nu avem nimic de pierdut în acest moment!

Mauro intră, în timp ce continuam să-l urmăresc de pe ecran. Se apropie de Laris, îi puse o mână pe umăr și îi vorbi pe un ton blând.

- Cine te amenință? Dacă vei coopera, te vom proteja!

- Nu, nu pot! Nu pot să vorbesc, plânse femeia.

Mauro ieși, dând din cap.

- Nu e nimic de făcut. Este foarte speriată și nu vrea să spună nimic. Îi este frică să nu fie ucisă.

- Ceea ce este cert este că, dacă are tatuajul, ar putea fi cu adevărat în pericol. Ea ar putea fi a patra victimă, cea pe care criminalul o consideră moștenitoarea Emanuelei Giauni, dar nu avem niciun element care să o demonstreze, iar ea insistă să nu vorbească.

Opinia tocmai exprimată creă un anumit scepticism pentru procurorul Leone. După toate probabilitățile nu înțelesese nimic și, prin urmare, trebuia să-i fac rezumatul ultimelor zile în ce privea ancheta. Din privirea lui, am înțeles că părea mulțumit cu asta.

- Femeia trebuie reținută. Voi confirma starea de arest fie și numai pentru deținerea de documente false. În rest, vom avea suficient timp să o punem sub acuzare, dacă este necesar. În orice caz, suspiciunile de tentativă de omor, complicitate la omucidere multiplă, răpire și ascunderea unui cadavru rămân în sarcina dumneavoastră și, dacă nu ne oferiți motive temeinice pentru exonerare, va trebui să ne îndreptăm către ea. Excelent lucrat, comisar Ruggeri! Complimentele mele.

Era pe cale să-mi întindă mâna ca să-și ia rămas bun când l-am oprit.

- Nu atât de repede, domnule procuror! Am câteva solicitări care necesită acordul dumneavoastră. În primul rând, aș dori să percheziționez casa Aurorei Della Rosa. Va fi nevoie de un alt mandat de percheziție pentru subsolul bisericii. În final, cred că ar fi util să facem un drum în România la Alba Iulia, să aruncăm o privire la vechea locuință a româncei pentru a afla mai multe despre această autoproclamată Laris Dracu. Poate ar fi util să solicităm și ajutorul

poliției locale.

Rămase uimit. Ochelarii îi căzură de pe frunte pe vârful nasului, așa că continua să mă privească peste lentile cu ochii de bufniță. Am înțeles că poate am exagerat cu cererile mele.

- Nimic de reproșat la prima cerere; veți primi mandatul în cursul zilei. Ideea de a merge în România, chiar dacă ar putea fi considerată o pierdere inutilă de timp, nu mă deranjează și o pot aproba. Tu și inspectorul Giampieri veți avea la dispoziție 24 ore pentru a vă efectua verificările și pentru a vă întoarce. Contactați poliția română, prin comisarul nostru de poliție, și puteți organiza călătoria. Sper că veți reveni acasă cu ceva util. În schimb, poți să îți scoți din cap ideea că voi discuta cu autoritățile bisericești despre utilitatea sau lipsa utilității privind percheziționarea subsolului bisericii și posibila deschidere a unor morminte. Ca instituție, biserica este întotdeauna foarte reticentă în a acorda aceste permisiuni, așa că nici măcar nu merită încercat.

Bineînțeles! Doar așa își pot săvârși preoții micile lor infracțiuni, inclusiv cele de pedofilie fără ca nimeni să-i deranjeze prea tare! am gândit eu, având grijă să nu-mi exprim totuși reflecțiile față de procurorul Leone.

Magistratul plecă, iar eu i-am chemat pe Laura și pe avocat la mine. Acesta din urmă, auzind vestea că o vom reține în continuare pe româncă, protestă.

- Repet, nu aveți probe. Voi apela la instanță și voi solicita cel mult arest la domiciliu pentru clienta mea.

- Și care ar fi acest domiciliu? Poate vreți să o găzduiți la dumneavoastră acasă? Judecând după verigheta pe care o purtați pe deget, acest lucru ar putea fi o problemă pentru tânăra dumneavoastră soție. Ascultați, domnule avocat, va fi mai bine pentru Laris să petreacă câteva zile într-o celulă decât să riște să ajungă prăjită. Vom încerca să rezolvăm totul cât mai repede posibil, dar vă rugăm să ne acordați timpul de care avem nevoie. Între timp, clienta dumneavoastră va fi în siguranță, sub protecția noastră. Nu am încredere să o las liberă. Ea însăși este foarte speriată, așa că să nu o expunem la riscuri inutile.

Spunând acestea, l-am lăsat pe avocat să plece, rămânând singură în birou cu Mauro și Laura. M-am prăbușit, epuizată, pe scaunul din spatele biroului meu. Însă nu era încă timp de odihnă.

- Trebuie să adoptăm o strategie pentru a avansa rapid și profitabil. Progresul nostru, intuițiile noastre sunt importante, dar nu avem confortul efectiv al dovezilor concrete. În primul rând, aș vrea să mă întorc la Campomavùe, pentru a înțelege mai bine, la lumina zilei, șarada la care am fost protagonistă. Echipa criminalistică a efectuat vreun test la fața locului, Mauro?

- În afară de uleiul obișnuit al lămpii și torța de hârtie presată și ceară, nu au găsit nimic deosebit. Fără urme organice, absolut nimic. Însă, cel mai probabil, prin stingerea incendiului inițial cu extinctorul, s-ar fi putut șterge multe urme. Dar, ce puteam face în acel moment? Nu puteam să procedez altfel.

- M-ai salvat de la un mare pericol și îți sunt recunoscătoare. Dar, după părerea ta, cine s-ar fi putut afla sub masca neagră? Daca nu Aurora, poate romånca? Comportamentul său lasă ușa deschisă multor îndoieli. Nu încerca oare să fugă cu viteză maximă? Iar mașina i-a fost înmânată de Della Rosa sau a luat-o din proprie inițiativă?

- Ei bine, oricum trebuie să vedeți ceva interesant. În timpul serviciului militar, în zonele de război, am învățat să nu-mi pierd niciodată calmul, chiar și în condiții de pericol grav. Ieri noapte, când am ajuns la fața locului, pe măsură ce mă apropiam, înainte de a trece la orice altă inițiativă, am făcut o fotografie. Iat-o! Individul nostru apare din spate, în prim plan. Fotografia, așa cum este, ne spune foarte puține, dar, prin descărcarea ei pe calculator, putem realiza un studiu al caracteristicilor somatice, folosind programul corespunzător.

- Analiză biometrică digitalizată.

- Exact. Subiectul este mult mai înalt decât Laris Dracu. De asemenea, având în vedere faptul că tipul cu glugă ar putea părea chiar mai înalt cu câțiva centimetri, nu există totuși nicio corespondență nici cu restul caracteristicilor somatice, precum lățimea umerilor, proporția dintre picioare și restul corpului și aşa mai departe. Nu am o fotografie cu Aurora pentru comparație. Înălțimea acesteia din urmă este mai mare decât cea a româncei, dar, repet, intrând în contact direct cu personajul nostru, am avut impresia clară că sub mască se afla un bărbat, nu o femeie.

- Acest lucru ar exonera-o pe Laris, însă nu avem destule informații încă pentru atribuirea unei identități ucigașului nostru. Există, de asemenea, întrebarea dacă personajul cu glugă de noaptea trecută este aceeași persoană sau nu cu cea care a

ucis-o pe Anna Lory în urmă cu câteva zile. Hai să ne întoarcem acolo, Mauro! Tu, Laura, contactează-l pe șeful de poliție, organizează-ne călătoria în România și apoi mergi acasă să te odihnești. Ai mare nevoie!

Odihnă! Oare eu nu am nevoie? Și Mauro? Am dormit puțin sau deloc în ultimele zile, însă trebuie să mai rezist. Puterea adrenalinei acumulată în circulație...

Când am ajuns la Campomavùe, soarele amiezii bătea puternic, deși aerul era temperat de o adiere ușoară, care se îndrepta dinspre mare în sus spre Valle Argentina.

- Subiectul nostru s-a evaporat prin acel tunel. Hai să intrăm să vedem dacă a lăsat urme de pași, m-am întors eu către Mauro care deja transpira.

- Așteaptă! Pare că e ceva în neregulă cu această scenă. Nu există nicio urmă de desene de pentagrame sau alte simboluri ezoterice. Acest lucru confirmă că a fost doar o punere în scenă, o diversiune, o momeală. Aici, pe pământ, sunt urme clare ale luptei dintre mine și individul cu glugă. Recunosc urmele încălțămintei mele, dar nicio urmă a celuilalt subiect. Hai să mergem, să intrăm în tunel și să aruncăm o privire și acolo!

De îndată ce am pus piciorul acolo, diferența de temperatură și fâlfâitul brusc al unor lilieci au făcut să-mi înghețe transpirația. Dar poate că ceea ce am simțit nu a fost doar un fior rece. Am perceput ceva ciudat, nedefinit, asupra căruia încă nu mă puteam concentra. Mauro mi-a înmânat obișnuiții ochelari cu infraroșu, dar momentan nu îi puteam purta pentru că, în ciuda întunericului, puteam să văd și să mă orientez fără nicio problemă.

- Nu înțeleg, pământul este umed, dar, totuși, nu există nicio urmă aici. Doar urmele noastre de zilele trecute. E vorba de o fantomă sau persoana asta zboară în loc să meargă? continuă Mauro.

Fără să dau prea multă importanță cuvintelor lui, m-am îndreptat de-a lungul tunelurilor, cu percepția din ce în ce mai puternică a altor prezențe. Parcă plutesc în jurul meu spiritele unor oameni legați de un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat, care avuseseră de-a face cu acele locuri și care, acum, încercau să stabilească contactul cu mine.

Odată ajunși în subsolul bisericii, m-am uitat la piatra funerară marcată cu

simbolul pentagramei, m-am concentrat asupra ei și am perceput o lumină galbenă, de formă ovală, înconjurând catafalcul. Era culoarea aurei Mariellei La Rossa. Acum eram sigură că trupul ei era acolo fără să trebuiască măcar să depună eforturi pentru a muta piatra grea. Cum au fost posibile aceste senzații? Am început să cred că Aurora, cu actul sexual consumat în ziua precedentă, mi-a transmis o parte din puterile ei. Sau a fost doar o sugestie? Imaginația mea, amestecată cu oboseala, îmi juca aceste feste? Dar cum să-mi explic faptul că vedeam în întuneric, fără a avea nevoie de ochelarii pe care îi purtam acum oricum pentru a nu trebui să dau explicații colegului meu? Sau cum de reușeam să mă orientez în interiorul pasajelor subterane de parcă le-aș fi cunoscut dintotdeauna?

Am avut grijă să nu vorbesc cu Mauro despre senzațiile pe care le trăiam. Ar fi crezut că sunt nebună. Nici eu nu eram sigură că puteam avea încredere în ceea ce auzeam și vedeam deoarece ar fi putut fi o consecință a medicamentelor pe care le luasem cu o zi înainte împotriva voinței mele. Desigur, aceasta din urmă era poate cea mai logică explicație. Și atunci, cum de puteam percepe aura unui cadavru? De când e lumea lume, aura este emanată doar de către persoanele vii, nu și de cele decedate. Doar dacă, m-am gândit eu, spiritul acelei ființe era încă prezent și legat încă de corpul său muritor. Și acesta a fost, poate, motivul pentru care criminalul a păstrat cadavrele victimelor sale.

Încă o dată, vocea lui Mauro m-a făcut să tresar, aducându-mă înapoi la realitate.

- Vrei să încerc să mut piatra aceea? Să vedem dacă într-adevăr există un cadavru carbonizat acolo?

- Pentru moment nu, Mauro. Magistratul a fost clar, nici nu ar trebui să fim aici. Să încercăm să lăsăm totul așa cum este și să ne întoarcem, evitând să ne confruntăm pentru a doua oară cu parohul.

Reluarăm traseul pasajelor subterane, întorcându-ne puțin. Însă, în loc să mă întorc spre Campomavùe, am luat-o pe un alt drum care se îndrepta mai spre nord, spre casa Aurorei și spre Izvorul Nucului. La un moment dat, în stânga, o bifurcație a tunelului fusese închisă cu o ușă blindată. Avea aspectul acelor închideri etanșe, care sunt de obicei folosite pe nave sau submarine pentru a izola mediile unul de celălalt. Mauro încercă să rotească mânerul, însă fără folos.

- Probabil că poate fi deschis doar din cealaltă parte. Cred că această bifurcație

duce la casa vrăjitoarei. Și de aceea este atât de protejată. Aceasta este o ușă etanșă, care previne și răspândirea oricăror gaze toxice. Poate datează din cel de-al doilea război mondial, poate că aceste tuneluri au fost folosite de partizani, sau chiar de germani sau fasciști. În orice caz, cine a plasat-o aici a vrut să se asigure că nu vor pătrunde înăuntru gazele de război, sau poate chiar cele naturale. În adâncurile pământului, în mine, precum și în aceste tuneluri artificiale, inamicul invizibil este ușor. Este un gaz mortal și se poate forma brusc și în orice moment.

- Așadar, am putea fi și noi în pericol, chiar în acest moment. Dacă cine a amplasat această ușă știa ceva despre asta în acel moment, este probabil ca în această zonă să se dezvolte și diverse tipuri de mucegai. Să mergem înainte!

Continuând prin galeria principală, puțin mai încolo, o altă bifurcație spre stânga era protejată de o ușă asemănătoare celei precedente. Am evitat să ne lansăm în verificări inutile și am continuat până am ajuns la o peșteră, în centrul căreia se afla o piatră în formă de paralelipiped, un fel de altar.

Puțină lumină intra într-o parte. Judecând după resturile arse și barele metalice care închideau gura peșterii, ne aflam în interiorul peșterii de lângă Izvorul Nucului. Gratiile erau aceleași de care fusese legată Anna Lory Stella înainte de a fi ucisă. Mi-am concentrat atenția asupra mormanului de moloz înnegrit de foc cu câteva zile în urmă, apoi am simțit o lumină ovală de un albastru intens. Din nou! Nu, nu era posibil să am astfel de percepții și nici măcar să nu pot vorbi despre ele cu Mauro.

- Te rog, Mauro, uită-te cu atenție în mijlocul acelei mase de cenușă. Am un sentiment puternic că e ceva interesant acolo.

- Da, este! Ar trebui să fie cadavrul Annei Lory, învelit într-o pungă de celofan și aruncat printre aceste resturi, unde se confundă perfect cu ele. Dar ce rost are? De ce a adus criminalul cadavrul înapoi aici?

- Ei bine, l-a dus în locul desemnat pentru ea. Cred că scopul său este de a aduce fiecare cadavru în locul corespunzător elementului reprezentat de victimă. Aici, Anna Lory, sub biserică se află Mariella, și așa mai departe. Cred că toate acestea servesc la organizarea unui ritual final. Nu știu ce fel de ritual, dar ideea mea este că va fi efectuat numai atunci când toate victimele au fost ucise, sau poate simultan cu uciderea ultimei victime.

Mauro era pe cale să efectueze apelurile necesare, când l-am oprit.

- Așteaptă, hai să ne terminăm mai întâi explorarea! Apoi vom decide dacă este mai bine să lăsăm totul așa cum este și să așteptăm următoarele mișcări ale ucigașului.

- Crezi? Ar însemna să încălcăm toate regulile. Procurorul Leone nu va fi încântat de asta. Hai să facem așa. Instalez o cameră web mică, cu care putem să osbervăm locul. Odată plecați de aici, îl vom înștiința pe magistrat, care ne va putea da autorizația de a lăsa cadavrul aici, ținând locul sub control cu ajutorul echipamentelor electronice.

L-am lăsat cu munca lui, fascinată de resursele pe care Mauro nu se zgârcise să le utilizeze cu fiecare ocazie, după care ne-am continuat călătoria de-a lungul tunelurilor care acum ne erau din ce în ce mai familiare.

- Mergând în această direcție, vom ajunge la Lacul Degno.

Mauro nu se mai opunea ideilor mele, poate din oboseală, poate din respect, sau poate pentru că chiar duceau la rezultate.

Tunelul ducea acum car în jos și trebuia să avem grijă să nu alunecăm. Nu o dată atât eu cât și Mauro ne-am trezit cu fundul pe sol, reușind să ne murdărim și mai mult hainele. La final am ajuns într-o altă peșteră, un fel de sală mare, de unde se auzea sunetul unei cascade.

- Suntem la Lacul Degno! exclamă Mauro. Și iată și detonatorul bombei! Va fi o joacă de copii să o dezamorsăm, în ciuda echipei de geniști.

În timp ce Mauro începea să lucreze cu uneltele lui, m-am concentrat asupra unui bolovan mare, sprijinit de peretele peșterii. Deodată am văzut exact ceea ce mi-am imaginat deja. O lumină verde smarald venind din crăpătura dintre stâncă și zid. Acolo trebuie să fi fost cadavrul Giovannei Borelli. Am ținut descoperirea pentru mine și m-am întors să mă concentrez pe munca pe care o făcea Mauro. Dezactivase detonatorul și pusese cu grijă explozivul deoparte.

- Acum voi lua o cantitate mică de C4 și voi arunca în aer aceste bare, ca să putem ieși de aici.

- Așteaptă! Vreau să plasezi o cameră web și aici, îndreptată spre acea stâncă!

- Mai am una, însă nu văd nimic interesant aici! Ai descoperit ceva despre care nu vrei să-mi spui?

- Este doar un sentiment. Fă cum spun, te rog!

Fără alte discuții, fixă micuța cameră web, după care plasă încărcătura explozivă pentru a arunca în aer lacătul de pe poartă fără a provoca mari pagube. Am rămas la o distanță sigură și operațiunea decurse perfect. Explozia a fost suficientă pentru a elibera deschiderea. Odată afară, Mauro își admiră uniforma murdară de noroi.

- Nici în timpul operațiunilor din zonele de război nu am reușit vreodată să arăt așa. În acest moment, chiar cu riscul de a ne uda, coborâm în josul lacului și ne întoarcem spre Molini. Este cel mai scurt drum de întoarcere la mașină.

Soarele coborâse deja la orizont și trebuia să mă grăbesc înapoi la bază, însă i-am făcut o ultimă cerere adjunctului meu.

- Reușești să așezi totul la loc astfel încât, în aparență, să nu pară că a trecut nimeni pe aici?

- Voi face tot posibilul cu poarta, însă cu siguranță nu pot face la fel și cu bomba. Lasă-mă câteva minute!

Lucrarea lui era aproape perfectă. Lacătul nu era foarte deteriorat, iar Mauro, cu o șurubelniță și un clește, reuși să o fixeze memorabil. Înainte de a închide poarta, puse niște fire electrice false pentru a simula încă o dată legătura cu detonatorul.

- Bineînțeles că mecanismul de deschidere nu va funcționa! comentă Mauro, cu fruntea plină de transpirație, nu numai de la căldură, ci și de la oboseala și tensiunea acumulate. Apa lacului, în care trebuia să ne scufundăm până jumătatea coapselor, era încă înghețată și, fără protecția cizmelor noastre, nu ne era ușor să coborâm.

Ne-a luat o oră întreagă să ajungem la locul unde parcasem mașina. De la mijloc în jos eram complet uzi. Odată ieșiți din apă, un strat de praf și pământ, în timp ce mergeam, a început să se lipească de pantalonii noștri umezi, făcând fiecare pas din ce în ce mai dificil din cauza îmbrăcămintei grele. Satisfacția de a vedea Lamborghini-ul a fost de așa natură încât ne-am aruncat la pământ epuizați,

reușind să ne murdărim și mai mult. Între timp începea să se întunece.

- Fă un mic ocol, Mauro, și lasă-mă acasă. Mă voi schimba și te ajung cu mașina din urmă la secție!

Am făcut un duș rapid și m-am îmbrăcat. Ieșind în curte, nu m-am putut abține să nu admir cerul înstelat. Nu era lună și cerul era străbătut de Calea Lactee ca o autostradă. Am recunoscut unele constelații, precum Ursa Mare, Ursa Mică, Câinele Mare, Andromeda, Cassiopeia și altele. Venus și Marte erau vizibile ca două puncte luminoase, mult mai mari decât celelalte stele. Ca prin magie, am văzut o stea căzătoare desprinzându-se dintr-un punct de pe cer pentru a forma un arc luminos, care a dispărut în câteva clipe.

M-am îndreptat spre cușca unde se afla Furia, l-am lăsat să alerge în jurul meu câteva minute, apoi am deschis trapa RAV4-ului, unde a sărit înăuntru.

Am ajuns la secție când birourile erau aproape pustii. L-am salutat pe gardian, care se uita la televizor pe jumătate somnoros, și am întâlnit-o pe Laura care venea pentru tura de noapte. A introdus cartela magnetică în aparat, care i-a răspuns printr-un ușor „bip” de confirmare, apoi s-a îndreptat imediat spre mine.

- Am organizat totul pentru mâine, doamnă! Dumneavoastră și inspectorul Giampieri aveți două locuri rezervate pentru zborul spre București cu plecare mâine dimineață la ora 7 de pe aeroportul din Milano Malpensa. Biletele le veți găsi pe birou. Veți fi așteptați la sosire de un coleg de la poliția română, care vă va însoți la Alba Iulia. Va trebui să vă întoarceți în Italia cu zborul de la ora 23.30 din București. Între timp, mâine, D'Aloia, Gramaglia și cu mine ne vom ocupa de percheziția casei Della Rosa. Dacă este ceva de aflat, vom afla.

- Foarte bine, Laura! Te rog să ai grijă cu percheziția! Este o chestiune delicată. Ai grijă la eventualele dulapuri ascunse sau pasaje secrete. Și, în orice caz, dacă ai îndoieli, așteaptă revenirea noastră înainte de a lua orice inițiativă. O singură greșeală ar putea fi suficientă pentru a distruge dovezi importante. Cred că vrăjitoarea și-a plantat casa cu capcane. Încă un lucru. Avertizează echipa de geniști că nu mai este nevoie să meargă la Lacul Degno. Inspectorul Giampieri a reușit să dezactiveze explozivul, iar acum cred că e mai bine să nu se meargă acolo. Lăsați ucigașul să-și facă mișcările!

Între timp apăruse și Mauro.

- Am plasat două camere web, una în peștera de lângă Izvorul Nucului, unde a fost comisă crima în urmă cu câteva zile, iar cealaltă chiar în peștera de lângă Lacul Degno. Voi trimite imaginile pe monitorul unuia dintre computerele gardienilor. Este important să ținem constant aceste două locuri sub control. Avem motive întemeiate să credem că ucigașul, Aurora sau oricine altcineva ar fi, ar putea apărea în orice moment într-una dintre aceste peșteri.

La sfârșitul unei alte zile obositoare, mă așteptau din nou câteva ore de somn. Mauro urma să vină la mine acasă a doua zi dimineață la 4.30 fix.

CAPITOLUL 11

La aeroportul din București ne aștepta o colegă de la Jandarmeria Română, o tânără splendidă de treizeci de ani, cu ochi de un albastru intens, păr lung și castaniu strâns sub șapca uniformei, trăsături faciale vag asiatice, înălțime peste medie pentru o femeie româncă, într-o uniformă impecabilă de un verde militar. Venii spre noi, întinzându-ne mâna. Mauro a schimbat câteva cuvinte în română cu colega abia cunoscută, care a izbucnit în râs.

- Dacă te-ai asigura că înțeleg și eu ceva, ți-aș fi recunoscătoare, am spus eu, aproape cuprinsă de gelozie.

- Desigur. Vorbesc bine italiana și este corect ca eu, în calitate de gazdă, să mă exprim în limba dumneavoastră. Sunt căpitanul Rebeca Stoian din cadrul Jandarmeriei București. Vă voi conduce la Alba Iulia și voi di ghidul vostru și îngerul vostru păzitor pentru astăzi. Cel mai rapid mijloc de transport este elicopterul. Urmați-mă!

Nu am aflat ce îi spusese Mauro mai devreme în română, declanșându-i râsul, Însă asta a trecut în momentul în care fata a schimbat câteva cuvinte cu un bărbat în echipament albastru care aștepta lângă un elicopter aflat deja în funcțiune. După aceea, Rebeca s-a așezat pe scaunul pilotului, poftindu-ne să ne urcăm.

- Este un dispozitiv ușor învechit, dar foarte eficient. Pune-ți-vă căștile! Această fiară produce un zgomot infernal și, prin urmare, în zbor, nu vom putea comunica între noi decât prin microfoane. Pune-ți-vă centurile de siguranță! Decolăm.

Trase spre ea maneta și, ca prin minune, elicopterul se ridică pe verticală, apoi se îndreptă spre siluetele muntoase din nord-vest. Nu prea am vrut să mă conversez și am profitat de zgomotul produs de aparat pentru a rămâne tăcută, absorbită de gândurile și reflecțiile mele. Din când în când mă uitam pe fereastră pentru a observa peisajul care se întindea sub noi. Când am ajuns însă deasupra orașului Alba Iulia nu am putut să nu fiu uimită. Am vorbit, sau mai bine zis am strigat, în microfon, adresându-mă lui Mauro.

- Uite, nu poate fi o coincidență!

- Incredibil, nu-i așa? O văzusem deja în fotografiile din satelit, consultate cu câteva zile în urmă. Ceva unic în lume, cred.

Nucleul istoric al centrului locuit era împrejmuit de ziduri, probabil de origine medievală, care, privite de sus, creau figura unei stele cu diverse puncte, o altă pentagramă. Rebeca a intervenit pentru a explica istoria și originile orașului.

- Originile orașului, după cum puteți deduce și din numele de Alba Iulia, datează din vremea vechilor romani, dar localitatea a avut o maximă dezvoltare în Evul Mediu, în jurul anului 1200, când s-a creat principatul Transilvaniei. Orașul alb, în Evul Mediu târziu, a fost locul unor activități importante ale celebrilor templieri care, persecutați de Biserică în alte națiuni, precum Franța, Italia și Germania, și-au găsit aici un refugiu excelent. Forma de stea a fortificațiilor, cu șapte turnuri în colțuri, a fost dorită de aceștia și finalizată pe baza unui proiect al unui arhitect italian, Giovanni Morando Visconti, abia la începutul anilor 1700.

Călătoria începea să devină interesantă. Și aici simbolismul era firul comun care lega personajele și locurile acestei povești absurde, care într-un fel m-ar fi fascinat dacă nu erau toate aceste implicații penale.

Casa în care locuise Laris în tinerețe se afla la câțiva kilometri de centrul orașului, înconjurată de verdeață, pe drumul care ducea spre munții Apuseni.

Rebeca ateriză într-o poiană aflată la mică distanță și opri motorul elicopterului, permițând urechilor noastre să se bucure de o ușurare vizibilă. Ne-am scos căștile și ne-am îndreptat pe jos spre casă. Surprizele nu se terminaseră încă, pentru că această casă, deși într-un stil mai potrivit acelor locuri, semăna foarte mult cu cea a Aurorei din Triora. Atât orientarea, cât și dimensiunile, precum și poziția într-un loc izolat, înconjurat de natură, dar nu foarte departe de un oraș, urmau caracteristicile casei Della Rosa.

- Nimeni nu locuiește aici de ani de zile. Prin urmare, proprietatea a fost preluată de către Stat, întrucât în interior se află o bibliotecă vastă, cu texte rare și prețioase. Proiectul este de a crea un muzeu, care poate fi vizitat contra cost, cu un centru de studii alăturat, care să ofere oricui dorește posibilitatea de a consulta textele păstrate aici, ne explică Rebeca.

- Așadar, putem intra?

- Da, dar nu puteți lua nimic. La modul cel mai serios, răspunse ghidul nostru cu insistență.

Chiar și înăuntru am observat asemănarea surprinzătoare cu casa Aurorei. Centrul casei era sala obișnuită, cu desenul pentagramei pe jos, rafturile conținând texte, manuscrise și câteva vaze de porțelan, oglinda mare ocupând un perete întreg.

- În spatele oglinzii se află o cameră secretă. Nu a fost o sarcină ușoară pentru tehnicienii noștri să înțeleagă mecanismul de deschidere, dar până la urmă au reușit. În prezent, complicatul mecanism original a fost înlocuit cu unul mai simplu, operat cu telecomandă, care permite oglinzii să alunece și să poți avea acces la partea secretă a casei.

Spunând acestea, Rebeca deschise un sertar și scoase telecomanda în cauză. Oglinda se mișcă ușor în interiorul peretelui din spate, dezvăluind o altă încăpere mare, destul de întunecată, unde se aflau alte cărți, aparent mult mai vechi decât cele prezente în partea neascunsă a casei. Apăsând un alt buton de pe telecomandă, ghidul nostru lumină încăperea, mulțumită unor spoturi amenajate, care creau o bună vizibilitate, fără a ilumina în exces ambientul, amintind vizitatorului de atmosfere mai vechi.

Am pus piciorul în acea zonă a casei cu sufletul la gură, de parcă aveam impresia că profanez un loc sacru. M-am uitat în stânga și în dreapta, de teamă să nu ating ceva. La un moment dat, privirea mi-a fost atrasă de o carte pe cotorul căreia se afla în relief o pentagramă cu șapte colțuri. Am luat-o și am citit titlul: „Clavicula lui Solomon”.

Din nou „Cheia lui Solomon”!

Am încercat să o deschid, dar paginile, din cauza umidității, erau lipite între ele. Pentru a nu provoca pagube, am renunțat la încercare. Eram pe cale să pun cartea înapoi la locul ei când am observat prezența unei cutii în spatele raftului, chiar lângă cartea pe care o scosesem. Am luat obiectul în mână și m-am uitat la el. Arăta ca una dintre acele cutii în care fetițele își țineau cândva jurnalele. Mecanismul de deschidere era unul special. Nu exista lacăt, ci o fantă reprezentând o pentagramă cu șapte colțuri. Sub privirea severă a Rebecăi mă întrebam cum să deschid cutia fără să o stric. Mauro, care până în acel moment

se comportase ca un simplu observator, mi-a venit în ajutor. A luat cartea pe care o ținusem în mână cu puțin timp înainte și aduse desenul pentagramei ieșit în relief lângă fanta înfățișând același simbol de pe cutie. Cele două imagini coincideau, de parcă una ar fi fost negativul celeilalte. O rotație scurtă făcu capacul să se deschidă. Înăuntru chiar se afla un jurnal.   L-am deschis și am răsfoit paginile, scrise cu un scris de mână copilăresc.

Diario di Clara Giauni[4]*, era trecut la titlu, singurul scris în italiană, cu o altă caligrafie, poate a unui adult, probabil al celui care i-l dăruise fetiței.*

- Acest lucru confirmă faptul că Laris este de origine italiană și este descendenta Emanuelei Giauni. Cum a ajuns aici, sau s-a născut aici dintr-o mamă italiană, nu putem ști, dar aceste informații sunt importante. Cred că micuța a scris în română. Poți să ne traduci ceva, Rebeca?

Colega răsfoi caietul, părând puțin perplexă.

- Da, unele pasaje sunt scrise în limba română, dar cea mai mare parte a jurnalului este scrisă într-o limbă de neînțeles.

- Limbajul obișnuit arhaic pe care îl folosesc adepții sectei, interveni Mauro.

- La început există un prolog nedatat, continuă Rebeca. Explică originile fetei.

Am rugat-o pe colega noastră eficientă să ne traducă.

„Nu mi-am cunoscut niciodată părinții. Mama a murit când m-am născut eu. Nu i-am cunoscut fața decât din fotografiile vechi. Ea sosise din Italia cu câțiva ani în urmă. Era încă un copil când, împreună cu părinții ei, victime ale persecuției naziste din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost luată prizonieră și urcată într-un tren care avea să o ducă pe ea și familia ei într-un lagăr de concentrare, împreună cu evreii și dizidenții politici. În Ungaria, convoiul a fost atacat de partizani, care au încercat să elibereze prizonierii. Represalia germanilor a fost feroce. Partizanii maghiari și majoritatea prizonierilor, inclusiv bunicii mei, au fost uciși în mod barbar. Mama s-a prefăcut moartă și a scăpat. Cum a ajuns aici nu am știut niciodată. A fost găzduită de Constantin și Cornelia care, după moartea ei, m-au crescut cu dragoste de parcă aș fi fost adevărata lor fiică. Constantin s-a stins din viață acum câteva zile. Un infarct, au spus ei, iar acum a mai rămas doar Cornelia, care are o obligație importantă față de mine. Când voi împlini 8 ani va trebui să mă ducă la munte pentru ritualul de inițiere.

Înainte de a muri, mama a instruit-o despre ce se va întâmpla în timpul ritualului, iar Cornelia știe bine că nu se va mai întoarce niciodată de pe munte. Dar știe că aceasta este datoria sa și o va îndeplini. Mi-e teamă, acum că momentul se apropie, dar știu că nu pot scăpa în niciun fel de soarta care mă așteaptă.”

- Jurnalul continuă, scris într-un limbaj de neînțeles. Primele informații datează de la sfârșitul anului 1979. Există o scurtă însemnare din 6 ianuarie 1989, în limba română, în care autoarea textului afirmă că, de teamă să nu ajungă în ghearele Poliției Secrete a generalului Ceaușescu, decide să scape și să ajungă în țara sa de origine, Italia, și, în special, în Liguria. Apoi există o pagină, datată 21 iunie 2004, în limbajul obișnuit pe care nu îl înțelegem, și care ne face să intuim că, din anumite motive, după mai bine de cincisprezece ani de absență, Laris, sau Clara, dacă preferați, s-a întors aici. Trebuie spus că este aceeași perioadă în care această casă a fost preluată de către statul român. Poate că, la întoarcerea aici, femeia a lăsat niște instrucțiuni în acest sens, crezând că nu se va mai întoarce niciodată.

Am crezut, fără să-mi exprim părerea, că guvernul român jefuise cumva proprietatea, fără să-i pese de dispozițiile proprietarului. Dar asta nu conta prea mult la momentul acela.

Privind mai bine în interiorul cutiei, am văzut un fel de inel, în care piatra mare așezată reprezenta încă o dată pentagrama lui Solomon. Trebuie să fi fost cheia care, introdusă în încuietorile corespunzătoare, permitea deschiderea pasajelor secrete. Cine știe dacă aceasta nu funcționa la fel și acasă la Aurora, m-am gândit eu. Cu o mișcare rapidă, în timp ce Rebeca era încă absorbită de examinarea jurnalului, am strecurat inelul în buzunar. Cred că nici Mauro nu mi-a observat manevra.

- În regulă, Rebeca! m-am întors eu spre colega mea. Acest jurnal este foarte important. Este necesar să îl studiem în detaliu și să încercăm să traducem scrierile de neînțeles în prezent. Vă vom lăsa onoarea descoperirii, atât timp cât ne lăsați să fotografiem jurnalul pagină cu pagină cu o cameră digitală performantă.

- Nu am prevederi în acest sens, așa că puteți începe. Important este să nu luați nimic de aici.

Cred că fata anticipa deja laudele superiorilor ei pentru descoperirea interesantă.

În timp ce Mauro continua să facă poze jurnalului, i-am cerut Rebecăi să îmi arate și restul casei, însă nu credeam să mai fie ceva de interes pentru investigația noastră.

Era începutul după-amiezii unei zile fierbinți de vară și mai rămăsese timp să ne prefacem că suntem turiști și să ne dedicăm specialităților culinare și vinicole locale.

Rebeca se bucură că avea o mașină trimisă de jandarmeria locală și ne putu duce astfel la un restaurant excelent din centrul istoric al Alba Iuliei. Am început cu o delicioasă ciorbă de legume, apoi cu mămăligă însoțită de brânză de oaie. Când au ajuns tochitura din carne de pui și porc și mititeii, eram deja mai mult decât sătui. Totuși, nu am putut să nu gust din aceste preparate cu adevărat delicioase, care emanau un miros îmbietor ce nu putea fi ignorat. Întreaga masă fu încununată de vin Tokay. La sfârșit, stafidele, alunele de pădure și cafeaua turcească îl dădură gata pe Mauro, care începuse să se lanseze într-o conversație indescifrabilă în română cu Rebeca. Aceasta din urmă izbucnea uneori în hohote de râs. Din moment ce fusesem precaută cu vinul, i-am lăsat pe cei doi adânciți în conversație și, ca să scap de vaporii de alcool, am pornit-o spre centrul orașului. Voiam neapărat să arunc o privire la zidurile fortificate cu modelul lor ciudat cu stele.

La întoarcere, i-am găsit pe cei doi colegi pe jumătate ațipiți pe o bancă, la mică distanță de restaurantul unde ne ospătasem. Era timpul să ne întoarcem. A trebuit să folosim ultimele ore de lumină pentru a ne întoarce la București la bordul blestematului acela de elicopter. În ciuda dubiilor mele, Rebeca era complet lucidă, iar drumul de întoarcere, în afară de zgomotul elicopterului, a fost rapid și nedureros. Am ajuns la timp pentru zborul nostru înapoi, iar la sfârșit i-am mulțumit căpitanului pentru tot.

- Mulțumim din suflet, Rebeca! Ai fost un ajutor de neprețuit.

- Și eu vă mulțumesc. Descoperirea de astăzi îmi va aduce cu siguranță laude din partea superiorilor mei.

La zborul de întoarcere, Mauro, așezat lângă mine, a rămas tăcut câteva minute apoi, parcă pentru a preveni o eventuală izbucnire din partea mea despre comportamentul lui în timpul zilei, a luat cuvântul.

- Scuză-mă!

- Pentru ce, latin lover? Poate ar trebui să te scuz pentru că sunt singura femeie pe care nu ai încercat încă să o aduci în pat? Din punctul meu de vedere, este în regulă.

- Iată! Știam eu că vei înțelege greșit. În timpul misiunilor militare am învățat să cunosc fetele din țările est-europene. Se comportă foarte diferit față de femeile italiene, iar comportamentul meu de astăzi a fost potrivit situației. Nu ar fi fost potrivit cu o colegă italiană și știu asta cu siguranță. Doar că punctul tău de vedere este cel al unei femei comisar italiene, al unei femei tipice care, deținând o funcție importantă, în mod tradițional rezervată bărbaților, vede întotdeauna în atitudinile și atențiile unui coleg de sex masculin, mai ales dacă îi este și subordonat, un atac șovin și consideră că scopul unic al acestuia este de a se culca cu ea. Nu este cazul însă și al vreunei colege românce, bulgare sau ruse. Ele sunt mai obișnuite cu camaraderia, să formeze o comunitate împreună, bărbați și femei, și nu apar mari probleme dacă intervine vreo relație sexuală. Dacă au chef, consumă actul și, de asemenea, nu este neobișnuit ca femeia să preia inițiativa. Este o chestiune de culturi, diferită în funcție de loc. Oricum, fata ne-a permis foarte multe și datorită atitudinii mele, care a făcut-o să se simtă în largul ei.

Mi-am băgat mâna în buzunar ca să mă asigur, prin atingere, că mai am inelul la mine. Pentru moment nu voiam să-l informez pe Mauro despre acest mic furt al meu. Aș fi făcut-o la un moment dat, dacă era necesar. Una peste alta, eram mulțumită de precizările pe care tocmai mi le dăduse adjunctul meu. Pe zi ce trece eram din ce în ce mai convinsă că este un colaborator de încredere, cu o inteligență puternică și abilități multiple pe care, din modestie, nu și le etala, dar de care, la momentul potrivit, știa să se folosească. Chiar și în acea zi, prezența și ajutorul lui se dovediseră neprețuite.

Într-adevăr! am gândit eu. Cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor diferite de ale noastre este, de asemenea, importantă.

- Bine, ești iertat! Iar acum, hai să facem un bilanț al situației. Ne întoarcem acasă cu elemente importante, cred. Călătoria nu a fost fără rezultat. Am aflat câteva informații despre Laris, pe care nu ni le-ar fi dezvăluit niciodată de bunăvoie, cum ar fi numele ei adevărat, faptul că locuia într-o casă identică cu cea a Aurorei și că s-a întors acolo după cincisprezece ani de absență. Acest ultim element ne readuce la ceea ce am afirmat în urmă cu câteva zile, cu privire la posibilitatea ca femeia să fi înfruntat o lungă călătorie înapoi din Tibet, prin

Pakistan, Afganistan, diverse foste republici sovietice, până să ajungă în Ucraina și, în ultimă instanță, în România. După ce a traversat Carpații, s-a odihnit o scurtă perioadă în vechea ei casă, pentru a-și continua apoi călătoria în Italia.

- Sunt zone fierbinți, de foarte multe ori scena unor războaie și revolte politice. Crezi că ar fi putut trece nevătămată prin toate țările pe care le-ai enumerat?

- În această poveste, am învățat că pentru aceste personaje totul și opusul a tot este posibil. Cu toate acestea, este de menționat că cele două femei, Aurora și Laris, sunt legate între ele printr-un fir dublu, parcă printr-un cordon ombilical. Dovadă în acest sens stă faptul că Laris s-a confruntat cu această călătorie lungă și periculoasă pentru a se reîntâlni cu prietena ei.

- Și ce crezi că s-a întâmplat cu bătrâna Aurora? A murit sau a rămas în Tibet?

- Poate nu vom afla asta niciodată. Sau poate un element important va apărea la percheziția din casa Aurorei Della Rosa. Abia aștept să vorbesc cu Laura despre ce au găsit.

- Cred că vom vorbi despre asta mâine.

Avionul a aterizat la Malpensa la timp, am trecut fără probleme prin vamă, arătându-ne insignele, și ne-am urcat la bordul Lamborghini-ului pentru a ajunge la Imperia cu viteză maximă. Mauro m-a însoțit acasă. Având în vedere ora foarte târzie, mi-a trecut prin minte gândul de a-l invita să rămână și să doarmă la mine. Însă instinctul de femeie comisar italiană a învins.

CAPITOLUL 12

Anna Lory Stella

Ostro, un minunat cal arab pur-sânge, acoperit cu o pelerină albă, se plimbase prin zăpadă și noroi. Anna Lory, coborând de pe el, îl conduse în micul grajd atașat casei și îi scoase șaua, apoi asigură animalul cu o frânghie și începu să îl curețe. Anna Lory, mulțumită de prima ei plimbare călare din acest sezon, încă mai avea în nas mirosul de zăpadă călcată și iarbă umedă de munte. Își părăsise casa în urmă cu două zile, o fermă aflată la ieșirea din Badia Tedalda, un mic sătuc de munte aflat la granița dintre Toscana, Marche și Emilia Romagna. Era începutul primăverii, iar vârfurile munților erau încă acoperite de zăpadă, însă cerul era senin. Se îndreptase spre acea direcție pentru a ajunge pe creasta Apeninilor, în splendida zonă Casentino. După ce a trecut de Badia Prataglia și schitul Camaldoli, urcă și mai mult, fiind surprinsă de ceață. Peisajul părea suprarealist, cufundat în serpentinele umede care, la solidificare, dădeau naștere chiciurii. Fiecare copac, fiecare gard viu, fiecare obiect era marcat de ace de gheață, toate îndreptate în aceeași direcție, cea a vântului dominant. Tăcerea era întreruptă doar de zgomotul copitelor lui Ostro pe pământ. Fiecare răsuflare a calului și a călărețului său se uneau într-un nor mare de abur. Să ajungi în astfel de locuri solitare în acest anotimp, pentru Anna Lory era ca o întoarcere în timp, undeva cu câteva secole în urmă, când nu existau mijloace mecanice de transport, ci doar pe jos sau cu ajutorul animalelor. O perioadă în care magia era practicată pe scară largă, dar în care cei care se dedicau artelor magice trebuiau să se ferească de Inchiziție, pentru că era ușor să fii acuzat de vrăjitorie și să ajungi să fii ars pe rug, mai ales dacă erai femeie.

La un moment dat, poteca dădea într-o trecătoare care permitea să cobori pe cealaltă parte a versantului toscan al Apeninilor. Cum Anna Lory cobora, lăsă în urma ei ceața și se trezi în mijlocul unui peisaj marcat în depărtare de activitățile bărbaților din secolul XXI. Soarele cobora spre linia orizontului, iar culorile care precedau apusul erau absolut minunate pentru ochii femeii. Ajunse la un adăpost folosit în trecut cel mai probabil de păstori, îl adăpă pe Ostro și se pregăti să

petreacă noaptea acolo. Nu era prima dată când petrecea noaptea afară și știa bine să se ferească de frig. Nu era nevoie să te ferești de oamenii răi, pentru că cu siguranță, în acea perioadă a anului, nimeni nu venea acolo sus. A doua zi ajunse într-o poiană mare ceva mai la vale, unde zăpada, care se topea, făcea loc unor petice mari de pământ presărate cu tufe de toate culorile, de la alb la liliac, fucsia și violet. În alte perioade s-ar fi oprit să culeagă ierburi medicinale, precum nalbă, mușețel, hibiscus, cicoare, fiecare cu proprietăți pe care le cunoștea bine încă din copilărie, deprinzându-le din învățăturile mamei și din cărțile pe care le aveau acasă. La începutul primăverii însă, recolta se concentra exclusiv pe florile de ghiocel. Stigmatele de Crocus Sativus, uscate și prăjite, dau naștere esenței cunoscute de toți sub numele de șofran. Înflorirea acestei plante are loc toamna și este, de obicei, cultivată. Anna Lory ar fi uscat, în schimb, la o temperatură de patruzeci și cinci de grade, stigmatele de crocus sălbatici culese în acele zile de început de primăvară și le-ar fi conservat apoi în borcane de sticlă pentru a le valorifica proprietățile medicinale.

În loc să se întoarcă pe același drum și să fie nevoită să urce din nou, hotărî să coboare spre Chiusi della Verna și să ajungă la Pieve Santo Stefano, unde locuia o prietenă dragă de-a ei, care se dedicase artelor magice și care era pasionată de medicina naturistă. Aceasta se numea Magiciana Bella, dar numele ei adevărat era Elisabetta Belli, și o cunoscuse la un curs de plante medicinale aplicate în medicină, ținut la Cortona cu câțiva ani în urmă. Chiar dacă niciuna dintre ele nu își exercita profesia, Elisabetta era licențiată în Biologie, iar Anna Lory în Medicină și Chirurgie. Creaseră o legătură profundă pe durata desfășurării cursului, iar când puteau, se întâlneau pentru a vorbi despre experiențele celeilalte.

Elisabetta nu se aștepta la vizita prietenei ei, însă, fiind mereu bucuroasă să o vadă, o invită în casă și îi pregăti un ceai din plante, pe care îl sorbiră împreună în fața șemineului aprins. Anna Lory își scoase tutunul și își rulă o țigară.

- Să-ți pregătesc și ție una? o întrebă prietena ei.

- Știi bine că astea nu sunt pentru mine. Nu am fumat niciodată și nu are rost să încep acum. Însă, spune-mi mai bine dacă ai primit chemarea.

Anna Lory, aprinzându-și țigara, clătină din cap.

- Nu! Au trecut aproape doisprezece ani de când verișoara mea Mariella a trecut

pe la mine în drum spre Triora, unde urma să treacă probele de nivelul al șaptelea. Am crezut că am să primesc și eu curând chemarea, însă nimic. Și, totuși, nu am mai auzit de Mariella, care pare să fi dispărut. Îmi verific e-mail-ul zilnic, sperând că va apărea ceva interesant, însă am început să-mi pierd speranța.

- Tu ai tatuajul. Mai devreme sau mai târziu vei fi chemată, răspunse Elisabetta, tușind pentru a sublinia că nu-i prea plăcea fumul care satura încăperea.

- Da, dar mi-e teamă că Mariellei i s-a întâmplat ceva rău și că m-ar putea implica și pe mine. Am asistat împreună la o viziune care nu promitea nimic bun. De asemenea, am încercat să stabilesc contact telepatic cu ea, dar senzația pe care o primesc este intrarea într-un tunel întunecat , unde văd strălucirea aurei ei galbene, deși estompată, dar fără să pot să-i percep gândurile.

- Acest lucru ar putea însemna că Mariella este în viață, dar este forțată într-o stare în care nu vrea sau nu poate comunica.

- Ceea ce oricum nu este reconfortant.

Trăgând un ultim fum din țigară, Anna Lory aruncă apoi restul în focul din șemineu, apoi schimbă subiectul, întrucât simțea cum lacrimile încep să i se adune în colțul ochilor.

- Lasă-mă să usuc câteva dintre stigmatele de crocus. Știi bine că pentru cele mai bune rezultate trebuie să fie uscate în aceeași zi în care sunt culese. Pentru a-ți răsplăti bunătatea, o să îți las și ție o provizie bună.

- O să pregătesc imediat uscătorul.

Își petrecu noaptea acasă la prietena ei apoi, a doua zi dimineață, puse șaua pe Ostro și se pregăti să parcurgă potecile care duceau înapoi la Badia Tedalda, rămânând în continuare la altitudini mici, dar tot în mijlocul naturii sălbatice, ferindu-se de drumurile asfaltate.

După ce îl îngriji pe Ostro, intră în casă, aruncând la pământ sacii cu florile culese și o parte din stigmatele uscate în ziua precedentă. Abia aștepta să facă un duș, dar mai întâi își porni computerul și-l lăsă să ruleze. După ce ieși de la duș, computerul era gata de utilizare. Deschise e-mail-ul și aruncă o privire la ce primise. Nimic interesant. Lăsă Outlook să ruleze în fundal, apoi deschise

browserul. În timp ce își actualiza blogul, dedicat medicinei naturiste și tratamentelor pe bază de plante, un mesaj apăru în colțul din dreapta jos al monitorului, dându-i un fior pe șira spinării.

Un nou mesaj de la:

„vrăjitoarea_artemisia@nomolosiuliirotivres.org”.

Nu putea să fie adevărat. Mării fereastra și citi e-mail-ul care tocmai sosise.

„Anna Lory, descendenta directă a vrăjitoarei Alessandra Stella din Triora, este chemată pentru a trece testele care o vor conduce să devină o adeptă de nivelul șapte. Dacă nu va putea ajunge la Triora pentru echinocțiul de primăvară, va avea ocazia să fie întâmpinată de subsemnata Aurora Della Rosa cel târziu pentru solstițiul de vară al anului Domini 2009. În acest din urmă caz, va trebui să participe la Sabatul tradițional de la începutul verii ca oaspete de onoare, oferindu-și trupul diavolului în interiorul inelului de foc, după care va fi admisă să susțină testele.”

Când își dădu seama că e-mail-ul fusese trimis cu câteva zile în urmă, iar ceasul computerului indica în acel moment ora 18.12, ziua de 23 martie 2009, se blestemă că fusese plecată tocmai în acele zile.

Acum totul va fi mai greu! se gândi ea. Va trebui să accept ca vreun idiot, îmbrăcat în țap pentru această ocazie, îmi va viola corpul. Nu am cunoscut niciun bărbat până la vârsta de treizeci și opt de ani, iar acum va trebui să fiu deflorată de un străin!

Ar fi vrut să întoarcă timpul cu cel puțin trei sau patru zile, dar știa bine că, chiar și cu magie, acest lucru nu era posibil. Așa că decise să înfrunte soarta. Pe de altă parte, consideră că va avea destul timp să se pregătească, fără să se grăbească să ajungă la destinație.

La mijlocul lunii mai, înainte de a începe călătoria spre Liguria, decise să meargă la Arezzo. Trecu pe la Pieve Santo Stefano pentru a o informa pe prietena ei Elisabetta despre ultimele noutăți și pentru a-i spune că va pleca cu Ostro la Triora.

În Arezzo, intră într-un magazin de bijuterii din centru, unde se aplicau piercing-uri.

- Cu ce vă pot ajuta, doamnă? o întrebă vânzătorul.

- Aș dori un piercing, cu o incizie care să mă identifice în mod unic. Știi, am de înfruntat o călătorie în care risc să mă pierd.

Vânzătorul zâmbi, întrerupând acea conversație, nevrând să pară prea curios.

- Care este numele dumneavoastră?

- Anna Lory Stella.

- În regulă. V-aș recomanda un cerc din aur alb. Voi grava cuvintele Anna Lory și desenul unei stele mici. Unde ați dori să-l aplicați?

Dacă bărbatul se simți jenat când Anna Lory își arătă sfârcul stâng drept răspuns, nu o arătă deloc. Alese piercing-ul, se duse în spate pentru a-l grava, apoi o invită pe fată să se așeze în spatele unui paravan. La perforarea mamelonului, Anna Lory simți o durere intensă, însă aceasta dispăru după câteva secunde. Se privi satisfăcută în oglindă, apoi se îmbrăcă la loc și plăti fără să comenteze suma destul de mare care i se ceruse.

Mai era un ultim lucru de făcut. Nu voia să ajungă la Triora virgină și să-și ofere trupul unui diavol autoproclamat, o persoană pe care nici măcar nu o cunoștea, în timpul unui ritual ciudat numit Sabba. Un vechi prieten de-al ei de la universitate locuia în Arezzo și avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea. Pe perioada facultății și ei îi plăcuse de el, însă nu-i alimentase niciodată sentimentele, prefăcându-se indiferentă. Avea atât adresa de la cabinetul lui cât și de acasă. Neștiind dacă bărbatul s-a căsătorit între timp, se duse la cabinetul său în jurul orei închiderii. Se prezentă secretarei, care era pe punctul de plecare, afirmând că este reprezentant medical, și întrebă dacă ar putea să discute cu medicul.

- Ultimul pacient este pe cale să plece. Când iese, puteți intra. Domnul doctor nu refuză pe nimeni, nici măcar la ore târzii.

Trecură câteva minute și ușa se deschise. Doctorul era un bărbat înalt, slab, în jur de patruzeci de ani, cu părul castaniu și ondulat. În halat alb, cu un aer destul de obosit, părea destul de fascinant, chiar mai mult decât în anii de facultate. Se înfățișă la ușă și se uită în ochii lui verzi adânci.

- Bună, Federico!

- La naiba! Anna Lory! Mereu frumoasă. Ce-i cu tine prin părțile astea?

- Oh, sunt doar în trecere și am venit să salut. Ce mai faci? Te-ai căsătorit? Copii?

- Tocmai tu vii aici să-mi pui întrebările astea? Știi bine că mereu am fost îndrăgostit de tine. Nu mi-aș putea împărtăși niciodată viața cu o altă femeie.

Anna Lory își mișcă părul întunecat cu o mișcare rapidă a capului, ceea ce trimise un fior de plăcere pe chipul bărbatului. Arta seducției nu fusese niciodată punctul ei forte, însă în acel moment părea că știe ce face. Își scoase o țigară din geantă, și-o duse la buze și se apropie de el, cerându-i să i-o aprindă.

- Aici nu se fumează, draga mea, însă am o metodă infailibilă ca să te fac să îți treacă pofta.

Îi luă țigara din gură și se apropie cu buzele de ale ei, atingându-le într-un sărut ușor. Când simți că femeia nu doar că îl accepta, ci își și deschise buzele, începând un joc periculos cu limba, o cuprinse cu brațele de talie și se lăsă cuprins de toată pasiunea pe care o simțise pentru ea în toți acești ani. Sărutările și mângâierile le alimentă dorința. Se dezbrăcară grăbiți și făcură sex mai întâi pe birou, apoi pe patul de examinare și, în final, pe podea.

După ce au simțit că dorința le-a fost satisfăcută, s-au îmbrăcat și au ieșit la o pizzerie în oraș, s-au plimbat, apoi au mers la el acasă pentru a continua să facă dragoste toată noaptea. În zori, epuizați, au continuat să se îmbrățișeze, iar Federico a continuat să îi mângâie pielea goală, sprijinindu-și capul pe sânul ei și lăsându-se mângâiat de părul ei. În cele din urmă, jucându-se delicat cu piercing-ul Annei Lory, Federico adormi. Când a fost sigură că acesta a căzut într-un somn adânc, Anna se ridică ușor din pat, să nu-l trezească, își luă hainele și se duse în bucătărie. Apartamentul, în ciuda faptului că era locuit de un bărbat singur, era foarte ordonat și, chiar și în bucătărie, Anna găsi cu ușurință tot ce avea nevoie. A pregătit cafeaua, apoi a pus-o într-un termos pentru a se păstra caldă, și pregăti masa pentru micul dejun. Sub farfuria ceștii lăsă un bilet la vedere.

„A fost frumos, dar locul meu nu este aici. Mulțumesc pentru tot. Te rog, nu mă căuta! Voi lua eu legătura cu tine.”

Știa foarte bine că lui Federico nu i-ar fi plăcut deloc asta, însă venise timpul să se îndrepte acolo unde era așteptată. Cu un ușor sentiment de nostalgie, închise ușor ușa în urma ei și plecă să își recupereze vehiculul de teren, un Range Rover vechi, parcat în ziua precedentă într-o piață din centru.

Odată ajunsă acasă, făcu un duș, se odihni câteva ore, iar a doua zi porni la drum cu Ostro către Liguria. Pentru această călătorie nu erau acceptate mijloacele mecanice moderne și, având în vedere că singurele curele magice care îi puteau grăbi călătoria îi fuseseră date verișoarei sale la momentul oportun, Anna Lory nu se putea baza decât pe puternicul ei cal. Își puse lucrurile esențiale în două genți, pentru a nu îngreuna prea mult calul. Pe acesta din urmă îl hrănise cu furaje îmbogățite cu ierburi pe care le cunoștea, ceea ce îl făcuseră mai puternic și mai rezistent la oboseala prelungită. Desigur, dacă ar fi existat un control antidoping pentru cal, animalul nu l-ar fi trecut niciodată, însă, firește, nu se punea problema acum de asta. Anna Lory intenționa să călătorească cel puțin zece ore pe zi pe poteci de munte, evitând pe cât posibil drumurile importante. Preferase trecătorile pe care le traversa noaptea, precum Pasul Muraglione și Abetone, sperând să fie observată de cât mai puțină lume.

După ce trecu de pasul Cisa, se trezi în cele din urmă în Apeninii Ligurici. Peisajul se schimbase și, chiar și la aceste altitudini, încă putea vedea priveliștile minunate care duceau spre mare și care, în acea zonă, erau mult mai aproape decât cele pe care le frecventa de obicei Anna Lory. Apeninii se profilau deasupra mării cu pante abrupte și accidentate și pe care, amazoana, în ciuda voinței sale, trebuia să le coboare spre văi presărate cu centre locuite mai mult sau mai puțin, pentru a putea urca apoi din nou la înălțimi mai mari. Trecuseră zece zile de când plecase în călătorie, când, de pe culmea unui munte văzu Valle Argentina întinzându-se sub ea. În stânga, pe fundul văii, recunoscu Taggia, un oraș micuț, de unde un drum șerpuit urca valea până la Molini, după care ajungeai la Triora. Își împinse calul în jos, spre vale, părăsind creasta muntelui și căutând o potecă, ascunsă prin pădure, să o conducă deasupra lacului Degno, lângă Realdo. De acolo, în câteva minute, ar fi putut ajunge la Triora, la casa Aurorei Della Rosa. Se opri puțin să reflecteze, înainte de a reveni la contactul cu civilizația și activitățile umane. Era 19 iunie, așa că mai erau două zile până trebuia să se prezinte gazdei sale. După calculele sale, luna plină urma să fie pe 22, așa că Sabatul urma să se organizeze în noaptea dintre 22 și 23. Înainte de a ajunge la casa Della Rosa vru să arunce o privire în jur, rămânând incognito. Scopul ei era să găsească urme ale trecerii verișoarei ei, Mariella, pe aici. Zării un adăpost, o mică peșteră, unde decise să își petreacă noaptea. Însă, înainte de a

merge la culcare, efectuă un mic ritual magic, în căutarea unui posibil contact telepatic cu Mariella. Aprinse focul, își pregăti esențele din plante pentru a le arunca în flăcări și se concentră asupra Mariellei. Prima mână de esențe aruncate în foc făcură flăcările să se coloreze în alb. Strălucirea era de așa natură încât Anna Lory trebui să închidă ochii. În mijlocul flăcărilor se materializă pentru o clipă chipul unei frumoase blonde, cu ochi albaștri-verzi.

Când Anna Lory aruncă în foc esențele care făcură flăcările să se coloreze în galben, chipul Mariellei apăru clar, înconjurat de un păr roșu lung.

- Spune-mi ceva, lasă-mă să-ți aud vocea, asigură-mă că nu te-am pierdut pentru totdeauna!

Nicio voce, niciun răspuns. Apariția trecătoare dispăru într-o clipă.

A treia substanță coloră flăcările într-un roșu intens și iată, mai întâi încețoșată, apoi din ce în ce mai limpede, o femeie înaltă, brunetă, cu ochi întunecați, aproape negri, prinse contur din flăcări, apoi se desprinse de el, venind să se așeze lângă Anna. Aceasta din urmă nu se simți intimidată. Dacă era un spirit, nu trebuia să se teamă de el, trebuia doar să-i vorbească. Își întinse mâinile spre nou-venită și își dădu seama că îi poate atinge părul, fața și buzele.

- Cin ești?

- Mă numesc Clara, Clara Giauni.

- Descendenta Emanuelei!

- Da. Și am venit aici să te avertizez. Ferește-te de cel malefic, altfel vei avea un sfârșit tragic!

- Unde este Mariella? Tu știi, nu-i așa?

- Caut-o în locul ei sacru! Vizitează subsolul bisericii!

- Trăiește?

La această ultimă întrebare, femeia nu îi oferi niciun răspuns, iar flăcările reveniră la culoarea lor obișnuită și spiritul dispăru.

Anna Lory nu știa ce interpretare să dea viziunii pe care tocmai o avusese, fie ea pozitivă sau negativă. Se simțea foarte tulburată, însă în acel moment nu mai era nimic de făcut decât să se odihnească, iar a doua zi avea să caute răspunsurile la îndoielile ei. Între timp, focul slăbi în intensitate, până se stinse, iar transpirația îngheță pe ea. Se băgă în sacul de dormit, căutând să se încălzească. În timp ce se întoarse pentru a-și găsi poziția potrivită și a se abandona somnului, o femeie apăru deodată în fața ei. Avea același aspect și aceleași trăsături ca și imaginea care apăruse mai devreme în viziunea ei. Era Aurora Della Rosa, iar aceasta nu era o viziune.

- Anna Lory! Am simțit sosirea ta și eram sigură că ești în apropiere. Mi-am urmat instinctele și te-am găsit. De ce să dormi aici, în această peșteră umedă, când poți să ai un acoperiș deasupra capului și să te relaxezi într-o baie parfumată?

Spunând acestea, Aurora o privi intens în ochi pe Anna Lory care, se relaxă ușor, apoi se ridică, își adună lucrurile, își luă calul de căpăstru și, fără să scoată un cuvânt, o urmă în liniște pe vrăjitoare.

Curând ajunseră la casa Aurorei. Ostro fu așezat într-un grajd vechi de lângă casă, lângă un alt cal negru, cu furaj din belșug. Anna Lory, la rândul ei, se putu bucura de plăcerea unei băi calde, o plăcere sporită de aromele sărurilor și ale esențelor parfumate. Rămase în cadă până când apa deveni aproape rece, apoi ieși, își puse un halat de baie pe ea și, cu părul ei lung și negru încă ud atârnându-i pe spate, se îndreptă spre camera cu pentagramă unde o aștepta vrăjitoarea.

- Aș dori să îmi cer scuze că nu te-am contactat imediat însă, fiind devreme, nu știam dacă este cazul sau nu.

Aurora îi puse invitatei sale degetul arătător în dreptul buzelor pentru a o opri din vorbit. Purta acum un kimono de mătase din buzunarul căruia scoase, cu un gest dramatic, o cutie metalică în care se aflau țigări. Se apropie de nou-venită și îi oferi o țigară din tabacheră, apoi își luă și ea una. Puse la loc în buzunar cutia, apoi aprinse un chibrit, aprinzând mai întâi țigara Annei Lory și, la sfârșit, pe a sa. Tutunul cu droguri își făcu imediat efectul, iar când camera se umplu de un fum destul de gros, Aurora stinse restul țigării într-o scrumieră. Apoi se apropie de noua sa prietenă, îi desfăcu cordonul de la halat, îl lăsă să-i cadă ușor pe lângă corp și se opri să admire corpul femeii în toată frumusețea sa. Își dădu apoi și ea

kimonoul jos și rămase goală. Cele două femei, una în fața celeilalte, se treziră studiindu-se și admirându-și trupurile goale. Cu altă ocazie, Anna Lory s-ar fi simțit stânjenită. Nu avusese niciodată astfel de instincte, nici nu simțise vreodată vreo dorință față de persoanele de același sex. În acel moment, însă, simțea o dorință intensă. Își stinse țigara, acum redusă la un muc mic, în scrumieră, apoi își apropie corpul de cel al Aurorei. Se abandonă contactului cu pielea acesteia, mângâierilor și sărutărilor ei. Vrăjitoarea, după ce o mângâie pe femeie, o sărută senzual pe gât, în spatele urechilor, apoi coborî până între sâni și se opri. Anna Lory își dorea să obțină o satisfacție totală, însă, în schimb, se trezi cu o puternică dorință nesatisfăcută.

- Draga mea, vom avea ocazia să atingem niveluri mult mai înalte de plăcere, însă trebuie să-i dăm timpului timp. Acum o să te însoțesc în camera ta și te vei putea odihni cât vrei. Câteva zile vei fi complet liberă și vei putea vizita locurile care îți plac. Aici vei găsi întotdeauna ospitalitate și mâncare bună. Fă-te comodă! Poimâine seară vom participa la Sabat, apoi vei începe adevărata lucrare. Va fi greu, dar știu că vei reuși. Abia după ne vom putea bucura de timpul rezervat nouă.

Pecetlui aceste ultime cuvinte cu un sărut pasional pe buzele Annei Lory, pătrunzând-o cu limba aproape ca un act sexual.

A doua zi, Anna Lory se trezi devreme, după câteva ore de somn. În timpul nopții s-a tot zvârcolit în pat, gândindu-se la ce se întâmplase între ea și Aurora și la ce îi spusese aceasta din urmă. Era încă chinuită de dorință și, din când în când, își lăsa mâna să alunece pe corp pentru a-și atinge și mângâia zona pubiană, care devenea din ce în ce mai umedă. La prima lumină a zorilor, nemaiputând rezista întinsă pe un pat care, oricât de confortabil și primitor, era totuși un pat de spini, se ridică și coborî în bucătărie unde o aștepta deja un mic dejun bogat pe masă. Își turnă o ceașcă de cafea, adăugă puțin lapte, apoi mâncă un croissant cald cu suc de portocale, apoi ieși afară.

Aerul dimineții era proaspăt și primitor, iar femeia porni pe jos spre orașul Triora, aflat la mică distanță. Clopotnița bisericii se remarca în centrul orașului și, văzând-o, își aduse aminte de cuvintele femeii din din viziunea pe care o avusese seara precedentă.

„Caut-o în locul ei sacru! Vizitează subsolul bisericii!”

Ajunse în fața clădirii sfinte exact când câțiva oameni, majoritatea femei în vârstă, ieșeau din biserică după ce asistaseră la slujba de dimineață. Anna Lory profită de ușa deschisă și intră ca orice credincios care își dorea să se roage sau să se spovedească. Îngenunche pe o bancă și se prefăcu că se roagă, căutând cu privirea accesul în criptă. Când fu sigură că nu este observată, coborî scările, ajunse în criptă și reuși să identifice intrarea în subteran unde, în antichitate, erau îngropați defuncții.

Când se afla în peștera subterană, văzuse grămada de schelete care alcătuia osuarul comun, apoi câteva morminte ale unor persoane ilustre din istoria orașului, precum și un mormânt marcat de simbolul unei pentagrame.

Dintr-o dată, auzi voci. Își cunoștea bine capacitatea de a auzi voci; le percepuse de mai multe ori, doar făcea parte din abilitățile sale telepatice. Uneori putea percepe gândurile celor din jur, alteori auzea cuvinte rostite într-un anumit loc chiar și cu ani sau secole în urmă. Există persoane care dezvoltă aceste abilități mai mult decât altele, iar Anna Lory era una dintre ele. De-a lungul timpului, căutase explicații științifice ale acestui fenomen și ajunsese la concluzia că fiecare cuvânt lasă o urmă, creează o variație electrică, o ionizare a aerului, care se păstrează într-un fel acolo unde se pronunță. Oricine este capabil să sesizeze aceste variații chiar și minime ale ionizării atmosferei, aude voci. Chiar și gândurile, mai ales dacă sunt intense, creează aceleași variații de electricitate în jurul celor care le produc. În acel moment însă, în acel loc, Anna Lory auzi o mie de voci.

Era ca și cum te-ai fi aflat într-o cameră în care mulți oameni vorbeau în același timp, așa că percepția era aceea a unui zumzet confuz, fără a putea distinge ceva semnificativ.

- Pe aici, repede, tovarăşi!

- Gazul, gazul, vom muri cu toții!

- Schnell, schnell! Danach streben, sie zu erreichen!

Acestea, și alte fraze confuze, o făcură să înțeleagă că s-au produs evenimente tragice în acel loc, cel mai probabil în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Poate că ceea ce a auzit au fost vocile partizanilor, urmăriți de germani în ultima fază a războiului. Poate că erau toți morți, germani și partizani, iar cadavrele lor erau acolo, în grămada de oase. Alte voci se refereau la vremuri mai vechi, poate

la Evul Mediu, poate la vremea când temnițele erau folosite de vrăjitoare sau inchizitori.

- Ți-ai pus azima sub limbă, Emanuela? Vom avea nevoie de ea pentru vrăjile noastre, le va da mai multă putere!

- Artemisia De La Rose este însărcinată. Nu putem arde o creatură nevinovată în pântecele mamei sale!

- Atunci, faceți-o să avorteze și haideți să tăiem capul taurului. Vrăjitoarea, împreună cu tovarășele ei trebuie să își încheie zilele în flăcări.

În mijlocul tuturor acestor voci, cum să reușească să înțeleagă dacă și verișoara Mariella era acolo?

Anna Lory se gândi că, dacă s-ar afla într-o cameră plină de oameni, pentru a asculta cine îi vorbește în timp ce stă în fața ei, ar trebui să se concentreze doar pe vocea ei, excluzându-le pe toate celelalte din fundal. Și așa și făcu; dintre toate vocile, o alese pe cea a Mariellei și se concentră să o asculte numai pe ea. Atunci putu să-i perceapă aura, o lumină slabă galbenă care ieșea din mormântul marcat cu un simbol familiar, simbolul pentagramei.

Dacă e moartă și în acel mormânt, nu ar trebui să fie posibil să-i simt aura! se gândi Anna Lory. Doar dacă spiritul său este încă aici și nu a abandonat corpul. În acest caz pot stabili un contact puternic cu ea și pot obține câteva răspunsuri. Nici măcar nu este necesar să desenez vreo pentagramă și să-i invoc spiritul, pentru că el este deja aici.

Își puse mâinile pe piatră și se concentră și mai mult.

- Ești aici, Mariella? Spune-mi, ce s-a întâmplat cu tine? Acum, prin mâinile mele, simt până în adâncul sufletului că corpul tău a fost distrus de flăcări. Ooo, e îngrozitor!

- Am fost trădată. M-am abandonat plăcerii, iar cel malefic a profitat imediat de asta. Să nu te încrezi în vrăjitoare! Nu te abandona plăcerilor și nu face sex cu ea!

- Te-a ucis Della Rosa?

- Dacă nu a fost ea, cu siguranță m-a predat călăului ei în timp ce eram cufundată în uitarea drogurilor și a plăcerii.

- Cum se face că spiritul tău este încă legat de rămășițele tale muritoare?

- Nu știu, dar am senzația că nu va mai fi prin preajmă mult timp.

În acel moment, lumina gălbuie se stinse, până când abia mai putea fi perceptibilă și niciun alt cuvânt nu mai ajunse la Anna Lory de la verișoara ei.

Totuși, vrăjitoarea, după câte observase Anna Lory, nu părea a fi o persoană rea. Poate că cineva o folosea ca instrument pentru a-și atinge scopurile malefice? Dar cine? Și cine era cealaltă femeie, bruneta pe care o văzuse desprinzându-se de flăcări și făcându-și apariția lângă ea în seara precedentă și care își spusese Clara Giauni? Era și ea moartă și reușise să îi perceapă spiritul, sau era o femeie în carne și oase care avea, poate, același tatuaj pe picior care îi fusese făcut și ei și verișoarei Mariella?

Asaltată de îndoieli și temeri, observă că pe partea opusă celei pe unde intrase, începea un tunel luminat de mici lămpi cu ulei. Fu intrigată și se gândi să urmeze drumul până ce ajunse până în zona cea mai adâncă de sub pământ. Când își dădu seama că urmase la întâmplare ceea ce păruse a fi un drum, realiză că era pierdută în acel subteran. Deja își imagina că va muri acolo jos când, deodată, apăru Clara, și nu părea a fi doar o viziune.

- Să nu-ți fie frică! Sunt aici să te ajut. Îți voi arăta calea spre ieșire. Cum de ți-a venit ideea să te aventurezi până aici?

- Ei bine, îmi urmam instinctele. Numele tău este Clara, nu-i așa?

Femeia vorbea în italiană, dar cu o ușoară inflexiune străină.

- Da, acesta este numele meu, dar spune-mi Laris. Așa mi s-a zis mereu, de când eram copil și locuiam în România. Și eu, la fel ca tine și verișoara ta, suntem descendentele directe ale uneia dintre cele patru vrăjitoare legate de Artemisia și condamnate de Inchiziție la sfârșitul secolului al XVI-lea.

Îi arătă, ca pentru confirmare, tatuajul de pe piciorul drept.

- Văd. Am încredere în tine. Care este rolul tău în toate astea? Spune-mi! Ai

trecut deja toate testele pentru nivelul al șaptelea?

- Am trecut peste acestea cu mult timp în urmă. Mă pregăteam să ajung la nivelul suprem, când Aurora m-a chemat înapoi de la templu să fiu aici cu ea pentru a lupta cu forțele malefice care preiau controlul aici în Triora. Prietena noastră comună nu a putut să prevină moartea a două dintre însoțitoarele noastre, Mariella Stella, verișoara ta, și Giovanna Borelli. Acesta este motivul pentru care Aurorei i-a luat atât de mult timp ca să te cheme. S-a temut pentru soarta ta odată ce ai fi ajuns aici. Am rămas doar noi două. Tu reprezinți apa, iar eu reprezint focul. Dacă cel malefic va pune stăpânire pe corpurile noastre, va putea să preia puterile tuturor celor patru elemente fundamentale, iar aceasta îi va da o putere enormă, aruncând lumea în confuzie, nenorociri și deschizând ușile evenimentelor tragice descrise în cartea Apocalipsei. Aurora și cu mine încercăm să împiedicăm acest lucru să se întâmple, dar nu putem reuși decât dacă suntem toate trei unite. Numai așa vom putea învinge răul care este pe cale să ne învălui Pământul ca un văl gigantic.

- Și cine mă asigură pe mine că nu faci un joc dublu, că nu mă înșeli ca să mă predai celui malefic cu mâinile tale? Există și un al cincilea element de luat în considerare, cel mai puternic, care este Spiritul și care, după părerea mea, este reprezentat chiar de Aurora. Verișoara mea m-a avertizat despre ea. Poate chiar ea este cea care vrea să preia puterea celor cinci elemente. Poate, fără știrea ta, te folosește. Mă vei oferi ei ca sacrificiu și apoi, la sfârșit, te va ucide și pe tine!

Tot discutând, ajunseră la o bifurcație a tunelului, blocată de o ușă metalică, un fel de perete etanș așezat acolo poate pentru a împiedica trecerea maselor lichide, dar şi a oricăror gaze toxice. Laris introduse piatra din inelul aflat pe inelarul ei stâng într-o crăpătură a stâncii. Această manevră deblocă ușa, deschizând-o și lăsându-le pe cele două femei să treacă. La scurt timp după ajunseră într-o încăpere plină de rafturi, care păstrau texte antice.

- Trebuie să ai încredere în mine! După cum vezi, am cheile și cunosc bine aceste pasaje secrete. Din păcate, nu îți pot spune nimic altceva, dar vreau să știi că sunt aici pentru a te proteja. Mâine seară va fi Sabatul și vei participa la el. Fă exact ceea ce ți se cere. Dacă am senzația că ceva nu merge bine, voi interveni. Crede-mă, puterile mele sunt foarte mari, aproape la fel de mari ca ale Aurorei!

Acestea fiind spuse, introduse piatra inelului într-un sistem de închidere. Prima rotire făcu peretele blindat greu să alunece, expunând spatele unei oglinzi. A

doua rotire făcu oglinda să se deschidă și ea și încăperea în care se aflau deveni una cu camera cu pentagramă din casa Aurorei Della Rosa. Înainte de a închide la loc oglinda, Laris își luă la revedere de la noua ei amică.

- Comportă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și pregătește-te să faci față testelor care ți se vor cere. Și, niciun cuvânt despre întâlnirea noastră!

Casa, pe moment, părea pustie. Era ora prânzului, iar Anna Lory găsi masa aranjată cu tot felul de bunătăți, însă nu se atinse de mâncare pentru că se simțea încă tulburată de experiența pe care o avusese. Aflase, așadar, că mai exista o victimă în afară de verișoara ei, iar asta cu siguranță nu era o veste bună. Ar fi trebuit să aibă încredere în Clara, sau în Laris, oricum și-ar fi spus? Și apoi mai era un element care o făcea să îi crească nivelul de stres. Oricât de mult încercase, în prezența Aurorei, să-i perceapă aura sau să-i capteze unele gânduri, nu reușise deloc. Vrăjitoarea era capabilă să își ascundă aura și gândurile, iar acest lucru o intimida și mai mult pe Anna Lory. Desigur, își spuse ea. Este o înțeleaptă de ultim nivel și este capabilă să facă asta.

Dar așa nu putea să împiedice acțiunile Aurorei prin citirea gândurilor acesteia. Prin urmare, percepțiile ei erau inutile acum.

Cufundată în aceste gânduri, luă o felie de pâine unsă cu unt, înfipse apoi o furculiță în salata de varză de pe masă, însă renunță rapid la mâncare pentru că își simțea stomacul strâns și chiar și vederea mâncării începea să îi creeze un sentiment de greață.

Își petrecu restul zilei și mare parte din următoarea zi consultând diverse texte și fumând nervos țigară după țigară.

Sosi în sfârșit și ziua de luni, 22 iunie. Anna Lory se ridică din pat cu o durere de cap, deoarece dormise puțin și prost. Coborî în bucătărie cu intenția de a-și căuta ierburile potrivite și să-și pregătească un remediu pentru acea durere de cap îngrozitoare. În schimb, o găsi pe Aurora care pregătise deja un ceai de plante, dar cu ingredientele sale, a căror putere nu era deloc relaxantă, de fapt, producea un cu totul alt efect. Din acel moment și pe tot parcursul zilei, Aurora își pregăti oaspetele pentru Sabat, administrându-i substanțe halucinogene, făcând-o să fumeze țigări cu droguri și exersându-și puterile hipnotice. La un moment dat, Anna Lory pierdu complet simțul realității. La apus, Aurora o dezbrăcă și o unse cu o cremă parfumată pe tot corpul. Apoi îi dădu să poarte o rochie foarte scurtă,

un fel de pareo, pentru a-i acoperi întrucâtva goliciunea pubisului și a feselor. O luă apoi de mână și o trase cu ea spre Izvorul Nucului, unde totul era deja pregătit pentru ritual. Anna Lory era deja pradă excitației și începu dansul sinuos pe ritmul flautului și al tobei, fără să înțeleagă măcar cine le cânta. Dansând, se apropie de acea stâncă sub forma unui monolit izolat. Când, cu sânii goi, se sprijini cu spatele de piatră, întinzându-și brațele ca un crucifix, cineva aprinse un cerc de foc în jurul ei, apoi aruncă o mână de sulf și flăcările se ridicară și mai mari. Ieșind dintr-un nor de fum, apăru țapul, gata să-și apuce prada. Anna Lory nu mai simțea teamă, ci doar o senzație ușoară care o făcea parcă să plutească. Continuând să se miște sinuos, își deschise picioarele și își rupse rochia aruncând-o în flăcări, aceasta transformându-se în cenușă în doar câteva clipe.

- Ia-mă, sunt aici, sunt a ta! spuse ea, scoțându-și limba printre buzele roșii într-un gest obscen, invitând fiara să facă ce vrea cu ea. Țapul se apropie de femeie, o mirosi, apoi își aduse capul aproape de pubisul ei și retrăgându-se iritat. Apoi aruncă mai multă pulbere de sulf, provocând o flacără și mai mare, însoțită de un fum galben gros și mirositor, apoi făcu câteva sărituri și privi în jur după Aurora în afara cercului de foc.

- Știi că mi-am dorit o virgină, iar ea nu este!

- Bine, dragule, las-o și ia-ne pe mine și pe Laris! Cu noi două, plăcerea ta va fi garantată!

Fiara deveni și mai iritată și, în timp ce striga blesteme irepetabile, nori negri și amenințători trecură prin fața lunii pline, întunecând-o. Anna Lory simți câteva picături mari de ploaie rece pe trupul ei gol, apoi tunete și fulgere și, la final, o ploaie puternică. Furtuna se sfârși în câteva clipe timp suficient pentru a o uda complet. Când Anna Lory, udă ca un bebeluș și tremurând de frig, se uită din nou în jur, scena se schimbase. Participanții la Sabat dispăruseră, cercul de foc se stingea, iar vapori de apă se ridicau din pământ formând o ceață ușoară care se dizolva pe măsură ce se ridica. La câțiva zeci de metri distanță, observă un cal alb apropiindu-se. Își recunoscu armăsarul, însă acesta era călărit de un individ ciudat care purta haine de strigător de oraș din secolul al XVI-lea. Avea în mână un sul de pergament pe care, atunci când a ajuns la ea, îl desfăcu declamându-i conținutul, scris cu caractere gotice.

„Domnia sa, Stefano Carrega, primarul din Triora, decretă ca Alessandra Stella

prezentă aici să fie arestată sub acuzația de vrăjitorie, pusă în lanțuri și predată inchizitorilor, care o vor interoga și vor confirma sau infirma crimele ei, pedepsite, conform legii, cu moartea. Acuzațiile de comerț cu diavolul, ucidere de copii și afectarea recoltelor vecinilor se bazează pe prietenia și colaborarea ei strânsă cu celelalte vrăjitoare din Ca Botina, în acest caz cu Artemisia De La Rose, Emanuela Giauni, Teresa Borelli și Viola Stella. Fie ca această femeie să sufere dreptatea bărbaților și Dumnezeu să-i primească în pace sufletul, odată purificat și eliberat de spiritul ei de vrăjitoare!”

Anna Lory, aflată în continuare complet goală, se simți apucată și târâtă într-o peșteră din apropiere, a cărei deschidere era închisă de bare puternice de fier, pe care le-a văzut deschizându-se și apoi închizându-se în urma ei cu un zgomot metalic. Peștera era luminată de torțe și ea a fost așezată pe spate pe o stâncă rece în formă de paralelipiped. O siluetă cu glugă se apropie de ea și îi rase cu grijă pubisul și axilele. Scopul era să-i evidențieze o posibilă aluniță, chiar și una minusculă, în acele zone, așa-numitul semn al vrăjitoarelor Malleus Maleficarum. La sfârșitul operațiunii, silueta îi strânse inele metalice în jurul încheieturilor și gleznelor, acestea întinzându-se cu lanțuri conectate la un vechi dispozitiv de tortură, menit să întindă membrele până la dislocare. Apoi, aceeași siluetă aprinse o lumânare scurtă și lăsă să cadă câteva picături de ceară fierbinte pe abdomenul Annei Lory. Începuse tortura.

- Îți recunoști greșelile, vrăjitoareo?

Anna Lory, paralizată de teroare și de drogurile pe care le luase în timpul zilei, nu scoase un cuvânt. Neprimind niciun răspuns, călăul său începu să întoarcă mânerul instrumentului de tortură, punându-i tensiune pe picioare și pe brațe, apoi așteptă ca flacăra lumânării să ardă pielea femeii care încerca să se aplece de durere și enervare întrucât nu reușea să scape de imobilizare.

- Reziști la durere! Acesta este clar un semn de vrăjitorie!

Îi eliberă brațele și un picior și, urcând pe o scară veche de lemn, introduse lanțul prins de celălalt picior într-un scripete fixat de bolta peșterii. După un timp, Anna Lory se simți ridicată și rămase atârnată cu capul în jos. În timp ce trupul i se legăna și se învârtea, figura cu glugă turnă gaz pe piatră și îi dădu foc. Apoi, cu o încetineală inexorabilă, coborî victima până când flăcările îi atinseră părul, dar care nu luă foc, fiind încă ud de la ploaie.

- Până și focul te respinge! Cu siguranță ești posedată de diavol. Mărturisește-ți greșelile! Trupul tău va fi purificat și sufletul tău va fi mântuit!

Neprimind încă niciun răspuns, lăsă flăcările să se stingă și puse un sac de iută pe acel tip de altar, apoi o coborî pe Anna Lory astfel încât capul ei să ajungă înăuntru. Apoi ridică marginile sacului până când femeia dispăru înăuntru, apoi îl închise în jurul lanțului de deasupra piciorului și o ridică cu tot cu scripete. În acel moment începu să împingă sacul, făcându-l să se balanseze din ce în ce mai mult. Anna Lory își simțea capul explodând, aciditatea urcând, sau mai degrabă coborând, din stomac spre esofag și gât. Nu mai avea niciun punct de referință și, închisă în sacul care se tot mișca, se simțea complet dezorientată. O cuprinse o senzație de greață și amețeală. Articulația șoldului de la piciorul care atârna nu mai rezista mult, însă chiar înainte de a se luxa, femeia se abandonă uitării și își pierdut cunoștința.

Se trezi cu o rază de soare care o făcu să deschidă ochii și își dădu seama că se află în patul din camera de oaspeți a Aurorei Della Rosa. În afară de durerea puternică de cap, efect probabil al medicamentelor pe care le luase, nu avea arsuri sau entorse. Purta o cămașă de noapte drăguță. Își analiză axilele și pubisul, însă nu păreau a fi rase. Anna Lory răsuflă ușurată.

Mi-am imaginat totul. Poate că nici nu am părăsit această casă aseară. Dar cum de m-am lăsat drogată într-un mod atât de nerușinat? Trebuie să nu las garda jos și să fiu mai atentă. Aceasta este o situație care nu trebuie repetată; simt că m-ar putea costa viața.

Se ridică din pat, se spălă, își alese cu grijă hainele pe care urma să le poarte și coborî, iar, spre marea ei surprindere, se întâlni cu Laris.

- Bună dimineața! Proprietara mi-a încredințat sarcina de a avea grijă de tine în aceste zile cât timp va lipsi pentru tradiționala recoltare a plantelor medicinale. Avem o săptămână întreagă, în care va trebui să muncești din greu, puțin singură, puțin ajutată de mine.

Spunând asta, cu o mișcare a mâinii, o invită pe Anna Lory să ia loc și să ia micul dejun cu ea.

- Un moment. Spune-mi ce s-a întâmplat aseară. Erai acolo. Ce mi s-a întâmplat?

- Draga mea, cred că ai exagerat cu anumite substanțe, ca să spunem așa, ușor

excitante. Îți ieșiseși complet din minți. Totuși, când a început să plouă și toți au plecat, tu te-ai prăbușit la pământ, așa că Aurora și cu mine a trebuit să te ridicăm și să te târâm aici.

Senzația de a fi fost trasă până la peșteră.

- De îndată ce am intrat în casă, un curent puternic a făcut ușa de la intrare să se trântească cu un bubuit puternic. Te-am ridicat apoi de la podea, de unde te abandonasem pentru câteva clipe, dar ne-am dat seama că eu îți trag brațele într-o direcție și Aurora îți trage picioarele în direcția opusă.

Barele care se deschideau și se închideau cu un zgomot metalic, piatra rece în formă de paralelipiped, instrumentul de tortură care întindea membrele până la disclocare.

- Atunci te-am târât în baie, ți-am ridicat piciorul drept să-l spălăm sub robinetul chiuvetei, că era tot murdar de noroi, după care am luat uscătorul de păr și ți-am uscat părul ud de la ploaie.

Ridicată de un picior, apoi coborâtă până când am simțit căldura flăcărilor atingându-mi părul.

- În cele din urmă te-am dus în cameră, unde te-am scuturat puțin ca să te așezăm, te-am îmbrăcat în cămașă de noapte și te-am întins pe pat. Aveai spasme și ne-am imaginat că în orice moment vei vomita totul. Apoi te-ai liniștit şi ai căzut într-un somn adânc.

Tortura pendulului și senzația puternică de greață, apoi nimic.

- Și ce s-a întâmplat cu țapul acela îngrozitor?

- Văd că până la un anumit punct îți amintești ce s-a întâmplat. Sabatul mergea minunat. Din păcate, Aurora promisese că va exista o fecioară care să se ofere în cercul de foc și, când țapul și-a dat seama că nu ești, s-a înfuriat. Furtuna a fost providențială și ne-a salvat de mânia ei, fiara a dispărut și nu am mai văzut-o deloc.

Laris scoase din buzunare un pachet de țigări, întinzându-l prietenei ei care, în acel moment, refuză oferta.

Arată ca niște țigări normale, dar nu aș vrea să risc! își spuse Anna Lory.

- În regulă. Mulțumesc. Mi-ai alungat dubiile, răspunse ea, simțindu-se ușurată că a înțeles tot ceea ce simțise în noaptea precedentă. Acum, să trecem la treabă! Ce mai așteptăm?

Neofita fu luată de mână de Laris, care o conduse în camera cu pentagramă, mută o carte de pe un raft, apoi introduse piatra din inelul său într-una din acele tipuri de încuietori ciudate. Se auzi un zgomot ușor, dar nu se întâmplă nimic. Laris o rugă pe Anna Lory să se așeze pe placa centrală unde se afla pentagrama. Aceasta din urmă, sub greutatea femeii, coborî, activând mecanismul de glisare al oglinzii.

- Din acest moment, toate cunoștințele păstrate în bibliotecă, atât în secțiunea ei mereu accesibilă, cât și în cea secretă, îți stau la dispoziție. Profită bine de timpul acordat, iar dacă ai îndoieli sau întrebări, nu ezita să îmi ceri ajutorul.

Anna Lory realiză că avea la dispoziție o săptămână întreagă, ceea ce însemna mult mai mult decât înainte, prin urmare, avea să profite de această oportunitate. Putea să consulte acum texte unice în lume, ajungând în posesia unei înțelepciuni mult superioare celei a unui adept de nivelul al șaptelea. Dacă era adevărat, după cum se spunea, Aurora fusese oaspete la Templul Cunoașterii și Regenerării din Tibet, ceea ce însemna că adusese cu ea câteva texte la întoarcere, iar acestea se aflau probabil printre celelalte cărți și manuscrise de pe rafturi. Un anume text merita atenția ei: „Cheia lui Solomon”, dar nu în varianta obișnuită tradusă din latină, pe care o avea la îndemână și la mama ei încă de când era mică. Aici ar fi putut găsi textul original, cel scris în ebraică cu traducerea în față, cel consultat de puternica vrăjitoare Aurora care, aproape sigur, scrisese notițe cu mâna ei pe paginile goale lăsate în acest scop în secțiunea finală a cărții.

Consultă un text după altul timp de cinci zile, făcând pauză doar cât să mănânce ceva sau să se odihnească cel mult câteva ore. Se surprinse că în tot acest timp nu a fumat nicio țigară. Însă oricât de mult ar fi căutat, nu reușea să dea de cartea pe care o voia.

Unele texte erau scrise în limba arhaică, semantă, iar Anna Lory îi ceru ajutorul lui Laris pentru a le traduce și interpreta, iar aceasta din urmă se bucură să o ajute. Într-un moment de relaxare, cele două femei schimbară chiar câteva

cuvinte între ele.

- Toate aceste texte mă fac să mă gândesc cu nostalgie la casa mea din România, în zona Transilvaniei, unde am locuit multă vreme alături de părinții mei adoptivi, Constantin și Cornelia, începu Laris, cu un văl de tristețe întunecându-i ochii. Știi, casa lor era foarte asemănătoare cu aceasta, cu o oglindă mare care se deschidea și dădea acces în partea secretă a bibliotecii. De mică nu am ratat nicio ocazie să intru acolo și să memorez texte scrise în română, italiană, ebraică, latină sau semantă. La opt ani, cu ajutorul Corneliei, știam deja perfect toate aceste limbi.

- Și mama ta biologică?

- Mama mea, Gloria Giauni, a murit la scurt timp după ce m-a născut, din cauza sângerării severe la naștere. Pe vremea aceea, în România, se năștea acasă, cu ajutorul unei moașe, atunci când reușeai să găsești una. Când mama a intrat în travaliu, era singură în casă cu Cornelia, care pregătea apă caldă și prosoape. Însă se pare că eu am crezut atunci este cel mai bine să mă prezint în poziție culcată. Cornelia a reușit să o ajute pe mama să mă nască, însă asta i-a provocat mamei răni grave. Abia după ce s-a ocupat de mine, Cornelia a văzut că mama sângera abundent. Aplicarea ierburilor cu puteri hemostatice nu a fost de niciun folos. La sosirea medicului, acesta nu a putut decât să constate decesul.

- Deci, nu ai cunoscut-o niciodată pe mama ta adevărată. Dar cum de a ajuns în România?

- Când răsfoiam un album foto vechi, în care apăreau niște portrete ale mamei mele, l-am întrebat pe Constantin: „spune-mi din nou despre cum a ajuns mama aici”. Iar el mi-a răspuns: „Cu siguranță ți-am spus povestea asta de cel puțin o sută de ori.” Apoi începea să-mi povestească și de fiecare dată adăuga un detaliu nou, iar pentru mine era ca și cum auzeam povestea pentru prima dată. Practic, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mama mea, în copilărie, împreună cu părinții ei, călătorea într-un convoi către un lagăr de concentrare german. Lângă Budapesta, trenul a fost atacat de partizani maghiari care, în cele din urmă, s-au dovedit a fi mai răi decât germanii, masacrându-i atât pe partizani, cât și pe prizonierii pe care îi deportau. Bunicii mei și-au pierdut viața, iar mama a scăpat pentru că s-a prefăcut moartă. Cum a ajuns în Transilvania de la Budapesta rămâne o legendă pentru mine, pentru că Constantin mi-a povestit aventura în o sută de feluri diferite. Cred că a fost dusă la bordul unei

ambarcațiuni care cobora Dunărea, ajungând la Marea Neagră. Tinerii soți Constantin și Cornelia plecaseră spre Constanța, oraș cu vedere la malul Mării Negre, pentru a vinde produsele pământului lor la un târg important. Fetița, singură și flămândă, a încercat să fure ceva de mâncare de la taraba lor. Cei doi au prins-o în flagrant, dar Gloria părea să emane bunătate, astfel că aceștia au luat-o cu ei, ducând-o la Alba Iulia și tratând-o ca pe fiica lor. Din întâmplare, Cornelia era o vrăjitoare puternică, aparținând aceleiași secte din care făcea parte și familia Giauni. Gloria avea nouă ani și avea deja un tatuaj, același pe care îl avem tu și eu. Pe măsură ce a crescut, împreună cu Cornelia, a început să participe la ritualuri în pădure și excursii în munți pentru a culege plante medicinale. De asemenea, a contribuit la îmbogățirea bibliotecii de acasă cu texte importante, scriindu-le cu propria mână. Era capabilă să facă amulete puternice, să vindece cele mai grave boli cu medicamente naturiste, să prezică viitorul cuiva și nimeni nu putea să-i ascundă secrete, pentru că citea gândurile celor care se aflau în fața ei. Într-o zi, la vârsta de treizeci și cinci de ani, a vrut să meargă pe munte pentru a participa singură la Sabatul solstițiului de vară. S-a îndreptat spre cel mai înalt vârf al Munților Apuseni, Muntele Cucurbăta. În acea zonă sunt și multe peșteri, peste patru sute, și se pare că, în timpul excursiei, Gloria își alesese una potrivită pentru ritualul de inițiere al viitorului ei copil. Când s-a întors acasă, i-a dezvăluit Corneliei că în timpul Sabatului s-a împerecheat cu țapul, că cu siguranță a rămas însărcinată și că în primăvară va naște o fetiță. A informat-o pe Cornelia cu privire la locația peșterii alese și a pus-o să jure că, atunci când fetița va împlini opt ani, o va duce acolo pentru ritualul de inițiere. Gloria avea deja bănuiala că nu va supraviețui nașterii. Ea prevedea viitorul și exact așa au stat lucrurile. Cu câteva zile înainte să împlinesc opt ani, Constantin a murit subit, dar Cornelia, în ciuda doliului, nu a renunțat la îndeplinirea sarcinii care i-a fost încredințată de mama. Pe 21 martie, cu munții încă acoperiți de zăpadă, am ajuns la peșteră și a avut loc ritualul de inițiere. Știi mai bine decât mine cum are loc ritualul, pentru că și tu ai trecut prin asta. A doua zi dimineață m-am trezit singură. Cornelia dispăruse, iar eu aveam capul ras și un tatuaj pe picior. După ce am rătăcit câteva zile pe munte, mi-am găsit drumul spre casă și m-am descurcat cât de bine am putut, așa singură cum eram. Însă nu m-am descurajat niciodată, și am crescut luptând și câștigând toate bătăliile mele. La sfârșitul anilor '80, când războiul civil a venit să tulbure liniștea chiar și în locurile îndepărtate de capitală și de dictatorul Ceaușescu, am fost nevoită să fug. Singurul loc în care mă puteam gândi să merg a fost de unde au venit mama și bunicii mei, așa că am ajuns aici și am fost întâmpinată de Aurora Della Rosa.

- Ai suferit mult, Laris. Îmi dau seama de asta, pentru că și eu, deși în condiții mai bune, am fost nevoită să am grijă de mine și să duc propriile bătălii încă de la vârsta de opt ani. Și eu, la optsprezece ani, a trebuit să părăsesc satul natal, unde toată lumea mă considera o mică vrăjitoare și își bătea joc de comportamentul meu ciudat, pentru a-mi căuta norocul la câteva sute de kilometri depărtare. Am muncit, am câștigat, ba chiar am mers la facultate fără să mă ajute nimeni. Iar acum sunt aici. Mi s-a oferit o oportunitate unică, aceea de a accesa această bibliotecă, și chiar cred că am meritat-o! Mă voi întoarce acasă cu mintea și spiritul mai îmbogățite și voi prețui cu adevărat această experiență.

Cele două se îmbrățișară, nu fără lacrimi în ochi, în timp ce își aminteau experiențe din viața lor care le afectaseră profund. Laris se retrase apoi, lăsând-o pe Anna Lory cu ultimele cărți de consultat. A doua zi, Aurora urma să se întoarcă și va sigila zona secretă a casei ei.

Anna Lory nu găsise încă textul pe care și-l dorise atât de mult. La un moment dat îi trecu prin minte că, pentru a ascunde un obiect prețios la vedere, nu există o modalitate mai bună decât să-l lase într-un loc atât de evident încât nimeni nu s-ar gândi să-i atribuie o valoare imensă. Gândindu-se astfel, își îndreptă privirea spre rafturile care, din prima clipă, îi fuseseră la îndemână, din zona salonului cu pentagramă, accesibilă oricui și în orice moment. Și... o văzu. Era tocmai cartea pe care Laris o mutase și care ascundea în basorelief sistemul de închidere cu pentagramă. Cartea era decorată pe copertă cu o pentagramă ciudată, o stea cu șase colțuri, Steaua lui David, simbolul religiei evreiești. O deschise și observă că era scrisă în ebraica veche, cu o traducere în latină alături. Printre pagini se aflau câteva semne de carte care indicau pasajele din volum care, cel mai probabil, erau de însemnătate mare pentru Aurora. Inima Annei Lory începu să bată sălbatic. Știa bine că comite o încălcare gravă, că acea lectură era rezervată adepților de la nivelul suprem și că dacă Aurora sau Laris o descopereau ar fi avut mari probleme. Însă găsi ceea ce o interesa și învăță totul pe de rost rapid, punând apoi la loc volumul.

Studiul se încheiase, astfel că putea să se relaxeze, să se odihnească și, la momentul potrivit, să-și înfrunte oaspetele cu sufletul senin.

A doua zi dimineața merse în pădure, strânse niște pelin, îl împleti și apoi și-l puse pe talie pe sub cămașă, în contact direct cu pielea. În câteva ore, pelinul ar fi absorbit umiditatea, apoi urma să îl fiarbă și să obțină astfel un unguent pe

care urma să îl întindă pe abdomen, buze și în spatele urechilor. Așa citise cu o seară înainte în capitolul intitulat „Cum să-i contracarezi pe cei care vor să-ți stăpânească voința cu droguri sau hipnoză”.

La prânz se trezi față în față cu Aurora, care se opri să o sărute.

- Văd din ochii tăi și din lumina pe care o radiezi în jurul tău că ai profitat de timpul oferit. În aceste zile de rătăcire prin pădure, pe lângă culesul ierburilor medicinale, am observat și am învățat ceva incredibil. În soare există o pată, vizibilă doar cu ajutorul unor instrumente speciale. În acea zonă a stelei noastre are loc o activitate explozivă intensă care dă naștere unei furtuni magnetice, care va lovi atmosfera Pământului în următoarele ore. Un eveniment unic, nu doar rar! În afară de perturbațiile de telecomunicații, care pe noi ne interesează prea puțin, fenomenul Aurora Boreală poate fi vizibil și la latitudinile noastre. Un spectacol minunat, care merită admirat ca un punct culminant al eforturilor tale. În această seară, tu și cu mine vom asista la acest fenomen în locul sacru pentru tine, lângă Izvorul Nucului.

Anna Lory înțelese că vrăjitoarea nu-și dăduse seama de unguentul pe care îl întinsese pe ea, semn că reușise să-l pregătească cu toate capcanele sacre și, prin urmare, nu emana niciun miros.

Anna Lory avea acum mult mai multe puteri și mult mai multe percepții, putând, de asemenea, să se bazeze pe cunoștințele cărții care ar fi trebuit să-i rămână interzise. Învățase cum să-și ascundă gândurile și aura, dar, mai presus de toate, era acum capabilă să pătrundă și în mintea Aurorei. Și gândurile ei nu erau rele.

Acceptă țigara obișnuită pe care vrăjitoarea, cu o nonșalanță ostentativă, i-o oferi, fiind sigură că unguentul o va proteja de droguri și de hipnoză. Însă nu se întâmplă chiar așa. Un anumit grad de amețeală o cuprinse la ora cinei, iar masa pe bază de stridii, alături de un vin spumant delicios, o dădură gata. Însă, continuă să rămână alertă și atentă la mișcările Aurorei. Ar fi susținut-o până la un anumit punct, dar nu mai departe. Era deja seară când cele două femei ieșiră pentru a ajunge la sursa magică aflată la mică distanță. Aurora își pusese în geantă niște colanți de damă și curând, Anna Lory află și pentru ce erau. Când ajunseră la fântână, iar pe cer începu să apară o lumină gălbuie, traversând bolta cerească, vrăjitoarea începu să își sărute și să-și mângâie senzual discipola. Încet, cu gesturi foarte studiate, o dezbrăcă și se opri să o admire complet goală. Anna Lory îi simțea mângâierile și sărutările pe tot corpul, iar excitația începu să o

cuprindă imediat. La un moment dat, Aurora, gâfâind, își exprimă o dorință specială.

- Îmi place să mângâi trupul altei femei acoperit de colanți și să primesc la rândul meu mângâieri catifelate. Îmi creează o senzație, cum să zic, atât de senzuală, de excitantă! Ai juca acest joc pentru mine?

Anna Lory, neintuind nimic rău în asta, încuviință din cap, întrebând-o ce ar trebui să facă. Vrăjitoarea îi explică să își pună colanții astfel încât să-și acopere aproape tot corpul, cu excepția capului. După ce termină de pus îmbrăcămintea ciudată pe ea, cu mâna înmănușată de îmbrăcămintea mătăsoasă, începu să o mângâie pe Aurora. Aceasta din urmă, înnebunită de plăcere, ajunse foarte repede la orgasm, unul atât de violent încât abia mai putea să se țină pe picioare. Vrăjitoarea, acum epuizată, se abandonă uitării, cufundându-se într-un somn adânc, în timp ce Anna Lory, care într-un final nu simțise o plăcere prea mare, se ridică năucită. Își adună hainele și porni pe poteca ce ducea, după calculele ei, către casa Della Rosa. În întuneric și sub efectul substanțelor pe care le luase, în ciuda unguentului pe bază de pelin, se dezorientă și se trezi la intrarea în peștera închisă de bare metalice, aceeași din viziunea avută în seara de Sabat unde fusese torturată și declarată vrăjitoare.

În acel moment, peștera părea o simplă magazie de lemne. În interior, aproape de grătar, cineva stivuise o cantitate mare de crengi uscate legate și lemne de foc. Nici nu apucă să înțeleagă bine motivul, că se și simți luată pe sus, i se îndesă în gură un căluș, iar brațele și picioarele îi fură fixate cu bandă adezivă groasă de barele metalice. Apoi, sub picioare fură puse crengi uscate, iar un lichid inflamabil fu turnat atât pe ea cât și pe crengi. Anna Lory avea vedere încețoșată, vedea imagini confuze, dublate, fără margini clare. Părea să zărească un individ, îmbrăcat tot în negru, cu glugă pe cap, cu o torță aprinsă într-o mână și un sul de pergament în cealaltă. Când vorbea, avea aceeași voce, răgușită și deformată, ca și torționarul pe care-l auzise cu câteva seri înainte.

- Până și focul te respinge! Cu siguranță ești stăpânită de diavol!

Cuvintele acelei nopți încă rezonau în mintea Annei Lory. Poate că și aceasta era o viziune ca cea a nopții de Sabat? Sau, invers, chiar fusese torturată, iar Aurora și Laris o lăsaseră să înțeleagă că fusese o viziune? Însă, dacă această ultimă ipoteză ar fi adevărată, cine s-ar putea ascunde sub masca acelui călău? Aurora? Laris? Sau cine altcineva?

- Astăzi, 21 martie 1589, în numele lui Dumnezeu, Atotputernicul Părinte, al Fecioarei Maria și al Sfintei Biserici Romane, tribunalul Inchiziției a pronunțat o sentință irevocabilă împotriva Alessandrei Stella prezentă aici, vinovată de păcate de moarte dovedite. Întrucât trupul său, supus în mod repetat, nu a vărsat sânge și, scufundat de mai multe ori, a fost respins cu forță de apă, putem afirma cu certitudine amestecarea sa cu Diavolul. Se confirmă, așadar, acuzațiile de târg cu cel malefic și de participare la ritualuri de blasfemie, magie și incantații, iar acuzata este condamnată să fie arsă pe rug în piața publică. Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei, să fie eliberat de răul care locuiește în el și trupul Alessandrei să fie curățit.

După citirea condamnării, figura întunecată ridică torța, însă, în acel moment, în spatele apăru Laris care încercă totul pentru a-l opri.

- Las-o! Nu a făcut nimic rău. Ia-mă pe mine în locul ei!

Deloc intimidat, și controlând mișcările nou-venitei, călăul întinse torța spre Anna Lory. După ce se asigură cu privirea că focul cuprindea trupul acesteia, își dedică atenția celeilalte femei, apucând-o cu brațul de talie și ridicând-o de la pământ.

- Bineînțeles, o să te iau și pe tine când va veni momentul. Și cine știe dacă nu cumva, acel moment a venit deja! Două păsări dintr-o lovitură, cum se spune.

Laris profită de un moment de distragere a atenției, în timp ce bărbatul cu glugă se întoarse încă o dată pentru a verifica dacă flăcările își fac datoria, învăluind trupul Annei Lory. Se zvârcoli, se eliberă de strânsoarea bărbatului și se repezi pe potecă, în direcția casei Aurorei. În timp ce alerga, observă că prețiosul inel cu piatra în formă de pentagramă îi alunecase de pe deget și căzuse printre tufișuri, lângă Izvorul Nucului. În acel moment nu era timp să se oprească și să-l ridice. Se va întoarce mai târziu dacă reușea să scape cu viață. Însă observă și că Aurora nu se mai afla lângă fântână, acolo unde o observase cu vreo jumătate de oră mai devreme, după ce o urmărise pe Anna Lory, gata să intervină la momentul potrivit, pentru a o apăra, dacă era nevoie. Laris era asaltată de îndoieli pe care nu le putea rezolva în acel moment, dar care aveau să o macine în următoarele ore. Odată ce a ieșit din pădure, tot uitându-se în urmă după urmăritorul ei, observă cu ușurare că acesta din urmă nu reușea să țină pasul ca urmare a robei lungi și negre care, se pare, îl încurcau în mișcări. La un moment dat, văzu silueta neagră întinsă pe pământ; cel mai probabil se împiedicase de

marginile robei și căzuse. Laris începu să alerge din nou și, fără să se uite înapoi, odată ajunsă la casă, găsi ușa întredeschisă, se strecură rapid înăuntru, încuie ușile și se baricadă înăuntru. Era în siguranță.

Nu același lucru se putea spune și despre Anna Lory. Acum învăluită în flăcări, simțea durerea cauzată de nailonul blestemat al colanților, care i se topea pe piele. Fumul îi înlăcrima ochii, iar respirația îi deveni din ce în ce mai dificilă, atât din cauza călușului pe care-l avea în gură, cât și a flăcărilor care o împiedicau să inhaleze oxigen pe nas. Când, datorită căldurii, banda adezivă cu care fusese prinsă de barele metalice, acum roșii, începu să cedeze și să se topească, Anna Lory avu speranța că se va putea elibera. Își forță brațele și picioarele pentru a se desprinde de poartă și, într-un final, reuși. Făcu o jumătate de pas, sau poate unul complet, însă fu imediat cuprinsă de flăcări. Apoi se prăbuși la pământ, îngenuncheată ca o păpușă de cârpă și rămase acolo. Focul, la rândul său, își continuă inexorabil munca.

CAPITOLUL 13

M-am trezit târziu. Mă simțeam epuizată, atât ca urmare a eforturilor din zilele precedente, cât și ca urmare a călătoriei în România. Am deschis ochii și era trecut de ora nouă, iar eu nu aveam chef să merg la birou. Totuși, curiozitatea de a pune laolaltă toate elementele, cele pe care Mauro și cu mine le adunasem și cele rezultate ca urmare a percheziției casei Della Rosa, efectuate de Laura și D'Aloia, fu mai puternică. Pe de altă parte, îmi doream mult să analizez singură casa vrăjitoarei, fără amestecul altora și să mă concentrez asupra unor detalii, care simțeam că îmi scapă, chiar dacă știam că pot fi evidente. Tot ce trebuia să fac era să le pun cap la cap.

Am hotărât să sun la secție întrebând de inspectorul Gigli. Cu scuza de a spune că de dimineață o să mă opresc acasă pentru a mă odihni și că mă voi prezenta doar după-amiaza la serviciu, am încercat să obțin de la Laura informații despre percheziție.

- Doamnă, nu am găsit mare lucru. În opinia mea, există o zonă secretă a casei dar, în lipsa ei, nu am vrut să căutăm uși ascunse pentru a le forța. Am depistat amprente, mai mult sau mai puțin aceleași găsite acum câteva zile de dumneavoastră și de inspectorul Giampieri și pe care acum le putem oficializa. În unele dintre vazele de porțelan am găsit diverse medicamente, chiar și în cantități considerabile. Vom compara substanțele găsite cu rezultatele analizei de urină a lui Laris. La etaj, în camera care cred că este rezervată oaspeților, am găsit o geantă cu câteva dintre obiectele personale ale Annei Lory Stella. În grajdul atașat casei se află chiar și calul său, un pursânge arab alb. Am solicitat informații la Sediul Poliției din Arezzo, care ne-au confirmat că Anna Lory era proprietara unui cal alb pe nume Ostro și că animalul nu a mai fost văzut în locuința din Badia Tedalda de ceva timp. Printre obiectele Annei Lory am găsit, printre altele, cartea de vizită a unui medic din Arezzo, doctorul Federico Guidi. Se pare că acesta din urmă a fost legat, din punct de vedere sentimental, de Anna Lory și că a fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe femeie, înainte de dispariție, pe lângă o prietenă de-ale ei care locuiește în Pieve Santo Stefano, pe nume Elisabetta Belli, care activează în domeniul naturist. Am contactat

ambele persoane și am întrebat dacă sunt disponibile pentru a identifica victima în cazul în care reușim să-i recuperăm cadavrul. Doamna Belli și-a negat disponibilitatea, în timp ce doctorul Guidi, care părea șocat de vestea uciderii Annei Lory, s-a declarat gata să colaboreze în orice moment.

- În regulă, Laura. Cred că ai făcut o treabă grozavă. Casa Della Rosa a fost sigilată?

- Desigur, toată zona, inclusiv grajdurile și curtea au fost supuse sechestrului judiciar. De asemenea, am aranjat recuperarea mașinii Aurorei Della Rosa, care a fost dusă într-unul dintre garajele noastre și poate fi examinată atent, inclusiv dezmembrarea ei bucată cu bucată, dacă vom considera că este necesar. Ar mai fi ceva. Suntem pe urmele unui bătrân de optzeci de ani din sat, care pare să fi fost liderul partizanilor locali în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Numele lui este Antonio Baiguini, cunoscut sub numele de Antonello. Din informații, se pare că acesta lucra, la momentul respectiv, la pasajele secrete ale casei. Cu aprobarea proprietarei, a creat o ascunzătoare pentru partizani. Poate, dacă am putea vorbi cu el, am putea descoperi cum să găsim și să deschidem ușile ascunse ale casei, fără a fi nevoie să ne străduim prea mult să le căutăm altfel.

- În regulă! Spune-i lui Mauro că nu voi veni la birou în dimineața asta și începeți căutările bărbatului. Să sperăm că nu suferă de arterioscleroză sau, mai rău, de Alzheimer, având în vedere vârsta lui.

- Ah, am uitat ceva important. În dormitorul vrăjitoarei am găsit cel puțin două sertare pline cu pachete de colanți și dresuri de damă. În acest moment, vom cere echipei de criminalistică o comparație cu colanții pe care i-ați purtat atât dumneavoastră, doamnă, în seara aceea, cât și victima. Dacă există o oarecare corespondență între modele, așa cum cred că există, cercul se strânge cu adevărat în jurul Aurorei Della Rosa. Avem suficiente dovezi pentru a o acuza de uciderea Annei Lory Stella și de tentativa de ucidere a unui comisar de poliție.

După ce am închis apelul, mi-am pregătit un mic dejun copios, după care am ieșit afară, am deschis cușca câinelui meu credincios și am început să-i arunc o minge, pe care a prins-o din mers și mi-a adus-o în viteză, cerând să i-o arunc înapoi imediat după aceea. Când am decis că m-am jucat suficient, am apăsat butonul de la telecomanda mașinii, am deschis ușa din spate pentru a-l lăsa pe Furia să urce și am început să conduc, având în vedere o destinație foarte precisă, casa Della Rosa.

Am parcat în piața obișnuită din fața casei, iar de data aceasta m-am asigurat că am la mine atât telefonul mobil, cât și PDA-ul de serviciu, precum și pistolul. Am băgat mâna în buzunar pentru a mă asigura că am încă inelul furat din casa din Alba Iulia și m-am îndreptat spre ușa de la intrare. După câțiva pași, am apăsat butonul de la telecomandă pentru a încuia mașina, însă imediat m-am răzgândit, am pus cheile în contact și am coborât geamurile mașinii pentru a-i lăsa aer suficient lui Furia, rămas pe banchetă.

Odată ajunsă la intrare, am rupt sigiliile de pe uşă şi am intrat în casă, îndreptându-mă direct spre camera cu pentagramă. Una peste alta, am observat că efectele căutării nu fuseseră devastatoare, așa cum se întâmplă adesea. Laura, Walter și oricine altcineva mai fusese aici la percheziție, respectaseră locul, a cărui istorie se pierduse în vremuri trecute. În acel moment, singură fiind și având ocazia să mă concentrez asupra casei, asupra mirosurilor pe care le emana, a senzațiilor pe care le producea în mine, mă cuprinse un sentiment de angoasă. Cel puțin trei persoane dispăruseră de acolo, ucise de-a lungul timpului, plus un alt martor incomod, jurnalistul găsit pe fundul lacului. Dacă nu ar fi intervenit Mauro, de aceeași soartă aș fi avut și eu parte în urmă cu câteva zile. M-am uitat pe rafturi și am luat niște cărți, observând modul de legare al acestora, finețea unor texte antice, în care marginile paginilor erau chiar din aur pur. Trecându-ți vârful degetelor peste acestea din urmă, riscai să te rănești, atât erau de ascuțite. Apoi am observat o carte specială, „Cheia lui Solomon”. Era diferită de cea pe care o avusesem în mână cu o zi înainte în casa din România a lui Laris; steaua înfățișată pe coperta și pe cotorul cărții era în șase colțuri, simbolul evreiesc, Steaua lui David. Răsfoind paginile, mi-am dat seama că această carte era scrisă și în ebraică, cu o traducere lângă în latină, două limbi complet necunoscute mie. Chiar dacă existau semne de carte din loc în loc, introduse de vrăjitoare, nu aș fi putut niciodată să știu care erau subiectele interesante de acolo, iar în acel moment nici că îmi păsa. Eram pe punctul de a pune cartea deoparte când, în perete, în spatele raftului, am văzut crăpătura în formă de pentagramă. Inima mea sări peste o bătaie. Am început să caut frenetic inelul, l-am scos din fundul buzunarului, iar apoi am potrivit piatra de pe inel cu crăpătura din perete. Se pare că se potrivea perfect. Am auzit un fel de clic, dar nu se întâmplă nimic. Mă așteptam să se deschidă oglinda de pe peretele din spate, așa cum se întâmplase cu o zi înainte la Alba Iulia, dar aici nu exista o telecomandă care să simplifice lucrurile și poate că mecanismul de deschidere fusese făcut mai complicat de către Aurora Della Rosa tocmai pentru a proteja zona secretă a casei de curioșii ca mine.

Parcă hipnotizată, încă cu cartea în mâini, m-am apropiat de oglinda enormă, care ocupa un perete întreg al sufrageriei, privindu-mi propria imagine reflectată în partea centrală. Eram din ce în ce mai convinsă că este una dintre acele oglinzi care, dacă rămâi în umbră, permit celor din spatele oglinzii să observe ce se întâmplă în zona luminată, fără ca aceștia din urmă să fie văzuți.

Poate chiar în acest moment, Della Rosa mă urmărește din spate și își bate joc de mine, în timp ce eu, aici, văd doar reflexia mea în oglindă.

Nici nu am reușit să-mi termin bine gândul că, un val brusc de căldură mă cuprinse, apoi am văzut cum zona oglinzii se distorsionează în fața mea, iese în față și se deschide. Bazându-mă doar pe instinct, am făcut câțiva pași înapoi și m-am aruncat la pământ, răsturnându-mă. O siluetă cuprinsă de flăcări ieși din oglindă deschizându-și drumul cu propria ei căldură. Fără nicio umbră de îndoială, era Aurora Della Rosa, care se apropia de mine, să mă prindă într-o îmbrățișare de moarte, să mă conducă în iad, arzând cu ea. Mișcarea mea bruscă a dezechilibrat-o, iar cursa ei se încheie într-un raft plin de volume, din partea opusă a încăperii, care luă imediat foc. M-am ridicat și am văzut din nou torța umană venind spre mine. Am lăsat-o să se apropie până ce aproape că m-a atins, apoi m-am aruncat din nou în lateral, am ocolit-o și am făcut-o să se lovească de un alt raft, care a luat și el foc. Nu știu cu ce forță, vrăjitoarea a continuat să rămână în picioare, clătinându-se și poticnindu-se și continuând să dea foc oricărei piese de mobilier cu care intra în contact. Eram acum înconjurată de foc pe trei părți și nu vedeam nicio ieșire, nici pe ușă, nici pe ferestre. În curând flăcările ar fi ajuns la mine și aș fi ars și eu de vie. Era a doua oară când îmi asumam acel risc în decurs de câteva zile. Simțeam deja fumul pătrunzându-mi în gât și îmi era greu să respir.

M-am aruncat înapoi pe jos, încercând să câștig puțin spațiu vital, puțin oxigen în plus. Apoi am înțeles că singura posibilitate de a mă salva momentan era să trec de spațiul gol creat în oglindă de femeia în flăcări și să trec în zona secretă a casei. Dar oare asta nu era o capcană pentru șoareci? Pe cealaltă parte erau tot atâtea rafturi și cărți străvechi, iar focul avea să se întindă în curând dincolo de oglindă. Fără să mă mai gândesc, am sărit în zona secretă a sălii, unde am aterizat cu un mic bubuit. M-am ridicat repede în picioare, am căutat crăpătura în formă de pentagramă, am introdus piatra inelului pe care-l aveam pe deget și am sperat că se va întâmpla ceva. Era ca și cum, bazându-mă pe intuiție, știam deja ce să fac. Dintr-o dată, un zid greu, blindat, începu să se miște, blocând în câteva clipe partea interioară a oglinzii. Imediat ce peretele se închise, camera se

cufundă în întuneric.

Mi-au trebuit câteva clipe pentru a-mi adapta ochii de la strălucirea focului la întunericul camerei. După câteva clipe, mi-am dat seama că această cameră era puțin luminată, datorită unor lămpi aprinse cu ulei. M-am asigurat că mai am la mine prețiosul inel care îmi salvase viața în acel moment și am ridicat cartea de pe jos, care fără să-mi dau seama, rămăsese în mâinile mele. Una peste alta, reușisem să mă salvez nu numai pe mine din incendiu, ci și un text unic. Dar acum trebuia să găsesc o ieșire de aici. Nu știam cât de mult ar fi putut să țină peretele acela împotriva flăcărilor. Prin urmare, am luat în mână una dintre acele lămpi mici, pentru a asigura puțină lumină, și am început să caut o posibilă ieșire. Am coborât câteva trepte, care m-au dus la un nivel mai jos, mai umed. Cu transpirația înghețată pe mine, m-am avântat spre un pasaj întunecat, foarte asemănător cu cel pe care mă plimbasem cu Mauro zilele precedente. După ceva timp, am ajuns la o ușă etanșă. Ar fi fost suficient să găsesc o modalitate de a o deschide și m-aș fi pomenit pe drumul care ducea la subsolul bisericii într-o parte și spre peștera din apropierea Izvorul Nucului, pe cealaltă parte. Am găsit crăpătura și am introdus din nou inelul pentru a se potrivi piatra cu designul pentagramei. De îndată ce am auzit clicul mecanismului, m-am dus să rotesc mânerul ușii, care s-a deschis imediat. Am închis ușa etanșă în urma mea și am intrat în tunelul care ducea spre biserică. De fapt, nu avea rost să mă aventurez în cealaltă direcție, unde știam bine că nu există nicio posibilitate de ieșire, asta dacă nu o luam spre traseul mai lung care ducea spre Lacul Degno. Dar, pe măsură ce aceste gânduri îmi treceau prin minte, capul meu începu să se simtă din ce în ce mai greu. Respirația îmi deveni greoaie, iar picioarele nu mă mai puteau susține. Am realizat imediat că există gaz în subsol în acea zonă, însă n-am mai putut face nimic și m-am prăbușit neputincioasă la pământ, pierzându-mi cunoștința.

Chiar înainte să deschid ochii, am simțit limba udă a lui Furia pe fața mea. Am deschis un ochi, apoi celălalt și, cu vederea încă încețoșată și cu capul explodându-mi, mi-am dat seama că mă aflam întinsă pe pământ într-o poiană, aceeași care fusese scena uciderii brutale a Annei Lory Stella în urmă cu o săptămână. Aplecați asupra mea, i-am recunoscut pe Laura și pe Mauro, ambii cu o privire îngrijorată. Am încercat să mă ridic, dar am fost blocată de adjunctul meu.

- Oprește-te! Nu încerca să te miști. Ambulanța va sosi în scurt timp și vei fi dusă la urgențe. Când vei înceta să te pui în situații periculoase și să improvizezi

fără să spui nimic nimănui?

Aceste cuvinte, rostite de Mauro, îmi ajunseră la urechile înfundate.

- Ați chemat pompierii? Casa Della Rosa este în flăcări! Dar mai degrabă, cum m-ați găsit?

- Mulțumită distracției tale. Să lași mașina descuiată cu cheile în contact nu este un obicei bun, dar de data aceasta ți-a salvat viața. Permite-mi să încep prin a-ți spune că am încercat să te contactez pe PDA și, văzând că nu este disponibil, am crezut că vrei nu fii deranjată. Nici măcar nu am încercat să te localizez cu ajutorul microcipului, pentru că nu credeam că vei veni aici. Eu și Laura ne îndreptam spre Triora pentru a-l interoga pe Baiguini și am observat o coloană de fum care se ridica chiar lângă casa Aurorei. Nu am ezitat să alertăm Pompierii și să ne grăbim la fața locului, crezând că vrăjitoarea i-a dat foc locuinței pentru a distruge orice probă împotriva ei. Când ți-am văzut mașina parcată, am rămas șocați. Am încercat să te localizez, dar nu reușeam să prind niciun semnal, indiciu că fie muriseși în acel incendiu și căldura distrusese microcipul, fie reușiseși cumva să intri în acele tuneluri unde știm că nu există semnal GPS. Din fericire, câinele tău...

- Furia, Mauro. Îl cheamă Furia.

- Cum spuneam, din fericire, ți-am văzut câinele agitându-se pe bancheta din spate. Am deschis trapa și l-am văzut îndreptându-se ca un fulger spre Izvorul Nucului. L-am văzut căutând printre tufișuri și, prin lătrat, ne-a atras atenția. Găsise un inel, un inel cu o piatră ciudată, conceput în formă de pentagramă. De îndată ce am ridicat inelul, Furia s-a repezit spre intrarea în peșteră și, ridicându-se pe picioarele din spate și zgâriind pe peretele din stâncă, mi-a arătat o crăpătură în care piatra inelului se potrivea perfect. Mecanismul a permis deschiderea gratiilor, așa că ne-am repezit înspre tuneluri. Urmându-l pe Furia, ne-am pus batiste ude la nas și gură pentru a limita efectele gazului toxic, te-am găsit și te-am adus afară cât de repede am putut. Apoi am încercat să te resuscitam. Și, iată-te! Acum explică-ne ce s-a întâmplat.

Între timp începusem să-mi revin și mă ridicasem în șezut.

- Cred că vrăjitoarea a vrut să se sinucidă cu ajutorul focului, iar în nebunia ei, a vrut să mă omoare și pe mine. Îi vom găsi cadavrul în casă odată ce focul va fi stins

Le-am povestit colegilor despre tragica aventură pe care am trăit-o și, până la sosirea ambulanței, am reușit să mă ridic în picioare și să fiu din nou gata de acțiune. „Luptându-mă” cu un paramedic care voia cu orice preț să-mi ia tensiunea, să-mi pună o perfuzie și să mă facă să intru în ambulanță, l-am mângâiat pe Furia, am luat cartea care rămăsese pe jos lângă mine și am pornit-o pe jos în direcția casei care încă fumega.

- Dar unde se duce? Trebuie să o ducem la camera de urgență. Trebuie tratată și monitorizată!

- Mă simt foarte bine. Acum dă-mi bucata aia de hârtie să ți-o semnez ca să nu mai fiu responsabilitatea voastră și pleacă odată de aici!

Unul dintre paramedicii de pe ambulanță îmi întinse un dosar cu o foaie de semnat. Apoi am pornit cu pas grăbit spre casa Della Rosa, cu Furia țopăind mulțumit lângă mine, iar Mauro și Laura urmându-mă, la doi pași în urma mea. Nu îmi scăpară nici comentariile sarcastice ale colegilor mei care vorbeau despre mine cu un amestec de scepticism și admirație.

- Nu am mai cunoscut niciodată o femeie mai încăpățânată decât comisarul nostru, comentă Mauro.

- Dar și înzestrată cu mult curaj! răspunse Laura.

Pompierii își terminau treaba. Odată stinse ultimele flăcări, cu casa încă fumegând, am cerut să intru, împreună cu șeful pompierilor, pentru a mă asigura de prezența cadavrului Aurorei Della Rosa.

- Nu este niciun cadavru aici, doamnă! Doar cărți și mobilier arse.

- Nu este posibil. Am văzut cu ochii mei vrăjitoarea arzând de vie. Nu se putea evapora. Doar dacă... Dar am păstrat restul afirmației pentru mine.

Doar dacă nu a fost totul doar o iluzie, o altă șaradă a Aurorei. Sau? Ce-ar fi să testăm o altă ipoteză... Aurora este de fapt moartă și cineva a fost mai rapid decât noi și i-a furat cadavrul.

M-am dus să mă asigur că peretele blindat greu era la locul lui în spatele oglinzii, etanșând zona secretă a casei. Orificiul de mărimea unei persoane medii de statură era încă evident în oglindă, dar peretele impenetrabil împiedica

accesul dincolo de ea.

M-am întors afară cu o expresie destul de enervată, dezamăgită de ceea ce am descoperit înăuntru. Odată ce am ajuns înapoi la Mauro și Laura, aceștia mă întrebară dacă să cheme medicul legist.

- De această dată, doctorița Banzi își va putea petrece timpul cu iubitul ei. Nu este niciun cadavru.

Cei doi îmi aruncară o privire întrebătoare, dar nu îndrăzniră să întrebe altceva.

- Așadar? Mi se pare că voi doi ați venit cu un scop foarte precis. Să mergem să-l interogăm pe acest domn Baiguini. Chiar vreau să aud dacă are ceva interesant de spus.

- Și aici? întrebă Mauro. Nu ar fi indicat să intervină măcar echipa de criminalistică pentru investigarea cazului? Și dacă vrăjitoarea nu este moartă, nu ar fi cazul, de data aceasta, să amenajăm puncte de control în zonă pentru a încerca să o capturăm? Acum toate dovezile sunt împotriva ei și...

L-am făcut să se oprească cu o privire.

- În regulă! Sună la criminalistică și hai să plecăm de aici. Simt miros de arsură și în păr! am spus eu.

Locuința lui Antonio Baiguini se afla în centrul orașului, nu departe de biserică, o casă veche, enormă, cu trei etaje, cu fațadă de piatră și gratii la ferestre. Părea aproape o închisoare. Laura, când m-a surprins uitându-mă curioasă spre casă, îmi spuse că, la sfârșitul secolului al XVI-lea, aceea fusese una dintre clădirile folosite de inchizitori pentru a ține prizonieri, pentru a interoga și tortura presupusele vrăjitoare. Domnul Antonio stătea la umbră, pe o bancă de pe trotuar, în fața casei sale. Se bucura de aerul după-amiezii. Cred că, nu fără teamă, urmărise evoluția incendiului care avusese loc la câteva sute de metri distanță, în condițiile în care mutase și banca pentru a obține o vedere mai bună spre locul tragediei.

Când deschise gura, vorbi într-o manieră ciudată, de neînțeles, iar Laura îi răspunse în aceeași limbă.

- Dacă ați dori să ne faceți și pe noi să înțelegem ceva, v-aș fi foarte recunoscătoare.

Laura spuse că bătrânul vorbea în dialect. Întrebase dacă focul a fost stins, întrucât știa câtă avere se afla în casa Aurorei, iar Laura îi răspunsese că pompierii au făcut o treabă bună, încercând să salveze ceea ce putea fi salvat.

- De acum înainte, o să vă traduc eu tot ce spune.

Laura se apropie de bătrân, care în ciuda vârstei părea a fi o persoană deșteaptă și complet lucidă, îi luă mâinile zbârcite între ale ei, într-un gest intim și afectuos, și începu să-i adreseze întrebări.

- Ce ne poți spune, Antonello, despre acele pasaje secrete? Cum le-ați folosit în timpul războiului?

- În 1944 aveam douăzeci de ani, iar Aurora cincisprezece. Era cea mai frumoasă fată din sat, dar tuturor ne era puțin teamă de ea, pentru că se spunea că are puteri supranaturale. La acea vârstă trăia deja singură și știa să se îngrijească mult mai bine decât o femeie adultă. Eu și ofițerul de stare civilă, Guido Giorgi, care la vremea aceea fusese persecutat de bandele fasciste, reușisem să organizăm o celulă partizană și obținusem și colaborarea Aurorei. Nici nemții și fasciștii nu-i plăceau. În interiorul casei a păstrat niște texte care prezentau simboluri evreiești și se pare că a rămas singură tocmai pentru că, în virtutea legilor rasiale, mama ei fusese trimisă într-un lagăr nazist, împreună cu o altă prietenă de-ale ei din zonă, o femeie aparținând familiei Giauni. Aurora nu fusese deportată împreună cu mama ei, o soartă de care însă avusese parte fiica celeilalte femei. Eu însumi am amenajat străvechile pasaje secrete care duceau de la casa Della Rosa la tunelurile subterane care leagă unele locuri din împrejurimi. În spatele oglinzii care desparte sala pentagramei de biblioteca secretă am plasat un zid suplimentar blindat, rezistent la explozie, care izola acea parte a casei de restul lumii. De asemenea, am creat o altă rută de evadare în spatele unuia dintre rafturile pline cu cărți, un nou pasaj secret care face legătura, coborând câteva trepte, cu tunelul care duce în subsolul bisericii din apropierea Izvorului Nucului. Eram conștient de faptul că în acest ultim tunel se putea dezvolta gaz, ceea ce putea reprezenta un pericol de moarte pentru oricine din interior. De aceea am pus două uși etanșe la capătul celor două alei care veneau de la casa Della Rosa, astfel încât gazul să nu se poată răspândi niciodată spre părțile ascunse ale casei, pe care noi partizanii le-am fi folosit ca bază și ca

refugiu secret. În aprilie 1945, trupele naziste se retrăgeau, iar sarcina noastră era să aruncăm în aer podul care leagă Triora de Realdo, în cazul în care germanii s-ar fi aventurat în această direcție. Întâmplarea a făcut să fiu chemat la Milano pentru o altă misiune, iar tovarășii mei, în frunte cu Giorgi, au fost surprinși de germani, încercând să găsească scăpare prin pasajele subterane. Au intrat în tunelul care se deschide lângă Izvorul Nucului, pentru a ajunge la refugiul nostru. Dar când au ajuns la ușile etanșe, și-au dat seama că mecanismul de deschidere nu putea fi deblocat decât din interior. Tocmai în acel moment, brusc, s-a declanșat gazul mortal și tovarășii mei nu au avut nicio scăpare. Toți au pierit acolo jos. De partea cealaltă, nemții, după ce au pierdut urma partizanilor, s-au repezit la casa Aurorei. Probabil cineva din sat îi îndrumase acolo. Deoarece fata nu a vrut să dezvăluie ascunzătoarea dușmanilor lor, aceștia au legat-o de un scaun, au stropit-o cu benzină și au amenințat că îi vor da foc dacă nu deschidea pasajele secrete. Aurora, sub acea teribilă amenințare, s-a dezlegat și a deschi oglinda, sperând ca partizanii să nu se afle acolo. Când a văzut că nu era nimeni în spatele oglinzii, a răsuflat ușurată și i-a lăsat pe dușmani să treacă. Ultimul soldat și-a dus o țigară la gură, a aprins-o și a aruncat chibritul spre fata încă stropită cu benzină. Cu un sprint felin, Aurora a reușit să evite chibritul și s-a repezit spre ascunzătoarea secretă provocând închiderea zidului blindat și prinzându-i pe nemți în interiorul pasajelor secrete. Cumva, făcând lumină cu chibrituri și torțe improvizate, au ajuns la una dintre ușile etanșe, au reușit să o deschidă și s-au strecurat în mediul saturat de gaze. Cred că nici nu au avut timp să-și dea seama de trupurile partizanilor întinși pe jos, deoarece chibriturile pe care le-au tot aprins pentru a obține puțină lumină au făcut să se aprindă și gazul, iar explozia a fost inevitabilă. Aurora a simțit casa tremurând de parcă ar fi avut loc un cutremur. Apoi a înțeles că totul s-a terminat și că nu există scăpare nici pentru prieteni, nici pentru dușmani. Nu a avut curajul să deschidă pasajele secrete pentru a verifica ce s-a întâmplat. A pus oglinda la loc și s-a dus să se spele pentru a scăpa de mirosul de benzină. Războiul se terminase. Pe 25 aprilie, la Milano, am avut ocazia să admir trupul lui Mussolini atârnat cu capul în jos. Am participat alături de tovarășii mei milanezi la petrecerea care a însoțit eliberarea și încheierea ostilităților, după care m-am întors la Triora și m-am grăbit să ajung la casa Aurorei. Când m-a văzut, s-a aruncat în brațele mele, a plâns și, printre hohote, mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. Când am reușit să găsesc o mască de gaz, am intrat în pasajele secrete, până am ajuns la locul măcelului. Era impresionant. Se vedeau cadavre, în uniformă sau nu, pământ, moloz, o ușă etanșă ruptă și aruncată la câțiva metri... Unele cadavre fuseseră deja atacate de viermi, iar unii șobolani începuseră să se ospăteze cu ele. Mi-a luat câteva zile să refac totul și să mut cadavrele în subsolul bisericii, unde încă

se mai pot vedea scheletele lor îngrămădite.

Bătrânul făcu o pauză, cu lacrimi curgându-i pe față. Apoi continuă.

- O perioadă, mai bine de trei ani, am fost amantul Aurorei. Și zic amant pentru că fata nu voia să audă nimic despre logodnă cu atât mai puțin despre căsătorie. Dar a fost incredibil să fac dragoste cu ea. Pasiunea ne copleșea și puteam petrece zile întregi închiși în casă, făcând sex până la epuizare. Au fost cei mai buni trei ani din viața mea. Din păcate, ca toate experiențele frumoase, și aceasta s-a încheiat. În vara lui 1948, Aurora și-a dat seama că este însărcinată și mi-a spus că nu ne mai putem vedea. Pentru ea, acel copil reprezenta o greșeală; nu putea concepe că va avea un copil cu cineva care nu făcea parte din aceeași sectă ca și ea. Iar dacă era băiat, așa cum credea ea ca urmare a senzației pe care o percepea, problema ar fi fost și mai mare. În acel moment m-am simțit rău, pentru că nu înțelegeam. Am insistat să ne căsătorim și să ne întemeiem o familie împreună cu copilul care urma să se nască. Dar ea a rămas neclintită și m-a dat afară. Însă eu nu m-am lăsat învins. Am urmărit-o pe ascuns, pentru a-i vedea burta cum crește și pentru a fi sigur că nu va face vreun avort prin proceduri pe care știam că le cunoștea prea bine. La sfârșitul iernii, s-a retras într-una dintre acele peșteri. Chiar în peștera de lângă Izvorul Nucului. Pregătise un foc, pusese apă la fiert și adusese cu ea niște prosoape. Am înțeles că vrea să nască singură, poate ca mai apoi să abandoneze copilul sau, mai rău, să-l omoare. Am asistat la naștere, rămânând ascuns și, admirând curajul fetei care, ținând o batistă în gură, nu scotea nici măcar un strigăt în timpul travaliului, ci doar câteva gemete ușoare. Nou-născutul era băiat. Încă epuizată și plină de transpirație, Aurora l-a spălat, l-a învelit într-un prosop și l-a așezat pe stânca în formă de paralelipiped, acel tip de altar închinat Dumnezeului ei. Apoi s-a curățat cu grijă și s-a așezat într-o poziție de rugăciune. A rămas în poziția aceea mult timp. Când s-a ridicat în sfârșit, am sperat că va alăpta copilul. În schimb, a luat un cuțit lung și l-a ridicat cu ambele mâini deasupra creaturii nebănuitoare. Am simțit că mi se oprește inima. Orice s-ar fi întâmplat, eram hotărât să o opresc pe vrăjitoare. Din fericire, nu a trebuit să intervin, pentru că Aurora s-a oprit, nu a avut curaj, a lăsat cuțitul jos și a izbucnit în lacrimi. A ieșit din peșteră și a fugit în pădure. Avea să reapară, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, abia după câteva luni, coincizând cu sărbătoarea solstițiului de vară. Când am fost sigur că cea iubită s-a îndepărtat destul de mult, am ieșit din ascunzătoarea mea și am luat copilul, la-m dus cu mine în sat și l-am încredințat unei dădace. O cunoșteam bine pe această femeie și pe soțul ei, al cărui nume era Carrega. Le-am făcut să promită că îl vor trata pe băiețel ca pe propriul lor copil. În schimb,

urmau să primească de la mine tot sprijinul financiar necesar pentru a-l crește. Cuplul, a căror fetiță se născuse în aceeași zi, a declarat la oficiul de stare civilă că au gemeni, Sibilla și Stefano.

- Stefano Carrega! am exclamat uimită.

- Să-l lăsăm să termine! zise Laura, strângând și mai tare mâinile bătrânului în ale ei.

- Din când în când mergeam la casa Carrega. Cei doi copii, crescând, m-au văzut ca pe un bun prieten de familie și cred că Stefano nu a bănuit niciodată că sunt adevăratul lui tată. Odată ce a terminat gimnaziul, băiatul, care era cu adevărat inteligent, a plecat. A plecat din sat, să studieze mai întâi la Genova, apoi la Bologna, și i-am pierdut complet urma. Acum câțiva ani i-am întâlnit întâmplător pe cei trei jurnaliști veniți de la Genova. Când l-am văzut pe cel mai în vârstă dintre ei, un îndrăzneț de vreo cincizeci de ani, am fost pe punctul de a face un infarct, mi-am simțit inima bătând atât de sălbatic. L-am recunoscut, era el, era Stefano, fiul meu, iar eu nu puteam nici măcar să îi spun tot adevărul, oricum nu m-ar fi crezut. În orice caz, m-am bucurat să aflu că, deși fără să știe, el conducea o anchetă care să-l conducă pe urmele adevăratei sale mame. A avut șansa să-și descopere adevăratele origini. În schimb, după câteva zile, cei trei au dispărut fără urmă. A fost un mister pe care nimeni nu l-a putut rezolva, însă acum, în inima mea, simt că mi-am pierdut fără speranță singurul fiu!

Antonio izbucni în plâns, iar eu am profitat de ocazie pentru a-i șopti ceva Laurei.

- Lasă-l să se descarce, apoi întreabă-l dacă ne poate spune altceva despre bătrâna Aurora și ce relații ar putea exista între ea și tânăra Aurora.

- Am continuat să-mi văd vechea dragoste încă patruzeci de ani. Ea a fost mereu splendidă, dar m-a evitat, nu a vrut să vorbească sau să reia legătura cu mine. La şaizeci de ani era încă o femeie frumoasă, când a sosit din România o fată cu părul negru, una din propria ei sectă. Cele două femei au plecat împreună și multă vreme nu s-a mai auzit nimic despre ele. De fapt, când am văzut-o pentru prima dată pe tânăra Aurora Della Rosa aici în Triora, la începutul anilor 90, am rămas șocat. Fata era identică, din toate punctele de vedere, cu presupusa ei bunica, cu cea pe care o iubeam și o ținusem în brațe timp de trei ani. Chiar mi-am imaginat că bătrâna Aurora găsise un elixir, pusese o parte din magia ei în

acțiune, pentru a o face să pară cu cel puțin patruzeci de ani mai tânără. Inima mea a gândit asta, dar mintea mea, folosind rațiunea, știa că nu poate fi așa. Era o altă persoană. Și, după ce am făcut niște calcule și având în vedere marea asemănare, mi-am dat seama cine ar putea fi. Era nepoata mea, fiica lui Stefano. Dar, chiar și cu această ocazie, mi-am dat seama că nu puteam face altceva decât să o admir pe splendida fată care traversează străzile orașului. Au mai trecut douăzeci de ani și nu am avut niciodată curajul să o înfrunt și să vorbesc cu ea.

- Cred că ar fi trebuit să o faci, Antonello! am spus eu. Poate ai fi riscat să nu fii crezut, dar ai fi vorbit din inimă, inima unui tată și a unui bunic, și poate ai fi putut salva vieți. Dar nu toți suntem întotdeauna capabili să ne urmăm inimile. Suntem mai înclinați să urmăm rațiunea și este normal și poate corect, în anumite cazuri. La revedere, Antonello! Chiar cred că informațiile pe care ni le-ai furnizat vor fi foarte, foarte utile.

L-am rugat pe Mauro să-mi dea inelul pe care l-a găsit Furia, apoi mi-am unit mâinile cu ale lui Antonello, înlocuind-o pe Laura. Am rămas fermecată câteva secunde privind ochii cenușii ai bătrânului, apoi am dat din cap către colegi. Era timpul să plec. Bătrânul și-a deschis mâinile, s-a uitat la inelul pe care l-am strecurat în ele și l-a recunoscut. Când m-am întors spre el o ultimă oară, am putut să-i surprind privirea, care se luminase. Zâmbetul lui era plin de recunoștință și era însoțit de o ultimă lacrimă ce îi coborî pe obraz.

CAPITOLUL 14

Laris Dracu

Când ne-am întors la secție, am observat multe fețe îngrijorate și am înțeles că însemnau necazuri. D'Aloia mi-a spus că doctorul Leone mă aştepta cu nerăbdare în cabinetul meu şi nu părea fericit. Ei bine, da! mi-am spus. Probleme.

L-am găsit stând la biroul meu, studiind cu atenție câteva documente din anchetă. Când am intrat, și-a ridicat privirea peste ochelari, privindu-mă pieziș.

- Doamnă, sunteți aici de o săptămână și deja m-am săturat de metodele dumneavoastră! A spune că acestea nu sunt metode tocmai ortodoxe este o subestimare. V-am permis să mergeți mai departe pentru că am observat că anchetele progresează într-un fel, dar după ce s-a întâmplat astăzi, m-am răzgândit. Pentru a doua oară în decurs de câteva zile, ați lăsat-o pe Della Rosa să fugă. Și să nu-mi spuneți că a ars și că e moartă, pentru că nu s-a găsit niciun cadavru. În ceea ce mă privește, poate că dumneavoastră, comisare, ați fost cea care ați pus focul, poate pentru a vă răzbuna pentru faptul că Della Rosa încercase să vă omoare la fel. Cine știe? Puteți spune ce vreți, oricum nu au fost martori! Nici măcar nu v-ați deranjat să începeți căutările, să înființați puncte de control sau să faceți tot ceea ce impune practica în astfel de cazuri. Dar dumneavoastră nu știți ce este practica. Poate că ați confundat ancheta cu un tur turistic în munții din jurul Triorei, cu diversiuni chiar și în România? Este timpul să vă opriți și să trageți o concluzie. Presa este cu ochii pe noi și trebuie să oferim un nume asasinului! bătu el cu mâna în birou. Și avem acest nume: Aurora Della Rosa! Trebuie să o capturăm. Strângeți-o bine cu ușa pe româncă! O să cedeze și o să ne spună unde se ascunde prietena ei. Apoi, du-te să recuperezi cadavrul Annei Lory Stella din acea peșteră! E timpul să-i oferim o înmormântare demnă, chiar dacă nicio rudă, deocamdată, nu i-a revendicat corpul. Nu știu ce mi-a trecut prin minte când te-am autorizat să nu miști cadavrul!

- Așteptați, domnule procuror! Avem elemente noi. Atât ieri la Alba Iulia, cât și astăzi la Triora, au apărut fapte care, dacă sunt evaluate cu atenția potrivită, ne vor conduce la o concluzie în acest caz. Mai dați-mi puțin timp și vă asigur că îl vom aresta pe criminal.

- Să-i spunem acestui criminal pe nume: AURORA DELLA ROSA!

- Cu permisiunea dumneavoastră, încă nu e sigur!

- În regulă atunci! Îți mai dau încă o săptămână, nicio zi în plus, apoi îi voi spune chestorului să te elibereze de atribuții și să încredințeze altcuiva ancheta.

- Am nevoie de cincisprezece zile, până pe 22 iulie!

Am observat cum buza superioară a început să-i tremure și s-a acoperit cu broboane de sudoare.

- Așa să fie! Dar dacă nu ajungi la o concluzie până la acea dată, te voi trimite personal nu la detașamentul tău canin, ci la serviciul de patrulare, și nu la Ancona, ci într-un oraș frumos, precum Palermo sau Reggio Calabria!

Se ridică, își luă actele sub braț, se întoarse pe călcâie și plecă fără ca măcar să mai salute.

Mauro, care rămăsese în prag tot timpul, mă observa cu o expresie întrebătoare.

- De ce până la 22 iulie?

- Luna plină, Mauro, luna plină!

Pe moment păru să nu înțeleagă, apoi i se lumină fața.

- Am înțeles ideea.

Pentru a-mi acorda câteva momente de reflecție, l-am trimis după o cafea, rugându-l să revină cu Laura, pentru că aveam nevoie să vorbesc cu ei despre unele lucruri. Sosise timpul să vorbesc cu Laris, dar voiam să o fac față în față și aveam nevoie de o strategie sigură. Acum era clar că romånca putea fi cheia pentru a înțelege cum să conectăm toate elementele poveștii.

Mulțumindu-i lui Mauro pentru cafeaua pe care mi-o adusese, am început să vorbesc din nou.

- Ai tipărit imaginile din jurnalul Clarei Giauni?

- Sigur, mă duc să le aduc imediat!

- Nu, oprește-te! Voiam doar să te întreb dacă reușești să faci copii mai mult sau mai puțin în formatul jurnalului de la Alba Iulia, pentru a le lega într-un mod care să semene cât mai mult cu originalul.

- Ai noroc, am fotografiat și coperta jurnalului. Voi încerca sa fac tot ce pot. Până mâine dimineață vei avea ceea ce tocmai ai cerut.

- Reușești în două ore? insistai eu, uitându-mă fix la ceas cu cea mai persuasivă privire de care eram în stare.

Clătină din cap și se îndreptă spre biroul său, nu fără să mormăie niște expresii binevoitoare la adresa mea.

- Bine, dar nu garantez nimic.

Apoi i-am descris Laurei cutia în care era ținut jurnalul și am întrebat-o dacă poate să-mi facă rost de una asemănătoare.

- Sunteți foarte norocoasă astăzi, doamnă! Am una acasă, pe care o foloseam în copilărie pentru a-mi păstra jurnalul și obiectele secrete dragi mie, foarte asemănătoare cu cea descrisă de dumneavoastră, cu excepția mecanismului de deschidere. Cred că am intuit intențiile dumneavoastră. Doriți să câștigați încrederea româncei cu câteva mici amintiri legate de copilărie. Este o idee bună.

- Unde este acum Laris?

- A fost transferată la chestură. Mai sunt încă niște celule care aparțin vechii închisori și care sunt folosite ca și camere de siguranță și unde cei arestați așteaptă să fie eliberați sau transferați la închisoarea din Genova. Din moment ce procurorul a confirmat arestul, cred că Laris va fi transferată la Genova cel târziu mâine după-amiază. În mod ironic, închisoarea aceea se află în aceeași clădire în care vrăjitoarele din Triora fuseseră ținute prizoniere cu mai bine de patru secole în urmă.

- Bine, Laura. Adu-mi ce ți-am cerut! Te voi aștepta aici. Oh, am uitat. În timpul percheziției, ați ridicat ceva ce ar putea fi folosit în scopul efectuării unui test ADN pe Aurora Della Rosa?

- Mucuri de țigară. Conțin întotdeauna urme de salivă. În caz de dubii, am adunat toate mucurile găsite în casă și le-am pus într-o pungă de plastic care se află la departamentul criminalistic.

- Mulțumesc. Poți să pleci!

Când Laura închise ușa în urma ei, mi-am dat seama că am la dispoziție câteva ore să reflectez. Ultima întrebare adresată Laurei avea un scop, acela de a înțelege dacă intuiția lui Baiguini, că tânăra Aurora Della Rosa era nepoata sa, putea fi adevărată. Nu puteam să comparăm ADN-ul tinerei cu cel al bătrânei vrăjitoare, care dispăruse cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, dar puteam face asta cu cel al lui Antonello, dacă era de acord. Dacă l-aș fi întrebat, cu siguranță nu ar fi refuzat. Existau cel puțin două puncte întunecate în toată treaba asta și pe care eu le trăiam la persoana I, în plus față de faptul că fusesem însărcinată să mă ocup de anchetă. Eram sigură că Aurora era moartă, nu aveam nicio îndoială, simțeam asta cu o certitudine absolută. Dar pentru că însăși Aurora mă sedusese mai întâi și, cu acea cuplare ciudată, încercase să-mi transmită ceva, o înțelepciune, puteri supranaturale, pe care până în acel moment nu le posedasem niciodată, sau nu le percepusem niciodată, cum se face că apoi încercase de două ori să mă omoare? Îmi venea greu să cred. Lăsând deoparte noaptea din Campomavùe, unde era nevoie să aflu mai multe detalii, de ce ar fi vrut ea să se sinucidă în acea zi, încercând în același timp să mă facă să mor în flăcări cu ea? O nouă ipoteză începea să își facă loc în mintea mea și anume că Aurora nu se sinucisese deloc. Însă, cineva care se afla cu ea în spatele oglinzii ar fi putut să o stropească cu benzină și apoi să îi dea foc. După ce scăpase în sufragerie, văzuse în mine singura ei șansă de salvare. Venea spre mine nu ca să mă omoare, ci în speranța că voi găsi ceva care să o salveze. Neînțelegându-i intențiile, i-am semnat condamnarea. Dar apoi, trecând dincolo de oglindă, am văzut clar că nu era nimeni acolo. Însă Antonio Baiguini vorbise de un al doilea pasaj, făcut de el în spatele unui raft, același pe care îl zărise Mauro când, cu câteva zile în urmă ne aflam în casa Della Rosa. Prin urmare, asasinul ar fi putut intra pe acolo, înfruntând flăcările și furând trupul sărmanei Aurora. Și toate acestea erau în concordanță cu ceea ce făcuse el până în acel moment, ucigându-și victimele cu focul și păstrându-le cadavrele carbonizate pentru un ritual final. Numărând-o și pe Aurora, erau patru victime. Mai rămânea una pentru a

completa pentagrama, iar aceasta era Clara Giauni. Aceasta din urmă nu ar fi putut fi cea care să fi orchestrat cele întâmplate dimineață, pentru că se afla într-o celulă de siguranță și nu ar fi avut cum să plece de acolo. Prin urmare, dintre toate personajele implicate în această poveste, nu găsisem niciodată o urmă a unuia singur, însă auzisem despre el. Numele lui era Stefano Carrega, omonimul primarului din Triora la momentul procesului din 1587 și era fiul secret al Aurorei Della Rosa și a lui Antonio Baiguini. Din anul 2000, toate urmele lui se pierduseră, dar trupul său nu fusese găsit și nici semne ale prezenței sale ipotetice la Triora. Singurul element era o amprentă, găsită întâmplător de Mauro, dar care nu trezise niciodată în mine un interes deosebit. Ce spusese adjunctul meu când, a doua zi după tentativa de omor asupra mea ne-am întors la Campomavùe? Nu existau urme care să poată duce la persoana cu glugă. Era el oare bărbatul îmbrăcat în călău? Și ce era el, o fantomă sau o persoană atât de pricepută și vicleană încât a reușit de fiecare dată să-și ascundă urmele? Și de ce încercase să o înlocuiască pe Laris, ca descendentă a Emanuelei La Capricciosa, cu mine? Poate că aș fi putut descoperi ceva mai mult vorbind cu Laris, sperând că ceea ce plănuisem era suficient să o fac să se deschidă față de mine.

Oboseala mi-a făcut o glumă proastă. M-am prăbușit pe birou, am ațipit și am visat. Un bărbat în vârstă de șaizeci de ani, înalt, încă fermecător și cu un fizic atletic în ciuda vârstei, se afla în peștera de lângă Izvorul Nucului și făcea dragoste cu Laris pe piatra care servea drept altar păgân. După ce a obținut plăcere, intensă pentru amândoi, fără să-și lege măcar victima, care a rămas întinsă pe piatra de travertin alb și rece, a turnat peste ea două, trei, patru, cinci sticle de ulei de lampă. Același bărbat, îmbrăcat în negru și glugă, ținea o torță și recita cuvinte într-o limbă arhaică, a căror semnificație reușeam să le înțeleg.

- O, duhuri, benigne și maligne, veniți la mine, vă invoc, în numele puternic al lui Dumnezeu, Adonai. Vino și eliberează trupul acestei vrăjitoare, care va muri în flăcări, de spiritul ei. Puterea ei va sălășlui în mine și va spori puterea mea. Permiteți-mi să adun puterile celor cinci elemente și să devin cea mai puternică ființă vie care a existat vreodată. Apoi luați-mă cu voi și duceți-mă la templu unde îmi voi lua locul de drept!

Vocile lui Mauro și ale Laurei mă treziră brusc, în timp ce, în vis, bărbatul se apropia cu torța de victima sa care, în loc să cerșească milă, afișa acum o expresie fericită.

Ambii colegi făcuseră o treabă bună. Am luat jurnalul tipărit și legat de Mauro,

l-am așezat în cutia pusă la dispoziție de Laura și am adăugat piesa de rezistență, inelul luat de la Alba Iulia. Când Mauro a văzut inelul, a rămas uimit.

- Ştiam eu! Prin investigarea acestor vrăjitoare, și tu ai dobândit puteri supranaturale. Sunteți capabile să înmulțiți obiectele acum? Chiar dacă nu am zis nimic, te-am văzut când ai lăsat inelul în mâinile lui Antonio Baiguini. Cum ai făcut să apară din nou?

- O, acesta e altul. L-am adus cu mine din România. Seamănă întrutotul cu cel găsit de Furia, dar acesta m-a ajutat să mă salvez de flăcările din casa Della Rosa.

- Dar nu și de gaz. Așadar, am aflat că ai abilități și de hoață. Atât eu, cât și Rebeca nu am observat absolut nimic!

- Ei, un polițist bun care știe să își facă meseria, cunoaște și arta celor împotriva cărora luptă.

- Oricum, câte inele din astea mai sunt?

- În afară de acestea, care se pare că sunt imitații bune, trebuie să fie inelul original al lui Solomon. Sper că acesta este la locul lui, în interiorul sicriului de fildeș din mormântul regelui Solomon, păstrat la British Museum din Londra!

- Vrei să sun în Marea Britanie să aflu dacă e încă acolo?

- Ajunge cu sarcasmul. E deja șapte seara și nu vreau să pierd șansa de a mă întâlni cu Laris. Iar de data asta voi merge singură. Vreau să o cunosc informal, să văd în ce măsură pot culege informații de la ea în mod spontan. Deci, fără avocați, fără camere, fără colegi. Doar eu și ea, față în față. Voi doi puteți merge să vă odihniți. Meritați. O să merg la chestură cu mașina mea, astfel încât imediat ce termin să pot merge acasă și să mă odihnesc și eu un pic. Ne vedem aici mâine dimineață!

- Important este să nu mai intri în necazuri! spuse Mauro. Cred că voi rămâne lipit de un computer până când mă asigur, după sistemul de localizare, că ești acasă în pat, chiar dacă asta va însemna să rămân treaz toată noaptea.

Am coborât scările și i-am pus Furiei lesa, ca să-l pot plimba puțin, dat fiind faptul că stătuse multă vreme închis în mașină. Când am ajuns în Piazza del

Duomo, chestorul era încă la birou. M-a complimentat pentru modul în care desfășuram investigația, demonstrând o antipatie pe care cu greu și-o stăpânea față de procurorul Leone.

- Nu vă faceți griji prea mult pentru el, comisar Ruggeri! Este în regulă să conducem investigații și cu metode neconvenționale, având în vedere oamenii cu care avem de-a face. Dumneavoastră ați ajuns într-un punct în care niciunul dintre predecesorii dumneavoastră nu a ajuns vreodată. Ați avut o intuiție incredibilă în ce privește găsirea cadavrului de pe fundul lacului Degno și sunt convins că în câteva zile toată această tărășenie se va încheia în cel mai bun mod posibil. Disprețul lui pentru pericol este de asemenea notabil. Crede-mă, am auzit ce s-a întâmplat azi și am admirat foarte mult comportamentul dumneavoastră.

- Mulțumesc, domnule chestor! Cred că am un aliat excelent în dumneavoastră. Și de aceea mă și aflu aici. Aș dori să vorbesc cu Laris Dracu înainte de a fi transferată la închisoarea din Genova. Informal, într-o cameră mică privată, dacă este posibil.

- Este foarte posibil și îți voi pune la dispoziție tot ce ai nevoie chiar acum.

Chemă un gardian și îi dădu instrucțiunile necesare.

- Însoțește-o pe doamna comisar în camera de la parter, cea pe care o folosim ca arhivă temporară. Adu acolo și prizoniera și rămâi discret de pază la ușă atât timp cât comisarul nostru consideră necesar.

Camera era izolată de restul birourilor, era plină de fișiere și avea un birou mic cu un computer oprit pe el. Am observat un singur scaun, așa că am rugat gardianul să mai aducă unul. Când Laris a sosit, i-am cerut polițistului să-i scoată cătușele, să lase o țigară și să iasă. S-a uitat la mine ezitant, dar a urmat ordinele.

I-am spus brunetei să se așeze în fața mea, de cealaltă parte a biroului, ca să o pot privi în ochi. Avea ochi frumoși, dar în acel moment erau străbătuți de un val de tristețe și, poate, de frică. I-am aprins țigara, încercând să rezist disconfortului pe care mi-l provoca fumatul în medii închise.

Am așezat cutia pe masă, i-am luat mâinile în ale mele și am apelat la toată priceperea mea pentru a câștiga încrederea interlocutoarei mele.

- Clara! Acesta este numele tău adevărat. Sunt articole aici, înăuntru, care cred că îți aparțin, dar înainte să ți le arăt, vreau să știi că poți avea încredere în mine. Noi doi avem câteva lucruri în comun. Primul este un tatuaj pe piciorul drept, pe care îl ai de când erai mică, în timp ce eu îl am de doar câteva zile și poate doar tu îmi poți explica motivul pentru care mi-a fost făcut. Spunând asta, mia-m ridicat pantalonii, doar cât să-i arăt lui Laris că nu o mințeam. Aura ta este roșie, ca a mea, elementul nostru este focul, iar acest lucru se explică și prin semnul nostru zodiacal. Tu ești Berbec, eu sunt Săgetător, două semne de foc.

- De unde îmi știi numele adevărat? Cum poți să-mi vezi aura? Care sunt puterile tale? începu romånca foarte curioasă.

Am continuat, de parcă n-ar fi spus nici măcar un cuvânt.

- Ultimul element pe care îl avem în comun este că am făcut dragoste cu Aurora Della Rosa.

- Este o vrăjitoare cu puteri mari. Am avut încredere în ea orbește până în noaptea în care Anna Lory a fost ucisă, dar de atunci m-am temut de ea. Nu știu dacă ar trebui să-mi fie mai frică de ea sau de cealaltă entitate care rătăcește prin pasajele subterane și pe care însăși Aurora o numește cel malefic.

Ei bine, acum că începea să se deschidă, trebuia să o pot face să vorbească cât mai mult posibil, evaluând veridicitatea cuvintelor ei.

- Clara, ascultă-mă! Aici nu sunt camere, nu sunt avocați, nu e nimeni care să treacă totul într-un proces-verbal. Totul va rămâne între tine și mine și poate că va servi la salvarea vieților noastre, a ta și a mea, care sunt acum amenințate de această entitate malefică. Acum nu mai trebuie să te temi de Aurora, pentru că a pierit în flăcări, în focul din casa ei. Am văzut-o arzând de vie

- O, nu, nu, nu! Voi avea parte și eu de același sfârșit, știu asta! Aurora și cu mine am făcut totul pentru a preveni acest lucru, dar nu am putut. Acum el are nevoie de mine să-mi ia puterea pentru a stăpâni toate cele cinci elemente. Cu mine, cercul va fi complet, iar lumea se va îndrepta spre haos.

Am încercat să readuc conversația la un nivel mai rațional.

- Atât timp cât ești aici, ești protejată, nimeni nu te poate răni.

- Barele cu siguranță nu-l vor opri. Oricând va vrea, va veni și mă va lua și acesta va fi sfârșitul.

Încercând să o liniștesc, am deschis cutia și i-am arătat conținutul.

- Ai vrea să-mi spui puțin despre viața ta, despre ce ai scris în acest jurnal, despre importanța acestui inel?

Femeia, văzând obiectele care-i aparținuseră în copilărie, fu mișcată. Două lacrimi i se rostogoliră pe obraji și începu să vorbească, povestind despre ea însăși, despre experiențele ei, dar mai ales despre evenimentele la care asistase în ultimele zile și care o bulversaseră.

La miezul nopții am chemat gardianul și l-am rugat să o ducă pe doamna Dracu înapoi în celula ei. Am plecat acasă cu adevărat mulțumit de întâlnire și de o promisiune făcută de la Clara, care cu siguranță, după părerea mea, ar fi dus la încheierea anchetei și la arestarea criminalului. Iar Clara s-a întors în celula ei pe baza unei promisiuni din partea mea față de ea. Ultima privire pe care o schimbasem, fiecare pătrunzând în ochii celeilalte, fusese una de mare înțelegere și urma să o păstrez bine în minte în zilele care urmau.

CAPITOLUL 15

Clara Giauni

Trecuseră cincisprezece ani de când Laris, după ce ajunsese în acel loc împreună cu Aurora, fusese oaspete al templului. Totuși, uitându-se în oglindă, își putea admira aspectul, încă identic cu cel avut prima dată când pusese piciorul acolo. Era ca și cum aspectul său fizic nu fusese afectat de trecerea anilor, în timp ce cunoștințele sale se îmbogățeau zi de zi, grație dăruirii sale pentru studiul textelor păstrate în acel loc sacru. Drumul spre atingerea nivelului de Cunoaștere Universală nu era scurt și abia după alți șapte ani, care coincideau cu cea de-a patruzecea aniversare a sa, Marele Patriarh i-ar fi deschis Sfânta Sfintelor. În acel moment urma să aibă acces la cel mai important text, cunoașterea acestuia ducând la finalizarea procesului. Apoi ar fi fost liberă să rămână în acel loc minunat, punându-se la dispoziție ca și ghid pentru noii adepți, sau s-ar fi putut întoarce în lumea muritorilor de rând unde, cu imensele cunoștințe de care dădea dovadă, și-ar fi câștigat în orice caz stima și admirația oriunde ar fi ales să se stabilească. Dar ea, cu siguranță, s-ar fi întors la Alba Iulia, întrucât aflase că România este acum o țară nouă, liberă, în plină redresare economică, o țară care urma să intre în Comunitatea Europeană. Când a fugit de acolo, nu și-ar fi imaginat niciodată o schimbare atât de radicală într-un timp atât de scurt. Se uită pe fereastră, uitându-se la cerul înstelat al nopții de martie și recunoscând constelația Orion, care părea atât de enormă și apropiată încât o putea atinge cu mâna. Își aducea bine aminte că planul templului urma desenul acelei constelații și avu impresia că cel care, cu multe secole înainte, proiectase acea clădire, privise cerul la fel cum făcea ea acum în exact acel moment.

Reflecțiile sale fură întrerupte de o percepție. Aurora încerca să intre în contact telepatic cu ea. Prietena sa avea nevoie de ajutor? Pentru a fi sigură, se duse la computer și deschise e-mail-ul. Chiar și în acel loc îndepărtat, în ultimii ani, datorită vizitelor iluștrilor adepți ai sectei, fusese introdusă tehnologia modernă. Templul era autonom din punct de vedere energetic, mulțumită centralelor hidroelectrice și fotovoltaice, acum la capacitate maximă. Timp de câțiva ani,

fiecare dintre oaspeții permanenți ai clădirii antice a avut la dispoziție un computer personal, conectat la rețeaua locală și la internet prin intermediul unui server. Toată lumea avea o căsuță de e-mail și un mic spațiu web, ceea ce le permitea să gestioneze un blog pe site-ul nomolosiuliirotivres.org.

Da, primisese un mesaj de la Aurora, care o implora să i se alăture în Triora, întrucât nu mai era în stare, cu propriile forțe, să lupte cu cel malefic, entitatea despre care vorbiseră atât de mult în trecut. Potrivit vrăjitoarei, el își revendicase deja două victime, și nu două victime aleatorii, ci două femei cu un tatuaj pe piciorul drept, același pe care îl avea și ea. În e-mail, Aurora îi recomanda prietenei sale să ajungă la ea cât mai curând posibil și să șteargă mesajul pentru a nu lăsa nicio urmă cu privire la destinația sa. Ea urma să facă același lucru, ștergând mesajul atât de pe computer, cât și din căsuța de e-mail a serverului. Era necesar să se asigure că cel malefic nu va afla e sosirea lui Laris la Triora, întrucât s-ar fi aflat imediat în pericol.

Laris rămase puțin șocată, puțin perplexă. Dacă ar fi părăsit templul în acel moment, călătoria ei s-ar fi întrerupt. Atinsese niveluri importante, dar mai avea mult de parcurs! Și apoi, mergând la Triora, tot s-ar fi aflat într-o situație periculoasă. Dacă ar fi adevărat ceea ce spunea Aurora, iar cel malefic ar fi vrut să îi curme și ei viața, înseamnă că urma și cealaltă adeptă aflată pe undeva prin lume și care avea un tatuaj identic cu al ei. Trebuia să vorbească despre asta cu Marele Patriarh, cu bunul Hiamalè, care cu siguranță i-ar fi dat sfatul potrivit.

Hiamalè, care îi succedase lui Roboam ca lider suprem al templului, avea o sută treizeci și unu de ani la acea vreme și era un mare înțelept, un om cu înțelepciune și percepții infinite. În ciuda vârstei sale, era într-o formă excelentă. Mergea cu ajutorul unui baston, dar Laris era convinsă că s-ar fi putut descurca fără el. Adepta, după ce a intrat în camera lui, s-a așezat pe pernele așezate pe podea, apoi a fost invitată de Patriarh să fumeze o narghilea cu el.

Laris, sorbind fumul din furtun și ținându-l în gură, începu să-i explice situația și îndoielile ei, apoi lăsă să iasă ușor fumul.

- Draga mea, dacă o persoană pe care o considerăm prietenă ne cere ajutor, nu putem ezita, nu putem nega, chiar dacă ne costă un mare sacrificiu, chiar dacă ne costă propriile noastre vieți. Îți înțeleg dilema, dar acum trebuie să alergi la prietena ta. Încă nu ți-ai terminat călătoria, așa că nu vei putea folosi teleportarea pentru a ajunge la destinație, dar îți voi face rost de niște curele magice, pe care

deja știi să le folosești, ca să te poți mișca mai repede. Dar, înainte de a pleca, trebuie să-ți dezvălui un secret, pe care oricum l-ai fi învățat singură când, peste câțiva ani, ai fi avut acces în camera în care se ține prețioasa raclă a regelui Solomon.

Bătrânul înțelept scoase fum din pipă și îl expiră cu un oftat lung.

- După moartea lui Roboam, când în calitate de cel mai bătrân și înțelept de la templu am avut cinstea să-i iau locul, am încercat să verific dacă totul este în ordine și am intrat și în Sfânta Sfintelor. Am deschis cutia de fildeș și am putut vedea, spre uimirea mea, că, în timp ce cartea era ținută înăuntru, inelul a dispărut. Ultimii oameni care au avut acces la cutie au fost doi, la scurt timp unul de celălalt: italianul Stefano Carrega, care a instalat centrala fotovoltaică drept mulțumire personală, și prietena ta Aurora. Înainte de ei, doar eu deschisesem racla cu vreo douăzeci de ani înainte, iar inelul era la locul lui. Prin urmare, a fost furat de unul dintre cei doi. Nu știu de către cine, dar știu că oricine are inelul posedă puteri enorme care, dacă nu sunt folosite pentru bine, ar putea duce la mari răsturnări. E o viziune apocaliptică. Prin urmare, du-te la Triora și încearcă să recunoști prietenul de dușman, binele de rău, iubirea de ură. Folosește-ți puterile și învinge răul, chiar dacă nu va fi ușor să-l recunoști. Și, să nu ai încredere în nimeni, chiar și în cei care pretind că sunt cel mai bun prieten și aliat al tău, pentru că uneori ei sunt cei care mint. Du-te acum, nu știu dacă ne vom mai întâlni aici sau într-o altă viață și alt loc, dar amintește-ți mereu de Hiamalè!

Se ridică, o sărută pe obraji, îi întinse curele magice și bastonul și îi făcu semn să plece.

A doua zi dimineață, în zori, Laris părăsi templul și se duse la luminișul indicat de bătrânul înțelept și îndeplini ritualul așa cum îl găsise descris în textele pe care le studiase. Aerul era înțepător, deși cerul era senin. La câțiva pași de ea, o aștepta o lamă, gata de călărit, deja înșeuată și cu sacoșe pline cu mâncare și cu strictul necesar călătoriei. Își strânse mai bine pe corp geaca și, înainte să sară pe spatele animalului, își scrise destinația pe pământul acoperit parțial cu zăpadă: Alba Iulia. De fapt, intenția sa era să treacă mai întâi pe acasă înainte de a se îndrepta spre Liguria la prietena sa Aurora. Nici nu și-a dat seama cum și prin ce mijloace a ajuns acolo, dar după trei zile s-a trezit coborând pe drumul de munte care ducea înapoi spre Alba Iulia și spre vechea ei casă. Și nu mai era călare pe o lamă, ci călărea un cal iute, negru ca smoala și frumos ca niciun alt animal văzut

vreodată.

Avea nevoie să se odihnească și să reflecteze și, având în vedere că echinocțiul de primăvară trecuse de câteva zile și nu primise niciun alt mesaj telepatic de la prietena ei, ar fi putut să se oprească în orașul ei pentru o perioadă bună de timp, apoi să ajungă Triora la solstițiul de vară. Se apropie de casa ei cu inima bătând. Spre marea sa bucurie a observat casa în stare bună, nu ca celelalte gospodării învecinate ajunse în ruină. Cine știe ce s-a întâmplat cu oamenii care locuiseră acolo și pe care, la vremea aceea, avusese ocazia să-i cunoască!

Intră în casă și recunoscu mediul, locul în care se născuse și trăise, unde se bucurase și unde suferise. Găsii totul al locul lor, chiar dacă fiecare obiect era acoperit de un strat gros de praf. Își găsi jurnalul și inelul cu piatra în formă de pentagramă, util pentru deschiderea pasajelor secrete ale casei.

În zilele următoare făcu ordine în casă, punând obiectele care i-ar fi putut fi de folos în sacoșele pe care avea să le ia cu ea pe calul negru când va veni timpul să plece spre Triora. Coborî și în sat unde, spre marea ei uimire, observă că oamenii nu se schimbaseră prea mult. Nu cunoștea pe nimeni și nimeni nu o recunoștea. Așa era cel mai bine. Alba Iulia părea mai mare decât atunci când locuia ea aici. Laris observă o zonă nouă, modernă a orașului, unde își amintea că erau doar câmpuri cultivate.

Într-o zi se duse la primărie și solicită să vorbească cu primarul care, spre marea ei surprindere, descoperi că era de o seamă cu ea și o recunoscu. Din momentul în care părăsise templul, aspectul ei fizic se schimbase, se maturizase, iar Laris avea acum înfățișarea unei splendide femei de treizeci de ani, cu părul lung și negru, ochi negri și un fizic zvelt.

- La naiba, cât a trecut de când eram copii și ne urmăream prin pădure! Felicitări! Acum ești o doamnă foarte frumoasă. Ce vânt bun te aduce la mine? întrebă primarul, îmbrățișând-o.

- Casa lui Constantin și a Corneliei este nelocuită de ceva vreme. M-am întors doar pentru puțin timp și în curând voi pleca din nou și nu mă voi mai întoarce la Alba Iulia. Mi-ar plăcea ca această casă, care conține o mulțime de cărți și manuscrise foarte rare, să fie transformată într-o bibliotecă, muzeu sau centru de studii, pe scurt, să fie deschisă publicului.

- Foarte bine! Turismul se dezvoltă și în zonele noastre și organizăm și excursii

cu ghid în locurile Contelui Dracula. Am putea să includem casa în tur și să îți oferim o parte din profit, oriunde te decizi să locuiești.

- Nu, nu vreau asta și nu mă interesează profitul. Aș vrea ca locul să fie deschis celor care sunt cu adevărat interesați de cultură, cunoaștere, acces la surse și texte atât de rare, care nu se găsesc nicăieri în lume.

- Înțeleg și te asigur că voi face tot posibilul să-ți îndeplinesc dorința. Ai găsit în mine persoana potrivită în care să te încrezi.

Laris luă mâna stângă a primarului, pe inelarul căruia se vedea o verighetă de aur, și îl privi în ochi pe vechiul său prieten.

- Da, dar doar în această privință. Datorită puterilor mele supranaturale, pot simți că ai o familie frumoasă. Așadar, eliberează-ți mintea de toate gândurile pe care le procesezi acum în ceea ce mă privește. Promite-mi că vei face ceea ce îți cer și hai să ne luăm la revedere ca niște buni prieteni.

Izbucniră amândoi în hohote de râs, apoi se îmbrățișară pentru a-și lua la revedere. Însă fu sigură că sânii ei lipiți de pieptul prietenului ei din copilărie nu îl lăsară pe acesta indiferent.

După ce petrecu aproape trei luni la Alba Iulia, pe 21 iunie, Laris își actualiză jurnalul și îl așeză cu grijă în cutia sa, unde lăsă și prețiosul inel. Ascunse cutia în spatele unor cărți, pe un raft din partea secretă a bibliotecii, chiar lângă exemplarul „Cheia lui Solomon" într-o ediție valoroasă, care avea în relief figura pentagramei lui Solomon pe cotor. Acest design în relief putea să înlocuiască inelul în activarea mecanismelor de deschidere și închidere a pasajelor secrete. Folosi acea carte pentru a activa comanda de deschidere a oglinzii. Avu timp doar să pună cartea la loc și să se întoarcă în sală, înainte ca pasajul să fie sigilat pentru totdeauna.

Cine știe dacă cineva va mai pune piciorul acolo vreodată? se întrebă ea, apoi se concentră rapid pe alte lucruri mult mai presante. Ținând cont că prima lună plină după solstițiul de vară va fi 2 iulie, avea la dispoziție doar câteva zile să ajungă la Triora. Iar traseul urma să fie parcurs pe un cal, pe poteci de munte și drumuri secundare.

Își înșeuă calul, își pregăti gențile și porni la drum. Contrar tuturor așteptărilor sale, calul era foarte rapid și părea să cunoască fiecare munte, fiecare potecă,

fiecare răscruce pe care trebuia să o înfrunte, de la Alba Iulia până la Triora. Amazoana nu putea înțelege dacă animalul alerga atât de repede încât labele nu atingeau nici pământul sau dacă zbura cu adevărat. Cert este că, permițându-și numai scurte opriri pentru odihnă, mâncare, apă și să hrănească animalul, botezat acum Scirocco, în ultima zi a lunii iunie ajunse la Triora. Era 30 iunie, anul Domnului 2004, și ajunsese la destinație. Se apropie de oraș încercând să-l țină pe Scirocco la pas, mers care nu-i plăcea foarte mult animalului, așa că din când în când trebuia să tragă de frâie pentru a-l împiedica să o ia iar la trap sau chiar la galop. Ca și înainte, Aurora o aștepta în prag și nu fu deloc surprinsă să o vadă. Acum, însă, rămase uimită de aspectul fizic al unei femei care, după calculele ei, trebuie să fi avut șaptezeci și cinci de ani, dar care, în schimb arăta ca o tânără de treizeci și cinci de ani, blondă, înaltă, cu ochi de un inconfundabil albastru-verzui, picioare lungi, sâni proeminenți și o piele fină de catifea. Ea asistase la transformarea Aurorei, la întinerirea ei incredibilă care avusese loc la templu, dar credea că, odată ce va părăsi acel loc sacru, în scurt timp, își va relua aspectul normal. Însă nu fusese deloc așa. Aurora era frumoasă și avea aspectul unei femei de vârsta ei. Laris descălecă de pe cal și își îmbrățișă prietena care îi insuflase mereu sentimente contradictorii, de la admirație la prietenie, apoi iubire.

Seara de vară era splendidă, iar soarele era încă sus pe cer, deși era deja șapte seara. Aurora o conduse pe Laris, punându-și brațul în jurul taliei acesteia, pe terasa casei ei, unde se aflau o masă și două scaune. Cele două femei au mâncat, au fumat și au povestit despre experiențele lor în acei ani lungi petrecuți atât de departe una de cealaltă. Aurora, în special, îi povesti prietenei sale despre dispariția Mariellei Stella și ale celor trei jurnaliști care veniseră acolo de la Genova, printre care se remarcase și numele Giovannei Borelli.

- Înţelegi? Deja două dintre urmașele celor cinci vrăjitoare din Ca Botina, cele care se deosebesc de muritorii de rând prin tatuajul lor deosebit, au dispărut, aproape sigur ucise. Dacă, după cum cred, planul celui malefic este să pună mâna pe toate cinci, ceea ce înseamnă, draga mea, că atât tu cât și eu suntem în pericol.

- Și a cincea vrăjitoare?

- A cincea vrăjitoare este Anna Lory Stella. Ar fi trebuit să o chem deja pentru testele de nivelul șapte, dar nu am vrut să o expun riscului de a fi ucisă. Mai pot aștepta încă cinci ani, dar, până la vârsta de treizeci și opt de ani, regulile sectei

îmi cer să o aduc aici. Între timp, cu ajutorul tău, va trebui să încercăm să luptăm cu cel malefic, să-l oprim și să-i dăm peste cap planurile diabolice.

Laris dădu din cap, chiar dacă încă nu înțelegea pe deplin unele dintre afirmațiile Aurorei. Era noaptea târziu, luna era aproape plină și o multitudine de stele acopereau cerul, dar începea să se răcească și cele două femei deciseră să intre în casă unde nu se putură abține de la un raport carnal.

La sfârșitul serii, Aurora îi arătă lui Laris camera pe care i-o amenajase, mult mai mare decât cea de oaspeți, căci avea să stea acolo mult timp. Tânăra fu foarte bucuroasă să își primească în sfârșit camera, întrucât era obosită.

Două zile mai târziu, în noaptea cu lună plină, cele două femei participară la Sabat. Laris nu asistase niciodată la ritual și fu tulburată atât în timpul pregătirii, care presupunea consumul de diferite tipuri de substanțe narcotice, fie că erau fumate, băute sau inhalate, cât și în timpul ritualului propriu-zis, când bărbatul deghizat în țap își înfipse ghearele în bucățica fragedă și tânără. Aurora intervenise pentru a o proteja pe tânără. Se oferise în locul ei și promisese că, la următoarele Sabaturi și prietena ei va fi disponibilă.

Laris, extrem de amețită de la droguri, se distră uitându-se, împreună cu ceilalți participanți, la gesturile cuplului ciudat. Aurora începu să danseze în centrul unui cerc de foc, cu spatele sprijinit de o stâncă mare, un fel de monolit, invitând personajul ciudat să intre în cerc și să se apropie de ea. Înainte de împerecherea propriu-zisă a existat un întreg ritual de respectat, ale cărui gesturi fuseseră predefinite de secole. În momentul culminant al ritualului, cei doi se uniră în fața tuturor celor prezenți, performând în cele mai neașteptate și de neconceput ipostaze de împerechere. Ritmul muzicii deveni din ce în ce mai apăsător, până când toți cei prezenți se excitară și mulți participară la orgasm, la unison cu protagoniștii principali. Laris, excitată până în punctul de a nu se mai putea ține pe picioare, se convinse că, cu următoarele ocazii, va participa cu siguranță ca protagonistă la ritual. În punctul culminant al ritualului, se prăbuși la pământ, nemaiputând rezista senzațiilor date de droguri și excitație. Se trezi abia după multe ore, în patul din camera sa. Când coborî, găsi deja masa pregătită pentru prânz, fiind deja trecut de amiază, iar Aurora o aștepta să mănânce împreună.

- Dincolo de gesturile ritualului, va trebui să te învăț și cum să-ți menții controlul. Încă ești foarte neexperimentată, dar vei vedea că, sub îndrumarea mea, la următorul Sabat vei fi protagonista absolută! începu Aurora, care însă,

imediat, alunecă în cu totul altă direcție. Până acum am vorbit despre distracție și plăcere. Acum, Sabatul s-a încheiat, iar următorul va fi peste trei luni, cu ocazia echinocțiului de toamnă. Hai, în schimb, să vorbim despre chestiuni serioase și de ce te-am convocat. Ți-am spus deja cât de îngrijorată sunt pentru viața mea, a ta și a Annei Lory. Avem timp și vreau să mă ajuți să-l găsesc și să-l înving pe cel malefic. Te întrebi cum îmi poți fi de ajutor? Vino cu mine!

Împiedicând-o să-și termine masa, o prinse pe fată de mână și o trase cu ea în camera cu pentagramă. Dintr-un sertar scoase un inel identic cu cel pe care Laris îl ascunsese cu câteva zile în urmă în cutie, împreună cu jurnalul său.

- Vreau să porți mereu acest inel cu tine. Îți va permite să deschizi orice ușă, orice poartă, orice pasaj. Știi deja că, prin deschiderea oglinzii, această cameră duce într-o altă cameră secretă, la care accesul liber este rezervat doar acelor adepți interesați să atingă cel de-al șaptelea nivel de înțelepciune. Am această obligație transmisă de strămoașele mele, însă ultimele două adepte care au intrat în posesia cunoștințelor au fost apoi ucise în mod barbar. Și aș vrea să evit din toată ființa mea ca asta să se întâmple din nou. Vezi, pasajele și trecerile subterane pornesc din camera secretă, care face legătura cu locurile magice din împrejurimi, locuri pe care strămoașele noastre le foloseau pentru ritualurile lor. După un eveniment tragic petrecut în ultima fază a celui de-al Doilea Război Mondial, în care au murit niște partizani și câțiva germani, în urma unei explozii violente care s-a produs acolo jos, nu am mai avut curajul să intru și nu voi avea niciodată curajul să o fac din nou. Totuși, înțeleg că cel malefic rătăcește tocmai pe acolo, și-a făcut bârlogul și abia așteaptă ocazia să se apuce din nou de treabă. Aș vrea ca tu, cu mare discreție și cu tot calmul necesar, precum și luând măsurile de precauție necesare, să explorezi toate tunelurile pentru mine, povestindu-mi senzațiile tale. O să spunem oricui va avea o curiozitate, că ești oaspetele meu pentru a cataloga cărțile din bibliotecă.

- Dar atunci mă vei pune în pericol! Și imediat! Nu înțeleg.

- Stai calmă! Pot afirma cu certitudine că, înainte de a încerca să ne omoare pe tine și pe mine, care reprezentăm cele mai puternice elemente, eu spiritul și tu focul, cel care încearcă să ia viața adepților, urmași direcți ai vrăjitoarelor din Ca Botina, va dori viața Annei Lory. Prin urmare, până nu o chem, putem rămâne calme și să căutăm o modalitate de a-l neutraliza pe cel malefic înainte să mai poată face și alte victime.

- Va trebui să îmi explici în detaliu! De ce vrea el viețile noastre? Care este scopul lui final?

- Pot să îți spun doar ceea ce am înțeles eu. El încearcă să se pregătească pentru 2012, pentru Apocalipsă, pentru sfârșitul lumii și vrea să ajungă acolo luând asupra sa puterile celor cinci elemente fundamentale, fiecare dintre ele reprezentat de una dintre noi. În final, va fi o entitate supremă, invincibilă, un Dumnezeu pe pământ, capabil să provoace același Dumnezeu în ceruri, capabil să călăuzească ceea ce va rămâne din umanitate după evenimentele tragice descrise atât în cartea Apocalipsei, cât și în profețiile mayașilor.

Laris continua să nu înțeleagă mare lucru. De fapt, i se părea că Aurora se afla într-un moment de nebunie și că divaga. În schimb, dădu din cap și hotărî să îi țină isonul. Ar fi făcut ceea ce îi cerea profesoara sa însă, ținând cont de cuvintele lui Hiamalè, trebuia să își păzească spatele de însăși Aurora, în care nu putea avea încredere totală. Ea îi dăduse inelul cu piatra în formă de pentagramă. Cu siguranță nu era cel furat din templu, dar dacă Aurora i-l înmânase, trebuia neapărat ca aceasta să mai aibă unul pentru a accesa zonele secrete ale casei. Și nimeni nu-i putea înlătura îndoiala că vrăjitoarea era în posesia inelului original al lui Solomon!

Lunile care urmară trecură în liniște. Laris petrecu mult timp cu Aurora, aprofundându-și cunoștințele de fitoterapie și medicină naturistă, dar și consultând și catalogând cărțile și manuscrisele păstrate în prețioasa bibliotecă, atât în camera cu pentagramă, cât și în camera secretă de dincolo de oglindă. Din când în când, pe măsură ce trecea timpul, pătrundea din ce în ce mai des în tunelurile subterane, a căror explorare era cu adevărat fascinantă. Laris descoperise că temperatura acolo jos era constantă, în jur de optsprezece grade, atât vara, cât și iarna. Începuse să cunoască perfect pasajele, să știe fiecare răscruce încotro duce și care erau zonele cele mai periculoase. Una era zona în care se puteau dezvolta gaze foarte periculoase și alta era o grotă mare, a cărei ieșire era inutilizabilă pentru că cineva pusese acolo explozibili, un fel de bombă. Descoperise peștera de lângă Izvorul Nucului, unde era un fel de altar, și din care se putea ieși afară și reintra, folosind inelul pentru a activa mecanismul de deschidere al barelor de fier plasate pentru a proteja intrarea. Spre marea sa consternare, descoperise că acolo se aflau cadavrele carbonizate ale celor două vrăjitoare care dispăruseră în trecut, cel al Mariellei în subsolul Bisericii și cel al Giovannei în peștera a cărei deschidere era protejată de exploziv. Ceea ce era ciudat era că acele cadavre emanau o aură, de parcă ar fi fost încă ființe vii. Cu

siguranță spiritele lor nu-și abandonaseră încă trupurile. Încercase să comunice cu ele, dar nu reușise niciodată, deoarece puterile ei erau limitate și nu își dezvoltase încă abilitatea specială de a comunica cu cei decedați. Putea să capteze gândurile celor din fața ei, percepea o înțelegere telepatică cu Aurora Della Rosa, însă trebuia să-și antreneze mintea mai mult pentru a comunica și cu spiritele. Dacă va încerca mai mult, până la urmă va reuși. Ceea ce o frapa cel mai mult era că din când în când, în tunelurile subterane, simțea o prezență, chiar dacă nu vedea pe nimeni. Întrucât era din ce în ce mai speriată de fiecare dată când cobora acolo, se hotărî să se protejeze cu o simplă vrajă de invizibilitate, pe care o învățase de la Cornelia când era încă mică. Într-o dimineață, merse în pădure și căută un cuib de pupăză. Pupezele sunt păsări drăguțe, dar care au obiceiul de a aduce pietre colorate în cuib. Pietrele furate din cuib trebuiau scăldate în apă dintr-o sursă magică, recitând cuvintele vrăjite, apoi ținute în buzunarul din stânga. Dacă strângeai pietrele în mână nu deveneai invizibilă, însă puteai trece neobservată printre oameni, fără ca nimeni să observe prezența pietrelor magice. Așa se simțea puțin mai calmă, deși era conștientă de faptul că un înțelept de nivel superior ar fi observat imediat trucul.

Când se afla în casa Aurorei aranjând cărțile, de mai multe ori avusese în mână acel text, „Cheia lui Solomon” și rezistase mereu tentației de a citi câteva pagini, pentru a învăța vrăji și incantații importante. Știa că nu putea încă să consulte acel text, întrucât nu își finalizase călătoria încă, chiar dacă era în curs. Știa că acolo va găsi descris modul de pregătire a unei vrăji de invizibilitate mult mai puternică, dar nu avea curajul să deschidă cartea.

A venit toamna și, odată cu ea, Sabatul echinocțiului, în care Laris avea să fie protagonista, în centrul cercului de foc.

Aurora o învățase totul și era gata să înfrunte țapul și, în final, să se împerecheze cu el. Când fiara se apropie de ea, în timpul ritualului, Laris a putut privi acea ființă în ochi, descoperind că totuși, dincolo de mascaradă, cel cu care urma să se împerecheze în public era un bărbat, avea ochi frumoși și înțelegea că nu îi era indiferentă. Bărbatul acela avea sentimente pentru ea, era sigură de asta, în ciuda amețelii provocate de droguri și a ritmului alert al muzicii. Cu toate acestea, ritualul a avut loc conform scenariului. La sfârșitul copulației, țapul a dispărut într-un nor de fum gălbui, fără să apară din nou, iar ceilalți participanți, inclusiv Aurora și Laris, au continuat să danseze și să se distreze până în zori, până la epuizare.

Câteva zile mai târziu, în timp ce rătăcea prin tuneluri, se trezi într-una dintre puținele zone pe care nu le explorase niciodată și observă o mică peșteră luminată slab de o lampă cu ulei, unde se afla un birou cu hârtii scrise de mână și câteva volume antice. În apropiere se afla un pat făcut din paie și care părea că fusese folosit recent. Nu se vedea nimeni, dar percepția unei prezențe devenea din ce în ce mai puternică, până când, de parcă ar fi ieșit dintr-o mantie ce-l făcea invizibil, văzu un bărbat. După primul moment de consternare și spaimă, Laris se concentră asupra chipului său; un bărbat de peste cincizeci de ani, cu un fizic slăbit și robust, păr des și cărunt, o barbă lungă, dar bine îngrijită și ochi verzi intens care o străpunseră ca niște spini. În ciuda vârstei, bărbatul era frumos și fermecător, iar Laris părea să recunoască în el țapul cu care se împerechease în timpul Sabatului.

- Cine ești și de ce ești aici? întrebă fata cu inima în gură.

- Mă numesc Stefano Carrega. Am fost primarul din Triora și acum am 455 ani.

Laris se uită șocată la bărbat. Era nebun, își spuse ea, sau un mitoman. Un individ care, cine știe din ce motiv, se retrăsese acolo și înnebunise. Avea ceva de care să îți fie teamă sau se putea avea încredere în el? Numele pe care îl pronunțase era același pe care îl auzise la Hiamalè cu privire la persoanele care avuseseră acces la Sfânta Sfintelor din templu. Dacă se afla acolo, își spuse ea, ar fi avut acces la inel, la fel ca Aurora, pentru a deschide pasajele secrete. Dar nici măcar nu era sigură, deoarece descoperise pasaje unde se putea ajunge în subteran fără să fie nevoie de vreo cheie. Unul dintre acestea era reprezentat de subsolul bisericii, care comunica cu clădirea de deasupra, dar cu siguranță mai erau și altele pe care ea încă nu le descoperise.

Laris se concentră pe aura și gândurile lui. Individul emana o aură albicioasă, aproape neutră, cu nuanțe tinzând spre indigo, iar unele spre negru. Nu observă niciun tremur în aura lui, așa că bărbatul nu mințea sau, cel puțin, era convins că ceea ce afirma el este adevărat. Iar gândurile lui nu erau rele, ci dimpotrivă, Laris citea în ochii săi o admirație profundă în ceea ce o privește. Bărbatul acela era atras de ea, se îndrăgostise de ea. Dar ceea ce o surprinse cel mai mult era că și ea începea să aibă aceleași sentimente față de el. Dragoste la prima vedere? Nu, voia să alunge această idee întrucât nu o putea accepta. Totuși, raționând, dacă acel om fusese la Templu și atinsese nivelul de Cunoaștere Universală, trebuie să fi putut să-și ascundă aura și gândurile. Însă, dacă nu făcea asta și demonstra că este transparent în ce o privește, însemna că se putea încrede în el.

- Aspectul tău nu coincide cu vârsta pe care tocmai mi-ai spus-o. Vrei să-mi dai niște explicații? De ce locuiești aici, în întuneric și umezeală?

Bărbatul se apropie de ea și, uitându-se în ochii săi și mângâindu-i delicat părul, se apropie cu buzele de fața ei, dar nu o sărută.

- Dacă îți plac istorisirile, te rog să revii! Am multe de povestit!

Apoi își lipi buzele de ale ei și o sărută, atât de lung și de pasional, încât o lăsă fără suflare. După care deveni din nou invizibil, iar Laris rămase singură.

În timp ce se îndrepta spre pasajele care o duceau către casa Della Rosa, Laris încerca să dea o interpretare acelei întâlniri, dar nu se putea gândi la altceva decât la un sentiment, iubire. Dar ce naiba se întâmpla cu ea? Nu simțise niciodată o pasiune atât de intensă, mai mult decât atât pentru un străin și cu înfățișarea unui bărbat care îi putea fi tată, lăsând deoparte vârsta absurdă pe care o declarase. Bineînțeles că făcuse sex de multe ori, cu Ero, cu Dusai și cu alți adepți oaspeți ai templului, dar nu fusese decât ceva fizic, satisfacerea unei nevoi trupești, precum băutul și mâncatul. Apoi fusese sexul lesbian cu Aurora , care îi produsese o plăcere incredibilă, despre care credea că nu poate fi egalată de nimic altceva. Acum, însă, simțea o altă emoție. Era o dorință pentru sex pe care o simțea față de Stefano Carrega și bănuia că el fusese cel care o posedase în timpul Sabatului. Însă era o dorință diferită de cele pe care le avusese de obicei, însoțită de un sentiment pe care nu-l simțise niciodată până atunci.

Nu deschise imediat oglinda pentru a intra în camera cu pentagramă, ci se mai opri câteva clipe privind textul obișnuit, acea carte atât de importantă și încă interzisă pentru ea.

Într-una din aceste zile voi trece peste orice ezitare și voi răsfoi cartea. Trebuie să știu care dintre cei doi minte și care este sincer, iar cartea mă va ajuta să aflu.

Ocazia se ivi când Aurora o anunță ca va fi plecată două-trei zile pentru a se aproviziona cu ierburi medicinale, înainte ca zăpada să înceapă să cadă. Când Laris fu sigură că vrăjitoarea era departe, luă cartea, răsfoi rapid paginile și găsi ceea ce, după părerea sa, putea fi de interes pentru ea.

„Capitolul 9: Experiment care implică lucruri furate. Cum să știi cine a comis furtul.”

Citi cu atenție, apoi porni spre Izvorul Nucului pentru a pune în practică ceea ce tocmai învățase. Desenă pe pământ o pentagramă, orientată în modul indicat de carte, și scrise cele patru nume puternice cu care era numit Dumnezeu în vremuri străvechi, corespunzătoare celor patru puncte cardinale intermediare, nord-est, nord-vest, sud-vest și sud-est, apoi rosti invocațiile descrise. Umplu un vas de alamă cu apă de la izvor și rosti cuvintele magice. Cartea susținea că, rotind apa cu mâna dreaptă în sens anti-orar, amestecând-o cu o crenguță de dafin verde, când apa se va opri din mișcare, privind drept în vas, vei putea vedea imaginea celui care comisese un furt. În acel moment, pentru a recunoaște semnul când vedeai persoana, trebuia să-l marchezi undeva pe față cu sabia magică a artei. Urma, trasată acolo în apă, urma să se regăsească și pe fața persoanei în cauză.

Dar singurul rezultat pe care Laris reuși să-l obțină când apa se opri și se uită în vas, fu propria imagine reflectată. Cu siguranță făcuse ceva greșit și experimentul eșuase. Rearanjă locul, ca să nu lase urme când, lângă ea, apăru Stefano. Făcu un pas înapoi, apoi se liniști imediat ce îl recunoscu.

- Draga mea, nu poți efectua experimentele descrise în „Cheia lui Solomon" dacă nu cunoști tot textul. Trebuie respectate zilele și orele trebuie pronunțate invocațiile necesare, trebuie să fii într-o stare de spirit potrivită, dar mai presus de toate trebuie să fii adept de ultim nivel pentru a realiza totul, altfel experimentul nu va reuși niciodată! Vino cu mine!

O luă pe femeie de mână și o conduse până la deschiderea peșterii, protejată de bare metalice despre care se spunea că apăruseră după inițierea Giovannei Borelli.

- Ești obișnuită să treci prin poartă folosind inelul pentru a o deschide, dar există o altă cale.

Continuând să o țină strâns de mână pe Laris, Stefano se concentră, iar cei doi dispărură și se treziră dincolo de gratii, în interiorul peșterii.

- Vezi? Se cheamă teleportare. Acum am folosit-o pentru o călătorie scurtă, dar poate fi utilă pentru călătorii mult, mult mai lungi. Și ajungem la vraja de invizibilitate. Dacă cineva vrea să se facă invizibil eficient, și nu așa cum încerci să faci tu cu pietrele acelea pe care le ții în buzunar, experimentul trebuie început în luna ianuarie, în ziua și ora lui Saturn. Trebuie să faci o mică imagine din ceară galbenă, în formă de bărbat, apoi trebuie să o atârni cu fire din părul tău,

de bolta unei peșteri. La miezul nopții, parfumând camera cu tămâie, se va recita formula magică. Imaginea din ceară va fi apoi îngropată în același loc, într-un scrin mic și, de fiecare dată când vrei să intri într-un loc sau să treci de-a lungul unei străzi fără să fii văzută, ai grijă să ții strâns imaginea mică în mână, pronunțând cuvintele magice. Apoi, după cum ai văzut, funcționează.

Laris se simțea din ce în ce mai fascinată de acel bărbat, de buzele lui... se simțea vrăjită de el. Ar fi făcut dragoste cu el imediat. Însă acesta dispăru din nou și avea să treacă mult timp până se vor reîntâlni.

Veni iarna și căzu multă zăpadă. Laris își petrecea majoritatea zilelor acasă cu Aurora, învățând arta de a produce poțiuni și ceaiuri din plante și catalogând texte și manuscrise antice. Intra rar în pasajele subterane și nu mai putu să se întâlnească cu străinul pentru care avea sentimente puternice și pe care nu și-l mai putea șterge din minte.

Când, în sfârșit, veni primăvara și zăpada începu să se topească, decise că era timpul să iasă să călărească. Avusese mereu grijă de Scirocco de când ajunsese în Triora, dar nu mai avusese ocazia să călărească splendidul animal. Ce ocazie mai bună decât începutul primăverii de a merge călare spre Molini di Triora cu scopul de a vizita Fântâna Campomavùe? Era locul sacru pentru ea, dar nu reușise niciodată să o viziteze. Plimbându-se în lung și-n lat prin tunelurile subterane, pe care acum le cunoștea ca în palmă, nu găsise niciodată un pasaj care să ducă la aer liber în acel loc. Ceea ce era ciudat, își repetă Laris în gând, întrucât pasajele legau toate locurile magice frecventate cândva de vrăjitoarele din Ca Botina. Poate că pasajul care ducea la locul sacru pentru strămoașa ei, Emanuela Giauni, și, deci, pentru ea, era bine ascuns sau, într-un fel, blocat de vreun bolovan mare, de resturile vreunei alunecări de teren sau cine știe ce altceva. Coborî spre Valle Argentina, încă parțial acoperită de zăpadă, ajunse lângă orașul Molini și o luă pe poteca ce ducea spre Campomavùe. Se simți dezamăgită de locul acela. Era o poiană cu o fântână mică, cu apă înghețată. Pădurea din jur era luxuriantă, dar de nepătruns, cu copaci atât de deși și fără poteci care să permită accesul. De cealaltă parte, în corespondență cu o creastă muntoasă, era evident o masă de resturi, pietre și pământ, rezultatul unei vechi alunecări de teren.

Izvorul Nucului este un loc mult mai evocator! își spuse Laris. Nu înțeleg, poate că și acest loc a fost inițial fermecător, dar poate a fost afectat de acea alunecare de pământ, care cu siguranță a blocat și accesul la pasajele

subterane. Acolo, sub dărâmături, se află cel mai probabil intrarea într-o peșteră.

În timp ce era absorbită de aceste gânduri, Stefano Carrega apăru de nicăieri. Tremurând, fata se întoarse și îl văzu stând pe o stâncă, fumând o pipă lungă. Se ridică, înconjurat de norul de fum gros pe care îl expiră și îl eliberă pe Scirocco, îndemnându-l să se întoarcă spre Triora pentru a ajunge la adăpostul său. Apoi se apropie de Laris care rămăsese nemișcată, parcă împietrită, în prezența celui care reprezenta ținta sentimentelor ei. Stefano îi întinse pipa și o invită să fumeze cu el.

- Nu îți face griji, este doar iarbă uscată. Nu îți va face rău și miroase bine.

Fata inhală fumul din pipa ciudată și simți o senzație plăcută.

- E foarte puternică, dar bună. Ce este?

- Un amestec de frunze de nalbă, jaleș de câmp și pelin, macerate și apoi uscate, la care am adăugat puțină mentă pentru aromă. După cum vezi, toate sunt produse ale naturii, niciunul care ar putea să îți facă rău.

Așadar, în pipă nu erau droguri, dar plantele avură, totuși, un efect ciudat asupra lui Laris. Tânăra se relaxă și începu să transpire, în ciuda temperaturii scăzute de martie. La un moment dat, începu să alerge desculță pe zăpadă, îl luă pe Stefano de mână, târându-l cu ea în nebunia ei, până ajunseră într-o poiană izolată, unde se dezbrăcă, invitându-l pe bărbat să facă la fel, apoi se culcă cu el. Pentru prima dată în viața ei, Laris făcea sex cu o persoană pe care o iubea, pe care o iubea atât de intens, încât era mulțumită nu doar din punct de vedere al plăcerii, ci și din punct de vedere al sentimentelor. După actul sexual, acesta o îmbrățișă, o sărută, o mângâie și o ținu în brațe. Nu simțise niciodată așa ceva, iar ceea ce experimenta acum era un sentiment de mulțumire care îi pătrundea în întreg corpul și în minte.

La un moment dat, Laris realiză că se află într-un loc diferit de cel în care începuse să facă dragoste cu Stefano. Acum cei doi se aflau în interiorul peșterii de lângă Izvorul Nucului și zăceau, goi, pe piatra în formă de paralelipiped, pe care ea o comparase întotdeauna cu un altar străvechi. Stefano se ridică, puse niște ulei în lămpi și le aprinse, creând o atmosferă suprarealistă, iluminată difuz. Apoi aprinse un coș pentru jar și începu să pregătească uneltele cu care urma să efectueze scarificarea fetei. Când Laris realiză că instrumentele, care deveneau

fierbinți, vor fi folosite pe corpul ei, începu să se teamă, însă iubitul ei o liniști.

- Nu te teme, nu vei simți o durere mai mare decât cea pe care ai simțit-o la realizarea tatuajului! Voi trasa pe pielea ta un simbol important, pentagrama lui Solomon, cea cu șapte colțuri, care îți va da puteri mult mai mari decât cele pe care le ai deja. Vei învăța să comunici cu spiritele, să vorbești cu ele, să le chemi și să ai curajul să le ceri să facă ceva pentru tine. Ai încredere, iar eu te voi ghida pe acest drum dificil către Cunoașterea Universală!

- Vrei să spui că îmi pot continua călătoria aici, departe de templu, sub îndrumarea ta spirituală?

Vrăjitorul dădu din cap, apoi luă unealta în mână și începu să marcheze pielea frumoasă a fetei. La sfârșitul lucrării, trupul gol al lui Laris lucea de transpirație. Stefano începu procesul de scarificare cu un unguent calmant foarte parfumat, apoi îl masă pentru a o stimula pe tânăra întinsă pe altar. Laris începu să simtă din nou nevoia de a face sex. Chiar și bărbatul se simți excitat din nou, astfel că cei doi își oferiră trupurile unul altuia pe piatra rece, de parcă cuplarea ar fi făcut parte dintr-un ritual religios. După contactul sexual, Stefano se ridică și îi oferi lui Laris o haină de blană albă, pe care fata și-o puse pe pielea goală, în timp ce el îmbrăcă o haină groasă din piele de oaie. Apoi Laris fu luată de tovarășul ei și dusă lângă poartă, de unde se putea ajunge la Izvorul Nucului. Acum era întuneric afară și o lună plină rotundă strălucea pe cer.

- Este echinocțiul de primăvară și Sabatul este pe cale să înceapă. Acum sunt epuizat și nu mai am puterea să mai efectuez o nouă teleportare. Deschide ușa cu inelul, te rog, și hai să ieșim afară!

Laris se supuse și, când ajunseră afară, observă că bărbatul își schimbă înfățișarea, transformându-se într-un țap. Credea că visează sau că, poate fără știrea ei, Stefano îi dăduse niște medicamente puternice. Dar, una peste alta, toată această întâmplare îi alimentă fantezia. Simți chemarea unui faun cântând la flaut și se apropie de stânca în formă de monolit, dansând sinuos pe ritmul muzicii. Când cercul de foc se aprinse, ea își lăsă blana să cadă și rămase goală, cu spatele lipit de stâncă și cu brațele deschise, așteptând sosirea țapului. Acum că știa că fiara era aceeași cu bărbatul cu care făcuse dragoste de două ori în ultimele ore, era și mai excitată. Se abandonă astfel cuplării ciudate cu o asemenea participare și intensitate încât, în cele din urmă, complet amețită, făcu câțiva pași spre flăcări, clătinându-se, cu riscul serios de a se arde. Țapul

dispăruse, dar Aurora era prezentă în afara cercului de foc, recuperându-și prietena, care acum zăcea inconștientă la pământ. O aduse apoi în casă și o puse pe pat.

Laris dormi aproape toată ziua. Când se trezi și coborî își dădu seama c era deja după-amiaza târziu.

- Cred că de data asta ai mers prea departe în timpul Sabatului! Te-am văzut implicată cu adevărat. Și, în orice caz, fii atentă, căci țapul va încerca să procreeze, să-și creeze moștenitorul, și cred că vede în tine o bază bună pentru puiul său. Cine știe, poate deja îl porți în pântece!

Dar Laris nu rămăsese însărcinată. Din acel moment, alternă perioadele în care rămase alături de Aurora cu cele din ce în ce mai lungi, petrecute în interiorul tunelurilor alături de partenerul său, cu care făcea dragoste, dar nu numai. De la cei doi profesori ai săi, fata învăță destul de multe astfel încât să își dea seama că se află pe drumul cel bun pentru a-și finaliza călătoria către nivelul Cunoașterii Universale, pe care o începuse deja la templu. Cu trecerea timpului, devenise expertă în recitarea vrăjilor, știind exact ora și ziua când trebuia să le execute, astfel încât să funcționeze corect. Stăpânise arta de a prepara poțiuni, ceaiuri din plante și remedii din plante și își perfecționase abilitățile telepatice. Scarificarea îi oferise o capacitate mare de a comunica cu spiritele, dar încerca să fie atentă să nu abuzeze de această abilitate, pentru că îi era frică de ea.

Trecură luni și ani, iar Laris începu să descopere unele dintre slăbiciunile Aurorei. În primul rând, vrăjitoarea făcea sex cu bărbați doar în timpul Sabatului, dar prefera mult mai mult dragostea de tip lesbian, care îi dădea o plăcere intensă, mult mai puternică decât cea experimentată cu indivizi de sex opus. Uneori i s-a întâmplat să o surprindă făcând sex cu clienții, însă obiectul dorinței sale era ea, Laris, cu care acum avea o intimitate deloc de neglijat și o înțelegere sexuală perfectă. Când vrăjitoarea simțea o plăcere foarte intensă, după actul sexual, cădea într-un somn lung și profund. Laris observase asta de mai multe ori și nu de puține ori se luptase să o târască în dormitor, altfel ar fi dormit ore întregi pe podeaua goală. Se afla într-un somn atât de adânc încât odată, când a izbucnit o furtună puternică, cu tunete pe care o speriară pe Laris, Aurora nu a dat nici cele mai mici semne de trezire.

O altă pasiune, sau viciu al vrăjitoarei, care o lăsă deconcertată pe Laris, era reprezentată de colanții și dresurile de damă. Aurorei îi plăcea să fie mângâiată

de prietena ei îmbrăcată doar în dresuri. Senzația acestei fibre pe pielea ei o excita într-un mod deosebit și devenise un joc pe care, de-a lungul timpului, vrăjitoarea i-l tot solicita lui Laris. Aurora avea sertare pline cu dresuri, colanți, șosete înalte și altele asemenea. Ba chiar cumpărase, dintr-un magazin specializat, niște colanți pentru a fi purtați peste partea superioară a corpului. Aceștia aveau o gaură mare întărită de un tiv, în centru, pe unde se introducea capul. Apoi, elasticul colanților cobora până la talie, iar părțile pentru picioare erau folosite pentru a acoperi brațele. Aurora simțea o plăcere intensă atunci când era mângâiată de mâinile prietenei ei acoperite de nailonul colanților. Laris nu prea înțelegea această pasiune a ei, însă participa la acest joc pentru a nu o dezamăgi pe vrăjitoare.

Pe de altă parte, sexualitatea sa era satisfăcută și se simțea mult mai mulțumită în subteran, unde mergea tot mai des, chiar dacă avea grijă să nu rămână însărcinată. În acest scop, ca și contraceptive, folosea produse pe bază de plante, decocturi, dar și unguente spermicide pe care le folosea în zonele intime. La sfârșitul unei întâlniri amoroase, desăvârșită din nou deasupra altarului de piatră, încă cuplată cu Stfeano, Laris începu să descopere ceva mai mult despre acel individ ciudat, pe care îl iubea foarte mult, dar a cărui poveste nu o cunoștea deloc, nici motivele care îl determinaseră pe acesta să se distanțeze de societate și să se mute în tunelurile întunecate.

- Când te-am întâlnit prima dată, mai-ai spus că ai o vârstă foarte avansată și că ai fost primarul Triorei. Ai vrea să-mi spui ceva despre viața ta? Cum ai ajuns aici?

Stefano se ridică oftând, se acoperi cu o mantie, își încărcă pipa, și-o aprinse și începu să se deschidă.

- Nu este o poveste simplă și nu o voi putea spune în întregime. În 1589 aveam patruzeci de ani. Mă aflam pe scenă pentru a asista la execuția celor cinci vrăjitoare din Ca Botina, dintre care una, Emanuela Giauni, a fost strămoașa ta. Alături de mine se afla șeful Consiliului Bătrânilor, Giulio Scribani. Datorită unei confruntări dintre ideile mele și ale lui, doar focul Artemisiei De La Rose a fost aprins, în timp ce toate celelalte vrăjitoare au fost cruțate și marcate cu un tatuaj, același pe care îl ai și tu pentru că este încă reprodus pe piciorul drept al primelor născute, descendentele acestor femei. Când am aflat că Artemisia era însărcinată și Giulio o făcuse să avorteze înainte de a fi dusă la spânzurătoare, mi-am dat seama că acel fiu sau fiică era copilul meu. Cu vreo nouă luni mai

devreme, pe când vrăjitoarea se afla în închisoare, fusesem singur cu ea în celulă și o violasem. Încercasem să am relații sexuale cu ea nu doar pentru a-mi satisface nevoile trupești, ci și pentru a-i prelua puterile prin relații carnale. Asaltat de remușcări și crezând că copilul nu putuse să fie salvat, la sfârșitul execuției am venit aici și m-am retras în peșteră, mi-am pregătit cucută, m-am întins pe piatră, am băut din potirul amar și am așteptat moartea, care a venit repede. Trupul meu a murit, dar spiritul meu a rămas aici și a putut afla că fiica Artemisiei și a mea, Aurora, fusese încredințată unei doici, care a crescut-o și a inițiat-o în artele magice. Am găsit-o aici de mai multe ori, recitând invocații și exersând vrăji. Și timp de aproape patru secole, fiica, nepoata și strănepoatele Artemisiei locuiau pe rând în casă, frecventând aceste locuri, exersându-și magia și participând la Sabatul din pădure, timp în care, la fiecare douăzeci de ani, un țap se împerechea cu vrăjitoarea momentului, garantându-și descendența. Oportunitatea, pentru spiritul meu, de a se reîncarna într-o ființă vie, a apărut în 1949. Aurora Della Rosa, în vârstă de douăzeci de ani, a venit aici pentru a naște. Ea știa că, dacă va naște un băiat, va trebui să-l sacrifice pe acest altar, folosind cuțitul sacru. Puterea spiritului meu a reușit să-i oprească mâna și ea, consternată că nu a avut curajul să îndeplinească ceea ce îi dictau regulile, a fugit, abandonând copilul, convinsă că în orice caz micuța ființă nu ar fi avut vreo șansă să fie hrănită și îngrijită. Am luat înfățișarea unui liliac femelă mare și, zburând peste bebeluș, i-am adus sânii umflați de lapte deasupra gurii, iar el a început să sugă. Prin această acțiune, mi-a primit spiritul în el. Spiritul meu își găsise în sfârșit un corp sănătos și robust în care să trăiască. Din fericire, un bărbat, convins că este tatăl copilului, a asistat la scena nașterii, ascunzându-se în umbră. M-a luat cu el și m-a încredințat unor prieteni ai lui, care aveau și ei o fetiță nou-născută pe nume Sibilla. Cuplul m-a crescut de parcă aș fi fost fratele geamăn al fetiței lor. Au trecut cincizeci și șase de ani de atunci și, iată-mă!

- Prin urmare, spiritul tău are patru secole și jumătate, în timp ce corpul tău este cel al unui bărbat de cincizeci de ani. Încep să înțeleg, dar mai am o mulțime de întrebări. Cum ai crescut? Cum ai ajuns la templu? Cum ai ajuns aici?

- Acestea sunt episoade despre care poate, cu timpul, îți voi povesti. Deocamdată, crede-mă, nu sunt o persoană rea și te iubesc așa cum nu am iubit vreodată nicio altă ființă umană. Dragostea este un sentiment pe care nu l-am mai simțit până acum și care îmi umple inima de bucurie.

În ciuda cuvintelor lui Stefano, Laris nu se simțea calmă. Dacă era adevărat, iar bărbatul acesta găzduia spiritul bătrânului primar din Triora, cel care dorise cu

orice preț executarea publică a vrăjitoarelor, așa cum văzuse în viziunea sa cu mulți ani înainte, omul putea să aibă încă în minte ideea unei execuții absurde. Iar victimele ar fi fost urmașele vrăjitoarelor din Ca Botina, inclusiv ea, care la momentul potrivit ar fi fost ucisă, așa cum se întâmplase deja cu Mariella Stella și Giovanna Borelli, de foc. Pe de altă parte, pentru moment, Stefano Carrega părea sincer și putea să-i vadă aura și să-i citească gândurile, care nu se aflau în conflict cu ceea ce spunea el în cuvinte.

Așa că zilele continuară să treacă liniștite, până în ziua în care Anna Lory Stella ajunse în Triora. Era începutul verii și Laris se răsfățase cu una dintre plimbările ei călare devenite din ce în ce mai rare. Călare pe Scirocco, care se liniștise odată cu vârsta și era mai ușor de ținut pasul cu el, se afla lângă podul amețitor de lângă Loreto, cu vedere la valea de dedesubt, pe drumul care leagă Triora de Realdo. De departe văzu o Amazoană călare pe un cal alb, coborând pe același drum pe care venise și ea cu ani în urmă. Inima i se opri pentru o clipă, apoi o simți bătându-i în gât. Aurora o chemase pe Anna Lory. Observând adepta sosind pe un cal alb, nu se putu abține să nu își creeze în minte, o comparație între cele patru urmașe ale vrăjitoarelor din Ca Botina și cei patru călăreți ai Apocalipsei. Ea călărea pe un cal negru și își putea imagina ținând un cântar în mână. Anna Lory călărea pe un cal alb, echipată cu arc și săgeți. Dacă Giovanna și Mariella avuseseră cai când veniseră, cel mai probabil unul ar fi fost roșu, iar celălalt ar fi avut culoarea dafinului.

Al treilea călăreț galopează pe un cal roșu ca focul și are puterea de a lua pacea de pe pământ și de a-i face pe oameni să se înjunghie unii pe alții. Dar al patrulea este cel mai groaznic, călărește un cal verzui, numele său este Moarte și Iadul îl urmează. Acest cavaler are puterea de a răspândi exterminarea, pentru că aduce foamete și molimă.

Culoarea verzuie fusese, poate, o traducere greșită a textului ebraic, se gândi Laris. Cel mai probabil, pelerina pe care o purta călărețul avea această culoare, pentru că armăsari verzi nu văzuse niciodată. Dar, dincolo de aceste metafore literare, femeia se întreba de ce îi venise în minte o asemenea comparație chiar în acel moment. Până și Hiamalè, în discursul său de rămas bun, vorbise despre o viziune apocaliptică, iar 2012, menționat de Aurora imediat ce a pus piciorul în Triora, se apropia inexorabil. Și, în cei cinci ani petrecuți în strâns contact cu Aurora Della Rosa, cât și cu Stefano Carrega, ea nu reușise să afle care dintre cei doi furase inelul din templu și nici nu avusese vreodată ocazia să vadă acest inel. Amândoi fuseseră amabili cu ea, amândoi o iubiseră, amândoi o ajutaseră să

progreseze pe calea ei. Așa că nu știa dacă cel malefic putea fi unul dintre ei, sau niciunul. Sau poate ambii erau malefici, cine știe? Fără ca ea să știe, era posibil ca cei doi să se fi pus de acord unul cu celălalt, iar această idee începea din ce în ce mai mult să i se inoculeze în minte. Însă, în acel moment, nimic nu era sigur. Mai puțin femeia care cobora muntele pe un cal alb și care în curând s-ar fi aflat în pericol de moarte. Însă ea urma să facă orice pentru a o salva.

Urma să nu fie simplu, așa cum credea ea, pentru că din acel moment evenimentele se precipitară și toate certitudinile sale urmau să dispară.

O urmări pe Anna Lory, păstrând o distanță de siguranță și protejându-se cu vraja de invizibilitate, nu cu cea a pietrelor colorate, ci cu cea mult mai puternică pe care o învățase de la Stefano. O privi începând acel ritual, foarte simplu, dar pe care ea însăși îl cunoștea, aruncând în foc pulberi colorate. Așteptă ca flăcările să se coloreze în roșu pentru a-și face apariția în fața Annei Lory. Se prezentă foarte discret și cu numele său adevărat de Clara Giauni, pentru ca nou-venita să aibă încredere în ea, recunoscând-o imediat drept urmașa Emanuelei La Capricciosa. Folosind din nou vraja de invizibilitate, se întoarse în tăcere în casa Della Rosa. În timp ce își lăsa calul la grajd, vocea Aurorei ajunse la urechile sale, invitând-o pe noua musafiră să își lase și ea calul la grajd.

- Vei avea companie pentru o vreme, dragul meu! Încearcă să fii tolerant, pentru că acel animal alb splendid nu este o iapă, ci un armăsar ca și tine!

Avu timp dor să șoptească aceste cuvinte la urechea animalului său de companie și să se strecoare în casă, protejându-se din nou prin vraja de invizibilitate. Nu fără să se simtă puțin geloasă, observă cum Aurora era deja interesată de noua adeptă. Totuși, o văzu mulțumindu-se cu câteva săruturi și mângâieri, fără să meargă mai departe. Însă acesta era doar începutul și, cu siguranță, nu era suficient pentru Aurora. Mai târziu avea să îi ceară Annei Lory mult mai mult pentru a-și satisface plăcerea.

O întâlni din nou pe Anna Lory a doua zi, spre uimirea sa profundă, în interiorul galeriilor, unde noua adeptă intrase de la subsolul Bisericii, apoi se rătăcise prin subteran. Aceasta fu ocazia excelentă pentru a o cunoaște mai bine și pentru a se împrieteni cu ea. Legătura fu imediată, iar Laris jură că va face orice pentru a o proteja. O însoți înapoi prin pasajele subterane până la casa Della Rosa, promițându-i că la următorul Sabat iminent va fi prezentă pentru a o proteja. De altfel, Laris era convinsă că noua adeptă se va afla într-o stare de extrem de

periculoasă în timpul ritualului, atât din cauza amețelii provocate de medicamentele care urmau să-i fie administrate, cât și din cauza situației create cu acea ocazie. Confuzia ar fi fost de așa natură încât femeia ar fi putut muri fără ca nimeni să își dea seama. Sau, mai rău, ipoteticul malefic ar fi putut-o răpi pentru a o ucide la timpul potrivit, conform ritualurilor sale. Iar asta o tulbura și mai mult pe Laris. Ritualurile de Sabat se desfășurau de obicei lângă Izvorul Nucului, locul sacru al descendentei Alessandrei Stella, care reprezenta elementul Apa. Iar Laris văzuse destul de clar aura albastră intensă pe care o emana Anna Lory.

Cu o zi înainte de Sabat, Laris trebui să suporte toate pregătirile puse în aplicare de Aurora noii adepte, jocurile erotice, băile, masajele cu uleiuri parfumate, luarea diferitelor tipuri de medicamente, toate ritualurile pe care în ultimii ani profesoara sa le aplicase și pe ea. Nu îi fu ușor să-și stăpânească gelozia pe care o simțea din ce în ce mai mult, însă rămase ascunsă cu vraja de invizibilitate pentru a urmări în continuare toate scenele cu atenție. Și Laris avea să participe în seara aceea la Sabat, dar, de data aceasta, doar ca spectator. Prin urmare, ca să fie cât mai lucidă, avu grijă să nu ia substanțele narcotice obișnuite.

Nici nu îndrăznea să-și imagineze ce fel de sentimente s-ar dezlănțui în ea dacă ar fi intuit că țapul care s-ar împerechea cu Anna Lory era Stefano al ei.

Lucrurile se desfășurară însă într-un mod destul de ciudat, chiar neobișnuit. Noua adeptă, cu sânii goi și purtând doar o fustă scurtă, se afla în centrul cercului de foc cu spatele la stâncă și brațele întinse, în timp ce ea și Aurora rămăseseră afară. Când fiara sosi, Laris încercă să afle cine se afla sub mască, concentrându-se în special pe aura sa. Ființa, la început, emana o aură intensă de culoare indigo. Nu mai întâlnise în viața sa pe nimeni cu o aură asemănătoare, însă știa că văzuse puțin din aceste nuanțe la Stefano Carrega. Însă își amintea bine cum Cornelia o prevenise întotdeauna cu privire la persoanele care emanau o aură de această culoare. Indigo era culoarea asociată nemuritorilor, vampirilor, urmașilor contelui Dracula, despre care auzise atât de des vorbindu-se în Transilvania. Dar, dincolo de aceste credințe populare, Cornelia o învățase că indigo este o culoare asociată cu răul puternic din partea celor care o emanau. Laris ajunse la concluzia că acea fiară nu putea fi cea pe care o iubea și care o făcuse să simtă dragostea într-un mod atât de dulce și tandru. Astfel, își permise să lase deoparte sentimentul de gelozie, sentiment care avea să fie alimentat și mai mult într-o zi în care deja suferise destul. Însă când țapul se înfurie după ce descoperi că femeia care îi fusese prezentată drept ofrandă nu era virgină, așa

cum îl asigurase Aurora, aura lui deveni brusc și mai închisă la culoare, până se întunecă complet și deveni mai neagră decât noaptea însăși. Laris era consternată, începu să-și imagineze că s-ar putea întâmpla ceva ireparabil, chiar și sub ochii tuturor celor prezenţi. Se concentră din greu, recitând o vrajă puternică în minte și făcu să izbucnească o furtună puternică. Doar câteva minute, însă suficiente pentru a face să dispară din acel loc țapul și toți ceilalți prezenţi. Ea și Aurora o văzură pe Anna Lory la pământ, neputincioasă și în convulsii. Cu siguranță era tulburată de viziuni neplăcute. Îi ridicară corpul și o duseră înapoi acasă, unde au îngrijit-o, au spălat-o, au uscat-o, au îmbrăcat-o într-o cămașă de noapte și au pus-o în pat, unde a reușit în sfârșit să se liniștească.

Aurora era foarte obosită, atât fizic, cât și psihic.

- Cred că mă voi retrage în pădure pentru o săptămână. Este mai bine pentru mine să stau departe de aici o vreme. Sunt prea șocată de ceea ce s-a întâmplat. Am perceput viziunile care se perindau în mintea Annei Lory până acum și, te asigur, m-au lăsat consternată. Ocupă-te tu de deschiderea bibliotecii și ajut-o pe noua adeptă să ajungă la cunoștințele de nivelul șapte. Mă întorc peste exact șapte zile.

Laris, deconcertată de comportamentul profesoarei sale, se trezi astfel păzitoarea casei și responsabilă pentru adeptă. Până la urmă nu o deranja, pentru că astfel putea să o cunoască și mai bine pe Anna Lory, să-și formeze o prietenie profundă cu ea și să o ajute să studieze cele mai dificile texte, care nu mai aveau niciun secret pentru ea. De asemenea, avu timp în acele zile să rămână singură pentru a reflecta și a-și aduna ideile, dar, oricât s-ar fi străduit, nu reușea să găsească răspunsul pe care-l căuta. Oare cât de implicată fusese Aurora în moartea Mariellei și a Giovannei? Și, oare, câte fapte importante îi fuseseră ascunse de către Aurora? Iar țapul acela, care apăruse în noaptea de Sabat, emanând o aură atât de malefica, era însuși Stefano Carrega, complet transformat și transfigurat, sau era un personaj nou, nemaivăzut până acum de ea, dar pe care Aurora îl cunoștea cu siguranță? Și cum rămâne cu absența vrăjitoarei din acele zile? Era adevărat că era supărată sau ea însăși era creatorul a ceea ce se întâmpla?

Într-o seară, în timp ce se uita la televizor, lucru pe care-l făcea destul de rar, o știre îi atrase atenția. Soarele intrase în acele zile într-o fază de activitate intensă, motiv pentru care o furtună magnetică puternică urma să se abtă asupra Pământului, fiind de așteptat perturbări în comunicațiile radio și telecomunicații.

Aurora boreală, un fenomen interesant și rar, urma să poată fi observat chiar și la latitudini unde nu apare niciodată. Nu înțelegea de ce această veste o îngrijora. Nu putu explica motivul, însă percepea cumva o legătură între acest fenomen și ceea ce se întâmpla în locurile din jurul Triorei.

Când Aurora se întoarse, Laris lăsă locul liber stăpânei casei, menținându-se, însă, în continuă alertă. Luna plină trecuse și, prin urmare, pericolul pentru Anna Lory putea fi considerat evitat, dar presimțirile proaste o tulburau încă pe Laris. Își văzuse prietena încercând să se protejeze cu o vrajă și cu un unguent pe bază de pelin și știa bine că acest lucru nu va funcționa așa cum se aștepta. Ea făcuse aceeași greșeală la momentul respectiv. Încercând să execute o vrajă descrisă în „Cheia lui Solomon” fără să cunoască întregul conținut al textului, nu reușise să o execute în mod corect. Când auzi apoi de invitația Aurorei către Anna Lory de a merge la Izvorul Nucului să admire fenomenul ciudat care avea să aibă loc în acea noapte, totul începu să aibă sens. Le urmă, orbită de gelozie, iar atunci când văzu jocul colanților de nailon, își dădu seama că vrăjitoarea îi întindea o capcană mortală adeptei.

Rămânând ascunsă printre tufișuri, cu inima bătându-i tare de frică și de sentimente conflictuale, Laris o văzu pe Aurora întinzându-se împreună cu Anna Lory pentru a obține plăcere sub lumina galben-verzuie a Aurorei Boreale. Ca de obicei, în urma unui orgasm intens, vrăjitoarea căzu într-un somn adânc, în timp ce Anna Lory, năucită de droguri și încă îmbrăcată în colanții ciudați, care abia îi ascundeau goliciunea, începu să se îndrepte spre intrarea în peșteră aflată la câteva sute de metri de acolo. O urmări și observă că gratiile erau închise și că înăuntru fuseseră stivuite multe lemne de foc, atât de multe încât peștera arăta ca o adevărată magazie de lemne. Deodată, apăru ființa îmbrăcată în negru. Cine era? Judecând după înălțime, ar fi putut fi ori Aurora Della Rosa, ori Stefano Carrega. Laris era înaltă, însă ceilalți doi erau mai înalți decât ea. Când realiză că prietena ei se afla cu adevărat în pericol, decise să intervină pentru a opri o execuție oribilă, fără să-i pese cine se află în spatele măștii negre.

- Las-o! Nu a făcut nimic rău. Ia-mă pe mine în locul ei!

Însă Laris nici nu avu timp să perceapă fulgerul de lumină, confirmând că focul Annei Lory fusese aprins, și se simți ridicată ca o crenguță de două brațe puternice. De frică, nu putu să-și dea seama dacă erau brațe de femeie sau de bărbat. Auzi doar silueta întunecată care, cu o voce răgușită și distorsionată, o amenința și ea. Cu un efort incredibil, imaginându-se deja cuprinsă de flăcări ca

prietena ei, grație unui moment de distragere a atenției de la persoana îmbrăcată în călău, reuși să se elibereze și să evadeze. Se îndreptă spre Izvorul Nucului și observă că Aurora nu mai zăcea acolo. Făcu un calcul rapid și își dădu seama că, dacă vrăjitoarea s-ar fi prefăcut doar că a căzut într-un somn adânc, ar fi avut timp suficient să-și îmbrace mantia și gluga și să ajungă la victimă. În timp ce își crea aceste imagini în minte, alergând tot mai repede, inelul lui Laris îi căzu de pe deget printre tufișuri. Cu siguranță nu se putea opri acum să-l ridice. Întorcându-se, putu să vadă silueta întunecată împiedicându-se de propria haină și prăbușindu-se la pământ. Cu un ultim efort, fără să observe că mașina Aurorei nu se mai afla în piață, se baricadă în casă, considerându-se momentan în siguranță. Însă, nu fu cazul, căci focul, care nu se mai afla sub control, se extindea în pădure și avea să amenințe în curând casa. Alergă la telefon să sune Pompierii, însă telefonul era deconectat. Căută telefonul mobil al Aurorei, însă nu-l găsi întrucât, după toate probabilitățile, vrăjitoarea îl luase cu ea. Laris nici măcar nu se putea refugia în tunelurile subterane, deoarece pierduse inelul și pasajele erau toate închise în acel moment. Și nu avea curajul să iasă pentru că ar fi ajuns în ghearele urmăritorului ei, care venise să încerce să forțeze mânerul ușii de la intrare, încercare la care renunțase aproape imediat. De la ferestre putea observa lumina roșie a flăcărilor care se apropia din ce în ce mai mult de casă. Pe scurt, ce era de făcut? Urma ca asasinul să-și îndeplinească panul malefic? Va fi arsă de vie în curând fără nicio posibilitate de scăpare? Când își pierduse deja orice speranță, îi ajunse la urechi sunetul sirenelor pompierilor. Aproape în același timp auzi pietrișul pieței scârțâind sub cauciucurile mașinii Porsche Carrera, semn că Aurora se întorcea acasă.

Într-o clipă, toate certitudinile și toate presupunerile sale se prăbușiră. Descuie ușa Aurorei, care era șocată, se aruncă în brațele sale și începu să plângă.

- Ce s-a întâmplat? Explică-mi, te rog! Nu mă lăsa cu aceste îndoieli atroce! zise Laris.

- Când mi-am revenit și am văzut că Anna Lory nu mai era lângă mine, mi-am dat seama că am făcut din nou o greșeală. Ca de obicei, pentru a-mi satisface plăcerea, am predat victima în mâinile călăului, permițându-i acestuia să profite de situație. Și este a treia oară când se întâmplă asta! De vreme ce nu mai puteam face nimic ca să mă opun sorții, am luat mașina și am coborât spre Molini. M-am așezat la o masă din restaurant, dar nu am putut înghiți nici o mușcătură. Am ieșit și am văzut focul în direcția Izvorului Nucului. Am înțeles imediat că e ceva în neregulă, pentru că, până acum, focul nu a scăpat niciodată

de sub controlul celui malefic!

- Eu sunt cea care i-a distras atenția, pentru a încerca să o salvez pe Anna Lory.

- Și, ai reușit?

- Nu. Biata de ea a murit în flăcări și am riscat să ajung la fel și eu.

- Ce ți-am spus? Of... Când am văzut focul că se extinde și am bănuit că va ajunge acasă, i-am sunat pe telefonul mobil pe pompieri. Să sperăm că totul va fi bine. O să sosească poliția, așa că nu te lăsa văzută prin preajmă. Stai ascunsă, altfel va trebui să dăm prea multe explicații dificile de crezut. Mă ocupe eu de polițiști. Va fi bine, ca de obicei!

Însă polițista care sosi a doua zi de dimineață își cunoștea bine îndatoririle și nu se lăsă vrăjită de cuvintele Aurorei. Lari rămase în umbră, admirând-o pe femeie. Îi plăcea de ea și îi plăcea să privească modul în care îi ținea piept vrăjitoarei. Când comisarul ajunse singură la casa Della Rosa sâmbătă după-amiază, Laris fu din nou asaltată de gelozie, însă de data aceasta fu cel mai rău. Asistă la relația intimă dintre Aurora și polițistă, iar aceasta din urmă acceptase chiar să fumeze droguri, în ciuda faptului că afirmase în repetate rânduri că nu suportă fumul de țigară. La sfârșitul actului sexual, Stefano Carrega ieși dintr-un pasaj secret din spatele unor rafturi, de a căror existență Laris nu știa nimic, și, într-un mod cu totul neașteptat, intră în scenă. Iar ceea ce văzu Laris o șocă până în punctul în care, din acel moment, nu mai putu gândi corect.

Carrega se apropie de cele două femei, ambele aparent uluite pe podea, întinse pe perne colorate. Îi injectă ceva polițistei, poate un sedativ sau otravă. Apoi o ridică precum o crenguță, cu brațele atârnând și capul înclinat pe spate, și trecu cu ea de partea cealaltă a raftului. Se întoarse la scurt timp după aceea pentru a se ocupa de vrăjitoare. Când o ridică, parcă din instinct, aceasta își puse brațele în jurul gâtului individului, pentru a se susține mai bine. Laris nu consideră reflexul ca pe unul aparținând unei persoane adormite și inconștiente. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, ritmul i se accelerase, pentru că interpreta acum acest gest ca pe unul incredibil de înțelegere între cei doi. Iar asta însemna o dublă trădare, atât din partea unuia, cât și a celuilalt. Cei doi fuseseră mereu împreună și se folosiseră de ea, o înșelaseră, fiecare în felul său, pentru a-și atinge scopul final. Acum că Anna Lory era moartă, rămânea doar ea, iar planul celor doi, oricare ar fi scopul final, avea să fie finalizat. Cu siguranță că acum urmau să o

elimine și pe polițista incomodă care era pe cale să descopere totul. Încă puțin, iar Aurora ar fi fost arestată, iar Stefano ar fi fost descoperit. Deja comisarul Ruggeri și adjunctul său pătrunseseră deja în tunelurile subterane și aveau să găsească în curând urme ale prezenței lui Carrega, precum și ale celorlalte două cadavre. Dar, odată eliminată polițista, cei doi criminali s-ar fi dedicat cu siguranță ei. Era încă în pericol și trebuia să-și salveze pielea, însă avea nevoie de o strategie pentru a scăpa de acolo. După ce trecuse pentru a doua oară prin pasajul secret, Carrega îl închisese din nou. Laris pierduse timpul cu raționamentul său, timp care se putea dovedi a fi prețios. Ieși pe terasă și aruncă o privire în noapte spre Valle Argentina. Se trezi văzând exact ceea ce se aștepta să vadă. La câțiva kilometri mai jos, în vale, chiar lângă Fântâna Campomavùe, văzu un foc aprins. Dacă se putea vedea de acolo, însemna că era un foc mare. Laris realiză că acel rug, deja aprins, era pentru ea. Acum era clar pentru ea că cei doi îndrăgostiți erau înțeleși unul cu celălalt, iar în câteva clipe aveau să vină să o ia și să o arunce în flăcări. Trebuia să scape și imediat.

Ieși în piață și văzu două mașini parcate. SUV-ul îi aparținea polițistei. Porsche-ul avea cheile în contact. Nici nu se gândi de două ori, ci porni în trombă. Trecu pe lângă orașul Triora și se repezi înainte pe drumul de țară. Nu era vreo șoferiță expertă, iar mașina derapa periculos la fiecare curbă, până când întâlni o altă mașină care se întoarse și începu să gonească prin curbele în ac de păr. Din oglinda retrovizoare putea distinge siluetele unui bărbat și ale unei femei. Fără să-și dea seama că singura mașină pe care o deținea Aurora era cea pe care o conducea ea însăși, crezu că era urmărită de Stefano Carrega și de vrăjitoare.

- *Asta e! își spuse ea. O să mă ajungă în curând și voi fi moartă.*

Mașina care o urmărea tăie curba și se opri în fața ei. Fu nevoită să încetinească. Cu flăcările care o așteptau încă în ochi, pierdu controlul autovehiculului și ajunse în șanțul lateral. Simți apoi cum centura se blochează, airbag-ul explodând, apoi întunericul.

Când își recăpătă cunoștința, observă că bărbatul și femeia nu erau cine își imaginase ea, ci comisarul Ruggeri și adjunctul său, astfel că răsuflă ușurată.

Urmau să o aresteze, dar nu conta. Deocamdată, era în siguranță.

Urma să spună cât mai puține lucruri polițiștilor, pentru că risca să nu fie crezută și să fie luată drept nebună. Cu toate acestea, nu se simțea în largul său pentru că,

datorită puterilor lor, Aurora și Stefano urmau să o găsească din nou, chiar și în interiorul unei închisori de maximă securitate.

Primul interogatoriu la care fu supusă nu a fost deloc unul grozav, Laris fiind în continuare confuză și neștiind în cine să aibă încredere. Arestarea ei fu confirmată, astfel că a fost transferată într-o celulă de la sediul poliției, unde i s-a spus că, în câteva zile, dacă nu i se va obține arestul la domiciliu, va fi transferată la închisoarea din Genova. Însă, slavă Domnului, după câteva zile, a apărut prietena polițistă, comisarul Ruggeri, care a vrut să vorbească singură cu ea. Era o femeie foarte bună, știa ce face și, cu mici trucuri, reuși să o cucerească. Când auzi că Aurora a murit, Laris o crezu și începu să vorbească. Ba chiar văzu în ea un bun aliat, care avea să-i salveze viața. Iar la sfârșitul conversației, schimbară o promisiune reciprocă.

Însă nu merse totul așa cum prevăzuse comisarul. Conform calculelor ei, cel malefic urma să își pună planul în aplicare în jurul lunii pline, după aproximativ două săptămâni de la întâlnirea lor. Au trecut însă doar cinci zile când, în seara zilei de sâmbătă, 11 iulie, la scurt timp după ce s-a culcat în patul din celula ei, în secția pentru femei a închisorii din Genova, Laris auzi încuietoarea ușii blindate deschizându-se cu un zgomot neobișnuit și îl văzu pe Stefano Carrega în fața ei.

- Te așteptam, dar nu atât de curând!

Laris rosti aceste cuvinte, concentrându-se pe aura lui, care în acel moment era un indigo intens, cu nuanțe foarte accentuate, care tindeau spre negru. Nu era Stefano pe care îl cunoscuse și pe care îl iubea. Se produsese o schimbare notabilă în personalitatea lui. Era ca și cum o persoană complet diferită ar locui acum în același corp.

- Îți cunoști deja destinul, Clara Giauni! Nu poți scăpa. Cercul trebuie să fie închis. Urmează-mă!

Spunând acestea, îi injectă un sedativ puternic. Femeia pierdu noțiunea timpului și a spațiului. Când își reveni, crezu că a trecut doar puțin timp și că s-a mutat prin teleportare. Era miezul nopții, o noapte fără lună. Pe cerul senin se vedeau o multitudine de stele, iar, din când în când, se putea observa dâra luminoasă a unei stele căzătoare, fenomen care începuse să apară nopțile precedente și care avea să atingă apogeul în jurul datei de 10 august. Laris încercă să studieze locul în care se afla. Era o poiană mare, înconjurată de pădure, departe de drumul

principal, dar și de drumuri de pământ și de cărări de catâri, la care se putea ajunge pe o singură potecă. Mai sus, în depărtare, orașul Triora putea fi perceput de strălucirea albicioasă a luminii artificiale, în timp ce luminile care indicau localitatea Molini se zăreau mai jos în vale. Scena era exact așa cum și-o imaginase, sau mai bine zis, așa cum se temea că va fi. Pe pământ fusese trasată o pentagramă enormă și, fiecare dintre cele cinci colțuri aveau câte un rug, care respectau aranjamentul și orientarea rugurilor din urmă cu peste patru secole pentru strămoașele ei. De fiecare stâlp, deasupra grămezilor de lemne, se afla legată câte una dintre victimele deja ucise. Cadavrele lor înnegrite încă mai emanau propria aură. Laris o putu recunoaște pe Aurora, identificată printr-o aură albă, la nord, Mariella la vest, Anna Lory la est, iar Giovanna la sud-vest. Rugul pregătit în direcția sud-est, care indica Fântâna Campomavùe, îi fusese rezervat ei.

Se afla acum în centrul pentagramei, lângă Carrega, care o ținea de braț și care își îmbrăcase deja roba lungă, neagră, însă nu își pusese încă gluga. Bărbatul radia o aură neagră ca noaptea și ca mantia pe care o purta. Aproape că nu părea să existe nicio graniță între silueta umană și întunericul nopții.

- De ce faci toate astea? Ce semnificație are? întrebă ea, încercând să tragă de timp, așa cum o învățase comisarul, în speranța că aceasta din urmă va putea sosi la timp s-o salveze. O speranță foarte mică, având în vedere că planurile lui Carrega erau cu mult înaintea prevederilor.

- Cele cinci elemente fundamentale! răspunse Carrega, deschizându-și brațele într-un gest dramatic. Apă, aer, pământ, foc și spirit. Forța flăcărilor le va transmite pe toate către mine, iar eu voi deveni elementul primordial, cel din care provine totul. Ciclul de 25.800 ani se va încheia în curând, în același timp cu solstițiul de iarnă al anului 2012. După cum a fost profețit, alinierea planetelor cu axa Căii Lactee, care va începe la echinocțiul de toamnă al aceluiași an, va deschide Calea Neagră. Când polii Pământului se vor inversa pe 21 decembrie 2012, va fi distrugerea totală a planetei. Inundații, topirea gheții, cutremure, explozii de vulcani. Un singur loc va rezista, pentru că nu va fi atins de ape și nu va fi distrus de cutremure: Templul Cunoașterii și al Regenerării. Iar eu voi fi acolo, Unicul om care va da naștere umanității noului ciclu de 25.800 ani.

Acestea fiind spuse, își puse gluga pe cap, aprinse o torță și începu să dea foc celor patru ruguri unde legase cele patru femei deja moarte.

- Acum e rândul tău, Clara! Urcă-te pe rugul tău și acceptă-ți soarta!

Fără să opună rezistență, Clara Giauni urcă pe scara de lemn pregătită în acest scop, se așeză cu spatele la stâlp și, fără să fie nevoie măcar să fie legată, își așteptă sfârșitul. Flăcările celorlalte ruguri se înălțau deja, iar siluetele femeilor abia dacă se mai puteau vedea. În câteva clipe, care păreau a fi interminabile, aceeași soartă avea să aibă și ea.

CAPITOLUL 16

Cel malefic

Ziua următoare am ajuns la birou mult mai relaxată. Lăsând de o parte sperietura, ziua precedentă fusese foarte fructuoasă, iar la anchetă reușisem să adun elemente foarte importante. Am aruncat o privire la textul pe care îl adusesem cu mine din casa Della Rosa și care zăcea părăsit, aproape uitat, pe biroul meu. Trebuia examinat, însă trebuia să găsesc pe cineva care să știe măcar latină, nu mai zic de ebraică, pentru a putea înțelege măcar conținutul pasajelor indicate de marcaje. Totuși, nu considerasem cartea un element indispensabil, pentru că mai aveam multe în minte.

Am așteptat cu nerăbdare ca Mauro și Laura să apară din proprie inițiativă, deoarece nu aveam nicio dorință să fiu din nou o pacoste și să-i chem la raport. Între timp am decis să-l sun pe Stefano al meu și să-l salut. Am avut grijă să nu-i povestesc despre situațiile periculoase în care mă aflasem, în timp ce eram mândră să-i descriu cum Furia se dovedise de un ajutor neprețuit în timpul investigațiilor.

Ca de obicei, Stefano nu mi-a atras atenția că nu îl sunasem de atâtea zile. Îmi plăcea tipul de relație pe care o aveam, tocmai pentru că se baza doar pe iubire și libertate reciprocă totală, ceea ce nu putea fi altfel, având în vedere meseria mea.

- Conversația cu Dracu a fost foarte fructuoasă și mi-a permis să fac lumină asupra unor elemente importante! am început eu să le spun celor doi colegi odată ce au intrat. Dat fiind că e de la sine înțeles că cel puțin voi doi credeți că Aurora Della Rosa este moartă, singura persoană rămasă în joc este jurnalistul despre care ne-a vorbit Antonello ieri și care până acum, tot în lumina conversației de aseară, cred că este și autorul crimelor a cel puțin patru femei: Mariella Stella, Giovanna Borelli, Anna Lory Stella și Aurora Della Rosa.

- O clipă, o clipă! interveni Mauro. Nu ai vorbit despre sinuciderea Aurorei Della Rosa?

- M-am răzgândit. Am motive să cred că a fost arsă de vie și îndreptată spre mine ca să pot muri o dată cu ea. Apoi cadavrul său, ca și cel al celorlalte trei femei, a fost cumva luat de ucigaș. Sunt din ce în ce mai convinsă că vrea să folosească aceste cadavre pentru un ritual final. Vă amintiți cifra pe care am observat-o zilele trecute pe computerul Mariellei?

- Cele cinci focuri, aranjate într-un mod specific, răspunse Laura.

- Exact. După părerea mea, dintr-un motiv care încă îmi scapă, omul nostru vrea să reia execuția de la 1589, și de aceea va face totul pentru a o avea și pe Clara Giauni. Și ne vom folosi de această intuiție a mea pentru a-l captura.

- Explică-te mai bine! exclamă Mauro, intrigat.

- Nu vă faceți griji. Avem timp, nu ne grăbim! După părerea mea, Carrega știe să se ascundă foarte bine și nu l-am putea prinde niciodată. Dar va acționa, cel puțin sper, în corespondență cu următoarea lună plină, deci, în două săptămâni. Profitând de această perioadă de timp, va trebui să avem în mână alte câteva elemente. În primul rând, este important să cunoaștem viața, moartea și miracolele acestui domn Stefano Carrega. Laura, trimite dosarul către Parchetul din Bologna, dar începe și alte cercetări! Unde a lucrat? Cine și cum a avut contact cu el? Cu ce se ocupa, în afară de a fi un jurnalist celebru, înainte de a dispărea fără urmă? Continuă să cauți informații despre familia Carrega, cea care l-a adoptat în copilărie! Dacă am putea-o găsi pe sora Sibilla, aș dori să vorbesc cu ea. Între timp, eu și Mauro vom încerca să-l convingem pe Antonio Baiguini să ne furnizeze o probă de ADN, să o putem compara cu cea a mucurilor de țigară ale Aurorei. Sunt foarte curioasă să văd dacă se potrivesc. Mai mult, în aceste zile trebuie să se acorde maximă atenție imaginilor transmise de camerele web din peșteri. Vreau să fiu anunțată imediat de orice mișcare observată, chiar și de fâlfâitul unui liliac. Suntem siguri că au suficientă autonomie, Mauro?

- O, nu e nicio problemă! Sunt alimentate de baterii mici cu litiu care garantează funcționarea lor timp de cel puțin un an.

- În această dimineață o vor transfera pe Laris la închisoarea din Genova. Aș vrea să pot vorbi cu directorul închisorii, să îl pot pune la curent cu situația femeii. Crezi că poți să-mi faci rost de numărul de telefon, Laura?

- Desigur. Mă ocup imediat.

Laura ieși, în timp ce Mauro rămase cu spatele, cu aerul cuiva care vrea să spună ceva, dar nu știe dacă este momentul potrivit.

- Ei bine, Mauro. Ce este?

- Voiam să îți propun ceva care nu are nicio legătură cu ancheta. Întrucât, așa cum ai spus chiar tu acum, ne putem relaxa puțin, voiam să te invit sâmbătă seara...

Îl priveam cu un aer interogativ, gândindu-mă unde va duce discuția.

- Nu îți imagina propuneri obscene! Voiam doar să îți propun o seară mondenă. Am trei bilete la concertul lui Mario Biondi, care va avea loc la Teatrul Ariston din Sanremo. Merg cu iubita mea și, din moment ce mi-a mai rămas un bilet, mă întrebam dacă nu vrei să ni te alături.

L-am privit șocată, nu atât pentru propunere, cât pentru dezvăluirea neașteptată cu privire la viața lui privată. Nu bănuisem niciodată că acest bărbat ar putea avea o iubită. Niciodată apeluri telefonice nepotrivite, niciodată schimbări brușțe de dispoziție, niciodată schimburi de mesaje. Cum era posibil?

Îmi place foarte mult artistul și aș veni cu plăcere, dar nu aș vrea să vă incomodez.

- Nu-ți face griji! Anna este o colegă. Este de serviciu în cartierul Ventimiglia și este foarte ușor. Cred că o vei găsi drăguță și veți deveni prietene imediat.

- Atunci, așa să fie! Mai vorbim!

Am reușit să-l convingem pe Antonello să ne furnizeze o mostră din ADN-ul său doar după ce i-am explicat că nu trebuie să fie înțepat cu niciun ac, ci că este suficient să-i băgăm în gură un bețișor asemănător unui tampon de vată. Am trimis proba la laboratorul de criminalistică, iar acesta nu a găsit nicio potrivire între ADN-ul lui Baiguini și cel al Aurorei Della Rosa.

- No match[5]! Prin urmare, cred că vrăjitoarea i-a pus coarne lui Antonello al nostru. Poate că s-a împerecheat cu vreun țap în timpul unuia dintre Sabaturile la care a participat! fu comentariul ironic al lui Mauro.

- Nu e nicio glumă în asta. Poate exact așa s-a întâmplat. Și acesta este motivul

pentru care, la un moment dat, Aurora a rupt relațiile cu bătrânul nostru Antonio.

A doua zi, Laura aruncă pe birou mai multe dosare, practic tot materialul pe care reușise să-l găsească despre Stefano Carrega, inclusiv copii ale tuturor articolelor pe care le scrisese în anii în care colaborase la reviste precum National Geographic, Airone, Archeologia, X-Totem, dar și Il Corriere della Sera. Separat, un dosar mare scanat și trimis prin email de la Parchetul din Bologna. Pe scurt, însemna suficient material pentru o distracție timp de zile întregi. Desigur, munca la birou este întotdeauna mult mai puțin interesantă decât munca pe teren, dar este și esențială în timpul unei investigații. Iar pentru a obține un profil complet al individului era necesar să parcurgem tot materialul. Iar asta urma să fac eu. Nu aș fi lăsat treaba asta pe mâinile altcuiva.

- În ceea ce privește familia Carrega, din păcate, nu a mai rămas nimeni în viață pe care am putea să-l întrebăm! spuse Laura, meticuloasă ca de obicei în rapoartele sale. Se pare că o tragedie după alta a avut loc spre sfârșitul anilor ’60 și toți membrii familiei au dispărut tragic. Se presupune că Sibilla a rămas însărcinată în urma unei relații incestuoase cu fratele ei Stefano, care a violat-o. Chiar dacă nu există nicio urmă de vreo sesizare a faptei, toată lumea din sat era la curent cu povestea. Totuși, tânăra, bântuită de sentimente de vinovăție și rușine, s-a sinucis la câteva zile după ce a născut o fetiță. Tatăl, când a descoperit trupul fiicei sale atârnând de o frânghie în baie, a suferit un infarct. Transferat de urgență la spitalul din Genova, a murit două zile mai târziu. Mama nu a suportat durerea pierderii simultane a soțului și a fiicei sale și s-a stins din viață după câteva luni, din cauza unei tumori cerebrale invazive cu evoluție foarte rapidă. Nu există nicio urmă a fetiței. Pare că a dispărut în aer. Unii spun că Sibilla a ucis-o pe fetiță și a ascuns cadavrul înainte de a se sinucide. Alții spun că, întrucât copilul era nepoata Aurorei Della Rosa, aceasta a fost luată de bunica ei și crescută în mare secret, pentru a fi predată, cât mai curând posibil, adepților sectei care urmau să procedeze la ducerea ei într-un templu sacru pentru sectă, undeva în Tibet.

- Pariez că fetița se numea Aurora!

- Nu am putut verifica acest lucru. Vă amintiți, doamnă? Registrele din Triora din 1969 până în 1971 au fost distruse.

- Da, întâmplător tocmai cele ale perioadelor care ne interesează. Crezi că este o coincidență? Sau cineva a avut grijă să facă asta?

- Cred mai mult în a doua ipoteză, dar nu avem dovezi care să afirme acest lucru. Prin urmare, cred că trebuie să ne mulțumim cu faptele.

I-am mulțumit Laurei pentru diligența ei obișnuită și am început să mă ocup de dosarele care stăteau pe biroul meu. După două zile și jumătate, am reușit să îmi fac o idee despre personalitatea și istoricul ciudatului individ.

Sâmbătă la prânz am hotărât că e timpul să iau o pauză de la serviciu, altfel simțeam că îmi explodează creierul. După calculele mele, în speranța că au fost corecte, mai aveam mai bine de zece zile până când Stefano Carrega, cunoscut acum drept „cel malefic”, urma să își pună în aplicare ideile. Am răsuflat și l-am chemat pe Mauro în biroul meu.

- Aș spune că am terminat pentru săptămâna asta. Ia-ți o jumătate de zi liberă! Ne vedem diseară la concert.

- Mă bucur că ai fost de acord să vii. Pentru a nu fi nevoit să te însoțesc cu Ferrari-ul meu, ce ai spune dacă am merge cu mașina ta la Sanremo? Anna, pentru că locuiește în Ventimiglia, ne va aștepta acolo.

L-am privit cu o expresie uluită.

- Conduci o mașină sport și în viața privată? Chiar ai un Ferrari?

Râse.

- Vrei să fie un Fiat Punto?

Am râs la rândul meu.

- Bine! La șapte și jumătate te iau de aici cu mașina mea. Pe mai târziu!

Mi-am dedicat după-amiaza cumpărăturilor, activitate pe care o femeie, chiar și foarte ocupată, nu o disprețuiește niciodată. Anticipând că cina se va încheia târziu, întrucât plănuisem să mergem la o pizzerie după concert, am mâncat niște aperitive în barul unui centru comercial. La cinci m-am strecurat în casă să-mi refac machiajul și să mă îmbrac corespunzător, astfel încât la șapte și jumătate fix am ajuns, complet relaxată, să îl iau pe Mauro.

- O, la naiba Caterina! Ești cu adevărat încântătoare! Dacă nu aveam deja pe

cineva...

Ca de obicei, am blocat cu privirea orice abordare posibilă, așa cum eram obișnuită să fac încă din prima zi în care am intrat în serviciul activ al Poliției. Dar nu m-am putut abține să nu consider că fata pe care aveam să o întâlnesc puțin mai târziu era cu adevărat norocoasă. Până și Mauro, în haine elegante, făcea o impresie grozavă. Nu aveai ce să spui. Era un bărbat frumos!

În mașină, Mauro nu rezistă tentației de a mă întreba cât am reușit să verific din documentele despre Stefano Carrega și ce idee aveam despre subiect.

- Trei zile ai stat ascunsă în camera aceea și nu am reușit să schimbăm niciun cuvânt. Cred că merit câteva informații cu privire la noile tale descoperiri.

- Îmi imaginez că și tu, cumva, ai lucrat și poate ai ajuns la o mică descoperire, despre care urmează să mă informezi. Însă, suntem în afara serviciului și mi-ar plăcea să ne bucurăm de această seară. Să știi doar că mi-am făcut o imagine generală a profilului și personalității lui Carrega. Un individ foarte inteligent, IQ 170, dar cu tulburări psihice puternice care datează din copilăria lui tulbure. Mai trebuie să pun cap la cap toate elementele și voi avea profilul său complet. Când voia avea informații mai clare, îți voi cere ajutorul pentru a procesa totul pe computer. Poate ai putea face, totuși, să faci ceva pentru mine, așa că te întreb acum. Carrega a scris nenumărate articole despre profeția mayașă referitoare la sfârșitul lumii, în urma muncii unui arheolog care a făcut cercetări pe această temă între anii 1970 - 2000. Am încercat să înțeleg ceva despre asta, dar implică referințe matematice și astrofizice și nu pot să-mi dau seama. Cu toate astea, sunt sigură că este important să înțelegem acest aspect pentru a putea interpreta planul său criminal. Aș dori să arunci o privire pe material și să-l compari cu alte lucrări științifice pe această temă. Ești mai bun decât mine la asta.

- Bine! Regret că am adus în discuție asta. De acum înainte ne gândim doar la seara noastră.

Anna era o fată minunată, aparent încă sub treizeci de ani, aproape la fel de înaltă ca Mauro, cu un fizic zvelt și atletic, o față perfectă ovală și doi ochi căprui frumoși, cu o tunsoare vag orientală, păr blond, nu foarte lung, strâns sub caschetă. Ne aștepta lângă intrarea în teatru și, de îndată ce ne-a văzut, a aruncat țigara pe care o fuma. Mauro ne-a făcut prezentările.

- După cum am menționat, Anna este un agent de elită și servește în districtul Ventimiglia. S-a născut și a crescut în Italia din părinți români. Datorită ei sunt familiarizat cu limba română.

Și cu femeile românce. Nimic altceva decât camaraderie! Mi-am mușcat limba ca să nu zic ce gândeam cu voce tare și i-am strâns mâna fetei care, pe lângă faptul că era simpatică, era și foarte frumoasă.

Concertul a fost foarte plăcut. Melodiile cântate de Mario Biondi, din genurile soul, jazz și blues, făceau parte din gusturile mele muzicale preferate. Când cântărețul, cu vocea sa caldă, a cântat o versiune incredibilă a piesei „Close to you", Mauro și Anna nu s-au putut abține să nu se apropie și să se îmbrățișeze tandru. Iar eu nu m-am putut abține să nu mă gândesc la iubirea mea, aflată la câteva sute de kilometri distanță, dar încă prezentă în inima și în mintea mea.

În intervalul dintre prima și a doua parte a concertului, conversația cu Anna mi s-a părut foarte plăcută.

- Știi, am fost uimită să aflu că Mauro are o iubită. În aproape două săptămâni în care am lucrat cot la cot, nu numai că nu a pomenit niciodată de o relație cu o femeie, dar nici măcar nu am observat nimic care să indice asta. Nu știu, telefoane, mesaje... Cu toate acestea, vă stă grozav împreună. Pot să întreb care este secretul fericirii voastre?

- Desigur, răspunse Anna. Eu și Mauro ne punem de acord cu totul. Singurul secret este să nu fii o sursă de îngrijorare pentru partenerul tău. Apelurile nebunești, doar pentru a întreba unde ești, sau ce faci sau ce vei face în seara asta, sunt complet inutile. Noi considerăm genul acesta de comunicări nu doar o pierdere de timp, ci și nepotrivite. Ne întâlnim când putem, fără planificări, punându-ne de acord poate chiar în ultimul moment. Însă fiecare întâlnire este frumoasă și incitantă, iar la final ne luăm rămas bun și abia așteptăm să apară următoarea ocazie. Al doilea secret este să nu fii niciodată gelos. Gelozia este un sentiment care nu se potrivește bine cu încrederea. Din moment ce avem încredere unul în celălalt, chiar dacă vom fi departe săptămâni la rând, nu lăsăm gelozia să se strecoare în inimile noastre.

Cuvinte înțelepte, am gândit eu. De neprețuit! Între timp luminile se stinseseră și începuse a doua parte, la fel de frumoasă și incitantă ca prima. Concertul s-a încheiat cu avanpremiera a două melodii care vor apărea pe noul album al

cântărețului, care urma să apară în toamna următoare.

Am ieșit în răcoarea nopții cu melodiile încă în urechi, însă, în timp ce ne organizam să căutăm un restaurant, sunetul PDA-ului lui Mauro, pe care doar ce îl repornise, îmi făcu pielea de găină.

Am văzut chipul lui Mauro devenind din ce în ce mai întunecat, până când explodă într-o exclamație:

- La naiba!

Alte cuvinte spuse în direcția opusă și din nou o exclamație din partea adjunctului meu.

- La naiba! Rahat! Rahat!

- Ce se întâmplă? am întrebat eu, cu inima bătându-mi nebunește.

Mauro reintrase deja în rolul inspectorului Giampieri, chiar dacă nu purta uniforma.

Se întoarse spre iubita lui și îi dădu rapid un sărut pe obraz.

- Eu și Caterina trebuie să ne întoarcem imediat la Imperia. Tu întoarce-te acasă! Îmi pare rău pentru cină! Va trebui să o lăsăm pe altă dată.

Apoi, întorcându-se spre mine, începu să-mi explice ce s-a întâmplat în ritm alert, în timp ce ne îndreptam spre mașină.

- La telefon era D’Aloia, care este de serviciu la secție în noaptea asta. A primit un telefon de la închisoarea din Genova. Laris a evadat. Celula ei, deși închisă și fără să prezinte semne de intrare forțată, era goală la controlul de la ora 23.00. Camerele de supraveghere amplasate de-a lungul coridoarelor nu au semnalat nimic. Practic, s-a evaporat.

- Nu cred că și-a luat zborul ca o adevărată vrăjitoare. Sunt convinsă că individul nostru, Carrega, a intervenit în această evadare. Ceea ce nu înțeleg este de ce a acționat mai devreme. Toate ritualurile desfășurate au fost întotdeauna legate de evenimente astrale specifice, iar astăzi nu văd nicio legătură cu anumite evenimente.

- Mai e ceva, Caterina. De peste două ore, nu mai primim imagini de la camerele web amplasate duminica trecută.

- La naiba! Rahat! Rahat! am exclamat, imitând exclamațiile adjunctului meu. Omul nostru a decis să se grăbească. Își pregătește ritualul final, iar pentru a-l pune în scenă are nevoie de cadavrele femeilor deja ucise. Laris este în mare pericol. Trebuie să ne grăbim, la naiba, altfel va muri și ea.

I-am dat repede cheile mașinii lui Mauro întrucât știam că el va conduce mult mai repede decât mine. Între timp, mi-am pornit PDA-ul și l-am sunat pe D'Aloia la secție.

- Este o urgență, Walter. Prioritate absolută. Cheamă-i la secție pe toți cei pe care poți să-i găsești, pregătește toate stingătoarele pe care le avem și cheamă Brigada de Pompieri! Cu siguranță va fi nevoie și de ei.

În timp ce ieșeam din parcarea păzită, un afiș publicitar îmi atrase atenția.

Societatea Astronomilor Amatori

11 iulie 2009: noaptea Florilor de Foc.

În acest an, societatea se va întâlni

în vârful Muntelui Subasio, în Umbria,

pentru a observa stelele căzătoare

în prima zi în care acestea sunt

mai numeroase și foarte vizibile

ca urmare a absenței lunii.

- Uite Mauro, iată corespondența pe care o căutam! Noaptea florilor de foc! Se referă la stelele căzătoare, în prima noapte în care acestea încep să fie observate în număr mare, datorită și absenței luminii produse de lună. Omul nostru își va

aprinde florile de foc pe pământ, iar una dintre acestea va fi Laris Dracu dacă nu ajungem la timp.

Am ajuns la Imperia și am găsit șapte bărbați gata să ne urmeze cu două mașini, un Fiat Stilo și o Alfa 159. Încă îmbrăcați elegant, eu și Mauro ne-am urcat în Lamborghini și am pornit cu viteză maximă spre Molini di Triora, pentru ajunge la Fântâna Campomavùe, locul unde, conform teoriilor noastre, urma să fie ucisă descendenta Emanuelei La Capricciosa. Am pierdut contactul vizual cu patrula de la bordul Fiat Stilo, condusă de Laura Gigli. D'Aloia, care conducea cealaltă mașină, a reușit să se țină după noi până la Taggia, apoi l-am pierdut și pe el. Am parcat lângă Fântână și am parcurs rapid scurta distanță pe jos, descoperind, cu mirare și consternare, că locul era pustiu.

- Am făcut totul greșit! spuse Mauro. Nu este noaptea potrivită. Carrega și-a răpit victima pentru a o omorî la timpul potrivit.

- Sau poate locația este greșită. Să ne întoarcem la mașină și să ne gândim repede! Desigur, centrul pentagramei, care reprezintă centrul lumii, al universului. Pornește acel computer blestemat și calculează coordonatele geografice în raport cu centrul cercului pe a cărui circumferință am spus că sunt situate cele cinci locuri sacre pentru vrăjitoare. Grăbește-te, Mauro, grăbește-te!

- Așteaptă! Nu e ușor de calculat configurația! Aici, este o poiană, la jumătatea distanței dintre Molini și Triora, de cealaltă parte a văii. Va trebui să trecem de Triora, de podul Loreto să coborâm pe un drum de pământ și apoi să mergem destul de mult pe jos. Ești sigură că ar trebui să mergem acolo?

- Nu, dar o să mergem oricum!

În timp ce intram pe drumul de țară, ni s-au alăturat celelalte două patrule care ne umau.

- Spune-le noua destinație prin stație, Mauro! Să nu pierdem timpul aşteptându-i.

Când am ajuns la capătul drumului de pământ, am observat o mașină oprită, un Ferrari Testarossa galben, un model destul de învechit, cu numere de înmatriculare de Genova. Numărul de înmatriculare era de tip vechi, unul dintre cele care începeau cu inițialele provinciei.

- Doar o clipă. Voi verifica pe numele cui este înmatriculată mașina, chiar dacă

bănuiesc deja! spuse Mauro, ducându-și mâna înapoi la computerul de bord. Și, iată-l! GE G83948. Proprietarul mașinii este Carrega Stefano, domiciliat la Genova, Via dei Fiori 18. Ultimul impozit pe mașină plătit e din mai 2000.

- Hai să mergem, înainte să fie prea târziu! am strigat eu, în timp ce adrenalina mi se ridica vertiginos.

- Nu avem arme. Cum o să îi putem ține piept acestui nebun?

- O să improvizăm! Să mergem! Să încercăm să ne apropiem cât mai în liniște! Avertizează-i și pe ceilalți! Să se apropie cu multă precauție și echipați cu stingătoare! Nu vreau să mă trezesc din nou înconjurată de flăcări!

În timp ce mergeam greoi pe potecă, am văzut primul fulger explodând nu departe.

- Repede, Mauro! Carrega și-a început deja ritualul.

Un al doilea fulger, un al treilea și un al patrulea.

- Nu cred că o vom putea salva pe Laris, Caterina!

- Ultimul cuvânt nu a fost încă spus. Să sperăm că cele patru focuri pe care le-am văzut sunt pentru arderea victimelor deja ucise.

Odată ajunși în poiana cea mare, am rămas ascunși printre copaci. I-am făcut semn lui Mauro să se oprească și să facă liniște pentru a avea timp să analizăm situația cu atenție. Am observat pentagrama mare pe pământ, precum și cele cinci ruguri așezate în cele cinci puncte, fiecare orientat către cele cinci locuri acum bine-cunoscute nouă. Patru ruguri erau deja aprinse, în timp ce victima, Clara Giauni, urca pe al cincilea din propria voință, fără nicio constrângere aparentă. Se părea că Laris se resemnase deja cu soarta ei.

Trebuia să reacționez inteligent. Cu siguranță totul era deja acoperit de lichid inflamabil și, dacă am fi încercat vreo acțiune, Carrega ar fi reușit să arunce torța spre ultima sa victimă înainte de a reuși să-l oprim. Ideea care mi se învârtea în cap era ciudată și am crezut că mi-a fost sugerată de Aurora Della Rosa care, prin relația ciudată dintre noi, îmi transmisese o parte din înțelepciunea ei și din artele ei ezoterice. Vrăjitoarea îmi sugera cum o pot salva atât pe ea, cât și pe prietena ei romancă de cel malefic. Trebuia să o salvez pe Laris chiar dacă numai

pentru obligația morală care mă lega de ea prin promisiunea făcută cu câteva seri înainte.

- Mauro, aceia sunt stejari. Alege cel mai mare copac, rupe o creangă și fă un băț de aproape 1 metru și jumătate lungime.

Mauro se supuse fără să întreb nimic. Între timp, la fața locului ajunseseră și ceilalți colegi, dotați cu arme, dar mai ales cu stingătoare.

- Niciunul dintre voi să nu intervină până când nu vă fac eu semn. Viața acelei femei este în joc!

M-am îndreptat, cu bățul în mână, spre pentagrama mare desenată pe pământ de Carrega și am început să-mi trasez propriul desen.

Carrega își începuse invocația pentru a obține bunăvoința și conformarea spiritelor asupra a ceea ce urma să îndeplinească.

- Vă convoc, vă constrâng și vă poruncesc cu vehemență și forță extremă, în numele puternicului Dumnezeu. Faceți ca forța flăcărilor, prin care trupurile acestor femei vor fi mistuite, să transmită asupra mea puterea elementelor reprezentate de fiecare dintre ele.

În timp ce Laris, stropită cu ulei, se așeza pe stâlpul rugului, așteptând resemnată aprinderea acestuia de către călăul ei, mi-am terminat de desenat pentagrama, scriind cele patru nume puternice cu care se numea Dumnezeu în vremuri străvechi: Adonai, Elohim, Tzabaoth și Shaddai. Apoi am început să-mi recit invocația, despre care știam că era de o putere extremă, cu mult superioară celei a lui Carrega. Am ridicat bățul spre cer, cu fața mai întâi spre Est, apoi spre Sud, apoi spre Vest și în final spre Nord.

- Vă chem, vă invoc și vă exorcizez, să vă apropiați și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu viu și adevărat, și în fața tribunalului de judecată al măreției Sale și înaintea Sfinților Săi Îngeri. Invoc spiritul lui Giulio Scribani! O, spirit puternic! Tu care i-ai oprit mâna cea rea în urmă cu atâția ani, fă-o pentru a doua oară și oprește planul întunecat al primarului din Triora!

Nu puteam explica dacă a fost o viziune datorată imaginației și implicării mele în poveste, sau a fost ceva care se întâmpla cu adevărat. Cert este că am văzut venind dinspre vest, din orașul Triora, din mormântul lui aflat în subsolul

bisericii, spiritul bătrânului înțelept, care fusese cândva șeful Sfatului Bătrânilor. Am văzut o siluetă semi-transparentă, mai degrabă plutind, decât atingând pământul. S-a apropiat de Carrega și s-a ridicat deasupra lui. L-a făcut să-și coboare brațul, a cărui mână ținea torța aprinsă, care a căzut la pământ. Apoi Carrega a lăsat capul în jos și a căzut în genunchi, dominat de puterea bătrânului.

Era timpul să intervenim. Le-am făcut semn oamenilor mei, care într-o clipă se năpustiră asupra bărbatului cu glugă, punându-l cu fața la pământ și cu mâinile la spate. Mauro i-a pus cătușe bărbatului, însă acesta din urmă nu mai opunea nicio rezistență. M-am apropiat de el, i-am scos gluga și am putut să observ chipul lui Stefano Carrega, cu ochii mari și cu spume la gură.

- S-a sinucis ca să nu fie capturat, am spus eu. Cu siguranță avea o capsulă de cianură de potasiu în gură. Tot ce trebuia să facă era să strângă din dinți pentru a nu fi capturat viu.

- Da, dar acum explică-ne care a fost toată șarada pe care ai făcut-o și care ne-a permis să-l oprim! întrebă Mauro curios.

- Nimic! am mințit eu. Am jucat doar cu viclenie, având încredere că îl voi influența. Când a auzit că invoc spiritul dușmanului său străvechi, s-a speriat, crezând că acesta chiar va veni, s-a simțit pierdut, iar puterea lui s-a pierdut. Din păcate, nu m-am gândit că se va sinucide în loc să se lase prins. Chiar era nebun.

- Am salvat cel puțin o viață! spuse Mauro, ntorcându-și privirea către Laris, care se afla încă în vârful grămezii de lemne cu o privire îngrozită. Hai să o luăm de acolo și să stingem celelalte focuri! Până vor ajunge pompierii o să mai dureze. Mai bine să încercăm să recuperăm rămășițele bietelor femei și să le lăsăm să se odihnească în sfârșit.

În timp ce ceilalți colegi lucrau cu stingătoarele, Mauro o ajuta pe supraviețuitoare să coboare de pe rug, punându-și haina pe umerii ei, atât pentru a o proteja de aerul răcoros al nopții, cât și pentru a încerca să o usuce puțin de uleiul cu care fusese îmbibată.

Cine știe de ce Mauro al nostru se simte atât de apropiat de românce! mi-am zis eu.

Am profitat de ocazie pentru a ieși din scenă înainte ca echipa de legiști, pompieri, corpul silvic și procurorul să ajungă la fața locului.

- Să mergem, Mauro! Să o ducem undeva în siguranță! Nu ne mai rămâne nimic de făcut aici! Mai bine să nu fii văzut de prea multă lume, în mijlocul acestor păduri, în haine de seară atât de impecabile!

CAPITOLUL 17

Procurorul Leone încerca să-mi anticipeze cuvintele, într-un mod antipatic și foarte enervant.

- Pe scurt, Carrega era schizofrenic, paranoic sau ce?

La trei zile după încheierea tragică a poveștii, ne aflam în jurul unei mese în sala de ședințe a sediului poliției. În prezența dr. Perugini și a dr. Leone, ajutați de proiecția unor diapozitive generate de computer, eu, Mauro și Laura făceam un raport minuțios asupra concluziilor la care ajunsesem. Toate acestea aveau să fie transmise ulterior jurnaliștilor în cadrul conferinței de presă care avea să aibă loc la sfârşitul întâlnirii. Duminică, luni și marți fuseseră trei zile intense, în care munciserăm zi și noapte să cercetăm toate elementele adunate și să le dăm o posibilă explicație logică. Nu am fi fost niciodată mulțumiți de arhivarea cazului fără a fi dat fiecărui element propria logică, una care, pe măsură ce timpul trecea și reușeam să punem cap la cap piesele acestui puzzle complex, părea din ce în ce mai clară. A trebuit să eliminăm din raportul oficial elementele inutile și să dăm sens la tot ceea ce părea legat de fenomene supranaturale și magice, propunând și pentru acestea din urmă cea mai rațională explicație posibilă.

În zilele premergătoare sâmbetei fatidice, în timp ce studiam toate materialele și dosarele despre Stefano Carrega, Mauro ajunsese la câteva mici, dar interesante descoperiri. Identificase, de exemplu, de unde făcuse rost Aurora Della Rosa de colanții aceia ciudați. Aceștia erau comercializați de un sex shop din Imperia, care vindeau tot felul de obiecte și îmbrăcăminte fetișiste. De asemenea, reușise să descopere proveniența lămpilor cu ulei, a benzinei și a torțelor. În 1987, cu ocazia împlinirii a patru sute de ani de la procesele vrăjitoarelor din Triora, municipalitatea a organizat o reconstituire istorică, cu orașul iluminat cu lămpi cu ulei, o procesiune cu torțe și dramatizarea procesului în sine. Bătrâna Aurora Della Rosa fusese una dintre promotorii și organizatorii evenimentului și, în cele din urmă, se aprovizionase cu tot materialul achiziționat din cuferele municipale, rămânându-i astfel cantități mari de ulei. Ea depozitase materialul, sticlele de ulei, lămpile și torțele în peștera de lângă Izvorul Nucului, lăsându-le astfel la

dispoziția criminalului nostru, chiar dacă nu și-a dat seama.

Rezultatele testelor ADN ne-au dat cu adevărat mari bătăi de cap. Având în vedere că nu a existat nicio corespondență între ADN-ul lui Antonio Baiguini și tânăra Aurora Della Rosa, am cerut o comparație între ADN-ul lui Baiguini și cel al lui Stefano Carrega, obținut fără multe probleme de la cadavrul său. Am putut astfel să excludem definitiv relația dintre cei doi. În schimb, s-a dovedit a fi o potrivire deplină între ADN-ul lui Carrega și cel al Aurorei. Ei bine, în acest moment, totul a devenit clar. Tânăra Aurora s-a născut din relația incestuoasă, chiar dacă în realitate nu a fost, dintre Stefano și sora lui, Sibilla. Ceea ce a fost ciudat la rezultatele analizelor de laborator a fost că acestea indicau o relație de descendență între Aurora Della Rosa și Stefano Carrega, și nu invers. Adică testul ADN preciza, într-un mod cu totul paradoxal, că Aurora era mama lui Stefano! S-ar putea crede că bătrâna și tânăra Aurora erau într-adevăr aceeași persoană și că vrăjitoarea și-a recăpătat cumva tinerețea în timpul șederii ei în templul tibetan.

- Cu siguranță trebuie să existe vreo variabilă pe care laboratorul nu a luat-o în considerare! fu explicația Laurei, care refuza să accepte chestii paranormale. Să ne rezumăm doar la faptul că tânăra Della Rosa este fiica lui Stefano și a Sibillei și să nu ne mai gândim la această absurditate, care doar ne face să ne pierdem timpul!

Și astfel, dormind puțin sau deloc, mâncând câteva sandvișuri în birou și bând câte o cafea una după alta, marți seara aveam gata raportul nostru, care era impecabil și care explica pas cu pas toate crimele petrecute de-a lungul timpului în Triora. A doua zi o prezentam superiorilor noștri. În cazul meu, în noaptea dinaintea ședinței, am dormit foarte puțin, pregătindu-mă să vorbesc despre fapte, dar mai ales să răspund la orice întrebare care ar fi putut ieși din gura procurorului Leone sau a doctorului Perugini și care ar fi putut contrazice întrucâtva raportul nostru.

- Domnilor, să lăsăm acești termeni pe seama psihiatrilor și să ne mulțumim să afirmăm că individul acesta, Carrega, suferea de grave tulburări psihice. Este foarte greu, deși posibil, pentru un schizofrenic sau paranoic să aibă un coeficient de inteligență la fel de mare ca al bărbatului nostru. Problemele sale își au originea în copilărie când, auzind în secret o conversație între părinții săi adoptivi și Antonio Baiguini, a ghicit identitatea adevăratei sale mame, care îl abandonase de îndată ce s-a născut și care l-ar fi ucis dacă nu ar fi fost oprită la

timp. A început să o urască și să-și jure că o va face să plătească. Crescând, băiatul o întâlnea ocazional pe Aurora pe străzile orașului, iar acest lucru a contribuit la amplificarea urii față de ea. Un băiat inteligent, dar predispus la episoade violente încă de când era copil. Note excelente la toate materiile, însă, conform fișelor de la școală, a fost suspendat de mai multe ori din cauza caracterului său turbulent. Părinții săi adoptivi s-au gândit că, trimițându-l departe, se va calma și se va concentra doar pe studii. Așa că l-au trimis la Liceul Clasic din Genova pentru a-și continua studiile, iar acesta l-a absolvit cu note excelente. În 1968, Carrega a început să urmeze Facultatea de Litere și Filosofie din Bologna, iar aici, în urma protestelor studenților, caracterul său predispus la violență a ieșit din nou la iveală. Spre deosebire de cei mai mulți studenți ai vremii, care s-au alăturat mișcărilor de stânga, Carrega făcea parte dintr-un grup supărător de studenți de extremă-dreapta, care adesea se ciocneau cu antagoniștii lor politici. Misoginia lui, ura față de femei, care își avea originea în ura față de adevărata sa mamă, l-au determinat să urască mișcările feministe, care deveneau din ce în ce mai numeroase în acei ani. Strigătul feministelor, „Tremurați, tremurați, vrăjitoarele s-au întors!” i-a rezonat în creier, ca o invitație să le vadă pe femeile care le rosteau legate de stâlp, deasupra unui morman de lemne, ca niște adevărate vrăjitoare medievale. La un moment dat, a bătut-o cu putere pe una dintre colegele de clasă cu care începuse o relație amoroasă, ba chiar a amenințat-o cu un cuțit, doar pentru că simpatiza cu mișcările feministe în favoarea liberalizării avortului. Cu acea ocazie a fost arestat pentru diverse acuzații, inclusiv opunere la arestare. Tatăl său adoptiv, Luigi Carrega, a fost cel care a mers la Bologna pentru a-l elibera pe cauțiune și a-l aduce înapoi în oraș, unde s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. A profitat de sora lui, de care se îndrăgostise încă din copilărie, fiind conștient că nu sunt frați adevărați. Sibilla, care era convinsă de contrariul, a încercat să-i reziste, așa că acesta a violat-o. În urma raportului, Sibilla a rămas însărcinată, însă Stefano nu a aflat de sarcină, pentru că a plecat din nou din localitate și nu s-a mai întors mulți ani. Știm cum a sfârșit familia Carrega la scurt timp după aceea, dar nu știm ce s-a întâmplat cu micuța Aurora, adusă pe lume de Sibilla înainte de a se sinucide și care a reintrat în scenă după douăzeci de ani.

Am făcut o pauză, am băut o jumătate de pahar cu apă și am schimbat diapozitivele apăsând un buton de pe computer.

- În urma acestor episoade, omul nostru părea să se liniștească. În 1974 a absolvit cu note maxime și „magna cum laude” după care s-a mutat în Statele Unite ale Americii pentru a urma un master în jurnalism la Universitatea din

Florida. În străinătate a cunoscut un arheolog, a cărui activitate o va urmări și despre ale cărui descoperiri va scrie mai multe articole în anii următori. Acest cărturar făcea cercetări despre civilizația mayașă, despre calendarul lor și despre predicția lor cu privire la sfârșitul lumii, care ar fi avut loc la solstițiul de iarnă din 2012. Nu mă voi opri, ca să nu vă plictisesc, asupra calculelor matematice și astrofizice care i-au determinat pe mayași să prezică data sfârșitului lumii pe baza unei anumite alinieri a planetelor cu axa Căii Lactee, care are loc exact la fiecare 25.800 ani.

- După părerea dumneavoastră, comisar Ruggeri, pe baza a ceea ce ați aflat în timpul acestei investigații, lumea noastră se va sfârși pe 21 decembrie 2012? întrebă sarcastic doctorul Perugini.

- Ideea mea este că, în mai puțin de trei ani, pe 22 decembrie ne vom trezi ca în fiecare dimineață și ne vom grăbi să terminăm ultimele cumpărături de Cărciun. Iar după trei zile vom petrece tradiționala sărbătoare în familie, despachetându-ne cadourile și mâncând tot felul de prăjeli amestecate și dulciuri. Carrega nu era, cu siguranță, de aceeași părere și, aderând la această teorie în mintea lui bolnavă și începând să fie din ce în ce mai convins că reprezenta, pe baza omonimiei sale, reîncarnarea primarului din Triora de la momentul proceselor vrăjitoarelor, a formulat în mintea lui o schiță a ceea ce urma să realizeze în epocile următoare.

- Și care ar fi fost acest plan? fu întrebarea procurorului Leone, acum captivat de raportul meu.

- Se spune că bătrânul primar din Triora era și vrăjitor și își dorea să le vadă pe cele cinci vrăjitoare fiecare reprezentând unul dintre cele cinci elemente fundamentale, arzând de vii. Forța flăcărilor ar fi transferat puterile vrăjitoarelor asupra lui, devenind astfel atotputernic, ca un Dumnezeu pe pământ. Dar șeful Consiliului Bătrânilor de atunci, Giulio Scribani, al cărui mormânt l-am găsit în subsolul bisericii, s-a opus planului său întunecat și a împiedicat aprinderea focurilor, cu excepția celui al Artemisiei De La Rose. Primarul, înfuriat că nu a putut să-și pună în aplicare planul atent studiat de ani de zile, s-a sinucis bând cucută, chiar în interiorul aceleiași peșteri în care, în urmă cu câteva zile, a fost ucisă Anna Lory Stella. Stefano Carrega al nostru a vrut să reproducă planul malefic al predecesorului său cu același nume, însă cu unele variații. Odată ce și-ar fi asumat puterile celor cinci elemente fundamentale, avea să meargă în locul în care, în opinia sa, omenirea va fi readusă la viață, după 21 decembrie 2012,

pornind de la supraviețuitori. Iar acest loc este reprezentat de Templul Cunoașterii și Regenerării, clădirea sacră pentru adepții sectei din care făceau parte Aurora Della Rosa și descendentele celorlalte vrăjitoare din Triora. Acestea din urmă, datorită unei tradiții impuse chiar de către Scribani, se putea identifica prin intermediul unui tatuaj ciudat aplicat pe piciorul drept încă de la vârste foarte fragede. De ce templul? Pentru că era amplasat într-un loc inaccesibil, la o asemenea înălțime încât să nu fi fost afectat de inundații și de creșterea nivelului mării, într-o zonă în care nu s-au mai produs cutremure de foarte mult timp. Un templu al cărui plan urmează figura constelației lui Orion. Și aici trebuie să ne amintim că profeția mayașă se referă la faptul că această Cale Neagră, cea care ar urma să fie evidentă pe orizontul estic al Pământului pe 21 decembrie 2012, și care va conduce fiecare bărbat, femeie și copil către lumea morților, spre centrul galaxiei, care chiar și pentru astronomii contemporani reprezintă o gaură neagră care înghite totul, trece chiar prin brațul lui Orion. Carrega, sosind la locul și timpul potrivite și asumându-și conducerea în locul actualului patriarh Hiamalè, numit de mayași Omul Unic, și-ar fi asigurat descendența cu o linie de oameni care aveau să populeze Pământul după 2012.

Am derulat prin diapozitivele care arătau templul, cu geometria sa particulară care urmărea orientarea stelelor aparținând constelației Orion.

- Dar, să o luăm în ordine! am continuat eu. La întoarcerea în Italia, Carrega s-a stabilit la Genova, s-a înscris în Ordinul Jurnaliștilor şi a început să fie apreciat pentru articolele sale, scriind pentru reviste importante, până când a devenit colaborator permanent al redacţiei genoveze a Corriere Della Sera. Pe la sfârșitul anilor ’70 și ’80, slujba lui a fost foarte bine plătită și i-a permis să strângă mulți bani, să locuiască într-o vilă impozantă, într-un cartier elegant de la periferia Genovei și să dețină mașini de lux. Apoi, din iulie 1988 până în iunie 1989, și-a luat concediu fără plată tocmai pentru a merge la celebrul templu, situat într-o vale tibetană îndepărtată și sacră pentru secta Slujitorilor lui Solomon. Iar aici îmi permit să fac o paranteză cu privire la această sectă. Aceasta nu este o sectă satanică, o adunare de oameni cu scopuri rele, ci mai degrabă o sectă ai cărei adepți au două scopuri. Primul este de a atinge niveluri înalte de cunoștințe, al doilea este de a proteja imensa comoară de texte, cărți și manuscrise, păstrate în anumite locuri speciale din lume. Unul dintre aceste locuri a fost casa Della Rosa. Secta are origini foarte străvechi. Ea încearcă să păstreze înțelepciunea și artele magice și ezoterice ale regelui evreu Solomon, care a trăit acum trei milenii. Templul din Tibet este guvernat de un Mare Patriarh, de tradiția milenară a moștenitorului și paznicului înțelepciunii vechiului Rege. Adepții

susțin că Sfânta Sfintelor din templu, la care accesul este permis doar unui număr foarte restrâns de adepți, acționează ca un cufăr de comori pentru comoara lui Solomon. Comoara ar fi reprezentată de un sicriu de fildeș care conține o carte, „Cheia lui Solomon”, în versiunea sa originală scrisă de Rege însuși în limba ebraică veche, și un inel, celebrul inel care ar oferi puteri proprietarului său, inclusiv puterea de a comunica cu animalele. Versiunile oficiale precizează că sicriul a fost închis în mormântul Regelui, iar ulterior a fost furat în Evul Mediu, pentru a fi transferat în Italia și apoi în Franța. Cartea conținută în el, care conține descrierea invocațiilor puternice și a formulelor magice, a fost tradusă în latină, apoi în alte limbi. Cartea originală este astăzi păstrată oficial la British Museum din Londra, în timp ce adepții sectei susțin că de fapt aceea ar fi un fals istoric, iar textul original scris de regele Solomon este păstrat în Templul Cunoașterii și al Regenerării. Care este adevărul nu contează pentru noi. Pe noi ne interesează în schimb să știm că Carrega, în timpul anului petrecut la templu, a făcut tot ce a putut pentru a avea acces la Sfânta Sfintelor. A reușit să-l vrăjească pe Roboam, patriarhul de atunci, reușind să treacă drept un expert în subiectele studiate de adepții sectei. Familia Carrega făcea de fapt parte din această congregație, iar Stefano, de mic, curios și inteligent, studiase majoritatea textelor ezoterice prezente în casa părinților săi adoptivi. I-a demonstrat astfel patriarhului că este gata să acceseze nivelul suprem, nivelul Înțelepciunii Universale, convingându-l pe bătrân să-i deschidă chiar încăperea secretă în care se ținea sicriul de fildeș, mulțumindu-l și cu un dar important pentru întreaga comunitate care locuiește la templu. Nu știm cum, dar Carrega a reușit să instaleze un sistem fotovoltaic în acel loc îndepărtat, într-un moment în care nu fusese încă folosit în lumea noastră industrializată. A reușit să creeze astfel autonomie energetică pentru templu. Până în acel moment, energia era furnizată doar de o mică centrală hidroelectrică, ce putea ține aprinse doar câteva becuri. Instalația fotovoltaică a reprezentat o sursă ideală pentru acele locuri în care soarele este ascuns de nori de cele mai multe ori, deoarece lumina este suficientă pentru a face instalația să funcționeze, fără a fi nevoie de soare, precum au nevoie panourile solare. Astfel, lui Carrega i s-a permis să intre singur în Sfânta Sfintelor pentru timpul necesar citirii textului sacru scris de Solomon. Însă el a făcut mai mult de atât, trădând încrederea Marelui Patriarh. A furat inelul, acel inel prețios cu o piatră în formă de pentagramă, care nu numai că i-ar fi dat, potrivit legendelor, puteri enorme, dar i-ar fi permis să deschidă toate pasajele secrete ale caselor folosite ca locuri sacre pentru adepții sectei, cum ar fi casa lui Laris Dracu din România sau casa Aurorei Della Rosa din Triora. De fapt, în aceste locuri, am găsit niște încuietori care înfățișează un model ca cel de pe piatra inelului. Aceste încuietori au fost și sunt încă folosite

de copiile perfecte ale inelului lui Solomon, aflate în posesia proprietarilor caselor.

Pentru a explica mai bine acest concept, am proiectat fotografia inelului pe care Furia îl găsise în mijlocul tufișurilor de lângă Izvorul Nucului și care le-a permis colegilor să-mi salveze viața.

- La sfârșitul șederii de un an la templu, Carrega, cu prețiosul trofeu ascuns printre bagaje, s-a întors la Roma, ironic, cu aceeași aeronavă de pe care aterizaseră la Kathmandu, cu doar câteva ore mai devreme, bătrâna Aurora Della Rosa și tânăra Laris Dracu. La rândul său, omul nostru și-a reluat activitatea de jurnalist timp de câțiva ani, fără să dea semne de dezechilibre psihice de niciun fel, chiar dacă articolele sale au fost mereu pătrunse de căutarea paranormalului și a supranaturalului. Însă, în mintea lui, planul criminal întunecat lua din ce în ce mai mult contur, până când, în preajma solstițiului de vară din 1997, a decis să se întoarcă în orașul natal, Triora, mânat poate mai mult de curiozitate și instinct decât de orice altceva. Poate că a fost o coincidență că a ajuns în oraș în același timp cu prima sa victimă, Mariella Carletti, sau Mariella Stella, cunoscută sub numele de Mariella La Rossa. Și, după toate probabilitățile, prima crimă a fost săvârșită fără premeditare, ci doar pentru că i s-a prezentat ocazia.

Proiectând imaginea pentagramei, unde fiecare vârf corespundea unui element și unei culori, i-am indicat Laurei să explice simbolismul inerent acestei figuri și corespondența cu victimele criminalului.

- Intenția lui Carrega era să recreeze scena torturii vrăjitoarelor din Triora care, la vremea aceea, fusese întreruptă de șeful Consiliului Bătrânilor, Giulio Scribani. Fiecare dintre cele cinci vrăjitoare din Triora reprezintă unul dintre elementele fundamentale și este asociată unui simbol și unei culori, precum și unui loc magic sacru pentru ea. Astfel, Artemisia și, în consecință, actuala ei descendentă Aurora, sunt asociate cu elementul Spirit, culoarea lor este albă și locul lor este Ca Botina. Viola și descendenta ei, Mariella Stella, reprezintă Aerul, culoarea lor este galbenul, iar locul lor sacru este strada Dietro la Chiesa. Teresa Băiaș și, prin urmare, Giovanna Borelli, reprezintă Pământul, culoarea lor este verde și locul lor sacru este Lacul Degno. Alessandra Stella și, prin urmare, Anna Lory, reprezintă Apa, culoarea lor este albastrul, iar locul sacru este reprezentat de Izvorul Nucului. În cele din urmă, Focul este reprezentat de Emanuela La Capricciosa și, prin urmare, de Clara Giauni, culoarea lor este roșul, iar locul sacru este Fântâna Campomavùe. Omul nostru ar fi dorit să

reaprindă cele cinci focuri în același timp, să preia asupra lui puterile tuturor celor cinci elemente și să devină astfel reprezentarea Atotputernicului, a elementului primordial unic din care provine totul. Dar, acționând singur, fără vreun complice, ar fi fost imposibil să creeze cele cinci ruguri cu victimele vii și gata să fie mistuite de flăcări. De asemenea, ar fi fost foarte greu să le aducă pe toate cele cinci femei în același timp în Triora, deoarece fiecare locuia în locații diferite și destul de departe. Dar tradiția sectei impunea Aurorei Della Rosa să cheme descendentele nou-născute ale vrăjitoarelor din Triora pentru a le instrui să devină adepte de nivelul șapte și pentru a le pregăti pentru posibila călătorie către cel mai înalt nivel, cel al Cunoașterii Universale, înainte de a atinge vârsta de treizeci și opt ani. Carrega ar fi exploatat acest ritual în avantajul său, a știut să aștepte cu răbdare să-și omoare fiecare dintre victime atunci când se ivea ocazia , păstrând apoi cadavrul în locul sacru al acesteia. Ultimul său ritual presupunea aprinderea a patru ruguri unde avea să plaseze victimele deja ucise, în timp ce pe cel de-al cincilea rug urma să-și plaseze mama degenerată, Aurora Della Rosa, a cărei ucidere i-ar satisface și dorința de răzbunare. Iar execuția acesteia urma să nu fie deloc blândă. Carrega ar fi făcut totul pentru ca această victimă să sufere cât mai mult posibil. Dar planurile lui aveau să fie apoi parțial modificate, în timp, din cauza unor evenimente pe care omul nostru nu le prevăzuse.

Laura îi dădu cuvântul lui Mauro, căruia îi încredințasem sarcina de a ilustra modul în care criminalul comisese fiecare din crimele sale.

- După cum s-a menționat deja, la 21 iunie 1997, Carrega s-a întors în localitatea de origine după aproape treizeci de ani de absență, douăzeci și opt mai exact, timp în care nu mai călcase pe acolo. Știa de existența tunelurilor subterane, despre care Baiguini îi vorbise pe larg când, încă copil, asculta fascinat poveștile fostului partizan. În acea după-amiază s-a apropiat de Izvorul Nucului și, folosind inelul furat din templu, a deschis gratiile care închideau peștera vecină și s-a strecurat prin subteranele întunecate. Folosind o torță, sau o lampă cu ulei, găsită chiar în interiorul peșterii, s-a îndreptat spre camera secretă a casei Aurorei, reușind să treacă și de una dintre acele uși etanșe instalate de Baiguini, conștient că trebuia să fie foarte atent la posibila prezență a gazului în acel loc. Din spatele oglinzii mari le-a putut observa pe Aurora și Mariella La Rossa care, după primele verificări, făceau dragoste. Este important să menționăm puterile și viciile Aurorei Della Rosa, așa cum ne-au fost descrise de către Laris Dracu. Vrăjitoarea consuma droguri și le dădea și oaspeților săi. Datorită efectului drogurilor, combinat cu cel al puterilor ei hipnotice, Aurora a avut mereu relații

sexuale foarte intense cu oaspeții săi. În urma plăcerii resimțite și a efectului provocat de droguri, după actul sexual, atât Aurora, cât și partenera ei cădeau într-un somn adânc, care uneori dura câteva ore. O altă pasiune a vrăjitoarei noastre era legată de dresuri și colanți din nailon. În casa ei, în timpul percheziţiilor, am găsit sertare pline de astfel de produse, inclusiv unele particulare, pe care vrăjitoarei îi plăcea să le poarte și să-și pună partenerele să le poarte pentru unele jocuri erotice. Stefano Carrega a observat femeile prin oglindă și le-a văzut cum cădeau într-un somn adânc după actul sexual. Nu putem ști dacă a fost sau nu surprins să o vadă pe Aurora Della Rosa identică cu felul în care și-o amintea când era copil, de parcă timpul s-ar fi oprit pentru ea cu patruzeci de ani în urmă. Cert este că o considera mama sa și, revăzând-o, ura sa pentru ea a reapărut. Mintea lui nici măcar nu a conceput că tânăra vrăjitoare pe care o observa ar putea fi de fapt fiica lui, neștiind de nașterea fetiței în urma singurei relații pe care o avusese cu sora lui, Sibilla. Stefano a profitat de efectul produs de droguri și sex asupra femeilor pentru a se strecura în sufragerie, folosind în continuare inelul pentru a deschide pasajul. Mariella zăcea goală pe podea. A îmbrăcat-o, având grijă să nu o trezească, cu colanți și o rochie sintetică scoasă din garderoba Aurorei. Apoi a pus-o pe umeri și, întorcându-se în subteran de unde venise, a ajuns înapoi în peșteră, s-a echipat cu niște sticle de benzină și s-a dus să comită prima sa infracțiune, punând victima în habitaclul camionului abandonat, dând foc vehiculului. Cu siguranță a așteptat ca victima să-și revină înainte de a efectua execuția, deoarece gustul lui sadic impunea să o vadă suferind. Prin urmare, a legat-o pe Mariella de volanul camionului, i-a legat picioarele și i-a pus un căluș, folosind alți colanți furați din casa Aurorei. Apoi s-a deghizat în călău, a turnat benzină atât pe camion, cât și pe victimă, a așteptat ca aceasta din urmă să se trezească și apoi i-a dat foc. Odată ce flăcările s-au stins, a găsit o modalitate de a îndepărta cadavrul carbonizat al Mariellei și, din nou, prin pasajele secrete, l-a ascuns în subsolul Bisericii.

Mauro a proiectat diapozitivele care arătau strada din spatele bisericii și subsolul unde se afla mormântul marcat de figura în formă de pentagramă.

- Mai greu a fost cu cea de-a doua victimă, Giovanna Borelli. De altfel, fata, originară din Finale Ligure, hotărâse să rupă legăturile cu secta, crezând că, în pragul mileniului al treilea, nu mai avea niciun sens să continue să urmeze artele magice și ezoterice care fuseseră practicate dintotdeauna de femeile din familia sa. Cu toate acestea, Giovanna avea și ea tatuajul de identificare pe piciorul drept. Soarta a lucrat în favoarea lui Carrega când a aflat că o tânără colegă a sa, care lucra pentru revista X Totem, la care fusese și el colaborator, avea acel

tatuaj special pe picior. Și-a urmărit colega, identificând-o drept urmașa Teresei Băieș și a așteptat cu răbdare ocazia de a o cunoaște mai bine, ocazie care nu a întârziat să apară. Revista pentru care lucra Giovanna se ocupa în esență de fenomenele paranormale și supranaturale. În timp ce se deplasa spre o clădire din zona portului antic din Genova, unde se spunea că s-ar fi simțit de mai multe ori prezența spiritelor, Giovanna s-a trezit ajutând o femeie care, în timp ce își aprindea o țigară, a fost cuprinsă de flăcări. Întrucât se vorbea despre fenomene ciudate, ardere umană spontană, puterile oculte ale însăși jurnalistei și așa mai departe, la redacția X Totem a fost convocată o conferință de presă pentru a clarifica ce s-a întâmplat. Cu acea ocazie, Carrega s-a prezentat Giovannei, a reușit să o seducă și a convins-o să lucreze cu el pentru o știre specială pe urmele așa-zisei vrăjitoare. Urmau să meargă împreună la Triora pentru a intra în contact cu spiritele vrăjitoarelor, pentru a vizita locuri magice, pentru a filma un Sabbat într-o noapte de lună plină și poate pentru a obține un interviu exclusiv de la însăși Aurora Della Rosa. Borelli a acceptat, dar cu condiția ca alături de ei să fie și colaboratorul ei obișnuit, Dario Vuoli. Dar singura intenție a lui Carrega era să profite de oportunitatea potrivită pentru a o ucide și pe ea. Giovanna s-a priceput foarte bine să scape de planul întunecat al colegului său în noaptea cu lună plină care, în anul 2000, a coincis cu noaptea de Sfânta Marie, în timpul căreia se pare că cei trei jurnaliști, judecând după notițele lui Vuoli, au asistat la un adevărat Sabat la care a participat însăși Aurora Della Rosa. Fascinată de acea femeie, Giovanna și-a abandonat cei doi colegi care dormeau și a intrat în tunelurile subterane până în partea secretă a casei vrăjitoarei. Aceasta era convinsă că deschide pasajele secrete recitând cuvintele unei vrăji dar, în realitate, Carrega, cu piatra inelului, îi permisese să ajungă la destinație, rămânând ascuns și spionând fiecare mișcare. Vrăjitoarea Aurora a primit-o pe Giovanna cu brațele deschise, i-a deschis biblioteca și i-a arătat textele de asimilat pentru a ajunge la nivelul al șaptelea de cunoaștere. Deși fata fusese sceptică până în acel moment, s-a dedicat studiului și a rămas în casa Aurorei câteva zile, până pe 20 august, ziua în care, ne amintim cu toții, a avut loc eclipsa totală de soare. Vrăjitoarea, ca de obicei, a drogat-o pe fată, și-a exercitat puterile hipnotice asupra ei și a făcut sex cu ea până la epuizare, bucurându-se chiar de faptul că Giovanna era hermafrodită și avea un clitoris foarte dezvoltat, suficient pentru a simula un penis mic. Carrega, rămânând în continuare ascuns, se pregătea să-și ridice, la momentul potrivit, a doua victimă, pentru a o sacrifica, de data aceasta în locul dedicat ei, Lacul Degno. Forțat de împrejurări, a trebuit să-l omoare și pe Dario Vuoli, care știa deja prea multe. După ce l-a ținut prizonier zile întregi, l-a măcelărit pe jurnalist și l-a aruncat pe fundul lacului, prinzându-l cu o frânghie de o piatră mare, pentru ca trupul să nu reapară

la suprafață. Apoi a ucis fata cu ajutorul focului, ascunzându-i trupul în interiorul peșterii de lângă Lacul Degno și a blocat intrarea peșterii de ochii curioșilor cu un exploziv puternic. El însuși nu s-a întors niciodată în societatea civilă, retrăgându-se în acele tuneluri subterane în așteptarea următoarelor sale victime. Până acum trebuia să-și încheie planul, dar pentru a treia sa victimă a trebuit să aștepte mai mult și, între timp, a întâlnit-o pe Laris Dracu care a reușit să îi dejoace planurile maleficului Carrega.

Mauro îmi dădu din nou cuvântul după ce a proiectat niște diapozitive minunate înfățișând lacul Degno, cu cascada care se varsă în el.

- Laris mi-a vorbit pe larg despre cei cinci ani petrecuți la Triora, parțial în casa Aurorei Della Rosa, parțial în tunelurile subterane în compania lui Stefano Carrega. Ea a reprezentat ceva nou pentru bărbat, l-a făcut să simtă pentru prima dată, la vârsta de cincizeci și cinci de ani, un sentiment pe care nu-l simțise niciodată în viața lui: iubirea. Un sentiment care i-a dat peste cap planurile. Știa bine că românca era de fapt Clara Giauni, care trebuia să fie una dintre victimele sale, dar sentimentul profund pe care îl avea pentru ea l-a împiedicat să o omoare imediat. La urma urmei, își putea permite să mai aștepte. Urma să se dedice mai întâi Annei Lory Stella, care într-un timp mai mult sau mai puțin scurt ar fi fost convocată de Aurora Della Rosa, apoi s-ar fi gândit la ultimele două victime, pe care oricum le avea la îndemână. Della Rosa a așteptat până în ultimul moment înainte de a o contacta pe descendenta Alessandrei Stella, cea care reprezenta elementul Apa. Din păcate, până la solstițiul de vară din acest an, regulile sectei impuneau ca aceasta să fie convocată. Din momentul în care Anna Lory a sosit la Triora au avut loc o serie de evenimente pe care toți le cunoaștem deja foarte bine, dar pe care le voi demonstra și în imagini. Laris a încercat să o protejeze pe nou-venită pentru a-i salva viața. Însă mintea ei era foarte confuză ca urmare a evenimentelor care o nedumereau din ce în ce mai mult. Nu mai știa în cine să aibă încredere și cu cine ar trebui să lupte, întrucât știa că după uciderea Annei Lory va urma ea. Era Aurora ucigașa sau iubitul ei, Stefano Carrega, reușise să o înșele cinci ani? Sau erau amândoi criminalii? Copleșită de aceste îndoieli, Laris a participat la Sabat în noaptea lunii pline a solstițiului de vară, pe 22 iunie anul trecut. Ritualul s-a desfășurat într-un mod ciudat, a fost întrerupt de izbucnirea unei furtuni bruște și toți cei prezenți au dispărut, iar Anna Lory, pradă viziunilor ca urmare a drogurilor luate în timpul zilei, a fost adusă înapoi la casa Della Rosa în siguranță. Laris a noastră a crezut că, dat fiind faptul că a trecut momentul cel mai riscant, noua ei prietenă era în afara oricărui pericol și a ajutat-o să studieze textele care să-i permită să treacă de testele pregătite pentru

ea de Aurora. Aceasta din urmă, între timp, s-a retras în pădure și nu s-a mai întors câteva zile. Vrăjitoarea avea să apară din nou în ultima zi a lunii iunie, convingându-și noua adeptă cu ajutorul ceaiurilor din plante și al medicamentelor, să se culce cu ea chiar lângă Izvorul Nucului, sub spectacolul neobișnuit al Aurorei Boreale. Acest fenomen, legat de o furtună magnetică intensă de origine solară, s-a manifestat la intensitatea sa maximă în acea zi, dar a creat repercusiuni, după cum vom vedea, și în zilele următoare. Laris, rămânând ascunsă, a putut să le urmărească cu atenție pe celelalte două femei, simțind și un oarecare sentiment de gelozie. A văzut cum Aurora o invita pe Anna Lory să poarte colanții de nailon și să se angajeze în jocurile erotice obișnuite, până când au ajuns la actul sexual. A văzut-o pe vrăjitoare căzând într-un somn adânc, iar cealaltă femeie s-a ridicat năucită îndreptându-se spre peștera vecină, unde își va găsi sfârșitul. Laris a încercat să-l contracareze pe individul mascat, a reușit să se lupte cu el, însă nu i-a putut opri mâna criminală care a ucis-o pe Anna Lory. În orice caz, a creat o diversiune, a fost urmărită, dar a reușit să scape închizându-se în casa vrăjitoarei. A rămas uluită când, alergând pe lângă fântână, a observat că Aurora nu se mai afla acolo. Și așa și-a dat seama că, dacă ar fi fost într-adevăr vrăjitoarea cea care se ascundea în spatele mantiei negre, viața sa era în mare pericol și că oricum ar fi fost ucisă dacă nu atunci, cu siguranță în zilele care urmau. În timpul fugii, Laris și-a pierdut prețiosul inel așa că, din acel moment, nu se mai putea ascunde în pasajele subterane. Când și-a dat seama cât timp a trecut și că mașina Aurorei nu era parcată în fața casei, și-a recăpătat parțial încrederea în vrăjitoare, care se întorsese între timp. Astfel că a crezut-o când aceasta i-a spus că a coborât cu mașina la Molini pentru a petrece câteva ore la o masă într-un restaurant. Și, într-adevăr, așa s-a întâmplat. Noi înșine i-am verificat alibiul. Și, când am ajuns la casa Della Rosa, în timp ce eram convinși că eram singuri cu ea, mai erau în schimb alte două persoane care, în secret, ne urmăreau și ne ascultau conversațiile: Laris în interiorul casei și Carrega din spatele oglinzii. Mai presus de toate, o frază rostită de Aurora și care se referea la mine a atins mintea bolnavă a lui Carrega. „Arătați-mi mâna stângă și priviți-mă în ochi, comisar Ruggeri! Ați afirmat că nu sunteți una dintre noi, dar poate sunteți fără să știți? Văd că ați suferit copil fiind, văd pierderi în rândul familiei, iar acestea v-au marcat, văd o viață amoroasă complicată, dar care recent a luat o turnură pozitivă. Dețineți puteri superioare celor standard, aveți percepții de neignorat, o aură foarte puternică, roșie ca focul, nu vă scapă nimic din ceea ce aveți în față, nici măcar un detaliu... Acum duceți-vă, doamnă Caterina Ruggeri! Am aflat tot ceea ce era de știut despre dumneavoastră!” Referindu-se la presupusele mele puteri supranaturale și la aura mea roșie, Aurora i-ar fi sugerat, fără știrea sa, lui Stefano Carrega o cale de ieșire pentru a-

și obține victima dorită, reprezentând elementul Foc, cruțând astfel viața iubitei sale. A fost suficient să aibă răbdare, să găsească ocazia potrivită și ar fi reușit. Ar fi înlocuit-o pe Laris cu mine în planul său diabolic. Odată ce ar fi avut cadavrul meu, nu mai rămânea decât să pună în scenă ritualul final, cu Aurora Della Rosa deasupra ultimului rug pe care urma să-l aprindă. După aceea urma să se gândească la cum să fugă împreună cu iubita lui spre destinația finală, templul tibetan. Ocazia s-a ivit în sâmbăta în care m-am dus singură la Triora să-i adresez câteva întrebări vrăjitoarei. Am căzut direct în capcană. M-am lăsat hipnotizată, drogată și sedusă. Iar, la sfârșit, când eram amândouă prea amețite, a intervenit Carrega. Laris, pe de altă parte, neștiind de schimbarea de plan a criminalului, a rămas ascunsă și a interpretat scena în felul său. Și-a văzut mai întâi iubitul târându-mă, apoi pe Aurora care, posibil inconștientă, odată ridicată, și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Stefano pentru a se susține. Acest gest a fost interpretat de către Laris ca și cum ar fi existat o înțelegere între cei doi, pe care acum îi considera complici și pregătiți să o omoare și pe ea în acea noapte. Carrega s-a asigurat mai întâi că Aurora nu poate scăpa odată ce și-ar fi recuperat cunoștința, așa că a decis să o țină prizonieră câteva zile, așa cum făcuse cu Vuoli. Prin urmare, a avut destul timp să pregătească șarada absurdă care m-a implicat ca victimă, așa că m-a marcat cu tatuajul specific pe piciorul drept și m-a dus la Campomavùe.

Am continuat proiectând fotografia pe care Mauro o făcuse odată ce a ajuns la fața locului să mă ajute și care îl înfățișa pe criminal îmbrăcat în negru, de la spate, și pe mine, legată de doi stâlpi înfipți în pământ și înconjurată de un cerc de foc, purtând colanții ciudați.

- Dar de ce Carrega v-a tratat așa ciudat? întrebă doctorul Perugini.

- Era prerogativa Aurorei să desfășoare jocuri erotice cu acești colanți speciali, disponibili la un sex shop și vânduți mai ales iubitorilor de fetișuri. Astfel, dacă poliția ar fi intervenit, așa cum s-a întâmplat de fapt, Carrega ar fi fugit și vina ar fi căzut pe Della Rosa, care nu ar fi putut fi de găsit. De fapt, nu bănuiam deloc că unul dintre cei trei jurnaliști X Totem este încă în viață și că el era autorul crimelor. La rândul său, Laris, după ce a zărit focul în direcția Campomavùe, a fost îngrozită și s-a gândit că focul a fost aprins de către Stefano și Aurora și că o vor prinde și pe ea în curând. Așa că, profitând de faptul că Porsche-ul avea cheile în contact, a fugit, însă pe drum s-a întâlnit cu Mauro și cu mine, iar noi am oprit-o. Desigur că în câteva ore avuseseră loc o serie de evenimente, interpretate de fiecare dintre protagoniști în felul său, generând confuzie în

avantajul lui Carrega, care se refugiase încă o dată în tuneluri, pregătit să-și omoare victima, cea pe care o considera mama sa și căreia urma să-i provoace tot felul de torturi, pentru a-și satisface gustul sadic, înainte de a o ucide. Cert este că, la întâlnirea cu românca, văzând cum fugea, noi am considerat-o imediat ca fiind posibilul criminal, sau cel puțin un complice important al Aurorei Della Rosa. Laris nu ne-a ajutat prea mult, preferând să nu vorbească cu noi. A trebuit să mergem în România pentru a afla mai multe despre ea, despre adevărata sa identitate și originile sale. Și, în orice caz, fotografia pe care o făcuse Mauro cu PDA-ul, analizată de computer, a exonerat-o pe femeie, întrucât caracteristicile somatice ale subiectului cu glugă nu corespundeau deloc cu ale ei.

Am făcut o pauză, lăsând să se deruleze câteva imagini, cu casa familiei Dracu și orașul Alba Iulia, cu zidurile lui fortificate impunătoare și planul ciudat în formă de pentagramă.

- După mai puțin de trei zile de la primul atac asupra mea, am făcut din nou greșeala de a merge singură la casa Della Rosa, oferindu-i bărbatului nostru o ocazie mai mult decât rară, aceea de a-și lua ultimele două victime dintr-o singură lovitură. În timp ce meditam în fața oglinzii enorme, încercând să înțeleg cum să o deschid pentru a intra în partea secretă a casei, Carrega mi-a studiat cu atenție mișcările din spatele oglinzii. La momentul potrivit i-a dat foc Aurorei, care fusese deja stropită cu ulei, aruncând spre mine torța umană prin oglindă. Când am văzut-o pe vrăjitoare ieșind înconjurată de flăcări, am crezut că a vrut să se sinucidă, încercând să mă tragă cu ea în acea moarte îngrozitoare. Nu am înțeles însă că, îndreptându-se spre mine, făcea jocul lui Carrega, dar cerea și ajutor în același timp, ajutor pe care, în încercarea de a mă salva, nu i l-am oferit. Am abandonat-o pe Aurora singură, aruncându-mă în zona secretă a casei și închizând în spatele meu zidul blindat, care m-ar fi salvat de flăcări. Dar în felul acesta i-am lăsat și posibilitatea ucigașului să recupereze netulburat corpul, înfruntând focul și intrând prin celălalt pasaj secret. Știm cu toții ce s-a întâmplat mai târziu în tuneluri și cum, mulțumită câinelui meu, Furia, am fost salvată dintr-o situație foarte periculoasă, de data aceasta din cauza gazului și, prin urmare, nu mă voi opri asupra acestor fapte.

- Desigur, în acest moment planurile lui Carrega, atât planul A, cât și planul B, s-au risipit! interveni procurorul Leone.

- Da, iar timpul a început să se scurgă pentru el. O arestasem deja pe Laris care, în ciuda fricii ei, începea să vorbească. Mai mult, pătrunsesem deja de mai multe

ori în pasajele subterane și identificasem așa-zisele locuri magice, unde niciun alt polițist sau carabinier nu mai pusese vreodată piciorul. Găsisem cadavrul lui Vuoli, descoperisem unde fusese ascuns trupul carbonizat al Annei Lory, furat cândva de la morgă, și am ghicit și unde se aflau cadavrele celorlalte două victime, ucise în urmă cu câțiva ani. În curând aveam să ajungem la el și, prin urmare, trebuia să acționeze, să-și recupereze ultima victimă, sfidând sentimentele pe care le avea pentru ea și să îndeplinească ritualul final. Am înțeles totul până acum, însă am greșit momentul. De fapt, eram convinsă că, rămânând fidel propriului său ritual, Carrega ar fi acționat odată cu luna plină. În schimb, vinerea trecută, omul nostru a ajuns la Genova, oraș pe care îl cunoștea foarte bine, locuind acolo de mulți ani, și unde se afla în închisoare Laris Dracu, născută Clara Giauni. Acolo mai avea un cont bancar, o vilă și o mașină sport. A reușit să meargă la bancă să-și retragă banii, ba chiar a glumit cu funcționarul bancar cum că contul său, în stare latentă de aproape zece ani, va fi în curând închis oficial. Conform planurilor sale, suma retrasă ar fi urmat să fie folosită pentru a plăti călătoria în Tibet. După ce a ieșit de la bancă, s-a dus la vila sa, și-a recuperat actele, chiar dacă erau expirate, a luat cu el câteva obiecte despre care credea că i-ar putea fi de folos și a plecat. Pe drum, s-a gândit la o strategie pentru a o răpi de Laris din închisoare. A început să-l urmărească pe unul dintre gardienii închisorii, care a plecat de la serviciu sâmbătă dimineața, după ce a lucrat în tura de noapte și care, prin urmare, după toate probabilitățile, se va întoarce la serviciu seara. A avut noroc, căci bărbatul avea mai mult sau mai puțin aceeași înălțime cu el și locuia singur. L-a atacat în somn, furându-i uniforma și cardul de acces magnetic. S-a prezentat la serviciu în locul angajatului, încrezător că atacul nu va fi descoperit decât a doua zi dimineață.

- O clipă! spuse procurorul Leone. Cardul magnetic al gardienilor penitenciarului trebuie să fie asociat unui cod PIN, care este solicitat atât în funcție de oră cât și de fiecare ușă prin care trebuie să treacă gardianul în timpul turei sale, inclusiv ușile celulei. Atunci cum de camerele de supraveghere nu au înregistrat nicio mișcare în zona celulei lui Laris? Cum a ajuns Carrega în celulă? A reușit să devină invizibil datorită puterilor sale magice?

- Omul nostru încă mi avea legături cu oameni din lumea interlopă, pe care îi cunoscuse pe vremea când era jurnalist. În special, un anume Giorgio Stevani, bine-cunoscut colegilor noștri din Genova, foarte priceput la clonarea cardurilor de debit și de credit și care dispune de echipamente informatice cu care poate modifica toate codurile PIN de pe orice card electronic. Carrega s-a folosit de el, i-a adus cardul magnetic al gardianului închisorii și l-a pus să-l recodifice.

Stevani însuși ne-a confirmat acest lucru atunci când a fost interogat de colegii noștri, declarând însă că nu cunoștea planurile criminale ale vechiului său prieten. Carrega i-a lăsat și documentele expirate, însărcinându-l să obțină o nouă carte de identitate electronică și să-i falsifice pașaportul. I-a plătit în avans o sumă generoasă, spunându-i că va reveni în câteva zile să ridice documentele. Odată ce a intrat în închisoare, a fost simplu. „Invizibilitatea” sa în fața camerelor nu s-a datorat vreunei magii, ci unui truc folosit de prestidigitatori. A trebuit doar să își procure o mantie cenușie strălucitoare, ca folia de staniol, sau precum interiorul hârtiei ouălor de Paște. Această mantie funcționează ca o oglindă și reflectă mediul înconjurător. Este un truc eficient în ambientele unde există puțin mobilier. Camerele de supraveghere ale închisorii înregistrează un coridor gol, ceea ce este ideal pentru ca trucul să funcționeze, mai ales dacă cei care observă imaginile care provin de la ele sunt distrași și poate mai interesați de monitorul pe care rulează un program de televiziune. Uitați!

Cu o simplă tastă pe computer, am lăsat să ruleze imaginea care indica înregistrarea camerei de supraveghere cea mai apropiată de celula lui Laris în momentul care ne interesa.

- Așadar, la o primă vedere, sigur nu ați observat nimic. Dar, derulând imaginile cu o viteză mai mică, veți putea vedea cum, la un moment dat, apare o pâlpâire a imaginii. Majoritatea observatorilor se pot gândi la o mică problemă cu camera, o pâlpâire din cauza unei supratensiuni la curentul electric, de exemplu. În schimb, omul nostru se află în trecere, sub protecția mantiei despre care v-am povestit. Același truc a fost folosit și în noaptea în care cadavrul Annei Lory Stella a fost furat de la Institutul de Medicină Legală, chiar dacă acolo a fost mult mai ușor ca urmare a lipsei aproape absolute de supraveghere.

- Ceea ce nu înțeleg este cum a reușit Carrega să ajungă mai întâi la Imperia, apoi la Genova, trăind ani de zile în acele subsoluri și neavând mijloace la dispoziție! veni observația corectă a procurorului Leone.

- Ceea ce am observat este că, atât la Triora, cât și la Molini, mulți locuitori, dat fiind faptul că infracțiunile de furt sunt aproape inexistente, își lasă mașinile nesupravegheate cu cheile în contact. După cum spuneam mai devreme, Aurora își lăsase cheile în contactul mașinii și tot așa am făcut și eu, lăsând SUV-ul parcat în fața casei Della Rosa. În noaptea în care a mers să recupereze cadavrul Annei Lory, Carrega a împrumutat una dintre aceste mașini, parcând-o, la întoarcere, în aceeași poziție, pentru ca nimeni să nu observe nimic. Nu cred că a

folosit același sistem pentru a ajunge la Genova, intenționând să-și recupereze mașina. În acest din urmă caz, îmi imaginez că a mers pe jos sau a făcut autostopul până la Taggia, iar de acolo a luat un mijloc de transport în comun.

Am mai făcut o scurtă pauză și am continuat cu proiecțiile înregistrate de Mauro cu mini-camera sa sofisticată, în care se vedeau cele cinci ruguri, patru arzând deja și al cincilea cu victima deasupra, dispuse în cerc, și călăul îmbrăcat în negru, cu torța în mână în centrul scenei.

- Cu toții știți sfârșitul poveștii. Am fost destul de operativi reușind să o salvăm măcar pe Laris? Să zicem că am avut puțin noroc. De exemplu, camerele web amplasate în cele două peșteri, lângă Izvorul Nucului și Lacul Degno, nu au încetat să transmită pentru că au fost sabotate de Carrega. Într-adevăr, acesta a avut grijă să se protejeze și, poate, și-a folosit încă o dată mantia de invizibilitate pentru a nu fi înregistrat de camere în timp ce recupera trupurile Mariellei Stella și Giovannei Borelli. Totuși, efectele ulterioare ale furtunii magnetice solare au fost cele care au făcut toate comunicațiile radio să se deregleze. De fapt, camerele web au început să transmită din nou imagini după câteva ore, când interferențele electromagnetice au dispărut. Paznicul nostru nu era conștient de acest lucru, iar când a văzut imaginile dispărând de pe monitoare, s-a alarmat imediat. Alt noroc a fost că celălalt gardian, de serviciu în aceeași aripă a închisorii din Genova, observând comportamentul alarmat al colegului său, a decis să facă rapid un control și a descoperit lipsa romancei mai devreme decât se aștepta Carrega. Nu în ultimul rând, am avut norocul să fi salvat un text prețios, „Cheia lui Solomon”, de la incendiul din casa Della Rosa. Având în vedere felul meu de a fi de a căuta un sens și explicații pentru orice, am avut pasajele marcate ale cărții traduse și unul m-a frapat în mod deosebit, capitolul intitulat „O convocare foarte puternică”. O citisem și o recitisem de multe ori încât am învățat-o pe de rost și, datorită acelei invocații, l-am făcut pe Carrega să creadă că am chemat spiritul celui mai aprig dușman al său.

Am avut grijă să nu afirm că am văzut cu adevărat acel spirit și că nimeni nu mi-a tradus vreodată acea carte, nici că eu nu știam latină, cu atât mai puțin ebraică. Și nici că recitasem invocația în vechea limbă ebraică!

- Trebuie să vă felicit, comisare, și, de asemenea, să-mi cer scuze pentru izbucnirea mea de acum câteva zile. Nu meritați așa ceva! au fost ultimele cuvinte ale procurorului Leone. Datorită ingeniozității dumneavoastră și a ignorării pericolului, ați reușit să rezolvați cazul acolo unde nimeni nu a reușit în

tot acest timp.

- Două lucruri îmi lasă un gust amar în toată treaba asta: că nu am reușit să o salvez pe Aurora Della Rosa și nu l-am capturat viu pe Stefano Carrega.

- În ceea ce îl privește pe acesta din urmă, poate că așa este mai bine! spuse doctorul Perrugini. În Italia noastră magnifică ne-ar fi fost, totuși, destul de greu să găsim o instituție potrivită să găzduiască un nebun malefic ca el.

- Cu toate acestea, eu sunt convinsă că în fiecare persoană, chiar și în cea mai rea, există o fărâmă de bine. Trebuie doar să o găsești și să încurajezi. Utopie? Poate, dar asta m-au învățat profesorii mei de la universitate! În orice caz, vreau să le mulțumesc colaboratorilor mei, inspectorului Giampieri și superintendentului Gigli și inegalabilului Furia, un câine polițist cum rar mai sunt pe lumea asta.

În timp ce magistratul și comisarul de poliție se ridicau deja pentru a face loc hoardei de jurnaliști, care așteptau cu nerăbdare în afara ușii, am luat din nou cuvântul.

- Ar mai fi o singură întrebare pe care aș vrea să o adresez în numele lui Laris Dracu. Trebuie să-mi țin o promisiune, din moment ce și-a pus viața în pericol pentru a ne ajuta să-l capturăm pe Carrega. Ea ar fi foarte fericită dacă ar putea să revină la adevărata sa identitate, cea de Clara Giauni și, în plus, dacă ar putea obține cetățenia italiană. Îi place foarte mult Liguria, Triora în special, și ar dori să se stabilească aici definitiv.

- Nu este nicio problemă! interveni chestorul. Voi demara eu însumi procedura și mă voi asigura că se va desfășura rapid, fără prea multe procese birocratice.

- Lui Laris... Clarei îi pare foarte rău că acum casa Della Rosa a fost distrusă de incendiu și că multe cărți s-au pierdut în flăcări. Dar cred că au rămas, totuși, suficiente cărți și documente intacte, în special în partea secretă a casei. Dacă primăria din Triora ar fi de acord, casa ar putea fi restaurată și ar putea fi creat un centru de studii, al cărui custode ar putea fi Giauni. Ea cunoaște mai bine decât oricine altcineva ceea ce se află în casă și, de asemenea, cunoaște bine pasajele subterane care, odată ce vor fi amenajate pentru a fi sigure, ar putea fi vizitate de turiști, însoțiți de această femeie pricepută. Astfel, Clara ar avea un loc de muncă, iar municipalitatea ar putea acoperi astfel costurile cu restaurarea.

La acest discurs răspunse procurorul Leone.

- Aș spune că aceasta este o propunere excelentă, pe care primarul din Triora, un prieten drag mie, nu cred că o va refuza. Mă gândeam și să cer patronajul Administrației Provinciale pentru acest proiect, care va permite accesul la fondurile rezervate recuperării patrimoniului cultural și artistic. Mă voi implica personal pentru a mă asigura că toate acestea se vor concretiza. Complimentele mele din nou, comisar Ruggeri!

Pentru prima dată de la sosirea mea în Liguria, am văzut chipul acelei bufnițe luminată de un zâmbet.

CAPITOLUL 18

Conferința de presă fu istovitoare, însă seara, nimeni și nimic nu ne-a mai împiedicat să sărbătorim cu o cină în patru la un restaurant elegant din Imperia. Mauro, Laura, Anna și cu mine ne-am petrecut seara într-un cadru informal, fără grija vreunei anchete presante.

Perioada care a urmat a fost una liniștită. Am putut să cunosc mai bine tot personalul angajat la secție și să coordonez operațiunile de rutină. În ultimul weekend din iulie și prima săptămână din august au venit mulți turiști și am fost chemați să sprijinim Poliția Rutieră și să acordăm asistență șoferilor de pe autostradă. În direcția Ventimiglia și Franța s-a format o coadă de cel puțin cincisprezece kilometri. În afara orelor de lucru, m-am plimbat pe potecile din Valle Argentina și prin zonele de vale și munte dimprejur. Mi-am cumpărat și o bicicletă, cu care, măcar o dată la trei-patru zile, am reușit să merg pe pista de biciclete amenajată recent pe traseul vechii căi ferate și care mergea paralel cu litoralul, de la Imperia la Ventimiglia. M-am bucurat să o am oaspete în casa mea pe Clara Giauni cât timp a așteptat restaurarea casei Della Rosa. Lucrările au început aproape imediat și au continuat rapid. Procurorul Leone chiar solicitase și obținuse ajutorul Președintelui Consiliului Republicii pentru acest proiect. Dar, una peste alta, din moment ce mă împrietenisem foarte bine cu Clara, dacă lucrările s-ar fi desfășurat mai încet nu ar fi contat prea mult pentru mine, ba chiar speram ca momentul despărțirii de ea să vină cât mai târziu. O altă persoană de care m-am apropiat foarte mult a fost Anna, iubita lui Mauro. Cel mai adesea, ne întâlneam toate trei la cină, uneori la mine acasă, alteori la restaurant, nu de puține ori la Da Luigi. Anna și Clara se trezeau adesea vorbind în română una cu alta și, doar când mă vedeau uitându-mă întrebător în direcția lor începeau să vorbească din nou în italiană. De foarte multe ori, Mauro le ținea companie în discuții. Zilele au trecut atât de liniștit, una după alta, până pe 15 august.

Nici măcar nu am realizat că îmi întârziase menstruația. Am pus totul pe baza efectului schimbării mediului și a stresului de care avusesem parte în timpul anchetei din Triora. Totuși, într-o zi, din curiozitate, m-am hotărât să mă opresc

la o farmacie în drumul meu și să-mi cumpăr un test de sarcină. Cu cea mai mare nonșalanță, am făcut testul, convinsă că va fi negativ. Însă, surpriză: era pozitiv. Neîncrezătoare, am decis să îmi mai fac un test a doua zi. Și acesta a ieșit pozitiv fără niciun dubiu.

I-am telefonat lui Stefano imediat după încheierea conferinței de presă. După ce am vorbit atât de mult despre Stefano Carrega, eram convinsă că trebuie să vorbesc cu omonimul lui în varianta sa mult mai bună. Am discutat pe larg la telefon, i-am povestit toate detaliile anchetei, ceea ce văzusem și simțisem în anumite momente și care nu puteau fi explicate fără a face referire la fenomene magice, ezoterice și supranaturale. În zilele următoare, trebuind să mă dedic doar activităților de rutină, am vorbit mai des și deja îi spusesem că în august îmi voi lua câteva zile libere și mă voi întoarce la Ancona. Însă acum trebuia să-i dau niște vești neașteptate. Nu știam cum va reacționa, însă nu aveam de gând să-i dau vestea la telefon.

Ziua de Sfânta Marie a căzut într-o sâmbătă. În ziua precedentă, după-amiaza târziu, am aterizat pe aeroportul Raffaello Sanzio. Profitând de vechiul meu loc de muncă, după un salut rapid adresat colegilor de serviciu, am făcut un duș și mi-am schimbat hainele. Stefano îmi spusese că în acea seară, cu mica lui orchestră, va cânta la Ambaradan, un loc pe care îl cunoșteam bine, și ne puteam întâlni acolo, iar apoi să petrecem restul weekendului împreună. El urma să ajungă la începutul după-amiezii pentru a se pregăti de spectacol, încasările fiind donate unor organizații de caritate. Când m-am considerat pregătită pentru întâlnire, am chemat un taxi și am ajuns la destinație după ce spectacolul începuse deja. Îl cunoșteam de ceva vreme pe proprietarul localului, frecventând deseori locul împreună cu colegii și prietenii. M-a recunoscut și s-a apropiat zâmbind.

- Sala este plină, dar am fost anunțat că o să veniți, așa că v-am rezervat o masă în primul rând. Acolo, chiar lângă scenă.

Trupa cânta un Mambo și, pe podeaua din centrul locației, mai multe persoane dansau, iar, din felul mișcărilor lor și după cum erau îmbrăcați, erau cu siguranță elevi ai unei școli de dans. De îndată ce m-am așezat la masă, un chelner mi-a servit imediat băutura mea preferată, un cocktail fără alcool de culoare roze, pe care am început să-l sorb în timp ce mă lăsam antrenată de muzică. Mi-am mijit ochii. Ambianța era plăcută și muzica foarte bună. Stefano se mișca pe scenă indicând melodiile și momentul la care să înceapă vocalistul, cântând

improvizații la saxofon și chiar cântând din voce. A fost incredibil să observ cum o persoană pe care am considerat-o întotdeauna un profesionist serios și o persoană liniștită se putea transforma pe scenă într-un om de spectacol. Însă nici acest aspect al personalității sale nu îmi displăcea deloc. Un strop de gelozie mi s-a strecurat în inimă când l-am văzut privind-o pe cântăreață, o tânără stagiară de la clinica sa, cu picioare lungi și tonifiate și un decolteu generos. Cuvintele pe care mi le spusese Anna în seara în care ne întâlnisem la concert îmi răsunau în cap, astfel că am alungat imediat acel sentiment. Aveam încredere în Stefano, știam că sunt îndrăgostită de el și că și el era îndrăgostit de mine, iar acum nici măcar distanța nu ne va mai despărți. Relația sa cu o colegă trebuia considerată relație de muncă, nimic mai mult.

La un moment dat, pe fundalul ritmului cunoscutei piese „Sotto questo sole”[6], a celor de la „Ladri di Biciclette”[7], Stefano a profitat de ocazie pentru a prezenta trupa.

- În primul rând dorim să mulțumim publicului amabil pentru prezența într-un număr atât de mare. Big Vet Jazz Band este formată nu din profesioniști în muzică, ci din medici veterinari care se dedică muzicii în timpul liber și pentru pură distracție, nu pentru profit. Prin urmare, toate încasările din această minunată seară vor fi donate unor organizații de caritate, iar fondurile vor fi alocate cercetării științifice. Le mulțumim elevilor școlii de dans „Le stelle della Vallesina”, care își demonstrează talentul pe ritmul muzicii noastre. Oricine dorește poate veni pe ringul de dans și li se poate alătura. Și acum, permiteți-mi să vă prezint membrii acestei orchestre sălbatice...

Pe măsură ce erau prezentați, toți cei din trupă începeau să cânte.

- La percuție, direct din sala de chirurgie a clinicii noastre veterinare, Antonio...

Toboșarul, care până atunci păstrase un ritm de fundal, a dezlănțuit un solo.

- La bas, un expert analist și tehnician de laborator în viața de zi cu zi: Gianluca! La chitara electrică și acustică, ecograful nostru: Barbara! La instrumentele de suflat, trei medici de medicină internă: Fausto la saxofon tenor și sopran, Andrea la trombon și Veniero la trompetă! Un salut special pentru vocalista noastră, o voce minunată, un tânăr medic veterinar stagiar și deja expert în comportamentul animalelor: Loretta! Directorul clinicii, precum și liderul acestei trupe, omul cu dublă personalitate și, dacă ar fi să preiau cuvintele unui cunoscut cântăreț

italian, Doctor Jazz ziua și Mister Funk noaptea...

Arătând spre sine și ridicându-și instrumentul, își termină fraza.

- ...La saxofon alto, clape și voce, singurul, marele, inimitabilul: Stefano!

După un solo sălbatic la saxofon, luă microfonul și începu să cânte versurile melodiei.

Acum știu ce vom face; hai să mergem!

Sunt oameni care au plătit, nu se poate termina aici.

Ne sună, Baccini, hai să mergem!

Așteaptă puțin, fata din primul rând m-a privit!

A cântat aceste ultime cuvinte cu privirea îndreptată spre mine. Și-a lăsat apoi saxofonul pe suport și a făcut semn formației să continue. Invitând publicul să cânte împreună refrenul melodiei, a coborât de pe scenă și a venit să se așeze lângă mine.

Sub soarele ăsta e frumos să pedalezi, da,

dar trebuie să transpiri.

Sub acest soare, roșu și respirând din greu și,

fără să bei...

S-a apropiat de mine, așa transpirat cum era, și ne-am privit în ochi câteva clipe, fără ca vreunul dintre noi să scoată un cuvânt.

- Bună, Caterina! spuse el la un moment dat. Ești minunată și mi-a fost atât de dor de tine!

I-am zâmbit și i-am pus o întrebare simplă.

- Câți copii ai?

- Din câte știu eu, doi. Și deja destul de mari. De ce?

- Ei bine, pregătește-te. În mai puțin de opt luni vor fi trei.

A înțeles, i-am văzut ochii strălucind și bucuria țâșnind din fiecare por alături de transpirația care încă mai emana. M-a strâns la piept și m-a sărutat cu pasiune. După aceea, s-a ridicat.

- Așteaptă-mă aici și nu te mișca sub niciun motiv!

S-a întors pe scenă, a așteptat ca orchestra să termine versiunea mixată a piesei „Don't worry, be happy" de Bobby Mac Ferrin, apoi a dat câteva instrucțiuni colegilor săi. Toboșarul și-a lăsat bețele și a luat instrumentele de suflat cu excepția lui Fausto, care și-a pregătit saxofonul sopran, în timp ce Stefano a preluat clapele, aranjând microfonul și începând să cânte o piesă puțin cunoscută de Paolo Belli intitulată „Atunci când nu ești aici."

Știi, că atunci când ești aici, mâinile vor să te îmbrățișeze.

Știi că înnebunesc de dragoste privindu-te, respir prin ochii tăi.

Lași urme doar atingându-mă; atinge-mă pe dinăuntru dacă poți.

Știi, când ești aici, aș vrea, aș putea, crede-mă,

Ți-aș putea oferi momente frumoase, poate și pe ale mele.

Sunt doar momente atunci când ești cu mine.

Iar, când nu ești aici, serile, serile mele nu sunt niciodată.

Dacă nu ești aici, serile, câte seri, nu sunt niciodată, dacă nu ești aici.

Ți-aș putea oferi momente frumoase, poate și pe ale mele.

Sunt doar momente, dar tu nu ești.

Iar, când nu ești aici, serile, serile mele nu sunt niciodată.

Dacă nu ești aici, serile, câte seri, nu sunt niciodată, dacă nu ești aici...

Cuvintele melodiei, evident dedicate mie, mi-au atins inima. Dădeam frâu liber sentimentelor pe care le reprimasem mereu, iar acum nu-mi mai putea fi rușine de ele. Nu mă simțeam deloc nemulțumită de noua mea stare de spirit.

În timp ce saxofonistul încheia piesa cu notele instrumentului său, conform stilului cântecului, Stefano a coborât din nou de pe scenă, s-a întors lângă mine, m-a luat de mână și m-a condus pe ringul de dans. Orchestra a început un bolero, încă o dată o piesă ritmată a lui Paolo Belli, iar noi am început să dansăm. Obrazul cald al lui Stefano l-a atins pe al meu; căldura pielii și a corpului lui era la doar o suflare pentru mine. Pentru prima dată în viața mea, am simțit senzația de a fi împlinit de altceva decât de satisfacția profesională.

...În cadrul unui Jazz timid,

alunecând între un semiton și un re,

Încerc să creez

Un Bolero pentru tine.

Și viața merge mai departe, ca un cântec,

Și viața continuă, între lună și soare.

Și viața continuă spre final,

Iar noi continuăm să dansăm,

Să dansăm Bolero, eu și cu tine...

EPILOG

21 Septembrie 2012 ora 21:30

Într-o vale tibetană îndepărtată,

la 3.500 metri deasupra nivelului mării.

Furtuna a izbucnit brusc. În câteva minute, totul s-a acoperit de o pătură albă de grindină amestecată cu zăpadă. Fulgerul care a căzut în apropierea templului a fost urmat de un tunet care a reverberat înfricoșător în valea situată între munții înalți. Fulgerul a lovit în apropierea centralei electrice. Tunetul care a urmat a zguduit pereții templului și a provocat o asemenea senzație în pieptul octogenarei Aurora, încât tahicardia resimțită a făcut-o să se teamă că i-a venit momentul.

Luminile au pâlpâit la început, apoi întreaga clădire s-a cufundat în întuneric.

Căderea de tensiune a deteriorat în mod ireparabil serverul.

Bâjbând de-a lungul coridoarelor, luminate din când în când de strălucirea fulgerelor, ca toți ceilalți adepți care locuiesc la templu, Aurora a ajuns și ea în sala mare de la parter, dominată de statuia mare de aur reprezentând o pisică. Adepții mai în vârstă au ridicat vechile candelabre și au aprins lumânările, redând o luminozitate acceptabilă mediului. Ero și Dusai se ocupaseră să aranjeze pe suporturi niște torțe vechi, aprinzându-le, astfel încât, în ciuda fumului, care pe unii îi făcea să tușească, încăperea era din nou luminată destul de primitor. Treptat, unul după altul, toți adepții ajunseseră în sală. Aurora Della Rosa era cea mai în vârstă, avea optzeci și trei de ani, dar era încă într-o formă splendidă. Câteva riduri îi brăzdau fruntea și pe față se vedeau câteva riduri tip laba gâștei, însă părul ei castaniu continua să predomine asupra firelor albe. Spatele îi era drept și mergea fără să aibă nevoie de vreun baston pentru sprijin. Ea era singura adeptă care ajunsese deja la nivelul suprem și fusese desemnată

de Hiamalè să-i ia locul în fruntea templului după moartea sa. În mileniile de istorie ale structurii, era pentru prima dată când o femeie își asuma atribuțiile de regentă. În spatele ei, Nunzia și Carolina Stella ajunseseră în sala cea mare, apoi Antonia Borelli care, șchiopătând puțin, se ținea de brațul prietenei ei, Cornelia Dracu. Adepta mai tânără, cu o față albă ca hârtia de frică, sosi ultima. Era Elisabetta Belli, în vârstă de patruzeci de ani, care auzise vuietul tunetului mai bine decât oricine altcineva, întrucât fereastra camerei ei dădea direct spre centrala hidroelectrică și fotovoltaică. Cu vreo trei ani înainte, Elisabetta aflase din ziare și de la televizor despre sfârșitul tragic al prietenei ei Anna Lory și se repezise la Triora pentru a-i aduce un ultim omagiu. Cu acea ocazie o întâlnise pe Clara Giauni, singura supraviețuitoare a ucigașului în serie de vrăjitoare, și o implorase să vorbească pentru ea la templu, deși nu ajunsese încă nici măcar la al cincilea nivel de cunoștințe. Clara pregătise o scrisoare de prezentare pentru Marele Patriarh și îi explicase cum să ajungă la templu, unde fusese primită cu calificarea de observatoare, așteptând să împlinească vârsta de patruzeci de ani și să acumuleze înțelepciunea celui de-al șaptelea nivel.

Adepții deja vorbeau între ei, începând să speculeze posibilul început al fazei istoriei care, conform cărții Apocalipsei și conform profețiilor antice mayașe, ar duce la sfârșitul lumii care coincide cu solstițiul iminent al iernii. La un moment dat, Marele Patriarh, Hiamalè, a apărut în sală, mereu însoțit de calmul lui incomparabil. Rezemat de baston, cu vocea puțin obosită din cauza vârstei, se urcă pe prima treaptă a statuii de aur și începu să vorbească, făcându-le tuturor un semn cu mâna pentru a-i reduce la tăcere.

- Văd că, în ciuda perioadelor lungi de ședere în acest loc, care reprezintă un cufăr de comori și un altar al Cunoașterii, unii dintre voi nu ați învățat încă să vă controlați impulsurile și să dați sens logic la tot ceea ce se întâmplă, în interiorul și în afara voastră. În inimile și mințile noastre trebuie să cultivăm întotdeauna iubirea, pacea și seninătatea. Numai așa vom putea da o interpretare mai mult decât rațională unui simplu fenomen atmosferic, și să nu-l percepem ca pe o reprezentare a răului. După cum v-am învățat întotdeauna, lupta dintre bine și rău se întâmplă în fiecare dintre noi. Cel care știe să învingă binele va avea o viață fericită, va putea să-și ofere bucurie, dar, mai cu seamă, să o ofere celorlalți. Oricine își deschide ușile inimii către rău, va fi blestemat pentru totdeauna. Nu uitați! Dacă cineva va folosi cunoștințele învățate în acest loc în scopuri rele, mai devreme sau mai târziu, răul se va întoarce împotriva lui, așa cum ne-a învățat însuși Solomon. Și un mare exemplu în acest sens este Stefano Carrega, ale cărui lucrări și crime ne-au fost aduse la cunoștință de adepta

Elisabetta. Ne-a lipsit de inelul lui Solomon, pentru a-l folosi în scopuri rele. Luând obiectul prețios, nu ne-a adus un afront, pentru că fie că inelul este aici sau în alt loc, în altă casă, într-un muzeu sau ascuns într-un mormânt, pentru noi nu se schimbă nimic. Însă răul a generat mai mult rău, până când a lovit persoana care era responsabilă de el, pedepsind-o cu moartea pe care singur și-a provocat-o. Elisabetta a adus inelul înapoi aici, înfruntând o călătorie foarte periculoasă pentru o tânără adeptă ca ea și demonstrând că a fost condusă de bine, de dragostea pe care o avea pentru prietena ei dispărută în mâinile maleficului. De aceea am primit-o aici printre noi, chiar și împotriva regulilor scrise ale slujitorilor lui Solomon.

Elisabetta se apropie de bătrân, care îi puse o mână pe umăr, ținând-o lângă el într-o îmbrățișare mângâietoare, aproape paternă, alungând orice urmă de frică de pe fața și inima ei.

- Acest loc a rezistat aproape trei milenii fără electricitate, fiind izolat de restul lumii. Cu siguranță ne vom putea descurca și fără electricitate și internet până ce Dusai va reuși să repare centrala. Iar acum, întoarceți-vă la activitățile voastre și nu vă temeți! Sfârșitul lumii nu este iminent și nu va fi adus de o profeție veche, ci oamenii înșiși vor fi cei care își vor aduce sfârșitul. Dar să aveți credință, întrucât oamenii în care prevalează binele sunt mult mai numeroși decât cei care adăpostesc răul în inimile lor!

OBSERVAȚIILE AUTORULUI ȘI MULȚUMIRI

Faptele și personajele nu au corespondență cu realitatea, decât din pură întâmplare.

Povestea proceselor vrăjitoarelor din Triora a fost parțial modificată de imaginația autorului, în funcție de nevoile narațiunii, iar pe calea aceasta, ne cerem iertare de la locuitorii din Triora și de la cei care cunosc povestea în întregime.

Cântecele raportate parțial în capitolul 18 aparțin lui Paolo Belli (cu traducerea lor adaptată).

Mulțumiri deosebite inspectorului șef Endrio Vignaroli, singurul și adevăratul responsabil al unității canine a poliției din cadrul aeroportului Raffaello Sanzio din Ancona, pentru prietenia și colaborarea sa obișnuită, precum și pentru sfaturile sale cu privire la utilizarea câinilor care fac parte din forțele de ordine. Am împărtășit sfaturi reciproce ca urmare a activității mele de medic veterinar, responsabil de sănătatea acelor minunate animale.

Stefano, vărul veterinar, confidentul și până la urmă iubitul și tovarășul inspectorului Ruggeri, chiar dacă poartă același nume ca și mine, pentru a evita orice neînțelegere, nu este un personaj autobiografic. Profilul lui a fost inventat de imaginația mea, deși desfășoară aceeași activitate ca și mine și îmi împărtășește câteva pasiuni.

Trebuie să le mulțumesc celor care m-au încurajat să revizuiesc textul, să obțin o nouă ediție, îmbunătățită ca stil, în special prietenilor Clubului Autorilor Jesini, Marco Torcoletti, Franco Duranti, Marinella Cimarelli, Sergio Cardinali, Giancarlo Esposto și Oscar Sartarelli, precum și prietenii scriitori aparținând grupului de Facebook „I Parolanti”, în special Laura Massera și Olympia Fox, care prin exercițiile și criticile lor îi stimulează pe membrii grupului să-și îmbunătățească tehnica de scris.

Și, în sfârșit, vreau să le mulțumesc tuturor, rudelor, prietenilor și cititorilor, care

au crezut în talentul meu și continuă să mă susțină în această aventură a mea în lumea scrierii creative.

Stefano Vignaroli

Referințele la oameni sau evenimente care s-au întâmplat efectiv (în afară de faptele documentate istoric) trebuie considerate pur coincidențe și nedorite.

Ideile și conceptele exprimate în acest volum constituie opinia personală a autorului și nu sunt neapărat cele ale editurii și ale operatorilor cu care colaborează.

Note

[←1]

Numărul de telefon pentru urgențe pompieri în Italia

[←2]

Izvorul Nucului – în italiană, Fonte della Noce

[←3]

Hermafrodit = persoană în care coexistă organe sexuale masculine și feminine

[←4]

Jurnalul Clarei Giauni

[←5]

Nicio potrivire

[←6]

„Sub acest soare”

[← 7]

„Hoţii de biciclete”, Grup Muzical Italian